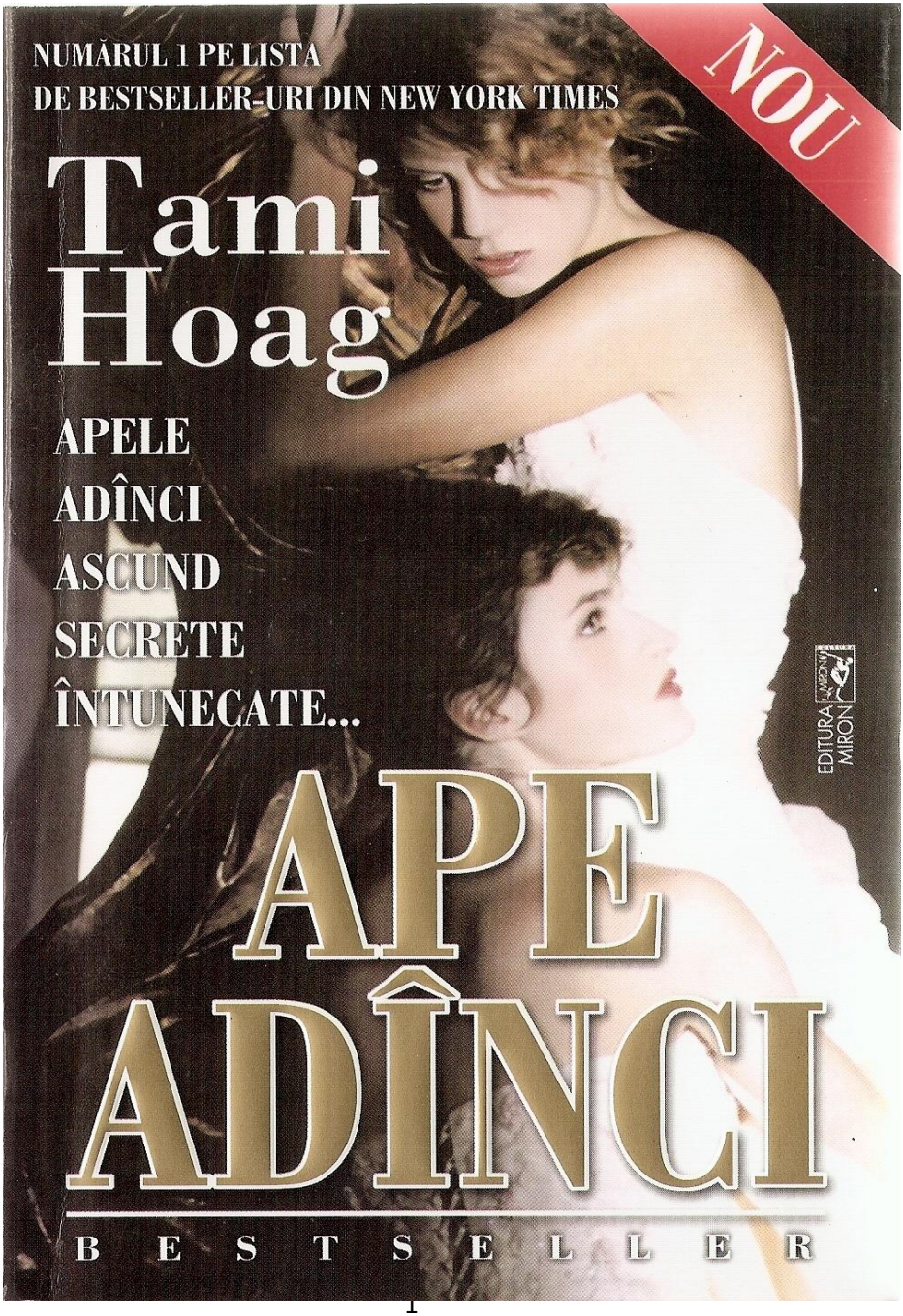
NUMĂRUL 1 PE LISTA
DE BESTSELLER-URI DIN NEW YORK TIMES
NOU
Tami
Hoag
APELE
ADÎNCI
ASCUND
SECRETE
ÎNTUNECATE...
EDITURA MIRON
APE
ADÎNCI
BESTSELLER

TAMI HOAG

APE ADÂNCI

STILL WATERS
by Tami Hoag

© copyright for romanian language by MIRON

Toate drepturile asupra acestui titlu aparţin Editurii MIRON

TAMI HOAG

APE ADÂNCI

Traducere de Oana Negureanu

Tehnoredactor: ***DOINA CĂLIN***

Editura

MIRON

ISBN 973-95064-3-2

CAPITOLUL 1

— Viaţa e o porcărie care se termină prea repede.

Elizabeth Stuart nici nu apucă să termine aceste cuvinte că unul din tocurile înalte ale sandalelor italieneşti alunecă pe o piatră, făcând-o să se dezechilibreze dizgraţios.

Femeia înjură cu sete, aşa cum învăţase la ferma din vestul Texas-ului, dar continuă să meargă mai departe, şchiopătând.

Îndurase prea multe de la viaţă ca să se lase copleşită de un asemenea flecuşteţ, mai ales dacă se gândea la cele două căsnicii destrămate, la inima care-i fusese frântă de nenumărate ori, la visele spulberate. Ce păţise acum era un mic nimic.

Cu toate astea, ochii i se umplură de lacrimi. Tocmai asemenea mici insulte ale vieţii, care veneau peste cele mai mari reuşeau s-o dea peste cap în cele din urmă. Catastrofele mai mari, cum se întâmplase când fusese părăsită şi târâtă în noroi de bărbatul căruia îi jurase dragoste eternă, reuşiseră numai s-o întărească.

În fond era o luptătoare, era un om care ştia cum să supravieţuiască. Dar atunci când maşina veche de şaisprezece ani, care sorbea benzina cu lăcomie, îşi dăduse obştescul sfârşit într-un şanţ pe drumul spre aşa-zisa ei casă, ei bine, era deja prea mult.

Se smiorcăi şi-şi şterse nasul cu dosul mâinii, strângând din dinţi ca să nu plângă. Doamne ai milă! îşi zise singură, ştiind că dacă se apuca să bocească, nu avea să se mai oprească decât după o lună.

Unde mai pui că avea să-şi distrugă rimelul *Elizabeth Arden* cu care se dăduse puţin, pentru că şi acesta se terminase şi nu-şi putea permite să-şi cumpere altul. Desigur, viaţa mergea mai departe, îşi spuse cu amărăciune, încercând să alunge lacrimile clipind des.

Viaţa mergea mai departe, bună sau rea, chiar dacă Brock Stuart divorţase de ea, sau dacă vechiul Eldorado rămăsese în şanţ. Viaţa mergea mai departe, indiferentă la toate porcăriile pe care i le scotea destinul în cale.

Ea nu trebuia decât să meargă mai departe. Nu mai conta peste ce călca în cale. Fie mergea mai departe, fie se aşeza undeva şi aştepta să moară.

Maşina rămăsese cam la o jumătate de milă în urmă, pe jumătate culcată în şanţ ca un cowboy beat. Elizabeth aruncă o privire peste umăr, se încruntă şi o porni mai departe.

Dacă nu punea la socoteală faptul că era mai furioasă decât o pisică udă, atunci ar fi putut admira priveliştea frumoasă. Zona aceea a Minnesotei era superbă. Nu într-un mod spectaculos, nu în felul sălbatic al Texas-ului, ci avea frumuseţea ei blândă, liniştită, care te îndemna la visare.

Semăna puţin cu Vermont-ul, dar fără să aibă munţii pe aproape. Dealurile domoale, pline de culturi de porumb şi orz erau scăldate de razele soarelui. Uneori, în mijlocul

câmpurilor răsăreau insule mici de copaci verzi, care îşi agitau ramurile în bătaia vântului. Arţari, stejari, plopi.

Spre sud, păşunile coborau în pantă domoală spre Pârâul Liniştit, firul de apă după care fusese numit şi oraşul din apropiere.

Malurile erau abrupte, iar apa puţin adâncă şi nămoloasă, nu mai lată de douăzeci de paşi… De pe maluri, ramurile unduioase ale sălciilor plângătoare atingeau apa leneşă.

În partea Texas-ului, din care era Elizabeth, pârâul ar fi fost numit râu, fiind preţuit şi păzit ca pe ochii din cap de fermierii cu terenuri ce se întindeau până pe malurile lui. Aici însă, unde apa era din belşug, pârâul era lipsit de însemnătate, doar ceva în plus la o privelişte frumoasă.

Pe deasupra acelei frumuseţi pastorale, cerul ca o cortină de plumb ameninţa cu o ploaie zdravănă pe înserat. Elizabeth blestemă cu suflarea tăiată şi se strădui să şchiopăteze ceva mai repede. Mai avea de mers cel puţin o milă până acasă.

Cea mai apropiată fermă aparţinea unei familii amish, iar Elizabeth se îndoia sincer că avea să capete vreun ajutor de acolo.

În general familiile amish nu aveau telefoane, aşa că nu putea suna după cineva care să vină s-o remorcheze şi nici nu aveau tractoare, ca să-i scoată maşina din şanţ. N-ar fi găsit la ei nici măcar o bere rece cu care să se consoleze. Pe scurt i-ar fi fost la fel de folositori ca o ceată de eunuci la o orgie.

Îşi aşează mai bine poşeta pe umăr şi îşi spuse că dacă ar fi fost în Texas şi ar fi rămas în mijlocul pustietăţii, i-ar fi trebuit aproape o săptămână ca să ajungă acasă.

Doamne, lui Brock i-ar fi plăcut la nebunie s-o vadă în halul în care ajunsese, se gândi mai departe, privind cu îndoială la cerul înnorat. Nu se gândise până atunci că avea să ajungă să locuiască într-o casă dărăpănată la care va reveni şchiopătând şi murată de ploaie pe deasupra, cu bluza *Armani* de mătase terminată. Parcă îl şi vedea pe Brock, perfect, superb, în felul acela al lui care-i făcea şi pe Mel Gibson să pară doar o haimana oarecare, zâmbind în stilul lui superior, ca un puşti de bani gata care şi-a strâns jucăriile şi a aruncat-o pe vecina cea săracă afară din curtea lui.

Pentru un bărbat aşa de bogat, putea să fie extrem de meschin uneori. În fine, n-avea niciun rost să se mai gândească acum la el.

Îşi dădu pe după urechi părul negru ciufulit de vânt, prinse mai bine în palmă toarta de la servieta-diplomat şi continuă să meargă, deşi pietrişul îi nenorocea tălpile subţiri ale sandalelor elegante.

Acesta era probabil un mesaj, îşi zise singură. Oamenii care aveau un drum dificil în viaţă trebuia să poarte pantofi cu tălpi groase de cauciuc şi ciorapi groşi de bumbac.

Oamenii bogaţi purtau sandale elegante, italieneşti, cu tocuri subţiri ca nişte creioane şi aveau la dispoziţie şoferi care să-i ducă acolo unde aveau nevoie. Oamenii bogaţi n-

aveau nevoie de pantofi cu tălpi solide şi nici de impermeabile. Însă ea nu mai era o persoană bogată.

Desigur, pentru ea nu era o mare nenorocire, pentru că nu fusese bogată întreaga viaţă. Fusese bogată doar pentru cinci ani scurţi, cât fusese căsătorită cu Brock, care transformase o moştenire de familie destul de modestă într-o avere fabuloasă intrând în afacerile cu mass-media.

Talentul lui de a transforma ziarele falimentare, posturile de televiziune şi de radio în mine de aur îl pusese pe aceeaşi treaptă cu Ted Turner. Brock Stuart avea mai mulţi bani decât majoritatea ţărilor din Lumea a treia.

Îi fusese destul de uşor să se obişnuiască cu acel stil de viaţă, cugetă Elizabeth, luând o aţă de pe gulerul bluzei de mătase.

Mai ales că dinainte avusese o înclinaţie spre şampanie şi lenjeria franţuzească.

Unde mai pui că avusese mult gust la alegerea bijuteriilor de la *Tiffany* şi la haine de firmă.

Dar nu uitase niciodată cum să poarte o pereche de blugi, cum să danseze şi să bea bere, ca după aceea să râgâie zgomotos.

Încă mai ştia cum să poarte cizme. Din păcate, în clipa aceea cizmele ei se aflau cam la o milă depărtare, pe veranda din spatele casei, alături de maldărul de tenişi şi adidaşi.

Chiar în faţă pe partea de nord a drumului, era una dintre acele ferme amish, pe care le ştersese de pe lista ei cu posibile ajutoare.

Oricum, curtea era pustie. Casa era cufundată în întuneric. Singurul semn de viaţă venea din partea unei pisici grase, care, aşezată pe o bancă de lemn, îşi lingea conştiincioasă o labă.

În cealaltă parte a drumului, o alee de pietriş proaspăt făcută ducea spre şantierul pe care se construia cea mai bună ministaţiune de odihnă de la sud de Oraşele Gemene. Paradoxul nu-i scăpase lui Elizabeth.

Turiştii care veneau să-i vadă pe amish-i şi să admire modul lor simplu de viaţă aveau să stea chiar de cealaltă parte a drumului înconjuraţi de splendoarea oferită de secolul douăzeci.

În plus faţă de hotelul imens, aveau să fie şi piscine, terenuri de tenis şi chiar un teren mare de golf. Mai mult, chiar se zvonea că cel care se ocupa de acea ministaţiune voia să creeze un mic lac artificial pe care să-l populeze cu peşti ca să-şi invite turiştii la pescuit şi la schi pe apă.

În clipa aceea, staţiunea în miniatură arăta ca un schelet urât, însă Elizabeth văzuse schiţele într-un număr din „Clarion”, Era sigură că acea ministaţiune avea să fie mare, urâtă şi vulgară, asemenea omului care o construia, Jarold Jarvis.

Gemu atunci când văzu Lincoln-ul galben al lui Jarvis parcat în apropierea gheretei ce ţinea loc de birou.

Dacă venea vorba de porci, atunci Jarold Jarvis era regele lor. Reuşise să-şi facă averea lucrând la construcţia autostrăzilor, pornind de jos de tot ca să ajungă în vârf, de unde îşi permisese să înceapă un astfel de proiect.

Drumul lui dinspre sărăcie spre bogăţie îi întărise mentalitatea supravieţuirii celui mai tare, care, după

părerea sa, îi permitea să se comporte ca un senior faţă de toţi ceilalţi pe care-i considera inferiori, fie din punct de vedere genetic, fie financiar, adică majoritatea celor din Still Creek.

Elizabeth cunoştea o mulţime de bărbaţi care, din cauză că fusese căsătorită de două ori, ajunseseră la concluzia că era o pradă uşoară.

Însă Jarold Jarvis fusese singurul care avusese curajul să vină la ea şi, dintr-o singură suflare, s-o insulte şi să-i propună să se culce cu el. Era ultimul om la care dorea să apeleze pentru ajutor.

Dar cum deja începuse să tune şi cerul se lăsase parcă şi mai jos, o porni decisă pe aleea de pietriş. Nu ştia prea bine cât timp avea să mai treacă înainte să-şi mai permită să cumpere o altă bluză *Armani.*

Şantierul era tăcut şi pustiu, pentru că echipele de muncitori îşi încheiaseră de vreo două ceasuri ziua de muncă. Nimeni nu răspunse atunci când Elizabeth se apucă să bată la uşa gheretei.

— Domnule Jarvis? strigă ea, coborând cu atenţie cele câteva trepte de metal. Nu era încă sigură ce o îngrozea mai tare, liniştea ciudată de pe şantier sau gândul că el avea să-i răspundă. Domnule Jarvis? strigă ea din nou.

Oftând, se îndreptă spre maşină, simţind cum i se înfundau tocurile în pietriş şi pământ.

Privi iar cu atenţie pe şantier. Era posibil ca Jarvis să fi plecat acasă cu unul dintre inginerii de acolo.

Sau, poate se dusese în păduricea din apropiere ca să se uşureze.

Desigur, mai bine să nu se apropie de pădurice ca să nu-l prindă pe individ cu izmenele în vine. Elizabeth rămase în apropierea maşinii, zâmbind cu gândul la Jarvis cu izmenele în vine. Jarvis era un bărbat gras, care făcuse o adevărată pasiune pentru grăsime şi colesterol.

Poate că în tinereţe fusese un tip bine, dar anii şi caloriile îl transformaseră într-un butoi.

Chiar dacă în izmene mai rămăsese ceva cât de cât interesant, atunci cu siguranţă şi acest ceva fusese acoperit de burdihanul imens.

Când se convinse că prefera să ajungă acasă murată de ploaie decât să meargă cu el, Elizabeth dădu să plece, dar observă deodată că era totuşi cineva pe scaunul din faţă.

— Iisuse Cristoase! suspină ea speriată, făcând un pas în spate. Ticălos nesuferit ce…

Puse mâna pe mânerul portierei şi începu să tragă de ea, furioasă la culme.

— Dintre toate porcăriile pe care ai fost în stare să le faci vreodată, asta e cea mai mare! Cum de ai putut să mă laşi să urlu de nebună după tine, fără să spui nimic, mulţumit că te puteai chiorî la fundul meu? Doamne sfinte, Jarold Jarvis, dacă nu aveam sandalele astea în picioare, atunci…

Restul tiradei se pierdu deodată, înăbuşită de teroare, atunci când portiera maşinii se deschise deodată, iar Jarrold Jarvis se prelinse pe pietrişul alb de sub picioarele ei, cu gâtul gras despicat de la o ureche la cealaltă.

CAPITOLUL 2

— Aşa… da… uite acolo e minunat… aha… Dane…

Dane Jantzen îşi plimbă limba peste pântecul partenerei până când ajunse sub sânul ei drept.

Se opri o clipă asupra sfârcului, pe care îl admiră după aceea cum strălucea de umezeală în lumina discretă a veiozei din colţul dormitorului.

După ce suflă uşor peste pata umedă, prinse sfârcul întărit între buze şi îl muşcă cu atenţie.

Îi plăcea ce gust avea Ann Markham. Nu-i plăcea politica pe care o ducea, iar ambiţia ei imensă îi lăsa un gust amar în gură.

Din punct de vedere profesional nu se agreau deloc. Dar poate acesta era şi motivul pentru care în pat deveneau parteneri ideali.

Niciunul dintre ei nu dorea să se lege de careva. Niciunul nu dorea din partea celuilalt altceva în afară de o tăvăleală bună şi discreţie absolută.

Fuseseră foarte sinceri de la bun început în această privinţă.

Ann dorea să ajungă procuror general în St. Paul. Dane nu dorea decât să-şi perpetueze burlăcia confortabilă.

Amândoi aveau cariere în care viaţa personală era veşnic în atenţia publicului.

Nu-şi permiteau tot felul de bârfe pe seama lor şi nici nu voiau să se lege fără să-i doară capul. Relaţia lor din acel moment era perfectă.

Fusese legat odată de o femeie care preţuia mai mult statutul de soţie. Mai demult, când era în culmea gloriei.

Şi dacă îi plăcuse viaţa de familie, nu voia să mai rişte să simtă genul de durere pe care i-o produsese Tricia când se decisese să-l schimbe pe un bărbat mai ambiţios. Durerea trădării şi a respingerii încă îl mai încolţea în unele momente chiar şi acum, după atâţia ani.

Îi dăruise inima când fusese prea tânăr ca să ştie să se păzească, prea tânăr ca să creadă că nu-l va iubi pentru totdeauna.

Prea tânăr ca să creadă că nu va juca fotbal pentru tot restul vieţii, savurând adoraţia publicului şi devoţiunea soţiei sale frumoase.

După aceea îl lăsase genunchiul şi cariera se dusese de râpă, iar Tricia îi înapoiase inima fără să se scuze sau să arate vreo urmă de regret.

El se întorsese acasă, în Still Creek, după ce înghiţise hapul amar, ştiind că poteca spre dragostea adevărată era una înşelătoare, presărată cu cadavrele celor care nu o putuseră străbate.

Aşadar, nu avea de gând să mai apuce vreodată pe acel drum.

Îşi spunea adesea că asta se întâmpla din cauză că nu învăţase niciodată cum să piardă cu graţie. Indiferent despre ce era vorba, fotbal, muncă sau dragoste, era incapabil să suporte înfrângerea. Îi rămânea în gât ca un os de pui. În afară de asta, îi era mult mai uşor aşa, singur.

Nu trebuia să se ridice până la aşteptările nimănui, nu trebuia să dea socoteală nimănui. Era foarte mulţumit de poziţia pe care o ocupa în acel moment, aceea de şerif al Comitatului Tyler, unde nu se întâmpla aproape nimic niciodată, iar el era liber să-şi mai ia câte o zi de concediu

ca să plece la pescuit atunci când i se făcea poftă de aşa ceva.

Era foarte mulţumit cu viaţa sa liniştită şi ordonată din micuţa fermă pe care o avea la marginea orăşelului Still Creek. Era la fel de mulţumit de relaţia pe care o avea cu Ann.

Se cunoscuseră la un seminar pentru Forţa de Combatere a Drogurilor din Minnesota de sud-est, când ea de abia se angajase la biroul procurorului din Comitatul Olmsted din Rochester, iar el tocmai fusese ales şerif, luându-i-o înainte lui Boyd Ellstrom.

Atracţia fizică fusese copleşitoare şi mutuală. În aceeaşi seară, la cină, amândoi îşi declaraseră dorinţa şi stabiliseră regulile de bază ale relaţiei lor: niciun fel de pretenţii, fără dureri de cap şi fără ameninţări cu căsătoria.

După aceea plecaseră spre casa lui Ann, care se afla într-o zonă pustie din Rochester şi petrecuseră noaptea făcând dragoste cu pasiune.

Acel aranjament le convenea amândurora.

Casa lui Ann se afla la o jumătate de comitat mai departe de ochii curioşi ai oamenilor din comitatul lui Dane.

Niciodată nu dădeau semne de simpatie atunci când se întâlneau la tribunal. Nu se plictiseau niciodată unul pe celălalt cu discuţii sterile sau cu false sentimentalisme. Îşi ofereau unul celuilalt plăcere fără niciun fel de bagaj emoţional ataşat de ea.

— Of, Dane, te rog, şopti ea, pe tonul pe care-l folosea atunci când îşi dorea ceva neapărat.

— Eşti cam grăbită în seara asta, rosti el cu acreală.

— Nu, sunt numai înfometată, îi zise ea, lingându-şi buzele. Mâine începe procesul Baylor.

Dane zâmbi mulţumit. Ann era întotdeauna grozavă la pat atunci când a doua zi începea un proces important. Desigur, ştia foarte bine că adrenalina era pentru munca ei, pentru surescitarea dinaintea unei bătălii, nu pentru el. Dar el era cel care beneficia cel mai mult.

— Cum vrei? îi şopti el la ureche, aşezându-se deasupra ei.

— Tare şi repede, gemu ea, cu ochi strălucitori. Foarte tare.

Dane gemu şi o sărută. Îl aştepta o distracţie de zile mari.

Ann, pe cât era de fierbinte şi de năvalnică în pat, pe atât se arăta de rece şi de rezervată în postura ei de procuror.

Acest lucru întotdeauna îl excita pe Dane atunci când era cu ea în pat.

Când se vedeau din întâmplare pe coridoarele tribunalului, îi amintea numai că era o actriţă desăvârşită, ceea ce îl cam scârbea.

Avea un comportament tipic feminin. Dar în clipa aceea puţin îi păsa. Se împinse în ea încă o dată şi îşi dădu drumul plin de satisfacţie.

Din păcate, plăcerea era întotdeauna de scurtă durată. Aşa i se întâmpla mereu cu ea.

Mai întâi venea explozia, momentul în care trupul îi era scăldat de extaz, ceea ce în sine era minunat, dar după

aceea acesta se sfârşea prea repede, lăsându-l cumva cu buzele umflate.

Parcă îi lipsea ceva, deşi nu era sigur ce anume. Din punct de vedere fizic era perfect satisfăcut.

Ann nu-l dezamăgise niciodată din acest punct de vedere.

Însă degeaba îşi spunea singur că nici n-avea nevoie de mai mult de atât, pentru că simţurile şi inima îl trădau mereu.

Atunci când se lăsă să cadă într-o parte, izbăvind-o de greutatea lui considerabilă, nu reuşi să evite acel gol din suflet. În acel moment în care orice bărbat era vulnerabil, nu-şi mai putea nega nici el nevoia.

Nu voia s-o numească şi nici nu intenţiona să facă ceva în această direcţie, considerând că nu era altceva decât o slăbiciune de moment, însă nu putea să nu o resimtă mereu.

— Regulezi destul de bine pentru un băiat de la ţară. Glasul lui Ann, uşor răguşit, întrerupse momentul de introspecţie al lui Dane.

Bărbatul îi zâmbi cu răceală.

— Au, cucoană, asta este datorită antrenamentului pe care l-am făcut pe oi încă de la o vârstă fragedă, rosti el cu un sarcasm usturător.

Ann chicoti încântată. Îi plăcea la nebunie să-l jignească, numindu-l ţărănoi.

Ştia că atunci lovea un nerv sensibil. Dane observase ce satisfacţie strălucea în ochii ei atunci când reuşea să-l atingă cu una dintre observaţiile ei răutăcioase, înfuriindu-l. Bănuiala lui era că ea proceda astfel ca să

ridice un fel de barieră emoţională între ei şi să păstreze mai bine distanţa.

Aprecia bariera, însă îi displăcea în mod intens metoda prin care o ridica.

— Ce băiat rău! strâmbă ea uşor din nas.

— Mai bine oi decât târfe de la oraş.

Ann întinse mâna şi îl mângâie pe cap de parcă ar fi fost un câine.

— Nu e cazul să te obrăzniceşti, scumpule.

— Eu credeam că de asta suntem aici.

Ann râse iar. Îşi lăsă mâinile în jos pe spatele lui şi îl strânse de fese, obligându-l să se ridice deasupra ei, momindu-l cu unduirea trupului.

— Este perfect, şerif Jantzen, murmură Ann, închizând ochii şi savurând senzaţiile iscate de noua lui erecţie în interiorul ei. Hai să ne apucăm de treabă.

Dane începu să se mişte uşor, cu ochii îngustaţi şi cu un zâmbet amar pe buze.

Nu, nu-i plăcea deloc Ann Markham, însă adora senzaţiile pe care i le dăruia cu atâta generozitate.

Reuşea să-l satisfacă din punct de vedere sexual şi îl ajuta să fie mereu în gardă în privinţa sentimentelor, iar el nici nu dorea altceva din partea unei femei.

De pe tăblia de cristal a noptierei foarte moderne începu să sune un pager.

— La naiba!

— Rahat!

— Al tău sau al meu? întrebă Ann, redevenind procurorul destoinic şi mereu la datorie în numai o fracţiune de secundă. Dane se ridică de pe ea, iar Ann

coborî din pat, încercând să-şi alunge şuviţele rebele de păr care-i căzuseră în ochi, în timp ce se apleca deasupra noptierei.

— E al meu, rosti Dane cu un oftat. Se dădu jos din pat şi se îndreptă spre telefon. Sper să nu fie ceva mai prejos de o crimă.

Ann chicoti.

— Crimă în Comitatul Tyler. Nu mai apucăm noi să vedem ziua aia. Oamenii de acolo mor de plictiseală şi nu din cauza vreunui criminal.

Dane mormăi ceva în loc de răspuns, fără să se mai uite spre ea.

— Lorraine, asta-i seara mea liberă, rosti în receptor printre dinţii încleştaţi, supărat pe întreaga lume.

Femeia de la celălalt capăt al firului nici nu băgă în seamă furia din glasul şerifului, ci se grăbi să-i dea veştile.

— Dane, nici n-o să-ţi vină să crezi una ca asta. Cineva l-a omorât pe Jarrold Jarvis. L-au găsit la Still Waters.

— Omorât? murmură Dane, simţind cum uimirea alunga supărarea. Îşi îndreptă spatele aproape fără voie. Îşi trecu şi mâna prin părul răvăşit. Vrei să spui că a murit? De un atac de cord sau ceva de genul ăsta.

— Nu, nici vorbă. Mi-ar fi plăcut să-ţi pot spune că aşa e, dar Mark a fost foarte categoric. Mi-a spus că a fost ucis.

Omorât. Ucis. Hristoase! În Comitatul Tyler nu mai avusese loc o crimă de mai multe decenii.

Acest gând îl îngrozi. Cu un efort vizibil, reuşi să-şi alunge uimirea, forţându-şi mintea să se pună în funcţiune.

— Cum?

Loraine păru să se încrunte şi îşi coborî deodată glasul, ca şi cum nu ar fi dorit s-o mai audă şi altcineva:

— I-a tăiat careva beregata. Mark mi-a spus că are gâtul despicat de la o ureche la alta.

CAPITOLUL 3

Dane îşi întoarse camioneta alb cu negru pe aleea ce ducea pe şantier şi opri motorul.

Observă dintr-o privire gloata adunată acolo, obligându-l pe el să parcheze maşina în spatele camionetelor şi furgonetelor de la posturile de radio şi televiziune.

Înjură cu năduf şi sări din camionetă, simţind durerea ascuţită din genunchiul stâng, care-l anunţa că se pregătea o furtună straşnică în următoarele ore.

Ignoră durerea, mulţumindu-se să se încrunte spre oamenii care se adunaseră să vizioneze spectacolul morţii.

Cineva îi făcuse de petrecanie lui Jarrold Jarvis. Deşi repetase acest lucru de nenumărate ori până atunci, tot i se părea ceva ireal.

Nu putea spune că-l simpatizase pe individ, nimeni nu-l plăcuse, dar nu îi dorise niciodată moartea şi nu credea că exista cineva care ar fi vrut să-i pună capăt zilelor, ducându-şi ameninţarea până la capăt.

Jarvis era, fusese, un derbedeu cu bani, un golan care ameninţase în dreapta şi în stânga, căutând să intre în

atenţia tuturor, dar acesta nu era un motiv suficient ca cineva să vrea să-l căsăpească.

Însă rămâneau faptele de necontestat, şi anume, cineva nu numai că-i dorise moartea, dar făcuse şi tot ce putuse pentru a-şi îndeplini această dorinţă.

Scena crimei devenise parcă scenă de spectacol de circ. Toţi păcălicii din comitat care se acordau pe frecvenţa radio a poliţiei se strânseseră deja acolo.

Trei maşini de poliţie din comitat fuseseră parcate în jurul Lincoln-ului, ca pentru a-l proteja, deşi moartea îşi luase deja victima.

Însă treaba poliţiei era acum să apere cadavrul de vulturi. Ajutoarele sale se aflau la marginea scenei, încercând să-i descurajeze pe spectatori să se apropie prea mult.

Totul era scăldat în lumina reflectoarelor camerelor de televiziune şi a becurilor puternice instalate pe schele. Deasupra lor, Mama Natură hotărâse să participe şi ea la spectacolul acela de lumină, aruncându-şi fulgerele pe cer.

La prima privire, Dane îşi dădu seama că se strânseseră acolo în jur de cincizeci de oameni, iar în direcţia lui venea cam o jumătate dintre ei, cu ochi strălucitori şi microfoane pregătite la îndemână.

Aceia erau reporterii pe care el de abia dacă îi considera mai sus decât nişte necrofili. În mod sigur aveau să-i pună întrebări stupide şi previzibile, aşteptând din partea lui răspunsuri pe care nu avea cum să le ofere.

După aceea aveau să se ţină după fundul lui ca o haită de câini hămesiţi, mulţumiţi cu orice frântură de informaţie ce le-o putea azvârli.

Unul dintre motivele pentru care plecase din Los Angeles după ce se retrăsese din fotbal fuseseră reporterii care se insinuaseră în viaţa lui personală şi făcuseră un circ din divorţul lui. Acum erau şi aici, invadându-i comitatul, adulmecând sângele şi scandalurile.

Lăsă capul în pământ, încercând să se ferească de strălucirea blitz-urilor.

— Şerif Jantzen, crima asta a venit ca un şoc pentru tine?

— Şerifule, Jarvis avea ceva duşmani?

— Aveţi vreun suspect?

— Unde sunt martorii?

Dane ignoră întrebările care-i fuseseră puse din toate direcţiile, ştiind că dacă se oprea şi spunea fie şi un singur cuvânt, nu avea să mai scape de ei.

Şeful ajutoarelor de şerif, Mark Kaufman, împinse vreo doi reporteri şi reuşi să ajungă primul la el… Kaufman era un bărbat scund şi îndesat, de vreo treizeci şi cinci de ani, cu păr castaniu, mult rărit pe frunte, şi cu ochi ce păreau veşnic în alertă.

Cămaşa verde a uniformei era pătată de sudoare, iar pantalonii negri se albiseră din cauza prafului. Începu să-şi pocnească degetele în timp ce continua să meargă alături de Dane.

— Doamne, am crezut că nu mai ajungi aici.

— Cine l-a găsit? întrebă Dane aproape în şoaptă.

— Elizabeth Stuart. E tipa aia care a cumpărat *„Clarion”.* S-a mutat în vechea casă a familiei Drewes. Scutură din cap de parcă încă nu şi-ar fi revenit din uimire. Pot să-ţi spun frate, că ai ce vedea la ea.

Dane se opri din mers atunci când auzi un elicopter care începuse să se învârtă pe deasupra lor. Clipind des, ca să se ferească de reflectorul lui puternic, reuşi să desluşească emblema postului de televiziune din Oraşele Gemene, pictată pe o parte.

Aparatul continua să dea târcoale scenei, ca un vultur în căutarea victimei.

— Iisuse Hristoase! izbucni el. Chiar n-au destule crime pe la ei de au venit tocmai până aici?

Nu aşteptă vreun răspuns de la şeful ajutoarelor sale, ci îşi continuă drumul, trecând cu brutalitate prin mulţime. Kenny Spencer, cel mai tânăr om din echipa lui, ce de abia mai putea face faţă asaltului mulţimii, păru deodată extrem de uşurat să-l vadă.

— Bună seara, şefule, rosti el, înghiţind în sec, alb ca varul la faţă, în timp ce privea nervos spre mulţimea de reporteri.

— Cine s-ar fi aşteptat să petrecem o seară aşa de dată naibii, rosti Dane cu amărăciune.

Kenny nu reuşi nici măcar să zâmbească. La numai douăzeci şi trei de ani câţi avea, moartea îi apăruse doar rareori în viaţă.

Îi văzuse numai pe Milo Thomson care murise în urma unui accident de maşină şi pe Edith Baines, după ce făcuse un atac de cord la o petrecere. Însă acum era vorba de cu totul altceva.

Moartea lui Jarvis fusese deliberată, plănuită probabil cu mare grijă înainte. Cineva smulsese toată viaţa din Jarrold Jarvis atunci când îi tăiase beregata.

Kenny se cutremură deodată din cauza acelui gând, în timp ce stomacul amenința să arunce afară toată cina. Înghiți din nou în sec și se albi și mai tare la față.

Dane își bătu ajutorul pe un umăr și se forță să mai avanseze cu un pas spre Lincoln. Nu-i găsea nicio vină puștiului că era așa de zguduit.

Nici el nu era prea încântat că trebuia să se uite la cadavru. Moartea nu era deloc ceva plăcut. Înainte să fi devenit șerif, în urmă cu doi ani, fusese ajutor vreme de alți șapte, dar nu crezuse niciodată că avea să se confrunte cu moartea în forma ei cea mai brutală.

Nu acolo.

Crima n-avea ce căuta la Still Creek. Fusese ceva obișnuit că locuise în Oakland și Los Angeles. Ziarele erau pline de astfel de articole. Dar crima n-avea ce căuta în comitatul lui.

Oamenii din Still Creek nici măcar nu-și încuiau ușile, își lăsau cheile în mașini. Nu ezitau niciodată să se oprească și să ajute un străin.

În Comitatul Tyler nu existaseră crime. Acestea apăreau numai în articolele din ziarele naționale. Era ceva ce uneori șoca locuitorii din Rochester, cel mai apropiat oraș „mare", care avea în jur de șaizeci de mii de locuitori. Crima era ceva despre care oamenii de aici auzeau la știri și de care uitau înainte să meargă la culcare. Ceva ce nu atinsese în mod direct viețile rezidenților din Comitatul Tyler. Până acum.

Dane oftă și încercă să privească tot locul faptei cu ochi de polițist. Însă nu putea trece peste faptul că în fața lui era un om mort ce fusese ucis de un altul.

Însăşi temelia vieţii lui era zguduită de acest gând. Cu toate astea, reuşi să rămână impasibil atunci când se lăsă pe vine alături de cadavru.

Jarvis zăcea căzut pe burtă pe pietriş, ca o focă grasă, cu braţele întinse în lături. Picioarele îi rămăseseră încă în interiorul maşinii.

Cu o mână ridică umărul drept al cadavrului ca să poată vedea mai bine rana. Tăietura adâncă ce brăzda gâtul arăta oribil, mai ales că peste ea se coagulase sângele.

Murise repede, prea repede ca să se împace cu soarta care-l aştepta, cugetă Dane, dezlipindu-şi privirea de la rană ca să observe cât mai bine expresia de pe chipul lui Jarvis.

Jarrold Jarvis nu fusese un bărbat chipeş în viaţă. În vârstă de cincizeci de ani şi cu o faţă ce părea storcită, Dane îl văzuse mereu încruntat.

Părul morcoviu îl purtase mereu pieptănat pe spate şi dat din gros cu gel strălucitor. Moartea nu reuşise să-i mai înfrumuseţeze trăsăturile, ba parcă îl schimonosise încă şi mai rău.

Pielea începuse să ia aspectul acela alb-gălbui specific cadavrelor, o nuanţă care nu se potrivea deloc cu maroniul sângelui ce se închegase pe cămaşa galbenă.

Pentru o clipă, Dane îşi imagină cum se întâmplase totul după ce lama îi tăiase gâtul. Cum stomacul lui Jarvis se contractase şi valul de sânge ţâşnise în toate părţile.

— Iisuse, murmură ca pentru sine, lăsând umărul cadavrului. Cum încă rigiditatea morţii nu se instalase, umărul căzu moale pe pământ. Dane se ridică în picioare, trecându-şi mâinile prin păr.

— Bănuiesc că Jarvis n-o să mai trişeze pe nimeni la pocher.

Boyd Ellstrom se sprijini de portiera din spate a Lincoln-ului, cu mâinile încrucişate la nivelul pieptului. Pântecul proeminent ameninţa nasturii cămăşii, ridicându-se mândru deasupra beteliei pantalonilor. La patruzeci şi doi de ani reuşise să scape de expresia aceea de prunc ce-l chinuise aproape întreaga viaţă.

Acum semăna cu un mops încăpăţânat, în parte şi din cauza buzelor groase, cu colţurile lăsate în jos. Dane îl privi şi constată cu surprindere că ajutorul lui semăna pe zi ce trecea tot mai bine cu Jarvis.

— Bravo ţie, Ellstrom, rosti sardonic. Şterge toate amprentele de pe maşină cu fundul tău ăla mare. Băieţii de la Biroul de Criminalistică or să te iubească pentru isprava asta.

Ajutorul se strâmbă, dar se îndepărtă de maşină.

— Ai chemat Biroul? Ăsta e cazul nostru, Dane. Nu avem nevoie de ei.

— Mda, observ cu cât profesionalism te-ai apucat să-l rezolvi.

— Ei bine, eu unul mai mult ca sigur că n-aş fi chemat pe cineva din afara comitatului.

— Dar nu a fost decizia ta, nu?

— Nu, de data asta.

Dane strânse din dinţi, abţinându-se să-i mai spună ceva. Nu avea chef să se certe cu unul dintre ajutoarele sale chiar în faţa reporterilor. Nici nu se mai uită la Ellstrom. Acesta se înroşi uşor, apoi se îndepărtă de locul faptei cu mâinile în buzunare.

Încercând să-şi păstreze calmul, Dane se îndepărtă şi el de maşină, căutând cu obstinaţie şi alte indicii în timp ce se întreba de ce mai rămăsese Boyd Ellstrom în forţa poliţienească a comitatului după ce pierduse cursa pentru postul de şerif. Omul avea cincisprezece ani de experienţă, s-ar fi putut duce oriunde altundeva pentru un post mai bun decât cel pe care-l primise aici.

— Boyd zicea că i-ai chemat pe cei de la Birou.

— Ei sunt experţii, răspunse Dane, pe un ton calm. Se încruntă spre şeful ajutoarelor şi începu să-şi enumere motivele pe degete. Nu avem niciun fel de laborator, nu avem o echipă de legişti, nu avem pe nimeni care să fi văzut o crimă şi în altă parte decât la televizor. Ca să fiu sincer, nu cred că cineva de la noi a reuşit să prindă destule faze din „Columbo" ca să fie în stare să rezolve cazul.

Biroul de Criminalistică al statului fusese creat tocmai pentru asemenea circumstanţe.

Compus din specialişti care aveau la laboratorul lor dotări de ultimă oră pentru analizarea dovezilor, biroul era la dispoziţia tuturor şerifilor din zonă, însă aceştia trebuia să decidă dacă să le ceară ajutorul sau nu.

Din câte ştia Dane, un şerif de la ţară ar fi fost un cretin dacă nu ar fi apelat la ajutorul lor într-o investigaţie criminală.

— Nu ne-am mai ocupat până acum de o crimă. Nu vreau să dăm greş.

Kaufman dădu din umeri şi zâmbi inocent.

— Hei, nici eu. De abia aştept să vină.

Dane se înfurie din nou şi ochii i se îngustară ameninţător atunci când îl văzu pe Ellstrom discutând aprins cu reporterii.

— Se pare că nu toţi oamenii din subordinea mea sunt de acord cu această decizie.

— Mda… păi… Kaufman se foi neliniştit. Doar ştii cum e Boyd.

— Da, ştiu cum e Boyd. N-ar fi în stare să descopere o balegă în ţarcul vitelor, dar crede că poate rezolva o crimă de unul singur.

Kaufman tuşi nervos şi-l îndepărtă pe Dane de Boyd.

— Şi noi ce facem până când vin băieţii de la Birou?

— Ne rugăm să nu plouă, răspunse Dane, ascultând tunetul îndepărtat şi încercând să ignore durerea din genunchi. Nu atingeţi nimic. Nu lăsaţi pe nimeni să atingă ceva. Băieţii de la Birou vor face poze, vor lua amprente şi vor căuta şi alte indicii. Noi trebuie doar să avem grijă să nu-i încurcăm şi să le punem la dispoziţie orice vor vrea. Yeager va veni aici într-o oră. Ca şi cei de la laborator.

— Aha, bine.

— Unde e femeia aia, Stuart?

Kaufman făcu semn spre gloata de reporteri şi gură-cască.

— Dură cucoană. M-a determinat s-o duc înapoi la maşina ei ca să-şi ia aparatul de fotografiat.

Dane fornăi nemulţumit.

— Plină de compasiune, nu? Ia adu-o aici.

Atunci când ajutorul său se îndreptă spre mulţime, Dane încercă să-şi amintească ce ştia despre Elizabeth Stuart, noul editor al lui *„Clarion”.* Ca majoritatea

locuitorilor din ţinut, auzise despre divorţul ei de Brock Stuart. Nici n-ar fi avut cum să nu afle. Evenimentul fusese acoperit de toate ziarele şi de posturile de radio.

Ce lume! În fiecare zi oamenii mureau în moduri oribile, societatea se destrăma din cauza drogurilor şi a bolilor sau a poluării planetei. Se purtau nenumărate războaie şi mii de oameni mureau. Şi cu toate astea, divorţul lui Elizabeth Stuart reuşise să umbrească toate aceste evenimente. Pentru câteva săptămâni, viaţa ei devenise mai importantă decât celelalte evenimente din lumea întreagă.

Dane citise totul cu aviditate, cu fascinaţia morbidă a unui bărbat care trecuse prin chinurile unui divorţ asemănător. Femeia mai fusese căsătorită cel puţin o dată atunci când se măritase cu Stuart.

Individul îi tolerase gusturile costisitoare cu dispreţul şi înţelegerea unui milionar, dar în cele din urmă trăsese linia în faţa infidelităţii ei.

În mod firesc, ea încercase să dea vina pe el. Îi aruncase fel de fel de acuzaţii, spunând că el era cel care nu putea trece pe lângă vreo femeie fără să-i facă avansuri şi s-o bage în pat.

Numai că nu fusese capabilă să aducă şi dovezi în acest sens.

Desigur, femeia încercase să pozeze în inocentă, în timp ce încercase să-şi facă rost de o porţie generoasă din averea lui, dar, pentru prima dată, dreptatea triumfase.

Dane credea că Stuart fusese un sfânt dacă după tot circul fusese de acord să-i dea nişte bani soţiei infidele.

Din punctul lui de vedere, femeia era o mare pacoste la casa omului.

Iar acum era aici, în Still Creek, Minnesota, implicată în prima crimă care avusese loc în treizeci de ani. Cristoase!

— Şerifule… Kaufman îşi drese glasul, conducând-o pe femeie de cot… aceasta este domnişoara… hm, doamna…

Lui Elizabeth i se făcu milă de ajutorul de şerif. Atunci când venise la ea acasă ca s-o ia, fusese incapabil să mai vorbească din clipa în care o văzuse. Şi în momentul acela o privea cu ochi umezi de viţel îndrăgostit.

Bărbaţii, cugetă ea, stăpânindu-şi impulsul de a râde. Întinse mâna spre şerif.

— Elizabeth Stuart, domnule şerif Jantzen. Aş spune că-mi pare bine să te cunosc, dar circumstanţele nu sunt tocmai cele mai bune, nu?

Glasul ei era întunecat şi învăluitor, îşi zise Dane, cald şi puţin răguşit. Fum şi arşiţă. Satin şi sex.

Elizabeth îl privea cu ochii aceia gri mărginiţi de gene negre şi dese.

Reflectoarele din spate îi luminau coama de păr negru şi îi făceau faţa şi mai palidă, punându-i în evidenţă buzele senzuale. Din colţul stâng al gurii cobora o cicatrice subţire, care tenta un bărbat s-o atingă cu vârful degetului sau al limbii.

La naiba, cugetă el mai departe, nu e de mirare că Brock Stuart a luat-o de nevastă. Îşi permise s-o studieze pe Elizabeth cu insolenţă.

De gât avea atârnat un aparat de fotografiat *Nikon,* a cărui greutate lipea tricoul larg, de un turcoaz cald, de sânii plini.

Blugii cu care se îmbrăcase erau mulaţi pe ea şi deja tociţi şi moi, talia îngustă era accentuată de centura lată cu cataramă de argint.

Şoldurile frumos arcuite se terminau cu o pereche de picioare interminabile. Blugii erau băgaţi în nişte cizme de cowboy tocite, dar în mod evident foarte scumpe, ce îi ajungeau până aproape de genunchi.

— Ai privit destul, domnule şerif? rosti Elizabeth sarcastică.

În cei treizeci şi patru de ani de viaţă fusese privită adesea de bărbaţi, dar niciunul dintre aceştia nu reuşise s-o scoată din sărite aşa de tare.

Se gândi că poate se simţea aşa din cauza circumstanţelor şi se feri să-l considere pe şerif un mitocan lipsit de bun-simţ.

Individul era genul de mascul veritabil, cu înfăţişare atletică şi încredere în sine, genul care era capabil să rezolve şi cele mai dificile situaţii cu calm şi cu umor. Desigur, nu prea arăta a şerif în pantalonii sport şi tricoul larg, dar nimeni nu ar fi putut să nu observe aerul lui de autoritate.

Cu sau fără uniformă, el era şeful, masculul dominant. Dane ridică privirea ca să se uite în ochii ei, dându-i astfel de înţeles că orice ar fi avut de spus nu îl putea atinge în niciun fel.

Avea ochi albaştri şi reci, veşnic atenţi. Sprâncenele drepte îi accentuau expresia de animal de pradă. Elizabeth avu impresia că şeriful era genul de om care-i putea citi până în adâncul sufletului, ceea ce însemna că era un om primejdios.

— La ce oră aţi descoperit cadavrul? o întrebă el, suficient de tare ca ea să-l poată auzi, dar destul de încet ca să păstreze discreţia.

— Nu… nu ştiu, se bâlbâi ea. Nu aveam ceasul la mână.

Nu merita să mai adauge că Rolex-ul ei era într-un magazin de amanet din Atlanta, deşi se îndoia că acelui bărbat i-ar fi păsat.

Nu părea să fie genul care să aibă compasiune pentru omenii lui. De altfel, chipul lui părea cioplit în piatră.

— Am făcut socoteala şi am ajuns la concluzia că l-a descoperit pe la opt şi jumătate, rosti Kaufman, revenindu-şi din muţenie.

— Asta înseamnă cu mai mult de două ceasuri în urmă, rosti Dane tăios.

Kaufman se repezi în apărarea doamnei.

— A trebuit să-l roage pe Hauer s-o ducă cu trăsurica până la ea acasă ca să ne poată anunţa. Şi ştii şi tu cum se poartă Aaron Hauer cu străinii. Nu cred că s-a grăbit prea tare. Iar după aceea a trebuit să te aşteptăm pe tine…

Glasul ajutorului se stinse patetic atunci când superiorul lui îl fixă cu ochii aceia de gheaţă.

Dane întoarse aceeaşi privire rece şi spre Elizabeth.

— Ai văzut cine l-a omorât?

— Nu, n-am văzut pe nimeni, decât… Renunţă să mai vorbească, dar întoarse capul spre Jarvis. Îşi trecu mâna peste gură.

— Aşa era şi atunci când l-ai găsit?

— Nu. Era în maşină. Am deschis portiera ca să vorbesc cu el şi…

Strânse din dinţi încercând să-şi alunge valul de greaţă. Nu îşi putu înfrâna fiorul care începu s-o scuture atunci când îşi aminti cum căzuse Jarvis peste picioarele ei. Capul lui aterizase chiar peste degetele ei goale în sandale. Cuprinsă de greaţă, se cutremură din nou.

— Aşa arăta atunci când ai plecat de aici? o întrebă Jentzen mai departe, fără pic de compasiune.

Elizabeth se forţă să se uite iar spre cadavru, aşteptându-se să dea peste ochii sticloşi, însă nu văzu decât părul roşcat al acestuia.

— Nu. Nu era aşa.

Dane se întoarse spre ajutorul său.

— Cine a mişcat cadavrul? întrebă cu duritate.

Kaufman începu să se foiască agitat.

— Doamne sfinte, Dane, tu nu l-ai văzut, murmură stânjenit. Nu-l puteam lăsa aşa, nu era deloc decent.

— Decent? izbucni Dane, pierzându-şi cumpătul.

Ajutorul se albi la faţă.

— Doar l-am întors cu faţa în jos, atât. La naiba, oricum ucigaşul nu-l lăsase aşa.

Dane ridică o sprânceană, arătându-şi furia. Glasul îi deveni aproape suav:

— Nu? Şi de unde ştim noi chestia asta, Mark?

Kaufman tresări speriat. Era incapabil să mai scoată un sunet.

Dane le întoarse spatele şi o porni spre Lincoln.

Elizabeth rămăsese cu gura căscată, nevenindu-i a crede că şeriful putuse să insinueze aşa ceva. Furioasă se luă după el.

— Ce-ai vrut să laşi să se înţeleagă adineauri? îi strigă, prinzându-l de braţ.

El o privi cu uimire, apoi îşi fixă privirea asupra mâinii ei frumoase, aşezate pe braţul lui bronzat. Elizabeth se simţi scuturată de un fior rău-prevestitor. Îi eliberă braţul şi se îndepărtă puţin de el. Îşi ridică bărbia şi îl privi cu un dispreţ regal.

— Ai vrut să insinuezi că am vreo legătură cu moartea lui Jarvis?

— Am vrut să insinuez că poate nu ne-ai spus tot adevărul, răspunse el. Dar nu avem de unde să ştim acest lucru până când nu te interogăm.

Furia începu să sticlească în ochii lui Elizabeth, în timp ce aceasta tocmai se pregătea să-i spună şerifului ce părere avea despre el şi teoria lui.

Dane îi întoarse iar spatele, făcându-i semn lui Kenny Spencer să se apropie. Zâmbi mulţumit când o auzi pe Elizabeth cum icnea de furie.

Se îndoia că avea prea multă experienţă cu bărbaţii care-i întorceau spatele. Simţea o mare satisfacţie la gândul că era foarte posibil ca el să fie primul.

— Kenny, du-o pe doamna Stuart la secţie şi aşteptaţi-mă în biroul meu.

— Da, domnule. Tânărul ajutor se întoarse spre Elizabeth. Doamnă?

Elizabeth îl ignoră. Se întoarse după Dane şi, grăbindu-se să-l ajungă din urmă, îl prinse iar de braţ.

— Vrei să mă arestezi, şerifule?

— Nu, cel puţin deocamdată.

— Atunci voi putea să vin la birou mai târziu, îi zise ea furioasă. Am auzit că i-ai chemat pe băieţii de la laboratorul statului. Aş vrea să stau să-i văd în acţiune. Mai ales că am revenit aici cu o treabă.

— Puţin îmi pasă de treaba dumitale.

— Nu ai niciun drept să…

— Am toate drepturile, doamnă Stuart. Se aplecă deasupra ei, încercând s-o intimideze cu înălţimea şi încruntarea lui. Eşti martoră la investigarea unei crime.

— Sunt şi membră a presei în acelaşi timp.

— O să încerc să nu ţi-o iau în nume de rău.

Gândindu-se cât se chinuia să pună ziarul pe picioare, întinse braţul în direcţia mulţimii.

— Am tot atâtea drepturi să stau aici ca şi ei.

Nu-i plăcea deloc gândul că putea să scoată bani pe seama morţii, dar aceasta era o ştire, ştirea zilei. Nimic pe lumea asta n-avea să-l mai aducă pe Jarrold Jarvis printre cei vii, dar ştirea morţii lui o putea ajuta să achite facturile şi să pună mâncare pe masă. N-avea de gând să-i lase pe Dane Jentzen să-i anihileze această ocazie fără să se lupte din toate puterile.

Dane aruncă o privire spre gloata înarmată cu microfoane, aparate de fotografiat şi camere de luat vederi.

Din punctul de vedere al lui Dane, niciunul dintre cei prezenţi dincolo de cordonul de poliţişti nu avea niciun drept să fie acolo.

Un om fusese ucis. Era o tragedie, nu o oportunitate pentru membrii presei.

Fără să se mai uite la Elizabeth, dădu din cap spre cea mai apropiată maşină.

— Gata, Kenny, ia-o de aici.

— Nu! şopti Elizabeth furioasă, ca să nu fie auzită de colegii ei. Eu l-am descoperit…

— Ce-ai găsit al tău să fie? râse Dane cu amărăciune. Doamne, era o căţea cu sânge rece, gata să scoată un ban de pe spinarea oricărui bărbat, fie el viu sau mort.

Se gândi fără voie la bărbaţii pe care-i iubise ea şi apoi îi părăsise, la felul în care încercase să-l stoarcă de bani pe Brock Stuart. Se gândi la modul în care Tricia îi dăduse papucii pentru a fi alături de un bărbat mai tânăr şi mai ambiţios, şi cum presa din L.A. mirosise povestea şi nu le mai dăduse pace. Simţi cum îşi pierdea controlul.

— Crezi că meriţi exclusivitatea, doamnă Stuart? rosti el cu răutate. Foarte bine.

Elizabeth gemu uşor atunci când el o prinse cu duritate de braţ, târând-o după el spre Lincoln, de parcă ar fi fost o păpuşă de cârpe.

Când se opri, se lăsă aşa de repede într-un genunchi, încât Elizabeth dădu drumul aparatului de fotografiat ca să se sprijine de portiera maşinii înainte să cadă cât era de lungă peste cadavrul lui Jarvis.

Aparatul de fotografiat o lovi peste piept, iar genunchii i se învineţiră în urma contactului dur cu pietrişul.

— Vrei exclusivitatea, doamnă Stuart? rosti el din nou, întorcând cadavrul în poziţia de dinainte, fără a se uita spre el, ci privind numai spre faţa lui Elizabeth. Uite un moment *Kodak* pentru tine, Liz. Fă câteva instantanee

pentru albumul tău. Ai grijă să prinzi în cadru zâmbetul ăla fermecător, care se află sub cea de a doua bărbie.

Ochii lui Elizabeth se umplură de lacrimi din cauza ororii a ceea ce descoperise cu două ceasuri în urmă. Reuşi să se stăpânească şi se întoarse să-l privească pe Dane Jantzen plină de ură.

— Iisuse Cristoase, eşti un mare nemernic! strigă la el.

— Vezi de nu uita chestia asta, drăguţo, rosti el, ridicându-se şi trăgând-o şi pe ea cu el, gata s-o predea lui Spencer, însă acesta, după ce văzuse faţa lui Jarvis, se sprijinise de latura maşinii şi vărsa chiar pe cizme.

— Ellstrom! lătră Dane spre celălalt ajutor al său, care privea scârbit spre cadavru. Du-o pe doamna Stuart la secţie şi ajut-o să se simtă cât mai bine acolo. Ceva mai târziu ne va da o declaraţie.

Ellstrom îşi desprinse cu greu privirea de la cadavru. Se întoarse să se uite încruntat spre şerif.

— Dar băieţii de la laborator…

— Se vor descurca şi fără a fi supravegheaţi de tine, rosti Dane cu ironie, conducând-o pe Elizabeth spre el.

— Lasă că-ţi dau eu o declaraţie de n-o s-o poţi duce şerifule, răspunse Elizabeth, smulgându-şi braţul din strânsoarea mâinii lui Ellstrom, făcând un pas spre Jantzen. Dădu să-i spună câteva cuvinte usturătoare, dar se opri la vreme. Expresia de pe chipul lui îi spunea că n-avea s-o scoată la capăt cu el. N-avea nicio şansă. Desigur, i-ar fi plăcut nespus de mult să-l pocnească, dar n-avea nevoie să fie acuzată că lovise un om al legii, mai ales după ziua aceea plină de ghinioane.

— Ai rămas fără grai, doamnă Stuart? o întrebă el, ridicând o sprânceană.

— Nu, mârâi ea printre dinţii încleştaţi. Însă nu găsesc cuvintele potrivite pentru unul ca tine.

— Vezi că pe biroul meu ai un dicţionar. Foloseşte-l fără reţineri.

— Nu mă tenta, scumpete, răspunse ea, înapoindu-se lângă ajutorul de şerif care o aştepta. Ceea ce aş vrea să fac cu dicţionarul ăla n-ar fi tocmai pe placul dumitale.

Dane chicoti, în pofida faptului că femeia îi displăcea. Avea mult tupeu… şi un fund care putea înnebuni un bărbat de poftă, observă el, în timp ce ea se îndepărta alături de Ellstrom.

Parcă era tentaţia personificată. Iar felul în care umplea blugii aceia l-ar fi putut ridica din morţi chiar şi pe Levi Straus.

Mare păcat că era o asemenea belea la casa omului.

CAPITOLUL 4

Boyd Ellstrom ieşi cu maşina de pe alee, îndepărtându-se de şantier şi de reporterii care aproape că-i asediaseră.

Nemernicul acela de Jentzen avea să încerce să se acopere de glorie în faţa presei, dar Boyd era cel care escorta martorul principal departe de locul crimei.

Mai multe aparate de filmat şi fotografiat prinseseră acest moment pe peliculă. Îşi notă în minte să nu uite să

facă rost de cât mai multe copii ale acelor fotografii, care i-ar folosi de minune la următoarele alegeri.

Da, domnule, din punctul lui de vedere, nu putea ieşi nimic rău din faptul că bătrânul Jarrold dăduse colţul.

Probabil că era prima dată când băşina aceea bătrână făcuse ceva care să fie şi în interesul celorlalţi, mai mult decât în interesul lui.

Jarrold nu avea să mai scoată niciun profit din asta. Boyd însă privea deja spre un viitor mult mai roz, asta dacă reuşea să găsească o anumită poliţă de împrumut înaintea tuturor celorlalţi.

Gândul că poliţa semnată de el ar fi putut să încapă pe mâinile celorlalţi reuşi să-i facă stomacul să se strângă nod. Ce bine dacă ar fi avut nişte pastile acum la el.

Jarvis avusese întotdeauna mare grijă să păstreze numai pentru sine numele tuturor celor care îi erau datori cu bani şi favoruri.

Pe cât de mult îi plăcuse publicitatea şi să-i conducă pe ceilalţi, fusese la fel de mulţumit să se joace şi de-a Dumnezeu, manipulându-i pe oameni cu mâini nevăzute, luând şi dând după cum avea chef.

Păstrase toate dovezile încriminatoare departe de văzul lumii, producându-le ca un magician doar atunci când avea chef să strângă pe cineva cu uşa, aşa cum făcuse de altfel şi cu Boyd chiar ceva mai devreme pe ziua aceea.

Scârba aceea grasă umblase prin tot oraşul cu poliţa lui în buzunar. „Boyd Ellstrom: 18.700 dolari”. O scosese şi o pusese pe masă la cafenea în acea dimineaţă, prefăcându-se că-şi căuta nişte mărunţiş pentru bacşiş. Boyd aproape că murise când o văzuse.

Mai bine de un minut şi jumătate poliţa zăcuse în văzul a jumătate de oraş, în timp ce Boyd îşi văzuse viaţa şi cariera terminate.

Dacă cineva din Still Creek afla că-i era dator lui Jarvis sau, şi mai important, din ce cauză ajunsese să-i fie dator lui Jarvis, putea să-şi ia adio de la cariera sa politică pentru totdeauna. Iar Jarvis de abia dacă-i zâmbise pe deasupra cănii cu cafea, porcul dracului.

Ei bine, măcar murise la fel ca un porc, nu? îşi zise Boyd mai departe. Ca un porc la abator. Dreptate poetică, da, da.

Elizabeth studia chipul ajutorului cu coada ochiului, neplăcându-i ceea ce putea vedea în lumina bordului. Semăna puţin cu Fred Flinstone, cu capul acela mare şi aproape pătrat, şi umerii căzuţi.

Avea acea atitudine a unui derbedeu care caută o poziţie de autoritate ca să simtă că are ceva putere asupra oamenilor.

Ea personal învăţase destul de devreme în viaţă cum să judece caracterul unui om.

Fusese ceva esenţial pentru propria supravieţuire, mai ales atunci când ajunsese la adolescenţă şi se afla în Bardette, un cătun prăfuit şi lipsit de speranţe, unde barul vi bordelul erau singurele stabilimente, iar bărbaţii mai răi şi mai primejdioşi decât şerpii cu clopoţei care stăteau pitiţi pe după fiecare piatră.

Astfel, Elizabeth învăţase să cântărească un bărbat după o singură privire. Ajutorul de şerif Boyd Ellstrom intra în aceeaşi categorie cu Jarrold Jarvis.

Imaginea lui Dane Jantezen îi apăru deodată în faţa ochilor, chipeş, dur, sigur pe sine. El în ce categorie se încadra?

Probabil în una cu totul specială, îşi zise Elizabeth, încercând să ignore vârtejul de sentimente ce se iscase undeva în adâncul ei.

Ultimul lucru de care avea nevoie acum era să se încurce cu unul ca Dane Jentzen.

Venise în Still Creek ca să-şi ia viaţa de la capăt, ca să refacă o afacere şi respectul de sine, plus relaţia cu fiul ei. Nici nu veniseră de trei săptămâni şi deja era implicată în investigarea unei crime şi se pusese deja rău cu şeriful. Al naibii de minunat.

— L-ai cunoscut? întrebă deodată, gândind că era mai bine să rupă tăcerea şi să scape de acele gânduri apăsătoare.

Ellstrom întoarse capul spre ea, de parcă uitase că stătea chiar alături de el.

— Jarrold? Sigur că l-am cunoscut. Toată lumea îl ştia, răspunse el posac, provocând-o să-l contrazică.

— Bănuiesc că moartea lui a venit ca un fel de şoc, nu? continuă Elizabeth intrigată.

Ajutorul de şerif se foi puţin pe locul lui şi mormăi ceva de neînţeles, în timp ce umbla la staţia radio.

Pârâitul aparatului o scotea din minţi pe Elizabeth, dar deveni deodată atentă atunci când ajutorul de şerif reuşi să găsească frecvenţa bună şi din staţie se auzi un glas care anunţa venirea echipei mobile de la laboratorul Biroului.

Ellstrom înjură cu năduf în barbă şi strânse între degete volanul.

— Să înţeleg că nu eşti de acord cu venirea celor de la Birou, nu? comentă Elizabeth, întorcându-se spre el pentru a-i vedea mai bine reacţiile.

— Ne-am fi putut descurca şi singuri, îi zise el, înfuriat. Jantzen i-a adus pe orăşenii ăia ca să ne facă pe noi să arătăm ca nişte neisprăviţi. N-avem noi nevoie de nişte boi cu facultate care să se fâţâie pe aici.

Elizabeth zâmbi aproape fără voie. Disensiuni între şerif şi oamenii lui. Ştia şi fără să mai întrebe că nici lui Jentzen nu-i convenise să apeleze la ajutorul Biroului, mai ales că, după cum se purta, prefera să conducă el singur pe toată lumea.

— Crezi că pot să te citez? îl întrebă ea pe un ton dulce. Pe Elizabeth n-o deranja să se folosească de farmecul său feminin atâta vreme cât acest lucru n-o compromitea. În fond, o fată trebuia să se folosească la nevoie şi de uneltele pe care le avea la dispoziţie de la Mama natură. Dacă vreun bărbat era impresionat de felul în care îşi flutura genele uneori, atunci asta era problema lui, nu a ei.

Un zâmbet răutăcios poposi deodată pe chipul lui Ellstrom la gândul că Elizabeth Stuart intenţiona să-l citeze în articolul ce avea să apară în „Clarion”. Jentzen avea să se oftice rău de tot. Numai asta şi merita efortul.

Îi aruncă o privire în grabă, observându-i ochii mari şi gura fragedă. O mai văzuse prin oraş.

Tipa avea un corp care-i băga pe bărbaţi în boală. Nici nu reuşise să se decidă încă ce ar fi apucat mai întâi dacă s-ar fi ivit ocazia, sânii sau fundul.

Nu conta, pentru că avea un trup de milioane, garantat să satisfacă până şi cel mai pretenţios bărbat.

Nu-l costa nimic dacă-i făcea o favoare sau două, cugetă Boyd mai departe, foindu-se în scaun şi încercând să-şi găsească o poziţie mai comodă, uitând pe moment de problemele pe care le avea cu stomacul.

Se zvonea că era gata să întoarcă favorurile bărbaţilor, plătind adesea în natură. Numai gândul acesta şi îi stârni erecţia.

— Mda, sigur, de ce nu. Boyd îşi îndreptă umerii, pufăind important. După cum am mai spus, Jentzen îşi bate joc de investigaţie chemând păcălicii de la Birou. Puteam să ne descurcăm mai bine numai noi singuri.

— Vai de mine, parcă ai fi glasul autorităţii, domnule Ellstrom, murmură Elizabeth, mulţumită că nu era lumină în maşină pentru că el n-o putea vedea cum se strâmba.

Ellstrom fornăi şi încuviinţă din cap.

— Mda, ei bine, aproape că l-am bătut pe Jentzen la ultimele alegeri.

— Serios?

— A câştigat doar pentru că înainte a fost jucător profesionist de fotbal. Mare scofală!

Elizabeth şi-l imaginä instantaneu pe Jentzen în costum de fotbalist.

Se blestemă singură pentru slăbiciunea pe care o avea pentru bărbaţii atletici, solizi.

Viaţa ei ar fi fost mult mai uşoară dacă s-ar fi simţit măcar un pic atrasă de genul de bărbaţi anemici, cheli şi cu nasul mereu prin cărţi.

Farurile maşinii de poliţie căzură deodată pe maşina ei abandonată pe marginea drumului şi căzută în şanţ. Elizabeth oftă. Afurisită maşină.

Dacă maşina ei n-ar fi avut o caroserie aşa de lăsată, atunci ar fi mers şnur până la Still Creek şi acum ar fi fost acasă, fără să-l mai fi cunoscut pe Dane Jentzen.

Ellstrom încetini puţin şi se uită cu interes la maşina abandonată.

— E a ta?

— Mda, rosti Elizabeth cu inima strânsă. Nu izbutea să se supere pe maşină. Era un model din 76, cu o caroserie mare, de un roşu-aprins, proiectată în zilele de dinainte de a începe propaganda pentru economisirea carburantului şi a liniilor aerodinamice. Acela fusese cel mai mare automobil fabricat în anul acela. Sugea benzina cu galonul şi folosea uleiul cu largheţea unui şeic saudit, dar Elizabeth o iubea cu pasiune. Îi amintea de Texas şi de bani, lucruri pe care le lăsase undeva în urmă.

— Ce s-a întâmplat? o iscodi Ellstrom, neputându-se stăpâni să nu folosească în ton aroganţa aceea tipic masculină. A rămas fără benzină?

— Nu. O mai apucă pandaliile din când în când, răspunse Elizabeth evazivă. N-avea chef de replici isteţe din partea unui mascul căpos. Şi aşa va avea de înfruntat râsetele a doua zi, când se va duce să caute pe cineva care să-i remorcheze maşina din şanţ. În mod sigur acela avea să fie un bărbat care o va mângâia pe cap şi va râde în sinea lui. Ce păcat că Dumnezeu nu se gândise să creeze mai multe femei care să conducă camionetele de tractare. Ai vreo idee cine ar fi putut să-l omoare pe Jarvis? întrebă

Elizabeth, încercând să readucă discuţia lor pe drumul cel bun.

— Dar tu? rosti Ellstrom, întorcând capul ca s-o privească. În fond, tu eşti martora.

— Eu? Scumpule, pot să spun că am fost conştientă doar de faptul că mi-am vărsat şi sufletul din mine. Locul ăla putea să colcăie de ucigaşi, numai că eu n-am mai stat acolo ca să mă uit după ei. Şi nici prea multe teorii nu am, pentru că am venit aici doar de puţină vreme şi nu îi cunosc pe oameni. Dar tu? Ţinând cont că ai fost la un fir să câştigi alegerile şi tot restul, ar trebui să cam bănuieşti cine ar fi vrut să-i facă de petrecanie lui Jarrold.

Ellstrom se încruntă nemulţumit. Ignorând-o se întinse după microfon ca să-i spună cuiva, pe nume Lorraine, că venea cu un martor important şi că era mai bine să aibă totul gata pregătit.

Elizabeth se aşeză mai bine pe locul ei. Era evident că Ellstrom nu avea de gând să mai facă şi altceva decât să-şi vorbească şeful de rău pe la spate.

Dar era normal. Dacă începea să-şi înşire teoriile cu privire la eventualii suspecţi, ar fi fost nevoit să vină şi cu niscaiva dovezi, pe care se părea că nu le avea.

Still Creek se pregătise de noapte. Felinarele înşirate pe strada principală aruncau în jur o lumină rozalie destul de neclară asupra magazinelor care se aliniau pe marginea trotuarelor unul lângă altul.

Orăşelul era menţinut mereu curat şi strălucitor în beneficiul turiştilor veniţi să vadă fermele amish şi priveliştile bucolice.

În capul străzii se vedea anunţul mare care anunţa Festivalul Calului şi Trăsurii, ce avea să înceapă în mai puţin de o săptămână.

Maşina poliţiei trecu încet pe lângă clădirea veche ce reprezenta sediul redacţiei ziarului „Clarion”.

Ca şi vecinele sale, şi aceasta fusese construită din cărămidă şi avea două etaje, ascunzând faptul că nu era altceva decât o clădire comercială, cu umezeală la subsol şi podele mâncate de putregai.

Literele aurii ale firmei, care fuseseră instalate cu vreo nouăzeci şi ceva de ani în urmă, pretindeau că ziarul nu tipărea altceva decât adevărul.

Elizabeth se gândi la orele pe care avea să le petreacă a doua zi lucrând la articolul în care avea să descrie ce trăise în noaptea aceea. Adevărul. Privind spre oraşul adormit, îşi dădu seama instinctiv că adevărul mergea mult mai departe de moartea lui Jarrold Jarvis şi că Still Creek nu avea să mai fie niciodată la fel. Însă ea venise acolo tocmai pentru a tipări adevărul. Adevărul simplu, nemodificat şi neînfrumuseţat.

Tribunalul se ridica asemenea unei imense broaşte chiar în centrul oraşului, înconjurat din trei părţi de parcul Keillor.

Construit în 1882, anul în care calea ferată ajunsese până în Still Creek, iar oraşul devenise capitala comitatului Tyler, fusese ridicat din calcar din partea locului, de către imigranţii norvegieni şi germani ai căror descendenţi încă mai trăiau acolo.

Vechea piaţetă centrală rămăsese chiar acolo, forţând bulevardul principal s-o ocolească şi împiedicând oarecum traficul.

Ellstrom băgă maşina în parcare şi o opri chiar în locul rezervat şerifului.

Elizabeth îşi ascunse repede zâmbetul. Indiferent care era motivul antagonismului dintre şerif şi ajutorul său, nu era deloc amuzant. Iar strălucirea ameninţătoare din ochii lui Ellstrom nu era deloc plăcută.

Ajutorul de şerif o conduse în clădire printr-o uşă dosnică pe care stătea scris: BIROUL ŞERIFULUI DIN COMITATUL TYLER.

Urcară apoi nişte scări de marmură şi străbătură un hol larg, bine luminat. Elizabeth se întreba ce avea să mai urmeze şi cât va dura. Trace ar fi trebuit să vină acasă la unsprezece. Ceasul mare montat deasupra biroului de recepţie arăta că se făcuse deja unsprezece şi zece.

— Lorraine, rosti Ellstorm cu falsă autoritate, dânsa e doamna Stuart. Cea care l-a găsit pe Jarrold. Dane vrea să stea să-l aştepte la el în birou. Eu trebuie să mă întorc ca să ajut la asigurarea locului crimei.

Din spatele biroului mare, în formă de U, Lorraine Worth îi aruncă privirea rece şi dură a unei femei care nu se lăsa prostită de nimic şi care în niciun caz nu înghiţea aerul lui de mascul feroce.

Dispecera şi secretara biroului stătea la postul ei neclintită, cu buzele strânse în semn de dezaprobare şi gata să se ia la harţă cu oricine îi încălca teritoriul.

Părul ei cărunt, strâns în coc, se ridica la o înălţime ameţitoare, atrăgând atenţia asupra lui. Sprâncenele bine

pensate şi subliniate de dermatograf încercau să alunge expresia blândă din ochii căprui.

În clipa aceea îl privea pe Ellstrom pe deasupra ochelarilor cu colţuri alungite, fără să se arate deloc impresionată.

— Băieţii de la laborator trebuie să apară acolo dintr-o clipă în alta, îl anunţă ea pe un ton sec. Mai bine ai pleca acum, dacă nu vrei să ajungi acolo la timp ca să mături resturile.

Ellstrom o privi cu ură şi apoi se întoarse pe călcâie şi plecă, chiar în timp ce Lorraine ridica receptorul telefonului care suna.

— Biroul şerifului din comitatul Tyler… Nu, nu are niciun fel de declaraţie deocamdată… Nu s-au operat niciun fel de arestări de care să ştiu şi eu, zise mai departe, întorcându-se ca să se uite spre Elizabeth cu buzele strânse de dezaprobare. Habar nu am despre ce femeie vorbiţi şi nu sunt eu omul care să mă apuc să întind bârfele prin tot oraşul. Acum o să vă rog să închideţi. Linia asta a fost creată special pentru cazurile de urgenţă.

Puse capăt convorbirii trântind receptorul în furcă.

— Nu mă deranjează să-ţi spun de-a dreptul că nu-mi place deloc treaba asta, îi zise ea lui Elizabeth, pregătită parcă să dea vina pe ea. N-a mai avut loc nicio crimă în comitatul nostru de treizeci şi trei de ani. De când Olie Grimsrud i-a făcut felul lui Wendel Svenson, lăptarul, pentru că se culca cu nevastă-sa în spatele lăptăriei atunci când nu era el atent. Nu-mi place chiar deloc.

— Nici mie nu-mi place, răspunse Elizabeth atunci când telefonul prinse să sune din nou. Nu-i plăcea nici insinuarea femeii că ea era cumva responsabilă de faptul că legea şi ordinea nu mai erau respectate, dar, atunci când observă teama care se oglindea în ochii lui Lorraine, oftă înţelegătoare. Still Creek fusese un adevărat rai de siguranţă pentru locuitorii săi vreme îndelungată. Acum realitatea urâtă a lumii brutale pusese capăt acelei linişti. Femeia avea tot dreptul să fie furioasă.

Chiar şi nervii ei erau întinşi la maximum. Nu prea avea obiceiul să descopere cadavre practic la doi paşi de casă.

Gândul că propria ei casă se afla aşa de aproape de locul crimei o făcu să se cutremure. Se gândi la Trace, care hoinărea de unul singur pe şosea, poate chiar încercând să facă autostopul până acasă cu vreun necunoscut şi îngheţă pur şi simplu de groază.

— Ascultă, e vreun telefon cu plată pe aici pe care l-aş putea folosi? Trebuie să-l sun pe fiul meu.

Lorraine o privi rece pe Elizabeth, parcă vrând să-i dea de înţeles ce părere avea ea despre mamele divorţate sau despre femeile care descopereau cadavre, după care făcu semn cu cocul ţuguiat spre stânga.

Murmurând un mulţumesc, Elizabeth se îndreptă spre direcţia arătată, în timp ce Lorraine răspundea la un alt apel.

Acasă, telefonul sună de cinci ori înainte ca apelul să fie preluat de robot. Elizabeth blestemă în gând. Nu era ceva neobişnuit pentru Trace să întârzie.

De fapt, aproape fără excepţie întârzia mereu, acesta fiind modul prin care încerca să-i comunice că nu-i plăcea

noua lor casă, noul stil de viaţă şi noul cod de comportament.

Psihiatrul din Atlanta o sfătuise să-i organizeze programul, să-l ajute să se acomodeze, însă nu-i spusese cum l-ar fi putut determina şi pe Trace să accepte toate aceste lucruri.

Elizabeth îi lăsă un mesaj şi apoi închise. Băieţelul ei dulce fusese înghiţit de un adolescent cu probleme ai cărui umeri laţi erau veşnic încordaţi din cauza tensiunii. Oricum, ar fi preferat să discute cu un adolescent beligerant decât să se stea să se întrebe pe unde umbla în noaptea primei crime petrecute în orăşel după treizeci şi trei de ani de linişte.

Scoase o altă fisă din poşetă, o băgă în telefon şi formă un alt număr, sprijinindu-se cu un umăr de perete în timp ce se uita la Lorraine Worth. Înspăimântător de eficientă, stătea la post la fel de alertă ca un doberman lăsat de pază. După cel de-al şaselea apel îi răspunse un glas înăbuşit:

— Da, ce-i? Cine? Alo?

— Jolynn, eu sunt, rosti Elizabeth, coborând glasul. Te-am trezit?

— Ce întrebare cretină. Ce eşti, reporter?

— Trezeşte-te şi ascultă cu atenţie. A avut loc o crimă.

— O ce?

— Crimă. Cineva a omorât pe altcineva. Bănuiesc că ai văzut şi tu cum se procedează prin filme.

O observă pe Lorraine cum se uita spre ea, cu capul înclinat în aşa fel încât să audă cât mai bine ce anume spunea.

Elizabeth se încruntă şi se întoarse cu spatele, ca să poată discuta în linişte cu redactorul său.

În fond, Jolynn fusese cea care o convinsese să vină în Still Creek după divorţ, tot ea fusese cea care o convinsese să cumpere ziarul şi era singura angajată şi prietenă pe care o avea acolo.

Deveniseră prietene pe când erau la Universitatea din Texas, o perioadă a vieţii care părea să se afle undeva la mii de ani-lumină depărtare din cauza celor petrecute între timp. Elizabeth îi mulţumea lui Dumnezeu că prietenia lor supravieţuise lungii despărţiri.

După divorţ se simţise plutind în derivă, neştiind ce să facă şi cum să se descurce.

Dar apoi intervenise Jolynn care-i spusese să vină în Minnesota, unde viaţa era liniştită şi oamenii prietenoşi.

După foşnetele şi scârţâielile din fundal, Elizabeth îşi dădu seama că Jolynn încerca să se ridice în capul oaselor în patul fragil cu saltea gata să cedeze. Jo nu avea mai mult de un metru şi şaizeci, dar era „generos proporţională”, după cum singură spunea, iar salteaua veche renunţase de multă vreme să mai pretindă că-i mai putea susţine greutatea.

— Doamne, şopti ea. Glumeşti?

Elizabeth oftă cu amărăciune.

— Mi-ar plăcea să fie aşa, scumpo, dar, din păcate, ăsta-i adevărul. Omul e mort de-a binelea şi o ştiu sigur pentru că tocmai eu l-am găsit.

— Doamne! murmură Jo cu reverenţă. Eu am avut migrenă. Am închis staţia de radio şi m-am culcat pe la nouă. Ce s-a întâmplat?

— Cineva l-a căsăpit pe Jarrold Jarvis pe şantierul de la Still Waters. Crezi că ai putea să te duci acolo chiar acum?

— Da, sigur. Tu unde eşti?

— La tribunal. Probabil că n-o să plec de aici prea repede. E o poveste lungă.

— Pun pariu că da. Doamne! auzi, tocmai Jarrold Jarvis! Ca să vezi, cineva a avut curajul să-i facă de petrecanie.

— Marea întrebare este cine anume a avut curajul, răspunse Elizabeth, răsucind firul telefonului pe după deget. Crezi că poţi să te duci acolo imediat? Băieţii de la Birou cred că tocmai au ajuns acolo. Ei şi vreo nouăzeci de mii de reporteri.

— Am şi plecat, şefa!

Jolynn lăsă receptorul în furcă şi îşi trecu mâna prin părul creţ ce-i căzuse în ochi, căutând să digere informaţiile pe care le primise de la Elizabeth, încercând să le facă să pară cât mai reale.

Crimă. Trase cearceaful până sub bărbie, de parcă aşa s-ar fi putut proteja de urâţenia lumii.

Dinspre veioza de pe noptieră se filtra o lumină aurie, însă mica pată de lumină i se părea acum insuficientă. Colţurile dormitorului mic şi neîngrijit i se păreau ameninţătoare, mai ales atunci când se simţi transportată înapoi în copilărie, unde fiecare umbră din noapte putea reprezenta un pericol mortal.

— Sper că n-ai de gând să pleci, nu-i aşa, dulceaţă?

Jolynn tresări ca şi cum ar fi uitat de bărbatul care stătea întins în pat alături de ea. Acesta se rostogoli pe o

parte, trase de cearceaf şi dădu la iveală un sân rotund şi plin.

Jolynn se îndepărtă de fostul ei soţ, coborându-şi picioarele peste marginea patului. Renunţă la cearceaf şi se aplecă să-şi ia hainele de pe carpeta maronie roasă.

— Ba da, plec. Îmi pare rău, Richard, mă cheamă datoria.

În spatele ei, Rich Cannon se ridică în genunchi pe salteaua paradită. Atunci când Jo îşi găsi chiloţii şi se apucă să şi-i pună, o prinse de talie şi o trase spre el.

— Haide, Jolynn. Micuţul e gata iar de joacă, îi zise, împungând-o cu organul erect.

— Richard, gemu ea, dezgustată de sine şi de el.

Întotdeauna se simţea murdară şi vulgară după câte o astfel de aventură cu el. Nenorocirea era că întotdeauna ceda în faţa farmecului lui atunci când venea la ea.

Parcă era unul dintre acele cicluri ale vieţii din care nu reuşea să iasă. Asemenea menstruaţiei pe care o ura, dar de care parcă nu dorea să scape. Cam la fel simţea şi în privinţa lui Richard.

În seara aceea apăruse în pragul uşii pe la opt şi jumătate, neanunţat, gata să treacă la fapte. O luase în pat fără ca măcar s-o mai salute.

Jolynn îl prinse de încheietura mâinii atunci când el îşi furişă mâna în jos, înfigându-şi degetele în triunghiul de păr negru de la întretăierea coapselor ei.

Avea mâini late, cu degete scurte şi groase, şi unghii remarcabil de bine îngrijite. Nu se obosise să-şi scoată verigheta pe care i-o pusese pe deget Susie Jarvis şi nici

ceasul pe care i-l făcuse cadou Jolynn când serbaseră al cincilea an de căsătorie.

— Acum nu e tocmai momentul cel mai potrivit, îi zise ea, încercând să scape din mâinile lui.

— Nu spune aşa ceva, murmură el nemulţumit. Să nu-mi mai spui aşa ceva, atunci când Susie e plecată din oraş.

— Tare mi-e teamă că soţia ta şi-a ales momentul greşit să plece în excursie la cumpărături, îi răspunse ea cu venin. Nu se putea abţine să nu o urască pe Susie Jarvis Cannon. Susie avea bani. Avea o casă frumoasă, o maşină nouă care mergea ceas şi îl mai avea şi pe Richard drept soţ. Deşi nu făcea prea multe parale în afara patului. Pe Jolynn o deranja acest lucru doar din principiu. Susie le avea pe toate.

Iar acum, că taică-său dăduse colţul, le avea chiar pe toate. Când se gândi că Jarrold Jarvis era tatăl lui Susie, Jolynn avu parte de o surpriză desul de neplăcută.

În mod firesc ar fi trebuit să simtă un strop de milă pentru fată, dar nu simţea nimic în afară de invidie. De altfel se îndoia că Susie avea să-şi jelească prea mult tatăl în drum spre bancă pentru a-şi prelua moştenirea.

Îndepărtându-se de pat şi de Rich, culese de jos o bluză albastră boţită şi o îmbrăcă în grabă. Renunţând, Rich se aşeză mai bine în pat şi îşi aprinse o ţigară în timp ce o privea cum se îmbrăca, admirându-i detaşat curbele corpului.

Jolynn îşi zise că-şi imaginase numai răceala lui. Îşi spuse că se obişnuise cu aşa ceva, că se aştepta la ea şi că nu o afecta deloc. Se culca cu el doar pentru că era simplu,

pentru că îi intrase în obicei, nu pentru că îl mai iubea cumva.

Îşi trase blugii pe ea şi îşi ţinu răsuflarea ca să se poată încheia. Din nefericire pentru ea avea genul de siluetă care se demodase odată cu crinolinele: sâni plini şi şolduri rotunde, care se rotunjiseră şi mai mult de când divorţase în urmă cu cinci ani.

Avea treizeci şi trei de ani şi metabolismul ei începuse să se lenevească în proporţie cu creşterea apetitului pentru mâncărurile grase.

Kilogramele în plus îi mai rotunjiseră chipul colţos, astfel încât acum părea ceva mai tânără.

Cineva trebuia s-o privească îndeaproape pentru a-i observa reţeaua fină de riduri din jurul ochilor şi din jurul gurii cu buze senzuale.

— Până la coadă ce s-a întâmplat, o întrebă Rich resemnându-se la gândul că nu mai reprezenta de acum punctul de maxim interes pentru ea.

Trecându-şi peria prin păr, Jolynn îl privi prin oglindă. La treizeci şi nouă de ani, originar din Still Creek, păstrase acea aroganţă specifică unui atlet de liceu, punctul maxim al gloriei din viaţa lui.

Era întins în patul ei de parcă ar fi fost al lui, cu părul blond ciufulit şi cu ţigara atârnată pe sub mustaţa deasă, în timp ce cu o mână îşi scărpina părul cârlionţat de pe piept.

Elizabeth spusese la un moment dat că arăta ca Robert Redford în rolul Sundance Kid, dar ceva mai bătrân şi mai decrepit.

Fusese o descriere a naibii de reuşită. Jolynn depistase deja umbra de răutate din ochii lui şi linia moale a gurii care aveau să-l dea de gol la bătrâneţe.

Rich tocmai îi spusese că intenţiona să candideze pentru un post politic în comitat în toamna care venea. Jolynn însă se întrebase automat câţi oameni aveau să fie prostiţi de înfăţişarea lui înainte să-şi pună voturile în urne.

Jolynn se simţi cuprinsă deodată de un val de ură, aşa cum i se întâmpla mereu atunci când se uita la Rich şi-l vedea aşa cum era în realitate, un nemernic care o părăsise pentru un mariaj mai avantajos şi care avea tupeul să vină la ea atunci când avea chef, aşteptându-se s-o vadă căzându-i la picioare… ceea ce se întâmpla mereu.

— Cineva i-a făcut de petrecanie scumpului tău socru în seara asta, îi zise de-a dreptul, întinzându-se după sticluţa de parfum *Charlie.*

Se parfumă bine, sperând să acopere mirosul de sex ce părea s-o înconjoare. Însă în tot acest timp nu-l scăpă din ochi.

— Nu se poate, murmură Rich şocat, dar fără să dea semne de regret. Puse ţigara în scrumiera plină de pe noptieră, dar nu făcu niciun gest prin care să arate că avea de gând să se ridice din pat. L-a omorât cineva? Ha! Să fiu eu al naibii!

— Mda. Aş sta să te consolez, rosti Jolynn cu răutate, luându-şi poşeta, dar am o treabă de făcut.

— Eu credeam că noua ta şefa o să vrea să se ocupe personal de afacerea asta, rosti el. În fond ea e tipa cu

relaţii din Atlanta, nu? Eu credeam că e deja acolo, gata să adune toată gloria ea singură.

Jo îi aruncă genul de privire rezervată pachetelor de carne ce stătuseră mult peste aşteptări prin congelator.

— Atâta gândit ţi-ar putea arde creierul, Rich. Nu aş vrea să te văd rănindu-te, dar dacă o să te gândeşti din nou, poate că o să-ţi dai seama că nimeni de la *„Clarion”* n-o să se acopere de glorie decât dacă ar fi lovit de o camionetă a vreunui post de televiziune din Minneapolis.

— Şi atunci de ce te mai duci acolo? o întrebă el, luând ţigara şi trăgând cu poftă din ea.

Jolynn îl privi cu dezgust, scuturând din cap a neîncredere, neştiind de ce naiba nu se descotorosea mai repede de el.

— Se pare că nu poţi pricepe nimic din ce se întâmplă în jurul tău, nu-i aşa, Rich? Unii dintre noi nu avem neveste bogate care să ne răsfeţe. Unora dintre noi chiar le place să muncească şi să-şi facă meseria ca la carte. Întâmplător eu sunt foarte bună în meseria mea.

— Mda, mârâi el. Păcat că nu-i pasă nimănui de chestia asta.

Jolynn tresări de parcă ar fi pocnit-o. Richard ştiuse întotdeauna cum să o lovească sub centură, fiind unul dintre puţinele sale talente. Jolynn se simţi sfâşiată de durere. Îşi îngustă ochii înfuriată.

— Scârbă ce eşti!

Puse mâna pe prima cutie de pe măsuţa de toaletă şi o azvârli cu putere în direcţia lui.

Richard se feri cu greutate de cutia cu pudră, care ateriză lângă pat, ridicând un nor de praf parfumat în aer.

— Iisuse, Jolynn, ai înnebunit de tot?

Sări gol din pat şi se repezi spre ea. Jolynn încercă să ajungă mai repede la uşă, însă chiar atunci când puse mâna pe clanţă, el o prinse de mijloc şi o trase înapoi. Jolynn începu să se lupte, căutând să scape din strânsoare şi să fugă din dormitorul înghesuit şi din casa mizeră, să scape de Richard şi de ea însăşi.

— Haide, Jolynn, încercă el s-o potolească, gâdilându-i urechea cu perii aspri ai mustăţii. Îmi pare rău, nu am vorbit serios, îi zise el nesincer. Pur şi simplu nu vreau să pleci de lângă mine, scumpo.

— Ghinionul tău, pentru că plec oricum, izbucni ea, încercând să-şi stăvilească lacrimile. Poate că nu avea pic de mândrie atunci când se urca în pat cu el, dar în niciun caz nu avea să plângă în faţa lui. Se eliberă din strânsoare şi se întinse spre clanţa uşii.

— Mă găseşti aici când o să te întorci, îi mai zise Rich.

Jolynn ezită cu mâna pe clanţa mătuită, încercând să-şi adune curajul pe care-l pierdea de fiecare dată când el îi apărea la uşă.

— Nu te obosi să stai să mă aştepţi.

CAPITOLUL 5

— Ar fi mai bine dacă ai aştepta în biroul şerifului. Lorraine Worth o prinse pe Elizabeth de braţ şi o conduse spre vizuina lui Dane Jentzen. În spatele lor, pe lângă ţârâitul neîntrerupt al telefonului, Elizabeth desluşi

sunetele scoase de o mulţime de oameni adunaţi în holul exterior. Probabil reporterii care se apucaseră să păzească tribunalul ca să-l aştepte pe şerif.

Lorraine părea extrem de nemulţumită ştiind că trebuia să le ţină piept, astfel încât buzele se strânseseră într-o linie albă, neplăcută, iar sprâncenele pensate şi creionate se adunaseră deja la baza nasului. Fără un alt cuvânt, femeia o împinse pe Elizabeth în birou, îi puse o cană cu cafea în mână şi se întoarse la treaba ei, trântind uşa în urmă.

Elizabeth puse cana deoparte şi începu să caute în poşetă pachetul de ţigări. Pe o plăcuţă de alamă aşezată pe masa de lucru stătea scris cu negru: VĂ MULŢUMIM CĂ NU FUMAŢI. Întoarse placa cu faţa în jos şi-şi aprinse ţigara. Jantzen n-avea decât să mulţumească altcuiva că nu fuma. După toate prin câte trecuse, măcar o ţigară şi tot merita.

Se folosi de o brichetă subţire de aur de douăzeci şi patru de carate, care avea gravate pe o parte cuvintele: *„pentru B de la E cu dragoste”,* unul dintre puţinele lucruri pe care reuşise să le ia cu ea atunci când Brock îi spusese să plece din apartamentul de lux din Turnul Stuart. Aparatul de fotografiat *Nikon,* care era aşezat pe scaunul vizitatorilor cu obiectivul Hasselblad ridicat spre tavan, era o altă amintire cu care plecase de acolo. Victorii mărunte.

Adevărul era că Elizabeth nu suporta hoţiile. Chiar deloc. Pe sub suprafaţa de cinism pragmatic se ascundea o persoană eminamente morală. Se credea cu sinceritate în dreptate şi justiţie. Deşi uneori o persoană se vedea

nevoită să-şi facă singură dreptate. Brock îşi bătuse joc de ea cum voise în timpul divorţului. Ea încheiase căsătoria bătută şi însângerată din punct de vedere emoţional. O brichetă şi un aparat de fotografiat nu reprezentau cine ştie ce compensaţie, dar o ajutaseră oarecum.

Încercând să nu se mai gândească la trecut, începu să se plimbe prin biroul lui Dane Jenzen cu ţigara fumegându-i între degete. Se oprea numai cât să tragă câte un fum din ea. În clipa aceea ar fi fost în stare să-şi vândă şi sufletul pentru un păhărel de whisky de malţ vechi de patruzeci de ani, pe care Brock îl adusese în mod special din Scoţia, şi din care mai avea acasă o ladă în dulapul de la bucătărie, însă Lorraine îi oferise numai o cană cu cafea. Probabil că oricum nu ar fi fost de acord cu vreo băutură mai tare, părea genul de persoană care nu îngăduia niciun fel de abatere.

Elizabeth privi cu suspiciune la cana cu cafea rămasă pe colţul mesei de lucru şi se încruntă. Ultimul lucru de care mai avea nevoie era cofeina. Nu-şi dorea altceva decât o baie fierbinte, confortul patului ei şi câteva ore de somn în care să uite de toate ororile zilei. Însă dorinţele ei parcă erau irealizabile. Noaptea aceea părea să nu se mai termine vreodată. Iar atunci când în fine şeriful avea s-o lase să plece de acolo, ajunsă acasă nu va putea să facă o baie fierbinte pentru simplul motiv că nu avea cadă, ci numai o cabină de duş mică şi la fel de strâmtă ca un sicriu. Deşi curgea apă fierbinte, aceasta era din păcate ruginită din cauza ţevilor vechi. Încă mai avea patul ei vechi, pat de bordel, cum îl numise Brock, dar nu prea credea că avea să poată dormi, pentru că, de câte ori

închidea ochii, de atâtea ori îl vedea pe Jarvis prăbuşindu-se mort peste picioarele ei.

Pentru a scăpa de acele imagini neplăcute, îşi continuă turul prin biroul şerifului, cercetând totul cu atenţie pentru a-l putea înţelege mai bine pe bărbatul acela ciudat. Nu pentru că ar fi interesat-o la nivel personal. Din ce văzuse până atunci, Dane Jentzen era un nemernic clasa întâi. Însă era bine să-ţi cunoşti adversarul. Învăţase acest lucru pe pielea ei. În afară de asta, avea nevoie de toate detaliile posibile pentru a scoate un articol cât mai bun. Acum redevenise ziaristă, deşi la un săptămânal de doi bani dintr-un loc uitat de Dumnezeu, dar tot ziaristă se chema că era şi avea de gând să-şi facă meseria cum ştia mai bine.

Biroul în sine nu avea nimic remarcabil. Pereţi albi. O fereastră largă ce i-ar fi oferit o privelişte panoramică a parcării dacă n-ar fi fost jaluzelele trase. Mochetă gri industrială. Un şir de fişete negre. Obiectele obişnuite de pe o masă de lucru, inclusiv un calculator. Pe peretele din spatele acesteia erau atârnate în rame simple, negre, mai multe diplome şi citaţii. Nu exista nimic acolo care să-l dea de gol pe Dane Jentzen omul, niciun cap de cerb, trofee de bowling sau vechi suveniruri din zilele de glorie de pe terenurile de fotbal.

Părea un om pedant, ceea ce nu era un semn tocmai bun. Bărbaţii pedanţi aveau prostul obicei de a controla tot ceea ce-i înconjura. Brock era la fel de atent şi de îngrijit, şi îşi dorea să poată controla întreaga lume. Masa de lucru a lui Dane Jentzen îi spunea acelaşi lucru.

Dosarele erau puse în ordine alfabetică şi frumos etichetate. Mapa de lucru părea neatinsă. Creioanele şi pixurile erau aşezate într-un bol de ceramică în funcţie de culoare.

Alături de telefon era singurul lucru personal din încăpere, o mică ramă de lemn cu o poză în ea. Lăsând ţigara să-i atârne dintre buze, Elizabeth ridică rama şi o întoarse ca să poată privi poza.

Era a unei fetiţe de vreo zece-unsprezece ani, care dădea semne de intrare în adolescenţă. Părul castaniu îi era împletit în două cozi lungi ce-i atârnau pe lângă umeri. Zâmbea cu timiditate, cu nasul uşor strâmbat, de parcă ar fi vrut să-şi ascundă astfel pistruii de pe obraji. Îmbrăcată în nişte pantaloni scurţi şi largi, şi un tricou portocaliu, fusese fotografiată pe o peluză verde, ţinând în mână un carton pe care scrisese cu carioci colorate: *„Te iubesc, tăticule”.*

Elizabeth tresări uimită. „Tăticule”!

— Sfinte Sisoie, murmură ea aproape fără voie. Cineva chiar s-a căsătorit cu nemernicul ăsta.

— Te asigur că şi-a dat seama de greşeală şi nu a ezitat s-o corecteze, auzi un glas venind din spate.

Elizabeth se întoarse spre posesorul acelui glas sardonic, privind vinovată şi răsturnând cana cu cafea.

— La naiba! Îmi pare rău.

Dane scoase capul în hol şi o strigă pe Lorraine să-i aducă un prosop de hârtie.

— Căutam o scrumieră, minţi Elizabeth, fără a fi în stare să-i întâlnească privirea atunci când Dane se întoarse cu faţa spre ea. Se lăsă apoi în genunchi şi ridică ceaşca,

ştergând ineficient pata mare de cafea cu o mână de şerveţele pe care le scosese din buzunarul blugilor.

— Nu fumez, rosti el, ridicându-şi puţin pantalonii şi lăsându-se pe vine alături de ea, cu un zâmbet ironic în colţul buzelor. Nu face bine la sănătate.

Elizabeth se forţă să zâmbească, aruncând ţigara în restul de cafea rămasă în cană.

— Am impresia că în zilele noastre nu mai există decât ovăzul ca mâncare de bază şi în rest abstinenţa pentru celelalte, nu?

— Probabil, dar în plus oamenii caută să spună şi adevărul, îi răspunse el placid.

Elizabeth ridică fruntea şi oftă fără voie, uimită de senzaţiile stârnite de apropierea lui. Deşi omul nu făcuse nicio mişcare ca s-o atingă, ea avea sentimentul că o mângâia din priviri.

Instinctiv se trase mai spre spate, dar se lovi cu noada de partea din faţă a mesei lui de lucru şi îşi dădu seama că o încolţise. Nu era deloc un sentiment prea plăcut.

— Ascultă, şerifule, adevărul este întâmplător şi treaba mea, mai precis tipărirea lui, rosti ea, încercând să nu pară afectată în vreun fel.

— Serios? Am crezut că eşti reporter.

— Prosopul, şerifule.

Auzind glasul aspru al lui Lorraine, Dane se ridică şi luă prosopul de hârtie pe care i-l aruncă ea.

— Mulţumesc, Lorraine.

— Le-am zis indivizilor de afară că nu mai aveaţi nimic altceva de comentat, dar tot nu vor să plece. Se pare că o

aşteaptă pe dumneaei, continuă ea, privind-o pe Elizabeth cu dezgust.

Elizabeth se ridică cu greu în picioare, punând deoparte cana cu ceea ce mai rămăsese din cafea. Deschise gura să răspundă, dar Dane i-o luă înainte:

— Nici ea nu va avea absolut nimic de declarat.

Înfuriată, Elizabeth îşi propti o mână în şold.

— Pot să vorbesc şi singură în numele meu, mulţumesc.

— Nu şi în faţa presei.

— Nu eşti judecător, nu mă poţi forţa să nu dau declaraţii.

El îi zâmbi ameninţător.

— Nu, dar dacă mă înfurii, s-ar putea să rezolv treaba cu unul dintre prosoapele astea. Se întoarse spre Lorraine cu o expresie autoritară pe figură. Pune-l pe Ellstrom să-i alunge de aici. O să ţin o conferinţă de presă mâine dimineaţă.

Secretara-dispecer încuviinţă din cap şi plecă să-i îndeplinească ordinul. Dane aruncă prosopul peste pata umedă de pe mochetă şi îl apăsă cu vârful piciorului.

— Vreau să te informez, rosti Elizabeth în defensivă, că oricum nu aveam de gând să discut cu presa în seara asta.

Dane se uită spre ea şi îi observă nervozitatea cu care îşi freca buzele cu vârful unui deget. Se întrebă deodată de ce era aşa de agitată. Ce anume văzuse? Ce anume făcuse? Oare era vorba de electricitatea dintre ei de fiecare dată când se apropiau unul de celălalt? Nu, nu era cu putinţă. Era mult prea experimentată ca să se simtă intimidată de el. Sau poate că o speria titlul lui.

— Refuzul tău de a discuta cu presa reprezintă numai obişnuita lipsă de politeţe profesională dintre reporteri, sau ţi-e teamă ca nu cumva să te incriminezi singură?

— De ce mi-ar fi teamă de aşa ceva? îl provocă ea. În fond nu m-ai acuzat de nimic. Sau ăsta este modul tău de a-mi spune că ai ajuns la concluzia că eu i-am tăiat beregata lui Jarvis şi apoi am dat fuga să sun la poliţie? rosti, încrucişându-şi braţele la piept. Te rog, sper că nu par chiar aşa de proastă.

— Neh… nu pari deloc proastă, doamnă Stuart, murmură el, aşezându-se pe scaunul din spatele mesei de lucru.

Din cauză că ştia că o enerva la culme, începu s-o măsoare din priviri, începând din vârful capului şi terminând cu pata umedă de pe genunchi, acolo unde cursese cafeaua pe ea. Se comporta ca un dobitoc şi o ştia şi el, dar nu se putea abţine. Elizabeth Stuart era genul de femeie care reuşea să scoată la iveală animalul din el, fiind frumoasă, ambiţioasă, lacomă, gata să se folosească de farmecele sale pentru a obţine ceea ce dorea, neavând jenă să profite de relaţiile cu ceilalţi. Ridică încet privirea, adăstând asupra sânilor frumoşi, o vreme.

— Cred că de acum le-ai învăţat conturul pe dinafară, nu crezi? izbucni Elizabeth, punându-şi palmele peste şolduri.

Dane nu se scuză pentru mojicie. Elizabeth se îndoia sincer că se scuza vreodată pentru ceva. În clipa aceea tocmai îi făcea semn cu capul spre scaunul din faţa mesei de lucru, poruncindu-i pe tăcute să se aşeze.

— Luaţi loc, doamnă Stuart.

— Domnişoară, îl corectă ea, luând aparatul de fotografiat şi aşezându-l pe maldărul de dosare de pe masa lui de lucru, înainte să se aşeze comod cu poşeta în poală, pregătindu-se să scoată o altă ţigară.

— Ai renunţat la apelativul doamnă, dar ai păstrat numele soţului. Ţi se pare normal?

— Puţin îmi pasă.

— Bănuiesc că ai şi uitat care era numele tău de fată după ce ai schimbat atâţia bărbaţi.

Nu era adevărat, dar Elizabeth nu-i spuse nimic lui Dane Jentzen. Adevărul era că rădăcinile ei porneau de la un cowboy pe nume J. C. Sheldon şi o mamă care murise înainte ca Elizabeth să fi apucat să aibă prea multe amintiri legate de ea. Victoria Collins Sheldon reprezenta numai un chip frumos dintr-o fotografie veche pe care J. C. o păstrase mereu alături de el cât se mutaseră de la o fermă la alta. O fotografie pe care o păstrase alături de patul său, oriunde ar fi fost acesta, privind-o cu dragoste şi tandreţe, făcând-o pe Elizabeth să se întrebe de ce nu o putea iubi şi pe ea măcar pe jumătate cât ţinea la acea fotografie. Era o fotografie plină de lacrimile lui atunci când se îmbăta prea tare. Era fotografia pe care Elizabeth o studiase ceasuri în şir când fusese adolescentă şi se întrebase dacă şi ea avea să fie la fel de drăguţă, dacă mama ei era printre îngeri şi de ce trebuise să moară şi să-i lase singuri.

Însă toate aceste lucruri erau mult prea intime pentru a le împărtăşi cu acest bărbat. Elizabeth ştia că pe sub suprafaţa de cinism pe care şi-o cultivase de-a lungul anilor se afla multă vulnerabilitate. Deşi nu voia s-o

recunoască, ştia prea bine că era acolo. Ar fi fost o proastă dacă l-ar fi lăsat pe şerif s-o descopere şi încetase de multă vreme să se mai comporte ca o tâmpită. Mai bine să-l lase pe Dane Jentzen să creadă ce voia, spunându-şi că sarcasmul lui n-avea cum s-o rănească.

— Bănuiesc că păstrezi numele lui ca să faci rost de bani ceva mai uşor, mai ales că nu te-ai ales cu nimic după divorţ, îi zise el cu duritate. Bănuiesc că pentru tine nici nu mai înseamnă mare lucru.

— Mi-am păstrat numele pentru că fiul meu n-are nevoie de o altă schimbare, fie ea şi minoră, în viaţa lui, izbucni ea, uitând că doar cu câteva secunde înainte luase hotărârea să nu-l ia în seamă. Se aplecă în faţă, cu ţigara pregătită în mână. Nu are nevoie de încă o dovadă că Brock Stuart nu-l doreşte.

Şi nici eu, îşi zise ea mai departe în gând.

Aceste cuvinte rămăseseră nespuse în aer, dar implicite. Dane se sprijini de spătarul scaunului, nemulţumit de faptul că împunsăturile lui zgândăriseră stratul de cinism din personalitatea acelei femei, nimerind un punct vulnerabil. Nu era deloc mulţumit că şi ea fusese respinsă de omul pe care-l iubise şi că astfel aveau împreună ceva în comun. El nu voia aşa ceva. Adevărul era că nu voia ca Elizabeth Stuart să fie altfel decât îşi imaginase el, adică o femeie rece şi calculată, care nu dorea altceva decât avere, asemenea fostei lui soţii. Nu voia să ştie că avea un fiu la care ţinea, nu voia să afle că putea fi rănită cu uşurinţă.

Elizabeth se forţă să se relaxeze puţin, speriată că tocmai îşi dezvăluise vulnerabilitatea şi slăbiciunea. Ce se

întâmplase cu autocontrolul ei? Îşi puse ţigara între buze şi o aprinse repede, ca Jentzen să nu observe cât de tare îi tremurau mâinile.

— Aş prefera să nu fumezi aici, îi zise el.

— Şi eu aş prefera să nu te mai comporţi ca ultimul măgar, răspunse ea, trăgând cu poftă din ţigară şi suflând apoi un nor de fum. Se pare însă că niciunul din noi nu se va alege cu ceea ce-şi doreşte.

Dane deschise un sertar din care scoase o scrumieră de plastic, împingând-o peste masă în direcţia ei.

Elizabeth se uită cu atenţie spre scrumieră.

— Ce domn!

Dane se strâmbă cu umor.

— Să vezi ce alte lucruri am învăţat la şcoala de bune maniere.

— Bune maniere? râse ea, scuturând scrumul. Pun pariu pe un dolar că nici măcar nu ştii cum se scriu cuvintele astea.

Unu la zero pentru ea, îşi zise Dane, strângând din dinţi.

— Ce-ar fi să-mi spui ce s-a întâmplat pe şantier în seara asta? îi zise încet, mulţumit că începea să se înfurie. Furia era genul de emoţie pe care o putea struni. Era o armă sigură atâta vreme cât o controla.

Scoase dintr-un alt sertar un minicasetofon şi îl porni.

— Pentru dosar, îi explică el, zâmbindu-i rece. Aceasta este declaraţia lui Elizabeth Stuart cu privire la uciderea lui Jarvis.

Puse casetofonul pe masa de lucru, între ei. Elizabeth se uită suspicioasă spre el. Îşi abandonă ţigara în scrumieră, lăsând-o să fumege în voie.

— Am lucrat până târziu la registrele ziarului la redacţie, începu ea fără niciun alt preambul. Sunt într-un hal fără de hal. Nu cred că bătrânul Larrson a mai făcut bilanţul contabil de pe vremea lui Nero. Am stat şi am lucrat până pe la opt fără un sfert. Locuiesc puţin mai departe de Still Waters, la o milă depărtare spre est.

— Casa Drewes.

Elizabeth ridică uşor din umeri.

— Aşa mi s-a spus. Nu cumpărase casa de la familia Drewes. De altfel niciun membru al acestei familii nu mai locuise acolo de mai bine de cincizeci de ani, dar numele rămăsese şi toţi ceilalţi oameni care locuiseră acolo fuseseră trataţi ca nişte intruşi.

Se uită spre şerif şi ajunse la concluzia că era preferabil să-i spună şerifului totul, aşa cum se întâmplase, cu cât mai multe detalii. Una era să glumească cu Ellstrom şi să-i cânte în strună şi altceva să se afle în faţa acestui om.

— Am observat nişte căprioare şi un cerb într-o partea a drumului, printre copaci şi m-am decis să mă opresc ca să fac nişte fotografii. Din păcate, am ieşit prea mult din drum şi roţile au alunecat în şanţ.

Se opri, aşteptând un comentariu sarcastic din partea lui, dar când nu veni niciunul, îi mulţumi Domnului pentru micile favoruri.

— Cum n-aveam de ales, a trebuit s-o pornesc mai departe pe jos. În sandale italieneşti cu tocuri cui. Voi suporta băşicile şi rănile de la picioare mai bine de o săptămână.

— De ce te-ai întors spre Still Waters? În fond, ferma Hauer era destul de aproape de drum.

— Nu mi s-a părut să fie careva pe acasă, locul era pustiu când am trecut pe acolo. În afară de asta, ţinând cont că aveam de ales între a merge cu un Lincoln sau cu o brişcă amish, nu te supăra, dar eu sunt gata să aleg maşina la orice oră din zi sau din noapte.

— L-ai cunoscut pe Jarvis înainte să moară?

Elizabeth luă ţigara din scrumieră, trase din ea şi suflă fumul spre tavan.

— Da, l-am cunoscut, oftă ea, arătând fără voie că nu fusese o experienţă prea plăcută.

— S-a dat la tine?

Ochii lui Elizabeth sticliră de furie.

— Asta nu e treaba dumitale, îi zise tăioasă, scuturând scrumul.

Dane zâmbi în mod neplăcut, sprijinindu-şi coatele de marginea mesei.

— Îmi pare rău, Liz, dar chiar este treaba mea. Aşadar, s-a dat sau nu la tine?

— Da, răspunse ea exasperată. De câteva ori. Deşi nu cred că mai contează acum.

— Ba eu cred că e foarte important.

— Numai dacă i-am făcut felul, ceea ce nu s-a întâmplat.

Dane ridică din umeri. Elizabeth miji ochii şi stinse ţigara.

— Şi ce ai făcut atunci când s-a dat la tine?

— I-am spus să se ducă naibii să urle la lună.

— În tot atâtea cuvinte?

— Nu, într-un mod mai succint, răspunse ea. Am mai mult stil decât crezi dumneata.

— Stil? Dane se sprijini iar de spătar şi ridică o sprânceană. Pun pariu pe un dolar că nici măcar nu poţi găsi cuvântul ăsta în dicţionar.

Elizabeth se încruntă în direcţia lui.

— Văd că ştii cum să te pui bine cu oamenii, şerifule. Spune-mi şi mie, cum de ai fost ales? I-ai ameninţat pe votanţi cu pistolul şi cu bastonul de cauciuc?

Dane îşi arătă dinţii într-o parodie de zâmbet.

— Am câştigat cu ajutorul înfăţişării şi al caracterului meu nobil.

— Nobil? fornăi Elizabeth amuzată. Mie mi se pare că e contrafăcut.

— Desigur, tu ai deja ochiul format în privinţa bărbaţilor. Spune-mi, atunci când te uitai la Jarvis ce vedeai, o ulcică cu bani?

— Nu, parcă vedeam fundul unui câine pocit, răspunse ea pe şleau. Puţin mi-ar fi păsat dacă i-ar fi curs bani din urechi. Nu mă interesa şi i-am explicat cât am putut de limpede acest lucru.

— Deci te-ai dus pe şantier ca să-l rogi să te ducă până acasă cu maşina. Jarrold probabil că ţi-a sugerat cu totul altceva…

— Singura sugestie pe care ar fi putut s-o facă Jarrold ar fi fost să mă roage să-l duc direct la morgă. Era deja mort atunci când am ajuns eu acolo, insistă ea, pregătită să mute gândurile şerifului în altă direcţie. Nu intenţiona să discute cu el pe tema vieţii ei sexuale care era ca şi inexistentă în realitate pe cât de notorie fusese prezentată în presă. Am început să-l caut, strigându-l cât mă ţineau plămânii, înainte să observ că era în maşină. M-am

înfuriat al naibii de tare pentru că am crezut că scârbăciunea tăcuse chitic doar ca să se uite la fundu' meu, aşa că am deschis portiera, gata să-i spun vreo două.

Elizabeth se opri din vorbă şi se cutremură atunci când fu asaltată de amintirea celor întâmplate cu numai câteva ceasuri mai devreme. Imaginile îi fulgerau din nou prin faţa ochilor, cu Jarvis căzând din maşină, capul lui lovindu-se cu un zgomot sec de picioarele ei şi umplând-o de sânge, ochii lui sticloşi ce priveau uimiţi în gol. Tresări şi înghiţi în sec de câteva ori la rând, încercând să-şi alunge greaţa.

Îşi trecu degetele prin păr, strângându-l la baza gâtului, în timp ce tremura şi se clătina uşor, murmurând ca pentru sine:

— Oh, Doamne!

Dane o privea cum se lupta cu emoţiile ce păreau gata s-o copleşească. Tot tupeul dispăruse deodată lăsându-i pe amândoi într-o poziţie primejdioasă. Pentru că el personal n-avea prostul obicei să hărţuiască femeile speriate. De fapt, n-avea obiceiul să hărţuie femeile în general. Lăsându-se pe spate în scaun, se oţeli împotriva sentimentelor ce începuseră să-i dea târcoale şi lui la vederea ei. În fond nu era altceva decât o vrăjitoare care-şi bătea joc de toţi bărbaţii pe care-i întâlnea.

Poate că era implicată în moartea lui Jarvis. Din nenorocire, nu prea credea că era implicată cu ceva. Tremurul ei era natural, iar expresia de teroare, silă şi indignare erau mult prea spontană. În afară de asta, se îndoia sincer că până şi infama Elizabeth Stuart era o actriţă atât de bună.

— Îmi pare rău, şopti ea, de abia respirând. Îşi duse mâinile în faţă, ca şi cum ar fi spus o rugăciune şi repetă: îmi pare rău.

Dane observă alarmat că ochii începuseră să i se umple de lacrimi. Când simţi un val de simpatie pentru ea, o alungă spunând aspru:

— Nicio problemă. Dar ar fi mai bine să te opreşti înainte să dai apă la şoareci. Nu mă dau în vânt să salvez domniţe înlăcrimate.

Elizabeth ridică deodată capul şi îl privi cu răceală şi dispreţ. Se ridică mai bine în scaun şi se aplecă peste masa lui de lucru, tresărind uşor atunci când îşi juli degetele de lemnul dur.

— Nu e ceva obişnuit pentru mine, şerifule. Îmi pare rău, dar nu mi se întâmplă în fiecare zi să-mi cadă un cap tăiat peste picioare. Nu am nişte texte pregătite dinainte ca să le spun la poliţie atunci când descopăr cadavre.

— Iar presa spunea că ai un răspuns la toate, rosti el în bătaie de joc.

Elizabeth ştia că el se referea la campania de ponegrire pe care o iniţiase Brook în presă încă din timpul divorţului, special concepută în aşa fel încât el să scape cu faţa curată şi fără să-i dea vreun ban. Se părea că influenţa lui se întinsese chiar şi în Still Creek, Minnesota. Brock şi avocaţii lui deformaseră adevărul aşa de mult, încât acum toată lumea o considera o stricată. Însă în seara aceea n-avea de gând să se mai lupte cu minciunile lui Brock. Era mult prea obosită ca să-i mai pese ce părere avea Dane Jentzen despre ea.

— Nu e cazul să crezi tot ce citeşti, scumpule, îi răspunse ea blând, aşezându-se la loc.

Dane ridică dintr-o sprânceană, făcând-o pe Elizabeth să dorească să-şi şteargă rânjetul acela batjocoritor de pe chip.

— Un sfat foarte interesant, ţinând cont că vine tocmai din partea unui reporter, rosti el, cuvintele lui calme ascunzând faptul că Elizabeth lovise drept la ţintă.

„Nu crede tot ce citeşti". Oare nu ştia el cel mai bine dintre toţi oamenii? Doamne sfinte, presa avusese materiale serioase de publicat multă vreme după divorţul lui, divorţul de profesia şi soţia lui. Ca atlet profesionist aflase de multă vreme că diferenţele dintre realitate şi jurnalism, puse cap la cap, ar fi ajuns până la Marte. Ştia foarte bine că nu era cazul să creadă ceea ce citea prin ziare, dar o altă parte din el îi spunea că nu era cazul să creadă spusele unei femei ambiţioase. Simţul dreptăţii îl trăgea într-o parte, iar cel al autoapărării în cealaltă.

O privi ridicându-se şi îndreptându-se spre capătul mesei de lucru ca să se uite la diplomele înrămate. Reuşise să-şi alunge lacrimile, reuşise să treacă peste starea de panică şi se calmase.

Dacă nu altceva, atunci se vedea nevoit să-i admire curajul. Privirea lui se opri asupra fundului frumos acoperit de materialul moale al blugilor. Decise pe loc că era nevoit să admită că avea de admirat mult mai multe lucruri, nu doar curajul şi tăria ei interioară. Elizabeth îşi mută greutatea de pe un picior pe altul şi-şi ridică iar mâinile ca să-şi strângă părul des la spate. Atunci tricoul i se mulă deodată peste sâni.

— Dacă aş crede numai jumătate din câte am citit despre tine, tot nu ai fi o persoană pe placul meu, mârâi el, ridicându-se din scaun.

— Puţin îmi pasă.

Dane se apropie de ea, aşa de mult, încât umărul ei era aproape lipit de pieptul lui.

— Ar fi mai bine să-ţi pese, scumpo, pentru că dacă aflu că ai şi cea mai vagă legătură cu crima asta, îţi arestez pe loc fundul ăla frumos.

— Asta se numeşte hărţuire, şerifule, murmură Elizabeth. Era tulburată de acea apropiere stranie, dar nu voia să-i dea satisfacţie plecând de acolo.

— Este adevărul, îi zise el cu blândeţe, zâmbind rece. Nimeni nu comite o crimă în comitatul meu ca apoi să scape nepedepsit.

— Mă acuzi de ceva? Iar dacă mă acuzi, am dreptul să-mi sun avocatul, or, voi n-aveţi aşa ceva în minunatul vostru ţinut?

— Sigur că-i avem. De fapt, nu putem să scăpăm de ei, aşa cum nu mai putem scăpa de cei care iau ajutoare sociale prin fraudă şi de nou-veniţi.

Elizabeth îi întoarse deodată spatele şi se îndepărtă de el.

— Ehe, unde au dispărut zilele în care şeriful îşi permitea să-i alunge din oraş pe toţi indezirabilii, rosti cu răceală.

— Mda, mare păcat că s-au dus, murmură Dane, deşi îi venea greu s-o considere pe Elizabeth indezirabilă.

Şeriful se aşeză la loc pe scaunul lui şi alese un creion roşu cu care se apucă să deseneze pe o foaie de hârtie.

— Şi ce s-a întâmplat după ce ai descoperit cadavrul?

— Am vomat, admise Elizabeth candidă. Bănuiesc că la ora asta unul dintre băieţii de la laborator tocmai adună resturile de Snikers într-o pungă ca să le ducă la analizat.

Elizabeth se lăsă să cadă la loc pe scaun, obosită şi sătulă să se prefacă o dură. I-ar fi plăcut mai mult să îi ofere cineva un umăr pe care să plângă, dar trecuse atâta vreme de când nu se mai oferise nimeni s-o consoleze, încât nici nu mai ştia cum era să aibă un prieten adevărat. Probabil că dacă cineva i-ar fi oferit umărul în acel moment, nici n-ar fi ştiut ce să facă cu el, sau l-ar fi tratat cu suspiciune, îşi zise cu amărăciune.

Îşi aminti cum stătuse şi se uitase prostită la Jarvis şi cum îi trecuse deodată prin minte că cel care-l omorâse ar fi putut să se ascundă pe acolo, prin apropiere. Acest gând o speriase aşa de rău, că, atunci când dăduse să fugă de acolo, se împiedicase şi căzuse cât era de lungă, zgâriindu-şi palmele şi genunchii în pietrişul aspru. Cu lacrimile şiroindu-i pe obraji, se ridicase şi alergase cât mai departe de şantier, de abia suflând.

— Am fugit la ferma Hauer, continuă ea să vorbească, încercând să uite ce văzuse şi ce simţise în acele momente. Aaron Hauer era în hambar. El e cel care m-a dus până acasă.

— A spus cumva dacă a mai văzut pe cineva acolo? o întrebă Dane calm. Observase că deja îşi revenise şi că acela ar fi fost momentul s-o strângă cât mai tare cu uşa, numai că nu se simţea în stare de aşa ceva. O ultimă rămăşiţă de cavalerism îl oprea.

— N-a spus prea multe. Am avut impresia că nu era deloc mulţumit că l-am implicat şi pe el. A început să-mi ţină o prelegere cum că ei, comunitatea amish, s-au separat de lume. Iar eu i-am zis că era al naibii de greu să fii aşa de separat de lume când îţi cade la picioare un tip ucis.

Dane încercă să şi-l imagineze pe Aaron Hauer alături de Elizabeth şi aproape chicoti încântat. Nu existau oameni mai diferiţi ca ei.

Aaron, aşa de scorţos şi de prins de credinţa veche, veşnic rezervat, confruntat cu Elizabeth, modelul femeilor „anglo“ decadente, flamboaiantă şi cu gura mare, atât de încărcată de sexualitate.

— M-a dus acasă, am sunat la urgenţe, mi-am schimbat hainele, iar acum am ajuns aici, la finele unei seri încântătoare, rosti ea mai departe, zâmbind larg.

Dane miji deodată ochii, oprindu-se din desenat.

— Te-ai schimbat de haine? De ce?

— De ce? repetă ea uimită. Pentru că miroseam ca un cal şi pentru că eram plină de sânge pe picioare! Pentru că un mort m-a atins. Pentru că am găsit un om măcelărit când eram îmbrăcată în hainele acelea şi n-am mai putut să suport gândul să le mai ţin pe mine niciun minut în plus. Am scos tot ce aveam pe mine şi am aruncat hainele la gunoi. Dă-mi voie să-ţi spun că mi s-a rupt inima pentru că aia era bluza mea *Armani* favorită.

— Erau dovezi materiale, mârâi Dane. Cum de ai putut să arunci dovezile?

— Nu uita că m-am spălat şi pe picioare, şuieră ea. Te pomeneşti că prin părţile astea e vreo ofensă capitală! Ce

naiba, dacă vrei să analizezi sângele, e destul pe Jarvis şi pe jos.

Dane o privi o clipă, apoi îi zise cu dulceaţă în glas:

— Poate că era destul sânge şi pe hainele tale.

Elizabeth reuşi cu greu să se reţină să nu-i trântească câteva înjurături deprinse de pe la ferme şi, calmându-se, răspunse cu umor:

— Cum se face că ne-am întors iar aici? Jur că eşti mai rău decât un terrier cu un şoarece în bot. Îţi spun pentru ultima oară că nu eu l-am omorât. Îmi pare rău dacă chestia asta îţi îngreunează viaţa pentru că nu poţi da vina pe străina notorie din oraş, dar asta este.

— Vreau hainele alea, se încăpăţână el. Toate.

Elizabeth oftă învinsă.

— Da, bine, dar dă-mi voie să-ţi spun că nu te văd intrând în asemenea haine şi, dacă ajutoarele te prind în chiloţei de dantelă roşie cu tăietură franţuzească, nu te văd prea bine.

Dane strânse din dinţi încercând să alunge valul de dorinţă carnală pură ce-l invadase. Elizabeth reuşise să creioneze o imagine a ei extrem de erotică.

Elizabeth prinse strălucirea aceea ciudată din ochii lui.

— Şi ce naiba facem acum? îl întrebă încet.

O întrebare dificilă. Libidoul lui avea deja câteva sugestii. Dane se blestemă singur că lăsa sexul să-i abată atenţia de la caz, dar după aceea îşi dădu seama că intervenise mecanismul de autoapărare.

Nu voia să se gândească la următorul pas în anchetă. Crescuse în Still Creek, îi cunoştea pe toţi aproape cei trei

mii de rezidenţi, măcar din vedere dacă nu după nume, şi nu voia ca o crimă să strice modul lor de viaţă.

— Acum te duci acasă, domnişoară Lizzie, îi răspunse, ridicându-se din scaun.

Elizabeth îi aruncă o privire sceptică.

— Pur şi simplu?

— Încearcă să nu pleci în vacanţă pe undeva în afara comitatului.

Elizabeth se ridică şi începu să-şi adune lucrurile. La uşă se auzi un ciocănit discret şi după o clipă apăru şi capul lui Lorraine.

— Dane, tocmai a sunat Amy de pe aeroportul din Rochester.

Dane se schimbă deodată la faţă.

— Amy. La naiba! Am uitat cu totul de ea. Oftă, simţindu-se deodată extrem de vinovat. Nu pot să plec de aici acum. Trimite-l pe Kenny s-o ia.

Lorraine strânse nemulţumită din buze şi se retrase.

— Îţi pui oamenii să-ţi aducă iubitele aici, şerifule? întrebă Elizabeth, punându-şi poşeta pe umăr. Nu-i frumos deloc. Ce părere ar avea cei care plătesc impozitele despre chestia asta?

Dane aproape că nici nu se uită spre ea.

— Amy e fiica mea.

Fetiţa cu codiţe împletite. Dintr-un motiv necunoscut, Elizabeth nu voia să se gândească la el ca la un tată. Pentru că atunci părea deodată mult prea… uman. Nu voia să se gândească la el ca la un părinte singur, pentru că aşa aveau ceva în comun, or, i se părea prea periculos.

— Ne mai vedem noi, cowboy, rosti ea, îndreptându-se spre uşă. Când puse mâna pe clanţă, se întoarse şi îi zâmbi provocator: înainte să plec, n-ai nicio declaraţie pentru presa locală?

— Nu una care s-o poţi tipări.

— Măcar ai habar cine ar fi putut să-l omoare?

— Am multe bănuieli, domnişoară Stuart, dar pe moment o să le păstrez numai pentru mine.

— Ai grijă să nu le pierzi, scumpule.

Dane o privi plecând din biroul lui, fără să-i pese că ea fusese cea care avusese ultimul cuvânt.

Avea sentimentul că încă nu terminase cu domnişoara Elizabeth Stuart. Chiar deloc.

CAPITOLUL 6

Elizabeth aprinsese toate luminile din casă, în încercarea de a alunga toate umbrele nopţii. Lumina de pe veranda din spate dăduse la iveală un vechi congelator peste care zăceau înghesuite o puzderie de cutii pline de lucrurile pe care nu apucase să le despacheteze.

În bucătărie, cele două becuri fluorescente puneau în evidenţă debandada de acolo, tapetul cojit de pe pereţi şi cele două dulapuri care de-abia mai stăteau în picioare.

Masa de plastic din mijloc era acoperită de cutii de cereale în mijlocul cărora trona o cutie de lapte gata acrit. Chiuveta de aluminiu, ce fusese instalată într-un colţ de o

minte isteaţă ce nu se gândise că avea nevoie şi de spaţiu de mişcare pentru a putea spăla vasele şi pentru a o folosi în bune condiţii, era plină de farfurii murdare. Pe jos, linoleumul înnegrit de vreme avea bucăţi mari lipsă.

— Vai de mine, va trebui să-mi concediez menajera, glumi Elizabeth, însă ajutorul de şerif Kaufman era prea preocupat să-şi studieze începutul de chelie în toasterul cromat.

Când o auzi vorbind chicoti nervos ca un puştan îndrăgostit pentru prima oară în viaţă.

Elizabeth oftă fără voie.

— Îţi mulţumesc că m-ai condus până acasă, domnule Kuufman, dar acum bănuiesc că vrei să pleci, ţinând cont cât de târziu e. Probabil că soţia dumitale e bolnavă de grijă.

— Ah, nicio problemă, nu sunt însurat, se grăbi el s-o asigure, cu ochii luminaţi de speranţă.

Elizabeth luă de pe masă mănuşa de bucătărie aruncată acolo şi se lovi uşor cu ea peste obraz.

— Nu? se gândi că părea destul de surprinsă. Nu-mi vine să cred că nu te-a prins în mreje nicio fetişcană focoasă până acum.

Complimentul îl făcu pe Kaufman să roşească de plăcere.

— Dacă nu aş fi jurat să nu mai am de-a face cu bărbaţii… Lăsă propoziţia neterminată, scuturând uşor din cap cu regret. Optimismul ajutorului de şerif dispăru deodată.

Resemnat la rolul de apărător, ajutorul privi în jur, cu ochii măriţi de groază, de parcă de-abia atunci observa

prima dată dezastrul din jur. Însă îşi reveni în mod admirabil.

— N-aţi vrea să arunc o privire prin casă? Am observat că nu aveaţi uşa încuiată.

— Scumpule, în dărăpănătura asta sunt mulţumită că încă mai am uşi.

Cu puţinii bani care-i mai rămăseseră, după ce plătise facturile avocaţilor după divorţ, cumpărase „Clarion", iar restul îl pusese în fondul pentru colegiu al lui Trace. Casa Drewes fusese singura pe care şi-o putuse permite. Oftă amintindu-şi de apartamentul de lux în care locuise, unde până şi hârtia igienică fusese aleasă cu grijă de armata de decoratori de interioare.

Casa aceasta semăna mult cu micul apartament dărăpănat pe care-l împărţise cu tatăl lui Trace în Bardette, cu multă vreme în urmă, unde până şi clanţele de la uşi fuseseră furate şi vândute la fier vechi. Măcar aici încă nu descoperise niciun şarpe cu clopoţei ascuns prin vreun cotlon.

— Cu puţină muncă ar putea deveni o locuinţă plăcută, rosti ajutorul de şerif cu milă.

— Asta-i ce mi-a spus şi agentul imobiliar, rosti Elizabeth cu amărăciune, traversând sufrageria care mirosea a şobolani morţi. Constat cu surprindere că oamenii de aici au o adevărată înclinaţie spre exagerare.

Îl conduse pe omul legii şi la etaj prin toate camerele, însă refuză categoric să coboare la subsol, spunând că orice lighioană îşi avea sălaşul acolo, n-avea decât să rămână pe mai departe nestingherită. Casa era pustie. Nici urmă de criminal sau de Trace.

Kaufman roşi violent atunci când, culegând hainele din coşul de gunoi, dădu peste chiloţeii de dantelă roşie. Pusese totul într-o pungă de hârtie şi în acel moment se îndrepta spre uşa din spate.

— Sunteţi sigură că vă descurcaţi aici, singură? o mai întrebă el. Dacă vreţi o sun pe cumnata mea să vină să vă ţină de urât. Înainte a fost în armată.

Elizabeth se strădui să zâmbească.

— Nu, mulţumesc. Fiul meu trebuie să apară curând acasă. Mă descurc perfect, nicio grijă.

Ajutorul de şerif se îndreptă iar spre uşă, unde se opri deodată.

— O să trecem pe aici, pe şosea, aşa că, dacă auziţi vreo maşină, nu vă faceţi griji. Mi-ar fi plăcut să am pe cine să pun să păzească zona toată noaptea, din păcate, nu avem suficient personal…

— Am înţeles. Nicio grijă, mă descurc foarte bine.

Ajutorul de şerif părea oarecum deprimat din cauza gândului că ea nu voia să-l implore să rămână acolo şi s-o apere. Bărbaţii! îşi zise Elizabeth, oftând în sinea ei. Kaufman o salută, roşu la faţă.

— Mi-a făcut plăcere să vă cunosc.

Elizabeth se abţinu să nu zâmbească. Doamne ai milă! îşi zise în gând, parcă am nimerit într-un episod dintr-un serial de groază. Acum schimba amabilităţi cu omul legii după o noapte de crimă şi nebunie. Nu se putea să devină mai ciudat de atât, nu?

Rămase la fereastra din bucătărie, urmărindu-i plecarea. Drăguţ bărbat. Şi foarte dulce, spre deosebire de

şeful lui, îşi zise ea mai departe nemulţumită. Nu-l auzise pe Dane Jentzen exprimându-şi îngrijorarea cu privire la bunăstarea şi siguranţa ei. El nu făcuse niciun efort să vină până acolo ca să se asigure că era în siguranţă. Nemernic arogant.

Liniştea din casă o înconjură deodată. Rămăsese singură într-o casă pe care nu o putea considera cămin, singură. Cuvântul reuşi să-i facă stomacul să se strângă.

Deşi nu-i mai păsa dacă era singură sau avea sentimentul că întreaga ei viaţă fusese astfel.

Singură, dacă nu din punct de vedere fizic, atunci emoţional. Dovadă stătea faptul că tot ce-şi dorise mai mult îi fusese imposibil de atins. De când se ţinea minte îşi dorise nespus de mult să fie importantă pentru cineva, să fie iubită, să se ştie dorită, deşi se părea că soarta nu-i rezervase aşa ceva de la naştere.

Tatăl ei fusese mereu pierdut în dragostea pe care i-o purta soţiei moarte, ignorând-o pe Elizabeth şi găsindu-şi alinarea în băutură.

Pentru J. C. ea nu fusese decât un alt bagaj pe care-l lăsase de la o fermă la alta. La şaptesprezece ani fusese ameţită de Bobby Lee Breland, campion al circuitului de rodeo. Un derbedeu cu ochi verzi şi mai mult farmec decât ar fi avut nevoie un bărbat, îi sucise minţile imediat. Iar ea fusese lumina vieţii lui preţ de vreo şase luni. Căsnicia lor rezistase în timpul aventurilor lui cu diverse frumuseţi câştigătoare ale unor concursuri numai pentru că Elizabeth se încăpăţânase ca Trace să aibă un tată. Trăsese linia atunci când Bobby se încurcase cu câştigătoarea unui concurs de frumuseţe pe care o

adusese acasă şi îşi văzuse mai departe de viaţă singură, la numai nouăsprezece ani, cu un copil, fără un prieten şi fără perspective.

Se părea că istoria avea tendinţa de a se repeta, cugetă ea mai departe, revenind cu gândurile în prezent şi privind în jur la bucătăria devastată. Brock o înşelase pe toate drumurile şi apoi o aruncase din apartamentul de lux, iar acum ajunsese într-un oraş în care cunoştea numai o singură persoană, singură, cu fiul care devenise un străin pentru ea şi un viitor destul de nesigur.

Ochii lui Elizabeth se umplură de lacrimi când privi iar în jur şi îşi aţinti privirea asupra ceasului vechi de pe perete. Se făcuse ora unu din noapte, iar Trace ar fi trebuit să fie acasă de două ceasuri. La naiba, de ce a ales tocmai seara aceea din toate ca să întârzie? Sufletul îi era plin de teamă pentru copilul ei.

Probabil că ucigaşul fusese prin apropiere atunci când găsise ea cadavrul. Era sigură că acesta o urmărise cu atenţie, pentru că simţise răutatea ascunsă în aer. Poate că fusese ascuns în apropiere, printre copacii de la marginea pădurii, aşteptând următoarea victimă. Iar Trace era singur pe drum, cu bicicleta la ora aceea din noapte.

Se întoarse şi se chinui să vadă ceva pe geam prin întuneric. Din nou avu acel sentiment ciudat că cineva o urmărea. Undeva în depărtare se auzi tunetul în timp ce cerul era sfâşiat de fulgere.

Sunetul uşii trântite în partea din faţă a casei o făcu să tresară violent. Se răsuci şi se repezi spre masă, de unde luă un cuţit mare, murdar de sos. Păcat că nu mai avea

vreme să se ducă după pistolul pe care-l furase din colecţia lui Brock. Rămase cu cuţitul pregătit în mână, privind cu atenţie uşa dinspre hol, care se deschidea încet, pe furiş.

— La naiba! izbucni Trace, privind speriat spre cuţit. M-am gândit că mă pedepseşti, dar înjunghierea mi se pare ceva extrem. În fond am întârziat numai vreo două ore.

Elizabeth oftă obosită, simţind cum o lăsau puterile.

— M-ai speriat de moarte! strigă ea la Trace. Mai ales că un om a fost omorât puţin mai departe de casă.

Trace clipi, privind-o nedumerit. Niciodată nu-şi trădase sentimentele. Încă din copilărie avusese un chip serios. Moştenise înfăţişarea ei, nu pe a tatălui, cu părul negru tuns scurt, faţa dreptunghiulară cu bărbia puternică şi nasul scurt şi drept. Mai mult, îi moştenise până şi gura, cu buze senzuale şi moi. Contrastul dintre buzele senzuale şi chipul aspru, era mult prea sexy pentru mama lui. Elizabeth mulţumea mereu cerului că Trace nu moştenise înclinaţia tatălui său pentru sexul opus, pentru că nu credea că exista pe undeva vreo fată care să-i reziste.

În clipa aceea ochii verzi o priveau din spatele ochelarilor cu ramă de metal.

— Ei bine, pot să spun cu mâna pe inimă că nu eu i-am făcut de petrecanie, îi răspunse el obraznic. Privirea lui coborî spre cuţitul murdar din mâna ei. L-ai omorât tu?

Elizabeth puse cuţitul la loc pe masă şi începu să-şi frământe mâinile.

— Trebuia să vii acasă la unsprezece. Ce naiba ai făcut?

— Nimic, murmură el, ferindu-şi privirea. Ridică din umerii masivi şi-şi vârî pumnii în buzunarele blugilor

tociţi. Deja era cu un cap mai înalt decât Elizabeth şi mult mai solid ca ea. De altfel, Elizabeth se îndoia că în toamnă avea să-i mai vină vreo cămaşă sau tricou. Băiatul începu să-şi mute greutatea de pe un picior pe altul, în timp ce mama lui aştepta un răspuns mai bun. Am fost doar pe afară, încheie el.

— Unde?

— În oraş.

— Cu cine?

— Cu nimeni! strigă el deodată. O privi cu amărăciune, iar buzele i se strânseră. Ce-i ăsta, interogatoriu ca la carte? Nu vrei să mă aşezi sub o lampă şi să mă loveşti cu bastonul de cauciuc? Nu am făcut absolut nimic!

Elizabeth îşi muşcă buzele şi îşi înfrână impulsul de a-l prinde de umeri ca să-l scuture. Băiatul minţea, numai că, spre deosebire de tatăl lui, nu se pricepea deloc la treaba asta. Nici când era mic şi fura prăjituri din farfurie nu se pricepuse să inventeze minciuni cât mai plauzibile. Elizabeth nu ştia dacă era un mincinos prost pentru că aşa îi era firea sau fiindcă îi lipsea imaginaţia, însă întotdeauna îl prinsese cu mâţa în sac. Şi în clipa aceea se vedea limpede că era stânjenit.

Elizabeth ştia că nu trebuia să-i arunce minciuna în faţă. Asta o sfătuise psihiatrul acela din Atlanta. Pentru că, dacă nu aveau încredere unul în altul, nu puteau construi o relaţie cu adevărat trainică. Elizabeth se întrebase atunci dacă individul avea şi el un fiu care începuse să consume droguri şi care fusese arestat pentru furt de maşini. Însă se îndoia sincer.

Din punctul ei de vedere, Malcolm Browne îi păruse cel puţin ciudat, dar, ţinând cont de faptul că jumătate din elita societăţii din Atlanta îşi trimisese copiii la el ca să le rezolve problemele, probabil că era destul de bun. Păcat că Brock îi dăduse afară înainte ca psihiatrul să fi reuşit să-i scoată gărgăunii din cap lui Trace. Mare păcat că ea personal fusese aşa de preocupată să se integreze în înalta societate încât uitase cu totul de copil, iar acum devenise un adolescent mânios, cu mari probleme afective, îşi zise cu amărăciune, simţindu-se cumplit de vinovată faţă de el.

— Poţi să nu faci nimic cu nimeni şi stând acasă, îi zise ea încet.

— Aha, cum să nu, mai ales într-un loc aşa de elegant, izbucni Trace. Îmi place la nebunie casa asta. Mai ales când stau în pat şi mă uit cum se coşcoveşte varul de pe pereţi. Şi când pot savura mirosul plăcut al şobolanilor care putrezesc sub podelele din sufragerie. E o mare bucurie să stau acasă.

Elizabeth oftă şi se întinse spre el.

— Ştiu că te-ai plictisit, scumpule…

— Ba nu, nu ai habar de nimic! explodă el furios. Deodată părea mai mare, mai bărbat, mai ales aşa cum se încordase şi muşchii de pe braţele, umerii şi pieptul lui ieşiseră în evidenţă.

Elizabeth avu o clipă impresia că avea de gând s-o lovească, iar gândul acesta o făcu să se cutremure. Când era mic, era genul de copil blând care nici măcar nu ridica glasul. Însă acum avea un temperament imprevizibil din cauza hormonilor şi a cocainei. Elizabeth era convinsă că renunţase la droguri, de altfel nici nu mai avea bani de

unde să-şi ia altele. Era singurul avantaj de când redeveniseră săraci, pentru că acum Trace nu-şi mai permitea să între în genul de necazuri în jurul cărora gravitaseră cât stătuseră în Atlanta.

Ca să-şi consume cumva furia, Trace se întoarse cu spatele la ea şi lovi cu putere în dulap. În cele din urmă înjură şi rosti printre dinţi:

— Urăsc casa asta. Urăsc oraşul ăsta în care ne-am mutat.

Nici ei nu-i plăceau şi nu crezuse că aveau să decadă aşa de mult, nici măcar atunci când se terminase divorţul şi sperase s-o ia de la capăt într-un alt loc.

La început totul sunase foarte frumos. Un orăşel micuţ din Minnesota, o afacere numai a ei, muncind alături de colega şi prietena ei din facultate, Jolynn. Se gândise că avea să cumpere o casă mică, de fermă, pentru ea şi Trace, unde vor putea petrece seri plăcute, în care să ajungă să se cunoască din nou. Realitatea însă se dovedise a fi cumplită, departe de visurile sale.

Se apropie de băiat şi începu să-l mângâie pe spate, întrebându-se când naiba crescuse aşa de mult, cum de trecuseră anii atât de repede, încât acum era adolescent.

— Scumpule, ştiu că acum lucrurile nu stau tocmai pe roze, îi zise ea alinător, în timp ce el râdea cu amărăciune. Dar or să se aranjeze, îi promise mai departe, neştiind dacă încerca să-l convingă pe el sau pe sine. O să vezi. Trebuie doar să avem puţină răbdare, asta-i tot.

— Mda, sigur, murmură el, îndepărtându-se de ea cu bruscheţe şi rănindu-i sentimentele. Zâmbi apoi întristat

şi rosti cu greutate: cam atunci când o să îngheţe iadul, nu? Gata, mă duc la culcare.

Dispăru din bucătărie chiar înainte ca Elizabeth să fi apucat să-i spună noapte bună. Rămasă singură, îşi aminti de noaptea în care-i spusese lui Bobby Lee că-l părăsea.

Stătuse şi atunci tot în bucătărie, cu Trace în braţe, speriată de moarte şi îmbrăcată în hainele cele mai bune. Ştiuse că arăta de milioane, dar asta nu schimbase cu nimic faptul că nu avea decât nouăsprezece ani şi că era speriată de moarte.

Atunci îi spusese lui Bobby Lee că se săturase de viaţa pe care o duceau şi de faptul că el o înşela pe toate drumurile, ca atare avea de gând să-şi ia fiul şi să plece pe loc, dacă el nu lua nişte măsuri.

Bobby Lee o privise mirat o clipă, apoi îşi luase o sticlă de bere şi, zâmbindu-i vesel, o întrebase:

— Crezi că ai putea să dispari până la nouă? Mi-am făcut rost de o întâlnire cu Cee Cee Beaudine.

Atunci când el plecase din bucătărie, ea avusese impresia că rămăsese singură pe lume.

Exact aşa cum se simţea în acel moment.

Camera lui era la fel de paradită ca şi restul casei. Aflată la etaj, ferestrele dădeau spre păşunea plină de vaci. Geamurile de-abia se mai ţineau în giurgiuvele, pereţii erau scorojiţi şi de tavan era atârnat un bec chior. Un idiot care fusese probabil condamnat să trăiască acolo scrisese tot felul de obscenităţi şi alte mesaje vitale în lemnul podelei cu o sârmă sau alt obiect ascuţit, COUGARS

CONDUC. A.J. +G.L. JOE DĂ LIMBI. REGULEAZ-O PE TINA ODEGARD. VIAŢA E O PORCĂRIE.

Trace dădu drumul la casetofonul stereo şi se trânti pe burtă în patul nefăcut, cu privirea aţintită spre podele în timp ce-l asculta pe Axl Rose cum cânta ceva despre dragoste şi durere, VIAŢA E O PORCĂRIE. Ăsta era adevărul.

Ura Still Creek. Ura felul în care arăta, felul în care mirosea. Ura totul în jur. Îi ura pe amishi cu pălăriile lor stupide, şi hainele demodate, care-şi conduceau trăsurile încoace şi încolo. Ura felul în care oamenii făceau afaceri acolo. Nu erau altceva decât o adunătură cretină de norvegieni înguşti la minte. Se uitau la el de parcă era căzut din lună şi râdeau pe la spatele lui din cauza accentului pe care-l avea.

Ştia el prea bine ce anume gândeau. Îl considerau gunoi alb, ţărănoi sudist. Cretini cu toţii. Auzise el şi zvonurile care circulau pe seama mamei lui. Cu toţii credeau că era o vagaboandă. Şi asta numai din cauză că era aşa de frumoasă. Numai din cauză că scârbăciunea aceea afurisită de Brock Stuart divorţase de ea după ce o înşelase cu cine apucase.

În Atlanta nimeni nu îndrăznise să râdă de ei. Locuiau în apartamentul de lux din Turnul Stuart, iar Trace avea o debara mai mare decât dormitorul de aici, plină cu ţoale elegante. În plus, avusese o ditamai biblioteca doar a lui şi un calculator personal. Numele Stuart însemna bani şi influenţă în Atlanta. Dar aici, în Still Creek, nu reprezenta nimic, decât că erau nişte străini.

Furia îl mânca pe dinăuntru şi nu ştia cum să scape de ea. Uneori îi venea să explodeze şi să-i facă una cu pământul pe cei din jur, dar ştia că nu era bine să-şi exteriorizeze sentimentele. Mai bine să nu arate nimic.

Ca atunci când grăsanul ăla de Jarvis îl refuzase pe faţă când îi ceruse să-l angajeze pe şantier. Trace se întinse şi scoase din sertarul noptierei un pachet de Marlboro, pe care-l furase. Scoase o ţigară, o aprinse şi apoi se lăsă din nou pe spate. Jarvis râsese de el, de parcă ar fi fost vreun copilandru, şi-i sugerase să împartă ziarele dacă voia neapărat să se angajeze pe undeva. Atunci furia clocotise în sufletul lui şi aproape că îl făcuse să-şi piardă controlul. Ce mult i-ar fi plăcut să-i fi stâlcit mutra grăsanului cu pumnii goi, până când nu mai rămânea nimic din ea. Dar reuşise să nu arate nimic. Îşi ţinuse capul sus şi plecase de lângă idiot şi echipa de muncitori ca un bărbat.

Nu te înfuria, mai bine răzbună-te. Asta îi spusese Carney. Carney Fox era cam singura persoană care nu-i făcuse necazuri de când sosise în gaura asta de iad. Nu te înfuria, răzbună-te. Acum acesta era noul său moto. Rosti cuvintele cu glas tare, după care mai trase un fum din ţigară.

Se părea că era imposibil să nu se înfurie, dar se străduia să rezolve şi problema asta. Uneori intensitatea furiei şi a celorlalte sentimente îl speria, mai ales la gândul tuturor nedreptăţilor suferite în viaţă. Dar în mare parte a timpului reuşea să le controleze, ca un bărbat. Important era să nu lase pe nimeni să le vadă. Uneori îşi dorea să fi avut puţină cocaină ca să uite de necazuri, dar se lăsase de droguri. Drogurile făceau un bărbat să îşi

arate toate slăbiciunile, iar el nu avea de gând să mai fie vreodată în viaţă la discreţia altcuiva.

Jumătate de milă mai la nord, Dane stătea pe veranda din faţa casei, sorbind dintr-o sticlă de bere şi privind spre casa Drewes. Oboseala îl copleşise cu totul, iar genunchiul cu probleme îl durea. Spre vest se cocea o altă furtună, ameninţătoare, dar ineficientă, ca aceea de mai devreme, când crezuse că avea să spele toate indiciile şi dovezile de la locul crimei, dar plecase mai departe spre Wisconsin fără ca măcar să umezească puţin praful.

Ridică sticla la buze şi lăsă lichidul rece să-i răcorească gâtul iritat din cauză că vorbise şi strigase prea mult la ajutoarele sale şi la reporteri, gândind că vremea aceea furtunoasă era potrivită pentru noaptea aceea. Parcă se asorta cu nenorocirea ce avusese loc.

Lucraseră la Still Waters până după unu. Agentul regional al Biroului, Yeager, încă mai era acolo adulmecând urmele ca un câine de vânătoare şi plângându-se de faptul că acea ministaţiune avea să ruineze cel mai bun loc de vânătoare a curcanilor sălbatici atunci când Dane plecase acasă ca să vadă ce făceau Amy şi doamna Regina Cranston, femeia ce avea să gătească, să curăţe şi să aibă grijă de fiică-sa în cele trei săptămâni cât urma să stea la el.

Jarvis fusese dus la Salonul de Înmormântări al lui Davidson pentru noaptea aceea. Maşina sa elegantă fusese remorcată până la şantierul de vechituri al lui Bill Waterman, care servea şi de atelier de reparaţii şi garaj pentru maşinile şerifului din Tyler. Laboratorul mobil

fusese strâns, iar dovezile găsite duse la marele laborator central din St. Paul.

Munca la locul faptei se încheiase, dar adevărata misiune a poliţiştilor de-abia începea. Dane se gândea să doarmă vreo oră şi apoi să se întoarcă la birou ca să încerce să descopere criminalul din puţinele informaţii pe care le avea. Aproape că râse gândindu-se la acest lucru. Dumnezeule, ce ştia el despre prinderea criminalilor? Nimic în plus faţă de ceea ce citise prin manualele de instruire. Lucrul cel mai rău, care se întâmplase de când era el şerif, fusese atunci când Tillman Amstutz îşi luase nevasta la bătaie după ce se îmbătase bine la cârciumă. Iar Vera îl pocnise la rândul ei cu o halcă de carne congelată, băgându-l în spital cu o contuzie serioasă.

Desigur, mai avuseseră loc unele mici spargeri prin comitat şi uneori câte o bătaie zdravănă la barul *Cocoşul Roşu.* Mai aveau şi câţiva nemernici care-şi vindeau droguri şi lucruri de furat unul altuia. Dar în principiu, oamenii de acolo aveau ordinea şi respectul faţă de lege adânc înrădăcinate în ei. Acum acest bastion al respectabilităţii fără pată fusese rupt, iar el era omul ce răspundea pentru asta.

Dane Jentzen, eroul local. Căpitanul echipei de fotbal *Cougar.* Steaua echipei de baschet locale. Singurul nativ din Still Creek care putuse fi văzut la postul naţional de televiziune. Tricia îl acuzase că dorea să se întoarcă acolo pentru că avea să rămână pentru totdeauna un erou pentru oamenii din comitat. Pentru că putea să trăiască liniştit tot restul zilelor vorbind despre gloria de odinioară, când avea mâna sigură şi picioare iuţi.

Nu era adevărat. Se întorsese acolo pentru că acesta era căminul lui, pentru că avusese nevoie de un loc care să fie cunoscut şi preţuit şi după cariera sa, mai ales atunci când îi fusese furată identitatea. În Los Angeles fusese Dane Jentzen, atacantul vedetă al echipei *Raiders.* Când îl lăsase genunchiul, redevenise un nimeni într-o clipită. Luminile reflectoarelor care-l orbiseră îl părăsiseră şi îl lăsaseră pe întuneric să se descurce cum putea, scăldându-l în lumina lor pe un alt nefericit care credea că zilele de glorie nu aveau să apună niciodată.

Tricia fusese dezamăgită mai mult pentru că-şi pierduse statutul de soţie de jucător şi nu din cauză că Dane îşi pierduse mobilitatea din cauza genunchiului. Se consolase cu gândul că poate el avea să aibă succes în rolul de comentator sportiv, devenind celebru în televiziune. Când Dane îi spusese că intenţiona să se mute înapoi în Minnesota, ea îi râsese în nas.

El fusese biletul ei de plecare din Still Creek şi nu avea de gând să se mai întoarcă vreodată acolo. Îi spusese foarte limpede că ea de fapt să căsătorise cu echipamentul de fotbal, nu cu bărbatul de sub el.

Aşa că se întorsese acasă singur, un erou înfrânt şi, încetul cu încetul, îşi clădise o altă carieră, o viaţă nouă, având grijă să le ţină separate astfel încât dacă pierdea una să nu le piardă pe amândouă. Până acum fusese extrem de satisfăcut de rezultat.

Era un şerif bun. Indiferent ce motive avuseseră cei care-l votaseră, nu le înşelase încrederea. Avea grijă de oamenii din subordinea lui şi menţinuse criminalitatea la un nivel minim. Până în seara aceea. Acum urma să fie

testat. Acum va trebui să dovedească limpede că nu primise slujba numai datorită talentului său pe terenul de fotbal.

O va face, îşi promise singur, alungând orice îndoieli. Îl va prinde pe criminal. Va câştiga pentru că la asta se pricepea cel mai bine. Pentru că nu putea tolera înfrângerile. Aşa cum nu le tolerau nici oamenii drăguţi din Still Creek.

Făcuse ce trebuia atunci când sunase la Birou. Băieţii de la laborator mişunaseră la locul faptei ca nişte furnici la picnic, luând amprente de peste tot, făcând poze şi înregistrări video, realizând modele de ghips după urmele de cauciucuri, măsurând petele de sânge şi luând mostre în pungi de plastic. Aspiraseră cu grijă maşina lui Jarvis în căutarea celei mai mici urme care ar fi putut ajuta la descoperirea criminalului. Eficienţa lor era de-a dreptul uimitoare, cugetă Dane, sorbind iar din bere. Păcat că trebuiseră s-o demonstreze tocmai în comitatul lui.

A doua zi urmau să transporte cadavrul la laboratorul legistului din Comitatul Henepin din Minneapolis, unde o echipă de patologi aveau să determine cauza morţii. Deşi lui i se părea evidentă. Legistul din Comitatul Tyler, Doc Truman, era medic generalist care încă mai făcea vizite la domiciliu în Buick-ul său din ’57. Bietul de el n-avea nici echipamentul şi nici înclinaţia de a face o autopsie detaliată pentru investigaţia unei crime. Desigur, avea să participe la autopsie de dragul poliţiei şi al datoriei, dar îi spusese lui Dane că era mulţumit că de această dată urma să aibă rolul de martor şi atât.

Martor. Acest cuvânt îi aminti de Elizabeth Stuart, aşa cum stătuse în biroul lui, palidă, tremurând şi cu ochii în lacrimi, atunci când retrăise scena de groază a descoperirii cadavrului. Dane înjură în barbă. Ce mult ar fi vrut atunci să o ia în braţe şi s-o reconforteze. Sorbi şi ultima gură de bere şi puse sticla pe balustrada verandei, privind peste păşunea care despărţea casa lui de casa ei. Nu mai era nicio îndoială că pentru el era mai primejdioasă când ea era vulnerabilă, nu atunci când devenea sexy. Sexul era ceva ce putea controla. Era ceva de care se putea distanţa. Vulnerabilitatea însă era o cu totul altă mâncare de peşte. La fel şi nevoia. Nevoia era ceva la care prefera să nu se gândească. Prefera cealaltă impresie pe care şi-o făcuse despre Elizabeth Stuart, femeia oportunistă. Iar reconfortarea era ultimul lucru pe care dorea să i-l ofere.

— Tăticule?

Dane se întoarse automat, de parcă ar fi fost obişnuit cu acel titlu când de fapt îl auzea mai mult la telefon şi de cele câteva ori pe an atunci când Amy venea să-l viziteze. Fiica lui era în pragul uşii, cu părul lung şi castaniu răvăşit peste umeri. Era îmbrăcată cu un tricou al echipei *Raiders* ce-i atârna în jurul genunchilor. Clipi spre el somnoroasă şi apoi veni să se cuibărească lângă el de parcă ar fi făcut acest lucru în fiecare seară a vieţii ei. Dane o cuprinse cu un braţ şi îşi culcă obrazul pe creştetul capului ei, savurând aroma de săpun şi şampon de căpşuni.

— De ce nu dormi? o întrebă el blând. A trecut deja ora ta normală de culcare, scumpo.

Fetiţa îi zâmbi, de parcă el ar fi fost un bătrânel scump, dar care deja se îndrepta cu paşi repezi spre senilitate.

— Tati, am deja cincisprezece ani, nu mai sunt un copil.

— Nu se poate, o necăji el. Nu poţi să ai mai mult de zece ani. Parcă acum o săptămână aruncai cu mâncarea în mine.

— Ce scârbos! se prefăcu ea ofensată, dar o cuprinse râsul. Cred că am rămas acordată la ora din California, îi reaminti ea.

— Aha… murmură Dane, pentru că nu-i plăcea să se gândească prea mult la faptul că fiica lui locuia la o jumătate de continent depărtare alături de mama şi de bărbatul care-i luase locul.

La şase luni după divorţ, Tricia semnase un contract prenupţial cu un fundaş cu genunchi sănătoşi şi cu ambiţia de a ajunge mare vedetă. Dane îşi spusese de nenumărate ori că nu regreta că o pierduse pe Tricia, ci regreta numai pierderea în sine şi atât. Îşi spusese că nici măcar nu-i păsa că-l lăsase lefter după divorţ. Însă nu o putea ierta pentru că o luase pe fiica lui de lângă ei.

O privi pe Amy şi intră în panică. De acum nu mai era fetiţa lui mică. Parcă crescuse cu aproape un cap de când o văzuse ultima dată. Moliciunea copilăriei începuse să dispară, revelând structura fină a oaselor ca de supermodel. Desigur, încă nu era nici femeie, ci se afla într-un stadiu intermediar, iar tranziţia era evidentă pe chipul ei, acolo unde pometii prinseseră contur, dar pistruii încă îi apăreau în jurul nasului.

Pierduse aşa de mult din copilăria ei. Anii dăduseră buzna peste el, lăsându-i numai o mână de amintiri legate

de fetiţa cu codiţe şi zâmbet ştirb, a micuţei ce ducea după ea un iepure de pluş oriunde mergea. Petrecuse prea puţin timp ca tată al unei fetiţe, iar acum nu ştia cum să se mai comporte cu o adolescentă.

Se încruntă uşor, lăsând-o să-i vadă nemulţumirea.

— Maică-ta te lasă să stai trează până după miezul nopţii?

— Mda, şi am început să mă epilez şi pe picioare, îi răspunse ea cu ironie, amintindu-i de Tricia. Unde mai pui că am întâlniri cu băieţii.

Dane se cutremură de groază şi scutură din cap.

— Gata, asta le pune capăt la toate. Te trimit direct la o mânăstire.

— Dar nu suntem catolici.

— Nu contează. Din câte am auzit, le plac la nebunie noii convertiţi.

Dumnezeule, se ducea la întâlniri cu băieţii. Păi el unul nu era pregătit pentru aşa ceva. Fiica lui nu era destul de mare ca să se întâlnească cu băieţii, nu? El nu era destul de bătrân ca să aibă o fiică interesată de băieţi. Nici nu se simţise bătrân, până atunci. În momentul acela, aşa cum stătea în miez de noapte pe verandă, alături de fiica lui, se simţea tare bătrân şi cât se poate de muritor.

— Chiar a fost cineva ucis în seara asta? se auzi glasul speriat al lui Amy.

— Mda, murmură Dane. Cineva a fost omorât.

Fetiţa se cutremură delicat şi îl strânse mai tare în braţe.

— N-am crezut că şi aici se poate întâmpla aşa ceva.

Dane privea peste capul ei în depărtare, simţind ameninţarea din aer. Tunetul se rostogoli deodată pe deasupra capetelor lor. Fulgerele sfâşiau cerul.

— Nici eu n-am crezut, scumpo, şopti el.

— Ştii cine e făptaşul?

— Nu, dar o să-l descopăr. Îi ridică bărbia cu un deget. E pe lista mea de treburi pe care trebuie să le fac, chiar după ce o să te bag în pat.

Amy se strâmbă.

— Taţi, sunt prea mare ca să mă mai bagi tu în pat.

— Serios? rosti el ridicându-se şi proptindu-şi mâinile în şolduri. Asta vrea să însemne cumva că mă consideri prea bătrân ca să te mai duc în braţe în patul tău?

— Oho, nu, chicoti ea, încercând să fugă în timp ce el se şi întindea spre ea. Nu, nu te las să faci aşa ceva.

Era ritualul pe care-l aveau de când împlinise ea zece ani, când decisese că era prea mare ca să mai fie purtată pe umeri de tatăl ei. Tradiţia. Genul de ritual pe care majoritatea taţilor îl îndeplineau cu fiicele lor aproape în fiecare seară, sau aşa credea Dane. Desigur, într-o bună zi şi Amy va fi prea mare pentru aşa ceva, dar în niciun caz în seara aceea. Prea multe aspecte ale vieţii sale ameninţau să fie schimbate pe neaşteptate, aşa că nu avea de gând să accepte s-o lase pe fiica lui să se maturizeze tocmai acum.

Îi tăie drumul spre uşă, gata s-o prindă în braţe. Vechile instincte din viaţa anterioară se treziră deodată la viaţă.

— Taţi, vorbeam serios, îi zise Amy, încercând să pară cât mai serioasă. Am crescut. O să-ţi faci singur rău la spate şi genunchi.

— Până aici, mârâi Dane.

Făcu o fentă spre dreapta, sări spre stânga şi o prinse atunci când fata încercă să se strecoare pe lângă el. Amy chiţăi în semn de protest când o prinse deodată în braţe. Râdeau amândoi atunci când doamna Cranton dădu buzna afară din casă, înarmată cu o bâtă de baseball, cu capul plin de bigudiuri şi chipul strălucitor în urma aplicării unei doze generoase de ulei de oley. Aceasta era o femeie scundă de vreo şaizeci de ani, dar clădită ca un tanc în miniatură şi cu ochi mici, negri şi strălucitori.

— Şerifule, ce… Doamne iartă-mă! şi-şi prinse mai bine capotul la gât, apoi deschise uşa cu ajutorul bâtei.

— E totul în regulă, doamnă Cranton, răspunse Dane, în timp ce Amy continua să chicotească. E vorba de o tradiţie de familie. Ne pare rău că te-am trezit.

Dane intră în casă şi traversă salonul cu covor gri perlat şi mobilier solid, bărbătesc, urmat de doamna Cranton care îşi târşâia papucii miţoşi, spunându-i supărată:

— Credeam că e ucigaşul.

— Este, răspunse Amy. Pentru că eu una o să mor de jenă.

Dane ignoră comentariul şi aruncă o privire spre arma menajerei.

— Ei bine, doamnă Cranton, observ cu bucurie că erai gata să ne aperi.

Femeia deschise uşa de la dormitorul de oaspeţi şi strânse bâta la pieptul masiv.

— Am făcut parte din echipa de baseball feminin în timpul celui de-al doilea război mondial.

— Înarmată şi periculoasă, rosti Dane, aşezând-o mai bine pe Amy în braţe, şi strângând apoi peste umăr: Adu-mi aminte să te fac ajutorul meu.

Menajera începu să chicotească fără voie.

Dane încercă să se concentreze pentru a putea ajunge la etaj. Când ajunse la jumătatea scărilor, se văzu nevoit să recunoască spăşit că nu mai avea vigoarea de altădată. Genunchiul îl durea ceva de groaza lumii, făcându-l să se strâmbe.

Amy îi surprinse grimasa şi se încruntă, prinzându-se mai bine de gâtul lui.

— Ţi-am spus că sunt prea mare pentru aşa ceva.

— Nu poţi să-mi spui nimic, mormăi el. Eu sunt bătrânul tău tată. Gemu atunci când în fine ajunse pe palier şi constată că nici spatele nu-l mai slujea ca odinioară. Cu accentul pus pe bătrân, adăugă el.

— Vezi? rosti ea, atunci când Dane o lăsă jos. Suntem amândoi prea bătrâni pentru aşa ceva.

Dane oftă şi îşi scărpină o muşcătură de ţânţar de pe flit.

— Ce-ar fi să-mi faci puţin pe voie? Vezi că nu apuc să mă joc de-a tata prea des.

Amy îşi muşcă buzele, părând deodată prea matură pentru anii ei.

— Mi-ar plăcea să nu mai fi aşa de singur, tati, îi zise încet.

Cuvintele ei îl loviră pe Dane ca un baros, făcându-l să se prindă de balustradă ca pentru a se echilibra. Cristoase, parcă toată lumea se clătina pe sub picioarele lui în seara aceea. Acest aspect al vieţii sale nu avea nicio legătură cu

relaţia dintre el şi fiica lui. În mod sincer nu crezuse vreodată că aveau să se amestece în vreun fel.

Scutură din cap şi se forţă să zâmbească.

— Cine crezi tu că m-ar putea suporta?

Fata dădu din umeri şi îl prinse cu braţele pe după talie.

— Eu pot, şi dacă eu pot, atunci…

— Tu nici măcar nu intri la socoteală. Suntem rude, n-ai de ales, trebuie să mă suporţi. Dane se aplecă şi o sărută pe frunte şi o împinse spre dormitor, punând capăt discuţiei.

— La culare cu tine pentru că e târziu.

Amy îl privi frustrată din uşa dormitorului, lăsându-l să înţeleagă că avea multe de spus, dar că pricepea că nu era tocmai momentul cel mai potrivit.

— Noapte bună, tati, oftă ea resemnată.

— Noapte bună, scumpo.

Dane rămase în hol până când observă că Amy stinsese lumina din dormitor. De-abia după aceea începu să coboare scările, privind la fotografiile de pe părete, aşezate în ordine cronologică, de când Amy era doar un bebeluş cu ochi strălucitori, şi până la ultima, de când intrase la liceu.

Se opri o clipă în dreptul ultimei şi apoi se întoarse la cea făcută înainte ca Tricia să distrugă familia.

Amy la şase ani. Cu un zâmbet ştirb şi codiţe inelate. La puţin timp după ce se făcuse fotografia, Tricia rupsese legătura cu el ca şi cum ar fi tăiat-o cu un cuţit.

Cuţit. Mintea lui se repezi asupra acelui cuvânt cu lăcomie, gata să se elibereze de gândurile legate de

propria viaţă personală. Avea o crimă de rezolvat şi acela era un moment foarte bun pentru a începe procesul.

Coborî în fugă scările şi ieşi neauzit din casă, încuind cu grijă uşa în urma lui.

CAPITOLUL 7

Dimineaţa era aşa de proaspătă, încât lui Elizabeth nu-i venea a crede că evenimentele de cu o seară înainte fuseseră reale. Aproape. Toată răutatea pe care o simţise în aer atunci când descoperise cadavrul lui Jarvis părea să fi fost spălată de furtuna din noaptea aceea.

Poate că dacă ar fi apucat să doarmă măcar un pic. Atunci ar fi putut crede că totul fusese numai un coşmar. Numai că nu dormise. Se dusese la culcare după ce folosise şi ultimul strop de apă caldă din boiler ca să scape de duhoarea morţii, apoi închisese casetofonul lui Trace şi îl învelise cu o pătură, deşi băiatul adormise îmbrăcat. Ba mai mult, se gândise dacă să golească scrumiera de sub patul lui, dar ajunsese la concluzia că era mai bine să nu umble la ea. În comparaţie cu celelalte forme de rebeliune pe care le încercase până atunci, fumatul era ceva cu adevărat minor.

Câteva momente rămăsese în pragul uşii lui, privindu-l cum dormea, dorindu-şi să fie aproape de el, chiar dacă băiatul nu o dorea alături. El era singura familie pe care o avea, pentru că pe J. C. nu-l putea pune la socoteală. Tatăl ei se afla acum într-un cămin de bătrâni, cu creierul aşa de

murat de băutură, încât nici măcar nu-şi mai amintea că avea o fiică.

Trace era al ei, copilul pe care-l născuse când ea însăşi nu era decât un copil, băieţelul de ale cărui jelituri se îngrijise şi ale cărui lacrimi le şterse. Din păcate se îndepărtaseră tot mai mult de-a lungul anilor, iar viaţa în societatea înaltă din Atlanta lovind greu relaţia dintre ei. Însă acum că se prăbuşiseră la pământ, rămăseseră iar numai ei doi, iar Elizabeth nu-şi dorea decât să se poată agăţa de el pentru a afla puţină alinare. Doar că încă nu găsise o metodă prin care să-l convingă s-o lase să se apropie aşa de mult.

După ce-l privise cu sufletul sfâşiat de durere, se dusese în propria cameră, asaltată de amintirile acelei seri cumplite pe care încercase să le alunge cu ajutorul unei sticle de whisky scoţian de la Brock. Acum avea impresia că cineva îi umpluse capul cu nisip, care i se revărsa pe umeri în timp ce se chinuia să coboare din pat.

— Doamne, gemu ea sonor, în timp ce camera se învârtea cu viteză în jurul ei. Închise ochii şi-şi trecu limba peste dinţi, strâmbându-se din cauza gustului de şosete murdare pe care-l avea în gură. Te-aş ruga să mă ierţi şi să-ţi promit că n-o să mai fac, dar ştim amândoi la fel de bine că mi-aş încălca cuvântul dat.

În urechi auzea nişte lovituri ca de ciocan, care o făcură să se gândească dacă nu se putea vârî la loc în pat ca să doarmă pentru următorii cinci ani. Din nefericire o aştepta o zi plină şi după cum bănuia ea, n-avea să fie prea plăcută. În ziua aceea noutăţile aveau să dea iama prin târg. Vestea morţii lui Jarvis avea să fie transmisă din gură

în gură încă de la micul dejun luat la cafenea. Liniile telefonice aveau să zumzăie din cauza acestei noutăţi. Oamenii vor dori să afle detalii şi răspunsuri.

Şi cum era treaba ei să le ofere aceste detalii şi răspunsuri, atunci trebuia să-şi mişte fundul din pat şi să-şi curăţe gura de gustul acela scârbos.

Îşi duse mâinile la tâmple şi-şi susţinu capul în timp ce se ridica nesigură pe picioare. Ciocănelile păreau să se fi intensificat, devenind parcă mai reale, de parcă cineva ar fi lovit cu pumnul în lemn.

Se strâmbă atunci când nimeri cu picioarele goale într-o băltoacă, amintindu-şi prea târziu că lăsase geamul deschis în timpul furtunii, ca să lase aerul curat, spălat de ploaie să-i asalteze nările.

Mijind ochii ca să se ferească de strălucirea puternică a soarelui, aruncă o privire în grădină. În faţa porţii era un cal slab şi bătrân în spatele căruia se afla o brişcă neagră ce semăna cu un dric. Brişca unui amish. Auzi din nou ciocănitul acela enervant, care-i îndreptă atenţia spre uşa ce se afla chiar sub fereastra ei.

Pe veranda din spate era un amish, care, simţindu-i prezenţa, ridică fruntea şi, scoţându-şi pălăria cu boruri late, îşi dezvălui părul blond. Aaron Hauer. Individul care fusese fără voie taximetristul ei, cel care o adusese acasă cu trăsurica lui astfel încât ea să poată suna la departamentul şerifului şi să anunţe crima.

Părea să aibă în jur de patruzeci de ani; era înalt şi avea o faţă severă, parcă scoasă din ”American Gothic”. Maxilarul îi era împodobit de o barbă subţire şi blondă. În

acel moment se uita la ea cu dispreţ prin lentilele ochelarilor fără ramă.

— Domnule Hauer, îi strigă ea, cutremurându-se din cauza durerii de cap stârnite deodată. Îi oferi ceea ce bănuia ea că putea trece drept un zâmbet şi îşi strânse mai bine la piept cămaşa subţire de noapte, ca să nu cumva să-i rănească sensibilităţile creştine. Ce faci aici la ora asta?

— Soarele s-a ridicat pe cer, îi zise el sentenţios, de parcă asta ar fi fost o scuză suficientă pentru a-i scoate pe oameni din paturile lor.

Elizabeth privi spre est, oftând atunci când razele îi înţepară ochii ca nişte ace.

— Mda, s-a crăpat de ziuă, rosti ea. Ce ciudat că n-am auzit niciun zgomot.

Sarcasmul ei nu avea efect asupra lui Hauer. Acesta continua s-o privească răbdător.

— Am venit să arunc o privire la bucătăria ta, Elizabeth Stuart.

— Ce să faci? Efortul pe care-l făcea de a pricepe ceva din ceea ce se întâmpla o ameţea. Îşi sprijini capul de canatul ferestrei şi oftă din greu, încercând să-şi astâmpere greaţa. Nu-şi amintea să-l fi invitat să se întoarcă, dar n-avea de gând să discute cu el de la o asemenea distanţă. Lasă-mă o secundă, scumpule, îi strigă, neîndrăznind să-l privească. Cobor cât ai zice peşte. Dacă nu leşin până atunci, adăugă ea în gând.

Traversă încăperea, călcând iar în băltoacă şi dorind să geamă. Însă nu avea timp de aşa ceva. Mai întâi trebuia să scape de Aaron Hauer ca după aceea s-o sune pe Jolynn că

să-i ceară să vină s-o ia de acasă. Avea de gând să se posteze în pragul şerifului şi să nu mai plece de acolo până când nu obţinea nişte informaţii pe care să le poată tipări în ziar.

Încercând să-şi ţină răsuflarea ca să mai alunge din greaţă, se aplecă şi scoase din dulap o pereche de blugi şi un tricou gri cu emblema universităţii din Texas, aşa de tocit încât aproape că aceasta nici nu se mai vedea. Costumul ales nu era tocmai ultimul răcnet în materie de modă, dar nu conta oricum.

După ce-l va trimite pe domnul Hauer la plimbare, se putea întoarce ca să-şi caute ceva mai potrivit. Ceva care să-l facă pe Dane Jentzen să rămână cu gura căscată.

Aaron Hauer continua să aştepte răbdător în faţa uşii atunci când Elizabeth o deschise zece minute mai târziu. Din punctul ei de vedere oricine apărea în pragul casei înainte să fi apucat să-şi bea cafeaua, atunci putea să stea să aştepte cât făcea şi ea un pipi şi-şi dădea cu peria prin păr.

Se sprijini cu un umăr de cadrul uşii pentru a se putea ţine pe picioare.

— Cu ce te pot ajuta, domnule Hauer?

— Aaron Hauer, o corectă el cu accentul acela al dialectului german greoi pe care-l vorbeau cei din comunitatea amish. Privirea îi era rece şi sumbră în spatele lentilelor. Noi, cei din comunitatea amish, nu credem în astfel de titluri. Titlurile sunt „hochmuf”, un semn de vanitate. Vanitatea este un păcat.

— Serios? Mă rog, în cazul ăsta va trebui să trec şi vanitatea pe lista mea de păcate.

Individul oftă îndurerat, probabil deja îngrozit de numeroasele ei păcate, cugetă Elizabeth. Oricum, nu semăna nici pe departe cu femeile amish pe care le văzuse prin oraş, cu bonetele lor mari, rochiile lungi, ochii plecaţi şi glasuri şoptite.

— Am venit ca să mă uit la bucătăria ta, Elizabeth Stuart.

— Mda, ai mai spus, rosti Elizabeth, frecându-şi scalpul cu degetele, de parcă aşa ar fi putut să-şi amintească dacă îl invitase sau nu să revină în vizită, însă degeaba.

Aaron ridică clanţa care căzuse atunci când bătuse la uşă. Un colţ al gurii se ridicase uşor într-un zâmbet ironic, în timp ce în ochi i se aprinseră nişte luminiţe de umor, care-i transformară complet chipul auster.

— Cred că ai mare nevoie de un tâmplar.

Pe Elizabeth o umflă râsul, deşi hohotele îi făceau capul să sune ca o tobă. Aşadar, chiar şi vestiţii amish erau oportunişti, ca toţi ceilalţi muritori de rând. La insistenţele ei, Aaron Hauer intrase în casă cu o seară înainte, ca să stea cu ea cât sunase la departamentul şerifului. În mod evident se uitase în jur şi se apucase să adune dolarii.

— Scumpule, răspunse ea, aici aş avea nevoie de nişte dinamită şi o poliţă de asigurare cât mai grasă, dar a naibii să fiu dacă-mi pot permite aşa ceva. Se potoli deodată şi se scuză din priviri. De fapt, tare mi-e teamă că niciun tâmplar nu-mi pot permite.

Aron se încruntă un pic şi o privi cu capul lăsat pe un umăr.

— N-ai de unde să ştii. Nici măcar nu ţi-am spus care-i preţul meu.

— Dacă e mai mare de o cană cu cafea, atunci în mod sigur nu îmi pot permite.

— Vom vedea. Ridică de jos trusa cu sculele de tâmplărie şi deschise uşa de plasă, invitându-se singur în casă. Taxa pentru o consultaţie e o cană cu cafea. Bănuiesc că îţi poţi permite.

Trecu pe lângă ea, de parcă ar fi avut tot dreptul să se afle acolo. Elizabeth îl urmă mută de uimire.

— Văd că te aşteaptă un viitor minunat în politică, scumpule.

Aaron o ignoră. Îşi aşeză trusa cu scule pe masă, printre cutiile de cereale şi se uită critic prin încăpere. Toată casa era o ruină. Acum însă arăta chiar mai rău în lumina zilei, decât aseară. Singurul lucru care mai salva aparenţele era aroma de cafea proaspătă care deja se scurgea din filtrul electric de pe bufet. Nu era deloc de acord cu electricitatea, dar cafeaua era altceva, n-avea nimic împotriva ei.

— Nu poţi găti în bucătăria asta, îi zise el.

Elizabeth se apropie de bufetul ale cărui uşi atârnau într-o parte şi scoase de acolo două căni de cafea desperecheate.

— Am nişte noutăţi pentru tine, Aaron. N-aş putea să gătesc nici măcar în bucătăria lui Wolfgang Puck.

El îi aruncă o privire încărcată de suspiciune.

— Cine este acest Wolfgang?

— Bănuiesc că nu ai auzit de el. Unul dintre cei mai vestiţi bucătari şi proprietari de restaurante din întreaga lume.

Aaron dădu din umeri, în mod clar neinteresat de cineva care locuia în afara cercului comunităţii sale. Desigur, mai citea în „The Budget” veşti din celelalte comunităţi amish împrăştiate prin ţară, dar ce se întâmpla cu restul lumii nu-l interesa. Puteau să păstreze doar pentru ei moda şi războaiele. În plus, el personal era contra restaurantelor.

Nepoţii şi nepoatele lui de abia aşteptau să meargă la Dairy Queen din Still Creek ca să mănânce cartofi pai şi îngheţată la cornet o dată sau de două ori pe vară, dar lui nu-i plăcuse niciodată să-i ducă acolo. Prea erau mulţi turişti care se uitau la ei, îi arătau cu degetul, ţipau şi încercau să-i fotografieze, de parcă membrii comunităţii amish ar fi fost nişte animale exotice de la grădina zoologică.

Acceptă cana cu cafea pe care i-o oferi Elizabeth şi o duse la buze cu teamă, murmurând încetişor un „Danki”. Dacă se putea lua după talentul de care dăduse dovadă la gospodărie, atunci probabil că urma să aibă parte de un şoc neplăcut. Dar cafeaua era tare şi aromată când sorbi din ea, ridicând uimit sprâncenele.

Elizabeth se strâmbă ofensată.

— Nu e cazul să te arăţi aşa de şocat. Încă mai sunt în stare să măsor cafeaua pe care o pun în filtru.

— Mda, te pricepi să faci o cafea foarte bună, rosti el, încuviinţând din cap.

Elizabeth scutură uşor din cap şi chicoti pe înfundate.

— Mulţumesc. Poate că ar fi fost mai bine dacă i-aş fi făcut chiar eu cafeaua lui Brock, murmură încet, în timp ce căuta prin poşetă ţigările şi nişte chibrituri. Poate că aşa ar fi ajuns la concluzia că sunt şi eu bună la ceva.

— Brock?

— Fostul meu soţ.

— Eşti văduvă?

Ochii lui Elizabeth se îngustară deodată de veselie, în timp ce sufla un nor de fum spre tavan.

— Mi-ar fi plăcut, rosti cu ciudă.

Aaron o privea cu îndoială şi nedumerire, judecând-o aspru chiar dacă nu ştia prea bine despre ce anume vorbea.

— Am divorţat, îl lămuri Elizabeth, scuturând scrumul într-o tavă de la cuptorul cu microunde, de care mai rămăsese lipită încă o porţie de lasagna.

Aaron mormăi cu dispreţ şi puse cana pe masă. Căsătoria fusese menită de Dumnezeu pe viaţă. Un bărbat şi o femeie uniţi ca să muncească laolaltă şi să aducă copii pe lume, ca să rămână laolaltă până la moarte. Nu avea niciun pic de simpatie pentru oamenii care încălcau aşa de uşor cuvintele Domnului şi renunţau la căsniciile lor la fel de uşor cum renunţau la maşini.

— Dar tu? întrebă Elizabeth, curioasă să afle mai multe lucruri despre acel bărbat ciudat care-i invadase bucătăria. Nu locuia în Still Creek de atâta vreme încât să ajungă să-i cunoască personal pe membrii comunităţii amish. Prima ei întâlnire cu unul din membrii ei avusese loc seara trecută, când trăncăneala i se păruse extrem de nepotrivită.

Aaron stătea în faţa ei, cu mâinile în buzunarele pantalonilor negri făcuţi din pânză de casă. Ca toţi ceilalţi bărbaţi ai comunităţii pe care-i văzuse Elizabeth, purta şi o cămaşă albastră de bumbac, peste care erau trecute bretelele negre ce-i susţineau pantalonii. Atunci îşi dădu ea seama pentru prima dată că era un bărbat atrăgător în felul lui neglijent. Semăna oarecum cu Nick Nolte atunci când jucase în „Promontoriul groazei", dur, fără să zâmbească, dar foarte atrăgător. Avea un chip prelung cu pomeţi proeminenţi, nas drept şi gură senzuală, deşi îşi ţinea buzele strânse. Expresia de pe chipul său părea întunecată şi foarte la modă. Dacă se rădea şi se tundea puţin, ar fi putut să apară pe coperta oricărei reviste de modă masculină. Ba mai mult, şi-ar fi putut păstra şi ochelarii aceia demodaţi pentru a avea un aer cât mai retro. Elizabeth aproape că râse din cauza acelei ironii, dar se îndoia că Aaron ar fi găsit ceva amuzant în asta. Probabil că simţul umorului nu se afla tocmai în capul listei sale de calităţi.

Într-un fel o făcea să se gândească la profesorul de engleză pe care-l avusese la facultate. Philip Barton. Imperturbabil, fără a face vreun compromis, cu păr blond-auriu şi ochi albaştri ca laserele. Doamne, se îndrăgostise lulea de el. De aerul lui superior. Culmea era că profesorul se culcase cu ea şi apoi îi dăduse şapte la eseul despre D. H. Lawrence. Un bărbat cu principii înalte.

— Soţia mea a murit, răspunse Aaron Hauer succint, întorcându-i apoi spatele.

Cuvintele lui o loviră pe Elizabeth cu putere.

— Îmi pare rău, reuşi ea să icnească.

Dacă o auzise, atunci bărbatul ignoră cu totul acea declaraţie de simpatie. Se apucă de treabă, inspectând cu grijă dulapul şi bufetul, ţinându-şi umerii rigizi, maxilarul încordat, cu privirea fixată asupra lemnăriei. Elizabeth se întreba dacă vedea lemnul sau dacă nu cumva retrăia unele momente frumoase petrecute alături de soţie. Se gândi că aproape îi putea simţi durerea ce radia dinspre el ca o aură şi în clipa aceea îl invidie un pic. Pentru că era mai mult decât putea ea să simtă faţă de fostul soţ. Brock n-o iubise niciodată. Îi plăcuse la nebunie s-o aibă, dar de iubit n-o iubise, iar Elizabeth ştia sigur că nu jelise dispariţia ei din viaţa lui.

— *Ja*, cred că pot să repar toate astea, îi zise Aaron absent. Degetele lui lungi mângâiau uşile bufetului, de parcă ar fi fost părul unei femei. Dar mai bine să facem altele noi. Nu simt niciun pic de măiestrie în construcţia lor.

— Eu nu-mi pot permite să le repar, darămite să le mai şi înlocuiesc, protestă Elizabeth. Se lăsă să cadă pe un scaun cu picioare de crom care era probabil mai bătrân ca ea. Muşamaua care îl îmbrăca era crăpată, iar şoarecii roseseră demult umplutura de burete, dar cel puţin îi susţinea greutatea care-i apăsa picioarele îndurerate. Ascultă, Aaron, nu vreau să te înşel. Adevărul este că sunt terminată din punct de vedere financiar.

— La fel sunt şi dulapurile astea.

— Casa a fost vandalizată de câteva ori înainte s-o cumpăr, continuă ea, nedorind să-l lase cu impresia că stricăciunile se datorau lipsei ei de organizare domestică.

— Tinerii din oraş au folosit casa ca loc de petreceri, răspunse Aaron, căutând în trusa de scule şurubelniţa potrivită. Şi era un loc bun pentru asemenea beţii şi orgii, continuă cu amărăciune. Ascuns. În afara oraşului. Nu deranjau pe nimeni, doar pe bieţii amish.

Îl înfuria peste măsură felul în care acei englezi îşi creşteau copiii şi le permiteau adolescenţilor să se poarte ca nişte barbari, considerând că şi asta făcea parte din procesul lor de maturizare. Astfel, puştii nu aveau principii, scrupule, nu respectau pe nimeni şi nimic şi nu aveau teamă de Dumnezeu sau de pedepse. Deranjau vieţile celor din jur şi nu erau obligaţi să suporte nicio consecinţă. Atunci când se apucă să lucreze la una dintre uşi, se calmă şi încercă să vadă partea bună a lucrurilor. Dacă nimeni nu ar fi distrus dulapurile şi bufetul lui Elizabeth Stuart, atunci nici el nu ar mai fi venit acolo ca să le repare.

— Sunt şi alte moduri de a plăti altfel decât cu bani, Elizabeth Stuart, îi zise el, revenind la afaceri.

Elizabeth avu sentimentul că ceva tocmai o curentase, îşi îndreptă spatele şi umerii şi îl privi pe bărbatul din faţa ei cu silă. Iisuse! Nu numai că amishii puteau fi oportunişti, dar se părea că nu se dădeau în lături de la lascivitate şi curvăsăreală pe faţă. Făceau troc, schimbând munca pe favoruri sexuale.

Continuă să-l privească uluită, întrebându-se cum de izbutea numai ea să scoată la iveală tot ce era mai rău dintr-un bărbat. În niciun caz nu-i trecuse prin minte să-l seducă, poate numai dacă nu cumva toţi bărbaţii amish erau convinşi că femeile „anglo“ erau uşoare. De fapt, de

când venise acolo, încercase de câteva ori să-l trimită înapoi de unde venise. Şi cu toate astea, stătea acolo calm, sugerându-i să…

— Ai o moară pe care nu o foloseşti, zise el mai departe, chinuindu-se să desfacă un şurub înţepenit.

Elizabeth clipi nedumerită.

— Serios?

— *Ja*. Aaron reuşi să scoată şurubul pe care-l examină o clipă şi apoi îl băgă în buzunarul larg al pantalonilor, apucându-se să-l deşurubeze pe următorul. Silas Hostetler are nevoie de o moară nouă. Iar Silas are un murg tânăr pe care l-aş putea folosi în locul bătrânului rotat pe care-l am acum.

— Aha… Aşadar, nu umbla după corpul ei. Elizabeth nu era tocmai sigură dacă să se simtă uşurată sau jignită.

— Ce zici, facem târgul? o întrebă el, punând şurubul în buzunar înainte s-o privească peste umăr.

Elizabeth era aşezată pe scaunul acela vechi, cu un genunchi ridicat spre piept, ce-i strivea sânii plini ce se reliefau frumos prin tricoul subţire cu care se îmbrăcase. Părea sălbatică şi aţâţătoare cu coama aceea de păr întunecat nestrâns cuviincios la spate şi neacoperit. Păcătoasă, îşi zise singur. Părul unei femei era mândria ei, pe care numai soţul avea dreptul s-o admire.

Dar Elizabeth Stuart nu avea soţ.

Iar el nu avea nevastă. Oricât de mult s-ar fi considerat ca fiind căsătorit, Siri a lui se dusese la Domnul, iar el rămăsese singur pe pământ.

Îşi desprinse privirile de la ea şi se întoarse spre dulap. N-avea nici cea mai mică intenţie să se încurce cu o femeie

anglo. Chiar dacă era evident că biata de ea avea mare nevoie de un bărbat care să-i poarte de grijă, indiferent dacă ochii ei aveau culoarea cerului de dinaintea răsăritului de soare. El venise acolo din alte motive, motive practice.

— Bănuiesc că merită să batem palma, rosti Elizabeth, ridicându-se de pe scaun, încă uimită că i se putea întâmpla şi ei ceva bun cu atâta uşurinţă. Până în acel moment viaţa ei fusese ca un fel de ilustrare a Legilor lui Murphy. Iar gândul că putea să-şi repare bucătăria cu preţul unei mori vechi şi inutile i se părea aproape prea frumos pentru a fi adevărat. Dar, desigur, o astfel de moară nu era inutilă pentru un amish.

Nu căuta calul de dar la dinţi, chiar dacă este înhămat la o trăsurică amish.

— De acolo de unde vin eu, oamenii bat palma atunci când încheie un astfel de târg, îi zise ea mai departe, întinzându-i mâna.

Aaron o privi cu uimire, de parcă i-ar fi oferit cine ştie ce scârboşenie. Însă după un moment de şovăială, lăsă şurubelniţa deoparte, şi i-o strânse, oftând de parcă l-ar fi durut când o atingea. Elizabeth zâmbi aproape fără voie. Nu se îndoia că bietul de el nu mai dăduse până atunci mâna cu vreo femeie, cu siguranţă nu cu vreo „anglo". Acest lucru îi oferi un moment de triumf, ştiind că era prima.

Mâna lui era caldă şi uscată, cu palma bătătorită de muncă. Elizabeth îi simţi imediat puterea enormă, blândeţea şi măiestria. Se gândi automat la modul în care degetele lui mângâiaseră muchea uşii de la dulap şi îşi zise

că în curând o domnişoară din comunitatea lui avea să încă rost de un soţ nemaipomenit atunci când el va înceta să-şi mai jelească fosta nevastă.

— Îţi mulţumesc, Aaron Hauer, îi zise ea încet. Privirea lui o prinse pe a ei o clipă şi ceva subtil încărcă deodată atmosfera dintre ei, tensionând-o. Nu era atracţie în mod sigur, sau dorinţă, nici măcar înţelegere. Elizabeth nu putea spune decât că deveniseră deodată conştienţi unul faţă de celălalt, deşi nici aşa nu era corect. Între ei se născuse în clipa aceea ceva foarte ciudat. În clipa în care el îşi retrase mâna şi îşi feri privirea, acel moment de cumpănă dispăru.

— Trebuie să mă duc să mă schimb ca să plec la muncă, îi zise ea, îndreptându-se spre uşa ce dădea în sufragerie. Oraşul probabil că deja a luat foc din cauza veştilor cu privire la crimă. Aaron se încruntă când o auzi cum vorbea şi se întoarse la treaba lui fără a comenta! Elizabeth îl privea năucită. Nu pari interesat de faptul că un om a fost ucis la o sută de metri depărtare de casa ta.

El se strâmbă, în timp ce se chinuia să scoată un alt şurub.

— Ce se petrece în lumea voastră nu mă interesează pe mine, rosti el, murmurând apoi ceva în dialectul său, reuşind să desţepenească şurubul. În clipa aceea lemnul cedă şi rămase cu uşa în mână.

Elizabeth zăbovi locului ca să-l urmărească, uimită de calmul lui. Vorbea despre cele două lumi ale lor ca şi cum ar fi existat în două planuri paralele ce nu se puteau atinge, nu se puteau amesteca, deşi chiar ceea ce se petrecea în clipa aceea în casa ei contrazicea în mod

flagrant teoria lui. Se părea că lui Aaron Hauer nu-i trecuse prin minte că ucigaşul ar fi putut să nu facă niciun fel de discriminare între un amish şi un englez. Elizabeth se îndoia că beregata unui amish avea să opună mai multă rezistenţă lamei unui cuţit decât cea a lui Jarrold Jarvis, dar trebuia să recunoască că-l invidia pe Aaron pentru credinţa lui de fier. Ar fi fost foarte bine dacă ar fi putut citi şi ea un verset din *Biblie* ca să se absolve de orice implicare în cele petrecute. Numai că nu putea face aşa ceva. Chiar dacă nu ea ar fi fost cea care descoperise cadavrul, ar fi continuat să fie reporter.

— Va trebui să te prezinţi singur lui Trace, îi zise, încercând să revină la realitate, şi întorcându-se spre telefonul montat pe peretele bucătăriei. Mai bine s-o sune acum pe Jo ca să vină s-o ia de acasă şi apoi şi pe tipul de care-i spusese ajutorul de şerif Kaufman că avea s-o ajute să-şi scoată maşina din şanţ; oare cum îl chema? Jurgen şi nu mai ştiu cum. Trace e fiul meu, îl lămuri ea. Cred că e împotriva religiei lui să se trezească înainte de amiază. Serveşte-te cu orice fel de aliment care nu arată ca un experiment ştiinţific. Bănuiesc că ar fi bine să te rezumi la biscuiţii ăia săraţi. Sper că n-ai nimic împotriva coloranţilor artificiali şi a conservanţilor, pentru că noi cu asta am ajuns să trăim. Ţi-aş pregăti nişte pâine prăjită, însă trebuie să dau câteva telefoane şi apoi să plec în căutarea adevărului şi dreptăţii.

— Şi ce o să faci cu ele atunci când o să le descoperi? se auzi un glas bărbătesc profund, cu o undă de sarcasm în el.

Elizabeth se întoarse spre uşa din spate, simţind cum inima i se căţărase tocmai în gât. Dane Jentzen stătea sprijinit de frigiderul ei, de parcă n-ar fi avut nicio grijă pe lume. De această dată era îmbrăcat în uniformă, sau pe aproape, în pantaloni negri, cămaşă kaki şi cravată, plus insigna de şerif cu numele lui prinsă de piept.

— O să le dezvălui oamenilor, răspunse ea, nemulţumită că stătuse să-l privească atâta vreme.

— Ca să faci bani, comentă el cu ironie.

Elizabeth îşi struni furia şi îşi ridică bărbia, bătăioasă.

— Desigur, şerifule. Chestia asta se numeşte liberă iniţiativă, comerţ sau cum naiba vrei să-i spui.

El fornăi dispreţuitor şi, îndepărtându-se de frigider se apropie de bufetul pe marginea căreia erau înghesuite diverse cutii şi conserve.

— Aşa îi spui tu.

Elizabeth oftă şi se reţinu cu greu să nu-i răspundă, pentru că nu voia să-i dea satisfacţia de a muşca din momeala pe care i-o întinsese. Prea îi plăcea mult s-o necăjească. Îl privi un minut cum se uita la conservele ei, de parcă legumele i-ar fi putut oferi cine ştie ce indiciu vital.

— Supă alfabet, chicoti el, învârtind conserva între degete. Încerci să-ţi îmbunătăţeşti ortografia?

— Ai cumva vreun mandat de percheziţie? izbucni ea, apropiindu-se de el.

— Am nevoie de unul? o provocă el.

Elizabeth strânse din dinţi.

— Ai avea nevoie de un transplant de personalitate. Dane râse încântat.

— Ai vreun donator în mine?

— Hunul Atilla ar putea aduce o oarecare îmbunătăţire a dispoziţiei tale, dar nu sunt mofturoasă.

— Da, aşa am auzit şi eu.

Cuvintele lui o tăiară până la os. Dane se blestemă singur, dar nu se putuse reţine. Îi plăcea să se înfrunte astfel cu Elizabeth Stuart. Avea o limbă ascuţită şi o minte pe măsură. Însă nu-i plăcea deloc durerea pe care i-o citise în priviri, nefiind deloc mândru de el pentru că reuşise s-o provoace. La naiba, crezuse că avea să i-o întoarcă, în niciun caz nu crezuse că avea să se retragă deodată. Îşi închipuise că avea pielea mai groasă după câte pătimise în timpul divorţului.

„Să nu crezi tot ce citeşti, scumpule", parcă aşa îi spusese cu numai o zi înainte, deşi el nu voise s-o audă, să perceapă adevărul din cuvintele ei. O văzu cum se îndepărta de el, având grijă să nu-şi arate emoţiile.

Nevoia de a se scuza se ridică deodată din sufletul lui, dar cuvintele îi rămaseră în gât. Nu obişnuia să se scuze prea bine şi nu i se întâmpla să o facă prea des.

— Wie gehts, Dane Jentzen.

Atenţia lui Dane se întoarse pentru prima dată spre Aaron Hauer. De când intrase în casă fusese conştient de prezenţa lui, de când îl observase lucrând la dulap, dar se concentrase imediat asupra lui Elizabeth, cu simţurile în alertă.

— Bună dimineaţa, Aaron. Dădu din cap spre dulap, vârându-şi mâinile în buzunare şi sprijinindu-se cu şoldul de marginea bufetului. Mi se pare că ţi-ai găsit destul de muncă pe aici.

Aaron desprinse o altă uşă cu grijă şi îi studie marginea. Era prea ciobită pentru a mai putea fi netezită. Era nevoit s-o înlocuiască.

— *Ja*, răspunse după câteva clipe. Aici e nevoie de multă muncă bună, de calitate.

Mustrarea din glasul lui fusese atât de subtilă, încât Dane crezu la început că era vorba numai de conştiinţa lui încărcata.

Aaron îl mai privi preţ de o clipă cu ochii săi serioşi înainte să-şi reia lucrul. Dane dădu din umeri, ca şi cum ar fi vrut să scape de sentimentul că tocmai fusese acuzat, reluându-şi rolul cu care se obişnuise, acela de şerif.

— Multe rele s-au petrecut pe aici astă-noapte, îi zise. N-ai văzut chiar nimic, nici măcar aşa, din întâmplare?

Aaron îşi alese o pereche de cleşti cu mare grijă, de parcă ar fi fost un dentist care-şi alegea instrumentele, după care se apucă să scoată schijele de lemn rămase în marginea zdrenţuită.

— Nu.

Dane oftă, amintindu-şi că nu era cazul să-şi piardă răbdarea. Membrii comunităţii amish aveau o politică strictă de a nu vedea şi nu auzi nimic care putea scoate din minţi pe orice om al legii. Ei nu erau martori pentru nimeni decât pentru Dumnezeu.

Chiar şi atunci când violenţa era îndreptată împotriva lor, ei întorceau doar celălalt obraz şi îşi continuau vieţile de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Aaron era exemplul perfect.

— Un bărbat a murit. A fost ucis, rosti Dane, încercând să sublinieze gravitatea situaţiei, deşi Aaron continua să

muncească de parcă nu ar fi auzit niciun cuvânt. Aici e vorba de ceva extrem de serios, Aaron. Jarrold Jarvis s-a ales cu beregata tăiată seara trecută. Dacă ai văzut ceva, vreun bărbat, maşină, orice, eu trebuie neapărat să ştiu.

Aaron se strâmbă uşor, deşi Dane nu era sigur dacă din cauza efortului depus sau a imaginii neplăcute a unui om cu gâtul tăiat.

— Nu te pot ajuta, Dane Jentzen, îi zise, încruntându-se uşor.

— Nu poţi sau nu vrei?

Aaron oftă şi-şi ridică ochelarii pe nas.

— Nu era nicio maşină, îi zise, privind mai departe la uşa dulapului. Nu era niciun om.

Dane îl privi cu duritate.

— Dar o femeie ai văzut?

Elizabeth îşi pierdu răbdarea.

— Pentru numele Domnului, gata, mărturisesc, rosti ea în bătaie de joc. M-am luat la trântă cu un bărbat de trei ori mai greu ca mine, am reuşit să-l prind ca într-un cleşte şi, pentru niciun motiv serios, l-am căsăpit cu pila de unghii. Vezi tu, continuă ea, luându-şi o altă ţigară şi aprinzând-o, asta pentru că am încercat să-mi tratez sindromul premenstrual cu steroizi care m-au înnebunit de-a binelea. Am de gând să pledez nebunia cauzată de hormoni în apărarea mea.

— Ai grijă, domnişoară Stuart, o preveni Dane cu un zâmbet. Tot ceea ce spui poate şi va fi folosit împotriva ta.

Elizabeth lăsă capul pe spate şi suflă un nor de fum în direcţia lui.

— Spune-mi ceva ce încă nu ştiu.

— Bine, încuviinţă el. Tu vii acum cu mine.

Elizabeth făcu un pas în spate, simţind cum tot curajul o părăsea, iar imaginaţia i-o lua razna. Era o străină acolo, o femeie cu o reputaţie proastă şi care nu avea niciun fel de alibi. Fusese la locul faptei, avea sângele victimei pe sandale, iar Dane Jentzen era şerif într-un comitat unde doi vagabonzi care făceau pipi pe stradă reprezentau deja un val de criminalitate. Tot felul de viziuni din filmele cu femei la închisoare îi trecură în goană prin faţa ochilor. Maica Mary pe motocicletă spunând că viaţa acolo mergea de la rău la foarte rău şi înfiorător.

Dane dădu din cap dezgustat. De fiecare dată când credea că femeia aceea era dură ca piatra, descoperea o altă crăpătură în armura ei. În clipa aceea îl privea de parcă i-ar fi spus că obişnuia să sacrifice câte un copil în fiecare zi. Luă tava de la cuptorul cu microunde şi o aşeză sub ţigara care-i fumega uitată între degete.

— Ai nevoie să te ducă cineva până în oraş, îi reaminti el exasperat. Dacă mai ţin bine minte, ai reuşit să-ţi vâri maşina aia ca un car de luptă într-un şanţ, deşi drumul era perfect drept şi neted, iar dacă steroizii pe care i-ai luat nu ţi-au conferit o putere herculeană ca s-o scoţi de acolo cu mâinile goale, încă mai zace şi acum abandonată.

— Şi eu care am crezut că ai trecut pe aici doar ca să-ţi faci porţia zilnică de hărţuială a oamenilor inocenţi. N-am crezut că te poţi purta uneori ca un bărbat normal, politicos.

— Aici e vorba de dorinţa mea de a reduce pagubele la minim, o contră Dane. Conferinţa de presă începe la ora nouă. Vreau să ştiu precis unde anume te afli la ora aceea.

Elizabeth îşi îngustă ochii suspicioasă.

— Ei bine, nu e nevoie să mai stai după fundul meu. Pot să mă descurc şi singură şi să găsesc pe cineva care să mă ducă până în oraş, mulţumesc frumos.

Se întoarse şi dădu să iasă din cameră cât mai avea ultimul cuvânt, însă o mână grea i se lăsă pe umăr, răsucind-o la loc. În clipa aceea se afla aproape lipită de el. Încet, sfidătoare, lăsă capul pe spate ca să-l poată privi, iar lumea din jur se mai înclină puţin pe axa ei.

Elizabeth îşi spuse că asta se întâmpla din cauza mahmurelii şi a faptului că el părea ceva mai înalt din cauza cizmelor de cowboy, dar glasul mic al adevărului din interiorul ei îi spunea cu totul altceva. Mai bine să recunoască cinstit că Dane Jentzen era prea aproape de ea şi părea prea viril, iar efectul asupra ei devenise extrem. Îşi dori ca în clipa aceea să fi fost altundeva, cu altcineva.

— N-a fost o invitaţie, îi zise el cu blândeţe, ci un ordin. Tu vii cu mine. Acum.

CAPITOLUL 8

— Doamne sfinte, cred că Atotputernicul a uitat să-ţi dea şi ţie o doză de farmec atunci când te-a creat, nu? rosti Elizabeth, privindu-l furioasă în timp ce camioneta lui Dane se scutura pe drum.

Dane îşi arătă dinţii într-un zâmbet fioros.

— Farmec este porecla mea.

— Serios? Eu am crezut că era vorba de ceva care începea cu litera A.

— Admirabil?

— Arogant. Antipatic. Arţăgos…

— Vai de mine, domnişoară Stuart, chicoti el prefăcându-se jignit. Un asemenea limbaj parcă nu se potriveşte unei doamne de o asemenea calitate.

Elizabeth aproape mârâi.

— N-ai recunoaşte calitatea nici dacă te-ar scuipa drept între ochi.

Începu să scotocească prin poşetă, singurul articol pe care mai apucase să-l ia de acasă atunci când Dane o luase de acolo aproape pe sus, scoţând la iveală oglinjoara compactă şi rujul. Încercă să-şi admire imaginea săltăreaţă în oglindă, întrebându-se cum avea să se rujeze.

— Ai fi putut să-mi laşi măcar zece minute ca să mă schimb şi să mă fardez puţin.

— Nu am cunoscut vreodată o femeie care să se decidă cu ce să se îmbrace în mai puţin de zece minute, darămite să se mai şi picteze…

— … dar nu, tu a trebuit s-o facă pe Mister Virilitate şi m-ai târât afară din casă în creierii zilei pentru o conferinţă de presă care o să înceapă de-abia peste câteva ore. Ştii, cred că ai fi făcut carieră în armata naziştilor. Faţa ar fi stat foarte bine pe un poster al SS-iştilor.

— Iisuse Cristoase, mormăi el, nu cred că dacă nu ţi-am lăsat timpul necesar ca să te dai cu rimel constituie o pedeapsă crudă şi neobişnuită.

— Nu, partea aia vine acum, răspunse Elizabeth cu acreală. Pedeapsa crudă şi neobişnuită reprezintă această

călătorie alături de tine în camionul ăsta de lemne în timp ce-mi vâr în nas cel mai bun ruj *Estee Lauder.*

Dane frână pe neaşteptate. Un ţipăt de uimire scăpă dintre buzele lui Elizabeth când fu aruncată cu capul înainte. Se sprijini la repezeală cu mâna de bord, îşi rupse o unghie şi se lovi cu capul de geamul portierei.

— La naiba cu toate, am dat zece dolari ca să-mi fac unghiile astea. Îşi ridică ochelarii de soare pe frunte şi examină cu atenţie unghia ruptă.

Manichiura era singura indulgenţă pe care şi-o mai permitea în ultima vreme. Întotdeauna considerase o manichiură bună ca pe un semn al unei doamne adevărate, aşa că se agăţa de acest simbol mai ales acum când nu-şi mai permitea celelalte lucruri sofisticate. Renunţase de trei ori la masa de prânz cu o săptămână înainte ca s-o determine pe Ingrid Syverson de la Salonul Fashion-Aire să-i dea cu un strat triplu de roşu *Vivace.* Acum întregul efect fusese distrus.

— Ţi-am spus să-ţi legi centura de siguranţă, mormăi Dane.

Elizabeth refuzase numai ca să-l scoată din sărite.

— Eşti un maniac, tocmai bun de legat, ripostă ea în timp ce culegea de pe jos oglinjoara, rujul şi celelalte nimicuri ce-i căzuseră din poşetă. Bricheta, câteva tampoane, cupoanele pentru pizza congelată de la *Piggly Wiggly,* cinci bomboane de mentă şi optzeci şi trei de cenţi.

— Nu, răspunse Dane strângând din dinţi. Sunt numai mort de oboseală. Noaptea trecută dacă am apucat să aţipesc vreun ceas. Am stat acasă suficient timp cât să mă

asigur că niciun lunatic cu un cuţit în mână nu s-a gândit s-o spintece şi pe fiică-mea, după care am petrecut restul nopţii la birou, hărţuit de reporteri şi încercând să înţeleg de ce naiba a vrut cineva să-i taie gâtul lui Jarrold Jarvis. Se întoarse spre Elizabeth care se lipise deja de portieră. Sunt un om a cărui răbdare s-a consumat şi ultimul lucru de care am nevoie este o frumuseţe din sud care să mi se smiorcăie în cap că şi-a rupt o unghie.

Elizabeth se aşeză din nou comod, îşi puse ochelarii de soare pe nas şi îşi netezi tricoul vechi de parcă ar fi fost cea mai bună bluză de mătase. Îşi dădu o şuviţă de păr pe după ureche, bosumflată, în timp ce în cabina camionetei tăcerea să lăsa asupra lor asemenea prafului.

— Eu nu mă smiorcăi, îi zise încet, cu obidă. Eu mă bosumflu.

— Bosumflarea presupune tăcere, remarcă Dane. Puse maşina în mişcare şi cu ochii la drum, adăugă: Poate că ţi-ai pierdut îndemânarea.

Naiba să-l ia, n-avea de gând să-l lase pe el să aibă ultimul cuvânt. De ce oare nu-l trimisese pe Kaufman să vină s-o ia? Băiatul acela dulce ar fi lăsat-o să-şi schimbe hainele. Mai mult, probabil că ar fi putut să-şi spele şi părul şi să se radă pe picioare, şi asta fără discuţii în contradictoriu. Ar fi întrebat-o de sănătate în loc să se repeadă la ea cu colţii, ca un lup temperamental.

Riscă o privire spre Dane cu coada ochiului. Părea obosit. Avea chipul tras şi pielea întinsă pe oase. Se răsese, dar nu putuse face nimic în privinţa liniilor aspre din jurul gurii şi a ochilor. Elizabeth simţi o undă de simpatie pentru el. Probabil că avea destule motive să se poarte

aşa. Responsabilitatea pentru cele întâmplate căzuse pe umerii lui şi, chiar dacă părea destul de solid ca să poarte povara, asta nu însemna că era ceva plăcut.

— Fiica ta a ajuns cu bine? îi scăpă ei fără voie. Degeaba îşi spusese că nu voia să ştie absolut nimic despre viaţa lui personală, că nu voia să ştie dacă existau paralele între ea şi el, dar de acum era prea târziu.

El o privi suspicios, ca un câine ce a primit un os de la un străin.

— Da, bine.

— Bănuiesc că locuieşte undeva în afara statului.

— Los Angeles.

— E cale lungă până acolo. Cred că-ţi vine tare greu, murmură ea. Distanţa nu reprezentase niciodată o problemă pentru Bobby Lee. Nici măcar nu încercase să-l mai vadă pe Trace după ce plecaseră. De altfel Elizabeth se îndoia sincer că Bobby Lee păstra vreo poză de-a băiatului pe masa sa de lucru. Pentru ea, numai acest mic semn de afecţiune părintească îl situa pe Dane Jentzen într-o altă categorie, aparte. Poate că încă îl mai considera un nemernic, dar nu se putea opri să nu-l admire pe acest bărbat care ţinea aşa de mult la fiica lui.

— Mda, admise Dane cu şovăială. E destul de greu. Mai ales că nu apuc să petrec prea mult timp cu ea. Acum mi-a căzut pe cap şi crima asta şi…

Se opri deodată. Ultimul lucru de care avea nevoie era să-i facă confidenţe aceste femei. Cristoase, unde-i era mintea? Că ar fi putut să-l înţeleagă tocmai pentru că şi ea îşi creştea singură copilul? La naiba, în niciun caz n-ar fi luat partea lui. Era mamă singură, nu tată. Ea avea

custodia copilului, nu dreptul de a îl vizita. Dacă era vorba de comparaţii, atunci avea mai multe în comun cu Tricia, nu cu el.

— Ai ceva indicii cu privire la un eventual suspect? îl întrebă ea.

Dane era sincer bucuros că ea se gândise să schimbe subiectul.

— Încerci să prinzi ceva în exclusivitate pentru *„Clarion”?*

— Nu, încercam numai să fac conversaţie.

— Parcă voiai să te bosumfli. Ca să fiu sincer, te prefer bosumflată.

Elizabeth îşi lăsă capul pe un umăr.

— Ei bine, se pare că nu ne prea înghesuim să dăm ascultare preferinţelor celuilalt, nu crezi?

Dane fornăi dispreţuitor.

— Cel puţin până acum.

Elizabeth îl studie în tăcere pentru o clipă, neştiind ce să înţeleagă din acel antagonism născut instantaneu între ei. În general se înţelegea de minune cu bărbaţii, mai ales dacă nu era căsătorită cu unul. Un zâmbet, o fluturare a genelor, un cuvânt de flirt şi îi făcea pe bărbaţi să-i mănânce din palmă. Însă Dane era gata să-i muşte mâna întinsă în semn de pace. Îşi strânse instinctiv pumnii pe lângă poşeta *Gucci.*

— Nu-ţi cer să-mi spui nimic în plus faţă de ceea ce ai de gând să declari la conferinţa de presă, îi zise ea. Apoi, nu văd cum aş putea fugi ca să tipăresc spusele tale în clipa de faţă, nu? Privi în jur prin cabina care era dotată cu toate obiectele standard dintr-o maşină de poliţie

obişnuită, inclusiv bariera de plasă de sârmă între locurile din faţă şi cele din spate. Sunt ceea ce ai putea numi o persoană captivă.

Dane îşi frecă bărbia, încercând să-şi înăbuşe un căscat. Cu ce-l deranja dacă-i oferea aceeaşi declaraţie pe care avea de gând s-o facă la conferinţa de presă? În fond îi prindea bine să exerseze puţin. Cu ochii pe drum, porni girofarul şi întoarse pe autostradă.

— Am ajuns la concluzia că făptaşul este un trecător oarecare prin oraşul nostru, îi zise pe un ton sec. Crimă urmată de jaf. L-a prins pe Jarvis singur după orele de program. L-a ucis. Însă tu ai apărut acolo înainte să fi apucat să-i fure maşina.

Acest gând o făcu pe Elizabeth să se înfioare. Dacă ar fi ajuns acolo ceva mai devreme, atunci ar fi fost martoră în adevăratul sens al cuvântului la crima respectivă, sau poate o altă victimă. Îşi aminti din nou cum avusese sentimentul că era privită atunci când se aplecase să se uite la cadavru. Frica, o gâtui şi aproape că nu izbuti să mai vorbească.

— I-a dispărut şi portofelul?

— L-am găsit gol. Şi torpedo-ul fusese scotocit bine.

— Poate că Jarrold rămăsese fără bani în numerar.

Dane scutură din cap.

— Jarrold avea întotdeauna bani la el. Unii bărbaţi îşi măsoară masculinitatea în funcţie de lungimea sculei lor, dar Jarvis o măsura în funcţie de grosimea teancului de bani pe care-i avea în buzunar. L-am văzut la cafenea ieri. Phyllis ar fi vrut să-l omoare în bătaie cu tigaia pentru că i-a plătit cafeaua de un dolar şi nouăzeci şi opt de cenţi cu

o hârtie de o sută şi i-a luat tot mărunţişul din casă. Aşa a trebuit s-o trimită pe Renita la bancă şi să servească chiar ea la mese, pierzând serialul favorit. Mi se pare că biata Phyllis avea destule motive să-l căsăpească cu mâna ei. În general devine ţâfnoasă atunci când pierde telenovelele preferate.

Elizabeth se apucă să-şi muşte unghia ruptă în timp ce întorcea în minte toate posibilităţile.

— Şi ce naiba căuta individul acela la Still Waters? În fond nu e în drum. Probabil că e un tâlhar retardat dacă s-a apucat să caute bani prin locurile astea.

— Nu cred că e tâlhar de meserie. E numai un om care a văzut o ocazie şi a profitat de ea. Avem şi noi porţia noastră de golani care ne străbat drumurile în fiecare vară. Caută să se angajeze pe la ferme sau prin oraş. Tipul ăsta a început să ne dea târcoale de prin aprilie. A venit din Cerul de Fier. Spunea că îşi căuta de lucru, dar mie mi s-a părut că mai degrabă cauta necazurile cu lumânarea. De când a venit aici a flirtat cu închisoarea şi a scăpat în ultima clipă.

— Şi golanul ăsta are cumva şi un nume?

— Mda.

— Mi-l spui şi mie?

— Nu.

— E deja în custodia ta? îl întrebă ea deodată, uitând de propriile temeri. Reuşise să scape de sentimentul ciudat că acel criminal o văzuse, că o urmărise până acasă şi o zărise cum stătea la geam şi-l aştepta pe Trace. Îl simţise.

— Încă nu, răspunse Dane. I-am pus pe toţi ajutorii de şerif din comitat să-l caute prin toate ascunzişurile… dacă

se ascunde pe undeva pe aici, atunci o să-l găsim. Atunci cazul se va închide şi toată lumea îşi va putea vedea de treburi ca de obicei. Atunci va putea şi el să-şi ia câteva zile liber ca să-şi strângă recolta de fân şi să stea cu fiica lui. O să-l prindem.

— Dar cum naiba de a ajuns să-l cunoască pe Jarvis?

— A încercat să se angajeze la Still Waters şi a fost refuzat.

— Crezi că ăsta e motiv suficient pentru o crimă?

— Depinde de om. În New York, Chicago şi alte oraşe mari sunt puşti de şai'şpe-şapti'şpe ani care îţi taie gâtul numai pentru că le-a plăcut haina de pe tine. Individul ăsta a avut ocazia să-l vadă pe Jarvis umblând peste tot cu buzunarele pline… Banii îi motivează pe oameni să facă o mulţime de lucruri.

— Ca să vezi, murmură Elizabeth. Imediat în minte îi apăru imaginea lui Brock. Omul acesta avea mai mulţi bani decât era posibil şi cu toate astea turba la gândul că pierdea ceva sau nu putea obţine şi mai mulţi. De altfel ea una se îndoia sincer că i-ar fi putut sta ceva în calea căsătoriei cu cretina aceea de prinţesă europeană, Marissa Mount-Zaverzee. Mary-Hopa-Sus. O mulţime de bani la mijloc. Se zvonea că tăticul ei cumpărase toate titlurile nobiliare şi că sângele lor era la fel de nedemn ca sângele ultimului porcar din lume, dar asta nu însemna că banii lor nu erau la fel de valoroşi.

— Dacă nu mă înşel eşti în cunoştinţă de cauză, nu? o zgândări Dane, ridicând piciorul de pe acceleraţie atunci când ajunseră la marginea oraşului.

Elizabeth era pregătită să-i răspundă la fel de tăios, dar expresia de cinism învechit de pe chipul lui o opri. Amărăciunea lui data cu mult înainte de venirea ei acolo. Fără voie începu să facă diverse speculaţii.

— Te-a cam stors la divorţ, nu?

Dane tresări de parcă Elizabeth l-ar fi ciupit. Pe buzele ei apăru o umbră de zâmbet obosit. Bănuise corect ceea ce se întâmplase.

— Norocul meu, oftă ea, dorindu-şi să poată fuma o ţigară. Avea şi aşa destule belele pe cap şi fără să-l aibă pleaşcă pe omul acesta care voia să se răzbune pe celelalte femei pentru ceea ce-i făcuse nevasta. Deja avea sentimentul că se afla în mijlocul unei turme de animale panicate şi de-abia reuşea să se mai ţină pe picioare. N-avea nevoie şi de Dane Jentzen s-o chinuie numai pentru că încă îi purta sâmbetele nevestei.

Deschise geamul lăsând aerul proaspăt al dimineţii să-i răcorească faţa. Era momentul să lase remarca lui să treacă neobservată, însă se săturase să fie făcută responsabilă pentru păcatele altor oameni. În afară de asta, nu ştiuse niciodată să-şi ţină gura închisă atunci când avea ceva de spus.

— Eu nu sunt fosta ta soţie, şerifule…

— Slavă Domnului!

Elizabeth se încruntă la el, înfuriată.

— Sunt de acord, pentru că, indiferent de câţi bani ai avea, viaţa cu tine ar fi probabil un iad. Şi nu cred că sunt obligată să-ţi înghit toate măgăriile pentru că fosta doamna Jentzen şi-a angajat un avocat dat naibii şi ţi-a golit buzunarele. E vina ta, scumpule, nu a mea.

— Mda, mormăi Dane. Bănuiesc că ai destule păcate fără să mai adaug şi eu altele pe lista ta.

Elizabeth fumegă în sinea ei şi scutură din cap când maşina întoarse pe bulevardul principal şi o porni spre vest pe Itasca, ocolind o brişcă amish oprită în faţă la *Piggly Wiggly.*

— În timp ce răscoleşti trecutul trist şi dureros, ai greşit drumul, îi zise Elizabeth. Văd că nu suntem pe nicăieri aproape de tribunal.

— Acum nu mergem la tribunal. Trebuie să mă opresc mai întâi pe la Jarvis acasă. Ne-a sunat Helen Jarvis ca să ne spună că cineva i-a vandalizat cutia de scrisori.

— Serios? rosti Elizabeth interesată. Ucigaşul mai adaugă o insultă la adresa familiei?

— Mi se pare o chestie de-a dreptul juvenilă.

— Nu cred că închisorile noastre sunt pline de oameni complet maturizaţi din punct de vedere psihologic.

Dane semnaliză şi întoarse la stânga, oprind maşina în faţa unei case mari, stil conac, cu coloane dorice false în faţă, de-a lungul verandei imense. Una peste alta, casa arăta ca o Tara jalnică şi de prost-gust. Tufişurile dese care mărgineau peluza mare erau pline de păsări flamingo de plastic de un gust mai mult decât îndoielnic, iar în mijlocul ierbii, printre câteva straturi largi de petunii, se lăfăia o fântână arteziană de marmură al cărei loc ar fi fost probabil la Versailles.

La capătul aleii largi se vedea cutia de scrisori, făcută din fier forjat cu model complicat, care era într-o stare jalnică. Elizabeth se cutremură de dezgust văzând o asemenea risipă de prost-gust.

— Cristoase, murmură ea, aplecându-se spre parbriz. Pun pariu cu tine pe un bănuţ că au pe peretele de deasupra fotoliului Louis XIV, fals, *Răpirea din Serai* sau pe Elvis.

— Ai pierde, răspunse Dane scoţând cheile din contact şi băgându-le în buzunarul de la cămaşă. E un toreador. Aşteaptă-mă aici.

— Să aştept aici! se supără Elizabeth.

El însă deja trântise portiera ca să n-audă restul lamentaţiilor ei şi o pornise spre casă. Elizabeth coborî din maşină, punându-şi poşeta pe umăr şi ochelarii de soare pe frunte. Dacă el îşi închipuia că avea să stea în maşină ca un copil recalcitrant ca să rateze întâlnirea cu îndurerata doamnă Jarvis, atunci se înşela amarnic. În primul rând că decent era să meargă să-i ofere condoleanţe. În al doilea rând, voia să vadă ce fel de femeie se măritase cu un porc ca Jarrold. În afară de asta, trebuia să-şi facă meseria.

Făcu un pas spre casă, dar Dane se întoarse s-o privească cu o privire ce ar fi putut îngheţa şi lava abia scursă din vulcan. Elizabeth se opri, nedorind să întindă coarda prea mult. Ridică din umeri şi zâmbi fals.

— Îmi întindeam şi eu picioarele, îi zise spăşită.

Dane mormăi ceva în barbă şi o porni spre casă, asigurându-se că nu venea şi ea după el. Nu credea că exista ceva mai de prost-gust decât să stea de vorbă cu o femeie devenită văduvă peste noapte cu un reporter după el. Numai bunul Dumnezeu ştia cu ce întrebări ar fi asaltat-o Elizabeth pe doamna Jarvis, probabil ceva de genul: „Îmi pare rău pentru pierderea suferită, doamnă

Jarvis. Apropo, soţul dumneavoastră avea obiceiul să vă înşele? Puteţi să-mi spuneţi. Publicul are dreptul să ştie."

Helen Toller Jarvis îl întâmpină la uşă, cu un platou pe care se lăfăia un jeleu mare de cireşe. Scundă şi cu faţa ca o lună plină, se apropia vertiginos de cincizeci de ani, iar grăsimea de pe ea părea să se fi solidificat. Faţa îi era remarcabil de netedă, dar se ştia că fusese singura din Still Creek ce beneficiase de un lifting facial.

Avea ochii uscaţi şi chipul îi era palid pe sub straturile groase de fard ce fusese aplicat cu neglijenţă. Pleoapele şi le vopsise în albastru, obrajii aveau două pete mari de ruj, iar părul, vopsit în culoarea piersicii, era strâns într-un coc înalt şi ţeapăn ce părea pregătit să reziste în faţa oricărui dezastru, natural sau altfel.

Din casă se auzea zumzet intens de conversaţie. Vestea morţii lui Jarvis se întinsese ca pecinginea şi acum femeile din Still Creek sosiseră „in corpore" ca să ofere alinare şi să uşureze priveghiul cu diverse feluri de mâncare.

— Dane, rosti ea, zâmbind automat. Credeam că eşti o altă femeie de la biserică. Avem destul jeleu cât să ne ajungă un an. Pe ăsta l-a adus Mavis Grimsrud.

Ridică platoul ca să-i arate jeleul făcut în formă de peşte, cu ochi mari din cireşe şi organe interne făcute cu fructe din cockteil.

Dane se ciupi de bărbie şi făcu tot ce era omeneşte posibil ca să nu râdă.

— Nu ştiu de ce oamenii cred că avem nevoie de jeleu când cineva moare, continuă Helen. Îl privi pe şerif cu ochi aburiţi din cauza tranchilizantelor. Tu ce zici de asta, Dane?

— Păi… eu… în cele din urmă şeriful dădu din umeri pierdut. Se aşteptase ca Helen să aibă întrebări legate de caz, de nebunia acelei crime. Dar jeleul îi depăşea cu mult posibilităţile.

— Bănuiesc că fiecare are câte o cutie în dulap, cugetă ea absentă. Dacă ştii şmecheria cu cuburile de gheaţă, e gata imediat. Ei, un fel de mâncare caldă e altceva. Arnetta McBaine mi-a adus ceva delicios. La un moment dat mi-a spus că păstrează o caserolă la congelator, pregătită pentru situaţii de urgenţă.

Dane oftă simţind cum îşi pierdea răbdarea.

— Spune-mi mai bine ce faci tu? Ai nevoie de ceva?

Helen ieşi din transă şi zâmbi jenată.

— Sunt bine, răspunse privind în gol. Jarrold nu e tocmai bine. Şi nici cutia mea de scrisori. Biata mea cutie de scrisori nu e bine deloc.

— Ştiu. Mi-a spus Lorraine că ai sunat. Mi-am zis că e mai bine să trec chiar eu pe aici…

— Scuzaţi-mă, doamnă Jarvis. Am vrut numai să vă spun condoleanţe.

Dane se întoarse furios. Elizabeth îl ocoli, urcă şi ultima treaptă şi întinse mâna spre văduva Jarvis.

Helen ridică mirată sprâncenele.

— Îmi pare rău, ciripi ea. Ne cunoaştem cumva?

— Nu, şi îmi pare foarte rău că trebuie să facem cunoştinţă în asemenea circumstanţe. Sunt Elizabeth Stuart.

— Elizabeth…?

O clipă Helen rămase nemişcată, în timp ce creierul îi intra iar în funcţiune. Acalmia de dinaintea furtunii.

Elizabeth văzu fulgerul de recunoaştere, şi apoi roşul care se ridica dinspre gât spre obrajii femeii. Îşi retrase mâna şi se oţeli pentru ceea ce avea să vină.

— Tu eşti femeia aceea, rosti Helen răguşită, cu răutate. Elizabeth, precaută, coborî cele patru trepte ale scării, simţind cum i se ridica părul pe braţe şi la ceafă. Tu eşti sudista, şuieră Helen cu dispreţ.

— De fapt, sunt din Texas, rosti Elizabeth fără vlagă.

Helen se propti pe marginea ultimei trepte, mârâind ca un pudel. Trupul îi era încordat şi tremura de furie. Parcă ar fi fost un vulcan înainte de erupţie. Elizabeth o privea fascinată, incapabilă să se mişte.

— Târfă! explodă Helen. Cum de îndrăzneşti să vii tocmai aici? Cum de îndrăzneşti?

Înainte ca Elizabeth să fi avut vreme să răspundă, jeleul cu tot cu platou o porni în viteză spre ea. Platoul căzu pe drum, ca prima treaptă a unei rachete, spărgându-se pe trepte, însă crapul de jeleu îşi continua înaintarea. O lovi chiar în piept, explodând ca un pepene copt şi împrăştiind în toate direcţiile jeleu roşu şi fructe din cockteil. Elizabeth căzu pe spate cu un suspin de uluire şi cu braţele în lături, de parcă ar fi fost împuşcată.

Dane începu să înjure când îşi văzu cămaşa curată plină de pete de jeleu. O prinse pe Helen de umeri şi încercă s-o ducă înapoi în casă.

Pragul uşii se umpluse de doamnele de la biserica luterană, care priveau scena îngrozite sau numai curioase. Mavis Grimsrud lăsă să-i scape un răcnet când o văzu pe Elizabeth, deşi nimeni nu ştia dacă de mila ei sau de

supărare că acea capodoperă tremurătoare fusese distrusă.

— Platoul bunicii Schummacher! se văită ea, atunci când văzu cioburile de pe trepte. Îşi prinse fusta lungă de bumbac cu o mână grăsulie şi se repezi să adune cioburile de porţelan.

Dane o conduse pe Helen mai departe, căutând-o din priviri pe Kathleen Gunderson.

— Kathleen, du-o pe Helen în casă şi ai grijă să se întindă.

— Să se întindă, bolborosi Helen, opunând rezistenţă la înaintare. Mai bine ai întinde-o pe târfa aia.

Kathleen, o femeie subţirică de o vârstă cu Helen, o prinse pe aceasta de braţ şi o trase în casă cu fermitate.

— Helen, pentru numele lui Dumnezeu, nu e cazul să-ţi speli rufele murdare în public, mai ales într-un asemenea moment.

— Rufe murdare! Lasă că-i dau eu ei nişte rufe murdare de n-o să le poată duce, chicoti Helen.

— Iisuse Cristoase, murmură Dane. Se întoarse şi o căută din priviri pe Edith Truman.

Femeia ridică mâna, neavând nevoie să-i mai spună nimeni nimic.

— Mă duc să-l sun pe doctor.

Restul femeilor rămăsese pe verandă, în faţa uşii, fără s-o ajute să se ridice sau să-şi curăţe jeleul de pe haine. Niciuna n-o privea cu simpatie, niciuna dintre ele nu-i oferi nicio explicaţie. Se mulţumeau numai s-o privească cu dispreţ, păzind cu atenţie uşa casei.

Elizabeth se culese de jos şi se întoarse să le citească expresiile.

Feţele erau noi, însă expresiile rămăseseră aceleaşi pe care le mai văzuse şi în Atlanta, în ziua în care ştirea despre divorţ ajunsese la urechile tuturor. Constată că şi aici, ca şi acolo, era doar o străină şi nu era deloc binevenită în mijlocul lor. Era singură.

Acest sentiment nu era nou, dar aşa nu însemna că nu avea puterea s-o îndurereze profund.

Nu plânsese atunci când fusese exilată din înalta societate din Atlanta, însă acum, privind la feţele matroanelor de la biserica luterană care se zgâiau la ea cu dispreţ, lacrimile îi umplură ochii pe neaşteptate…

— Doamnelor, de ce nu intraţi în casă să faceţi câte o cafea bună pentru fiecare? le sugeră Dane politicos.

O ajută pe Mavis să strângă şi ultimele cioburi şi o escortă până la uşă. La naiba, cugetă el, şi aşa tot oraşul zbârnâie din cauza crimei, acum mai au o bârfă suculentă de şoptit. Cum „sudista" o făcuse pe biata Helen Jarvis să se piardă cu firea.

Când în fine cucoanele intrară în casă şi uşa se închise, Dane se întoarse spre Elizabeth.

— La naiba, ţi-am spus să stai şi să mă aştepţi în maşină…

Restul mustrării îi rămase în gât. Elizabeth încerca să se curăţe în timp ce lupta cu lacrimile ce-i umpluseră ochii. Lacrimi. La naiba! Putea să-i suporte fără probleme crizele de furie şi ironiile. Iar limba ascuţită reuşea s-o păstreze departe de el. Dar lacrimi? El nu se aştepta niciodată la lacrimi, nici nu ştia ce să facă în astfel de

cazuri. Ceva asemănător tandreţii îi răsări deodată în suflet, făcându-l să tresară.

— Ei bine, rosti ea cu respiraţia întretăiată, altă dată o să mă învăţ minte şi o să las politeţea deoparte.

O lacrimă mare, transparentă, îi căzu de pe gene direct pe obraz. Elizabeth şi-o şterse furioasă, mânjindu-ne cu jeleu pe obraz. Dane începu să înjure. Coborî scările în fugă, scoţând o batistă imaculată din buzunar.

— Nu ştiu cum de reuşeşti să scoţi tot ce-i mai rău în oameni, murmură el, apucându-se să-i şteargă viguros jeleul de pe obraz, gândindu-se că se înmuiase la bătrâneţe şi se lăsa impresionat de orice tâmpenie.

Elizabeth reuşi să chicotească, pentru că aceea era prima dată când el se purta cu adevărat frumos cu ea. Îi citise simpatia din priviri şi felul în care se postase în faţa ei, ca s-o apere de privirile curioase ale femeilor adunate pe la ferestre.

— Crezi că poţi freca şi mai tare de atât? Nu ţin neapărat să mai rămân cu piele pe obraz, aşa că nu contează, îl ironiză ea.

Dane se încruntă şi continuă s-o cureţe cu ceva mai multă blândeţe.

— Mulţumesc, şopti ea, ridicând mâna să ia batista de la el. De restul o să mă ocup chiar eu, dacă nu te deranjează.

Restul era chiar pe piept. Elizabeth recunoscu în sinea ei că nu i-ar fi displăcut chiar aşa de mult să-l lase să-i atingă pieptul.

Dane privi spre jeleul de pe pieptul ei şi îşi lăsă imaginaţia slobodă, văzând-o parcă aievea pe Elizabeth

goală, mânjită cu jeleu special pentru ca el să vină să-l guste direct de pe pielea ei.

Se simţi cuprins de un val insuportabil de căldură care pornea chiar din josul pântecului. Îşi ridică privirea şi o văzu cum îşi lingea delicat buza de jos.

Dane îşi dădu seama că voia s-o sărute. Pentru o clipă nu văzu de ce nu s-ar apleca să guste buzele acelea ispititoare, lăsându-se mânat de instinctele fireşti. Nu era nimic complicat în asta, nimic afectiv. Ea îl încingea, iar trupul lui dorea o şansă să se elibereze.

O prinse de bărbie şi îi înclină capul într-o parte, pentru a avea acces nelimitat la gura ei.

— Dane!

Edith Trumat, soţia doctorului Trumat, apăruse în capul scărilor cu un prosop de vase în mână. După ce fusese căsătorită cu doctorul atâta amar de vreme, se învăţase să facă faţă tuturor situaţiilor de criză.

— Tocmai a sunat Mark ca să vadă dacă mai eşti pe aici. Au aranjat deja totul pentru conferinţa de presă, dar se pare că a apărut o neînţelegere cu privire la cine va sta în capul mesei.

Dane ridică o mână a lehamite.

— Gata, am pornit spre ei. Se uită peste umăr la Elizabeth. Hai, pacoste. Începe circul.

— Te superi dacă mă laşi la Jolynn? îl întrebă ea, venind în urma lui. S-ar putea să atrag nedorit de multă atenţie asupra mea dacă apar la spectacol în halul ăsta.

Dane era sigur că Elizabeth ar fi atras atenţia tuturor şi dacă ar fi venit îmbrăcată ca o călugăriţă, dar păstră

comentariul numai pentru el şi dădu din cap a încuviinţare.

— Eşti un prinţ, rosti Elizabeth, urcând în camionetă. Îşi reţinu râsul atunci când el o privi nemulţumit. Probabil că dorise să-i lase impresia că era un necioplit cu inimă de piatră şi insignă de şerif, displăcându-i gândul că ea văzuse deja că putea fi sensibil şi amabil.

— Să nu mai spui la nimeni, murmură el, strecurându-se la volan. Şi cum nu sunt şofer de taximetru, să nu crezi că o să stau după tine până când te hotărăşti care-i ultima modă pentru conferinţele de presă.

— Nu, domnule, răspunse ea chicotind, în timp ce el pornea maşina. Oricât de mult mă doare să fiu aşa de politicoasă cu tine, îi zise după aceea foarte serioasă, trebuie să-ţi mulţumesc.

— Pentru ce?

Elizabeth prinse să se joace cu centura de siguranţă, nesigură de terenul pe care călca.

— Pentru că ai fost atât de decent şi de amabil.

— Sunt din Vestul mijlociu, e ceva natural.

— Mie nu mi s-a părut a fi ceva natural la femeile de pe verandă.

— Eşti nouă pe aici, îi zise Dane, jenat că trebuia să găsească scuze pentru oamenii din oraş. Nu ştiu nimic despre tine decât că…

— Decât că sunt o figură notorie, o femeie divorţată, mâncătoare de bărbaţi, venită de undeva din sud, încheie Elizabeth în locul lui, strâmbându-se din cauza nedreptăţii. Ştiu numai ce au citit prin ziare. Ştiu că nu sunt una de-a lor. Cunosc rutina asta, şerifule. Am mai

trecut prin aşa ceva şi înainte. Dă-mi voie să-ţi spun, dulceaţă, fetele astea de aici sunt nimic în comparaţie cu cele din Atlanta. Eu nu mai rezist la fel de bine la astfel de încercări.

Dane o privi curios.

— Nu înţeleg deloc cum de nu te-ai integrat imediat în Atlanta.

Elizabeth chicoti.

— De ce? Pentru că am accent? Ei bine, este accentul nepotrivit, nu am sânge albastru şi nici nu m-am născut în oraşul care trebuia. Pentru cei de acolo, nu conta decât că eram căsătorită cu un tip cu bani, iar frumoasele doamne sudiste mă acceptau cu zâmbetul pe buze numai din acest motiv. Dă-mi voie să-ţi spun că o astfel de doamnă bine crescută te poate tăia până-n adâncul sufletului cu vorbele sale calme şi politicoase fără ca măcar să se oprească să răsufle. Crede-mă, am simţit-o pe pielea mea. Nu cred că Dumnezeu a creat o făptură mai cumplită decât o aristocrată din Atlanta care s-a sculat cu faţa la cearceaf. În fiecare clipă petrecută în compania lor aveam sentimentul că ele se întrebau dacă ştiam că nu se mai poartă pantofi albi după Ziua Muncii.

Dane întoarse maşina pe strada lui Jolynn Nielsen, opri în faţa casei ei şi lăsă motorul să toarcă în continuare.

— De ce naiba să nu porţi pantofi albi după Ziua Muncii? se minună el.

Elizabeth râse, alungând tensiunea dintre ei.

— Nu cred că vei reuşi vreodată să intri în cercul lor.

După ce îi povestise ea, nu prea credea că ar fi vrut aşa ceva.

— Ce să spun, sunt zdrobit.

— Iar eu sunt recunoscătoare. Îi zâmbi cu blândeţe şi îi întinse batista înapoi. Mulţumesc. Ne vedem la conferinţa de presă, cowboy.

Dane puse batista în scrumiera maşinii şi apoi se întoarse să se uite la ea.

— Te rog, nu mai intra şi în alte necazuri, îi zise încordat.

Ea clipi inocentă şi apoi coborî din maşină.

— Necazuri? Cine? Eu?

CAPITOLUL 9

— Cristoase Atotputernice, m-a pocnit cu jeleul ăla de nu m-am văzut, rosti Elizabeth, scoţându-şi tricoul. A venit spre mine de parcă înnebunise subit, cu ochii scoşi din orbite ca la melci, cu părul ăla caraghios şi fardată de parcă ar fi fost prinsă într-o explozie la departamentul de cosmetice din Woolworth. N-am mai păţit aşa ceva niciodată până acum.

Strâmbându-se dezgustată, Jolynn ridică tricoul murdar, pe care Elizabeth îl aruncase pe patul ei, cu două degete şi-şi dădu drumul pe podea.

— Cred că acum ştiu cum s-a simţit tipa pe care am prins-o în pat cu Bobby Lee, atunci când m-am luat după el cu puşcă cu alice pe care o foloseam ca să împuşc şobolanii. Elizabeth se cutremură amintindu-şi întreaga scenă cu Helen Jarvis. M-a zguduit ţeapăn.

Se opri în faţa şifonierului prietenei sale, doar în blugi şi sutien, cercetând colecţia de bluze, în căutarea a ceva potrivit pentru conferinţa de presă. Din păcate, şifonierul nu-i oferea mare lucru. Era evident că garderoba lui Jolynn avusese mult de suferit în anii de după divorţ. Nu avea niciun costum şi nici vreo bluză de in măcar. Jolynn purta cămăşi bărbăteşti groase pe timp de iarnă, iar vara se mulţumea cu cămăşi şi tricouri bărbăteşti de lucru. Simple, urâte, lucrurile se potriveau cu aerul general de delăsare ce o înconjura pe Jolynn. Elizabeth se gândi să nu uite să-şi ia prietena la cumpărături imediat ce lucrurile aveau să se mai liniştească şi începeau să scoată ceva bani. În cele din urmă scoase din străfundurile şifonierului o bluză imensă, imitaţie de lame auriu. Nu era tocmai potrivită pentru o conferinţă de presă, dar parcă tot era mai bine decât o cămaşă bărbătească de lucru.

— Cred că asta o să meargă.

Jolynn se încruntă.

— Hei, asta-i bluza mea cea bună de Crăciun!

— O să fiu atentă.

— Fă-i o gaură cu ţigara şi n-o să mai aştept să te termine cancerul la plămâni, te omor eu cu mâinile mele.

— Dacă vindem destule de ziare de acum şi până la Crăciun, o să-ţi cumpăr două bluze de astea din lame adevărat ca primă, îi zise Elizabeth îmbrăcând bluza şi apucându-se să încheie nasturii imitaţie de onyx. Asta în cazul în care nu mă căsăpeşte cine ştie ce nebună de pe aici, adăugă cutremurându-se din nou. Degetele i se opriră din lucru când, jignită, ridică privirea spre Jolynn. Pe cuvânt dacă pricep ceva, Jo. Eu doar am descoperit

cadavrul, nu l-am omorât. Ce naiba i-am făcut eu lui Helen Jarvis de a aruncat cu peştele ăla de jeleu în mine?

Jolynn se aşeză pe pat şi începu să deseneze figuri fantastice prin praful de pe noptieră. O cunoştea pe Elizabeth din facultate, când de-abia scăpase de sub tutela tatălui ei pentru prima dată, iar Elizabeth era o mamă singură care făcea cursuri şi avea două servicii ca să se poată întreţine pe ea şi pe copil. Reuşiseră să lege o prietenie care durase de-a lungul anilor, suportând cu bine toate schimbările bune şi rele. Bănuia că o cunoştea pe Elizabeth mai bine ca oricine şi era sigură că ceea ce avea să-i spună urma s-o îndurereze profund. În pofida atitudinii ei bătăioase, Elizabeth avea o inimă blândă şi o fire plăcută de care toţi profitaseră cu neruşinare până atunci.

— Nu e ceea ce i-ai făcut lui Helen, îi răspunse în cele din urmă cu şovăieli. Ci e vorba de ceea ce crede Helen că ai făcut cu Jarrold. Elizabeth o privi mirată, iar Jolynn continuă, cu un surâs amar. Azi-dimineaţă circula zvonul că tu şi cu Jarrold trebuia să vă întâlniţi la Still Watres ca să faceţi puţină gimnastică orizontală.

Elizabeth rămase cu gura căscată.

— Dar aproape că nici nu l-am cunoscut pe individ, protestă ea, dându-se în spate cu un pas, de parcă Jolynn ar fi ameninţat-o din punct de vedere fizic. Iar din ceea ce ştiam despre el, îl dispreţuiam şi mă feream ca să-i apar în cale.

Jolynn desenă un chip trist în praf.

— Mda, ei bine… ăsta era zvonul. Eu nu am nicio îndoială în privinţa asta, dar se pare că lui Helen îi pasă

mai mult de astfel de zvonuri decât de faptul că Jarrold zace rece pe masa de autopsie. Ai reuşit să-i furi rolul de mare văduvă îndurerată.

— Auuu! se cutremură Elizabeth numai la gândul că ar fi putut să-l lase pe Jarrold s-o atingă. Unde naiba ai auzit aşa ceva?

— La cafenea. M-am oprit acolo sperând să-l prind pe agentul biroului la micul dejun.

— Şi l-ai prins?

— Nu, dar Phyllis mi-a spus ce se discuta. Toată lumea ştie că tu i-ai găsit cadavrul.

— Şi toată lumea ştie că sunt gata să-mi scot chiloţii pentru orice are şi testosteron, completă Elizabeth cu amărăciune. Oftă de necaz. Nu contează cum arăta tipul, cum se purta şi cum puţea. Dacă are puţă şi merge fără cârje, sunt şi eu pe acolo, gata să-l fac fericit.

Jolynn şterse chipul trist de pe noptieră, cu inima strânsă de durere.

— Phyllis i-a mai domolit pe cei care vorbeau. Deşi nu o ascultaseră şi nici nu le păsase. Din câte ştia Jolynn din experienţă, oamenii preferau să creadă ce era mai rău decât adevărul. Într-un târg de mărimea lui Still Creek, bârfa era servită şi devorată ca parte a dietei zilnice.

— Ei bine, Dumnezeu s-o binecuvânteze pe biata Phyllis. Elizabeth se lăsă să cadă pe pat alături de prietena sa, privind absentă în oglindă. Arăta ca naiba cu bluza aceea şi se vedea de la o poştă că ar fi avut nevoie de nişte farduri de calitate. Îşi trecu mâinile prin păr şi oftă iar.

— Am sperat ca lucrurile să fie mai altfel aici, rosti încet, lăsând disperarea ce i se adunase în suflet să iasă la

suprafaţă. Mi-am dorit ca locul ăsta să fie ca un regat fermecat unde nimeni n-a auzit niciodată de Brock Stuart şi oamenii nu se iau de necunoscuţi pentru simplul fapt că sunt străini de locurile astea. Râse cu amărăciune. În loc să mă aflu în Oz, am impresia că am alunecat într-o gaură de iepure. Cadavre, femei care aruncă cu mâncare în mine, iar înaltul lord şerif care mă târăşte peste tot ca pe o captivă gata să fugă. Pentru Dumnezeu, ar fi trebuit să fug pe undeva prin Mongolia.

Jolynn o lovi uşor cu pumnul în umăr.

— Nu ţi-ar fi plăcut acolo. Nici n-ai găsi dulciuri bune. Totul se face din lapte rânced de iac.

Elizabeth zâmbi şi apoi chicoti. Măcar avea o prietenă. Tot conta.

— Chiar aşa?

— Desigur. Jo deschise sertarul noptierei şi începu să cotrobăie prin el.

— Ce preferi, Snikers sau Baby Ruth?

— Snikers.

Jolynn scoase la iveală o ciocolată pentru Elizabeth şi o alta pentru ea. Un moment tăcură, consolându-se cu ciocolata.

— Cum au mers treburile la locul faptei? întrebă Elizabeth.

Jo desfăcu ambalajul de la ciocolată şi îşi drese glasul:

— Ca la o petrecere, dar una macabră. Era un fel de atmosferă de festival de-a dreptul ciudată, mai ales că reporterii roiau peste tot, trăncănind şi bând cafele. Iar tipii de la laborator au fost ceva de vis în modul în care lucrau.

— Ai reuşit să afli ceva?

— În afară de câteva glume proaste despre gâturi tăiate? Nu. Luă încă o gură de ciocolată şi continuă: Mi s-a părut interesant faptul că individul n-a fost omorât în maşină. Sângele lui a fost găsit în partea de sud a şantierului.

Elizabeth strivi o alună între măsele în timp ce digera informaţia.

— Dar de ce s-a chinuit ucigaşul să-l pună la loc în maşină? Jentzen spune că după părerea lor ucigaşul e un străin de locurile astea, care l-a căsăpit pe Jarrold doar pentru banii de buzunar. De ce naiba să mai fi stat individul să-l pună la loc în maşină, mai ales dacă voia să fure şi Lincoln-ul?

— Poate că voia să aibă companie pe timpul călătoriei spre Des Moines.

— Jolynn!

— Nu, serios, insistă ea, aranjându-se mai comod. Ochii ei mici străluceau de aţâţare. De ce să nu ia cadavrul cu el? Putea să-l la pe bătrânul Jarrold şi maşina ca să-i abandoneze undeva mai departe, într-o altă jurisdicţie. Putea să arunce cadavrul într-un loc, arma crimei în altul şi maşina rămânea abandonată cine ştie pe unde. Genul ăsta de lucru îi dă peste, cap pe toţi poliţiştii. Cam aşa procedează în general majoritatea ucigaşilor în serie.

Elizabeth se întoarse s-o privească mai bine.

— Văd că te-ai documentat, nu glumă!

Jolynn ridică din umeri şi muşcă din ciocolată.

— E un subiect fascinant, dacă nu te deranjează prea tare.

— Însă pe mine mă deranjează. S-a iscat vreun zvon cu privire la cine ar fi criminalul?

Jolynn scutură din cap.

— Niciun cuvinţel. Am reuşit să discut o clipită cu Yeager, după ce s-a terminat circul. E agentul Biroului. Drăguţ băiat, rosti zâmbind jenată. Probabil că Yeager nici nu observase că ea era femeie. Aşa că n-avea rost să se comporte ca o adolescentă la prima ei dragoste. Nu mi-a spus decât că îi pare tare rău că au tăiat pădurea ca să construiască staţiunea. Cică înainte era cel mai bun loc pentru vânătoarea de curcani sălbatici.

— Din păcate seara trecută nu s-au vânat curcani.

— Nu, răspunse Jo redevenind serioasă.

Între ele se aşternu tăcerea. Un moment de reculegere în amintirea morţilor. Aproape toţi oamenii îşi arătau respectul pentru Jarrold Jarvis în moarte, reflectă Elizabeth, chiar dacă nu-l respectaseră deloc cât trăise. Aşa erau oamenii, perverşi şi ipocriţi.

Acest lucru aproape că o făcea să-şi dorească să se retragă la o mânăstire. Aproape. Dacă nu ar fi fost sigură că măicuţele nu fumau şi nu beau, şi nici nu-şi făceau manichiura… Şi apoi mai era şi problema cu celibatul. Chiar dacă dorise pe moment să stea cât mai departe de bărbaţi, asta nu însemna că avea să-şi petreacă restul vieţii dormind de una singură.

— Şi care-i treaba cu Jentzen? întrebă, dorindu-şi imediat să-şi fi ţinut gura. În mod normal nu ar fi trebuit să-şi dorească să ştie mai multe despre el.

Jolynn ridică mirată o sprânceană.

— Marele danez?

Elizabeth se încruntă şi începu să tragă de o aţă din cuvertură.

— Nu am văzut ceva aşa de măreţ la el, murmură ea, prefăcându-se neinteresată.

Prietena ei însă se răsturnă între perne râzând cu poftă.

— Termină cu aiureala asta. Tipul ar fi făcut furori la Hollywood şi o ştii şi tu.

— Dacă e aşa de grozav, cum se face că nu alergi cu limba scoasă după el? o întrebă Elizabeth răutăcioasă.

Jolynn nici măcar nu clipi auzindu-i remarca.

— Nu contează cine aleargă cu limba scoasă după el, răspunse. Pur şi simplu nu te-ar băga în seamă.

— Termină, se supără Elizabeth. Nu te apuca să-mi spui acum că e homosexual. Pentru că dacă el e homo, atunci eu sunt regina Angliei.

— Nu, nu e homo. Pur şi simplu nu se leagă la cap fără să-l doară, nu umblă cu fetele de prin partea locului, îi explică Jolynn. S-a căsătorit cu iubita lui din liceu pe vremuri. A jucat fotbal profesionist pentru *Raiders* vreme de câţiva ani buni. După aceea i s-a dus naibii genunchiul odată cu cariera, iar nevastă-sa i-a dat papucii pe loc. Se zvoneşte că se vede cu cineva din altă parte, însă el a reuşit să-şi păstreze viaţa particulară departe de ochii şi urechile celorlalţi, ceea ce nu e tocmai floare la ureche într-un târg ca al nostru. De ce? întrebă deodată, privind-o pe Elizabeth mirată. Te interesează?

— Chiar deloc, se strâmbă Elizabeth. Ştii că am jurat să nu mai am nimic de-a face cu bărbaţii, cel puţin deocamdată. Însă el mă hărţuieşte, de asta te-am întrebat. Din cauza crimei şi a bârfelor din oraş.

Începu să cerceteze încăperea cu atenţie, ca să uite de chipul lui Dane Jentzen, aşa cum îl văzuse atunci când o ştersese de jeleu pe faţă, ascunzând-o cu trupul său masiv de privirile curioase şi rele ale babelor din oraş.

Jolynn nu era cu mult mai talentată din punct de vedere domestic decât Elizabeth. Patul rămăsese nefăcut. Coşul cu rufe murdare aşezat într-un colţ dădea pe dinafară, de parcă hainele ar fi încercat să fugă înainte de a fi supuse torturilor în maşina de spălat. În spatele noptierei, pe care era telefonul, ceasul deşteptător şi o scrumieră plină de mucuri de ţigară, se înălţa un munte de carneţele, foi de hârtie şi ambalaje de dulciuri.

Întoarse capul şi îşi continuă cercetarea, ca să revină deodată înapoi asupra noptierei.

— Ce-ţi mai face capul? Ţi-a trecut migrena? o întrebă deodată, inocentă.

— Ce anume? întrebă Jolynn, muşcând dintr-o altă ciocolată, urmărind privirea plină de înţeles a lui Elizabeth spre scrumiera plină. Închise o clipă ochii, înjurându-l urât pe Rich Cannon. Nici măcar nu binevoise să facă puţină ordine după el, scârba leneşă. Venise, luase ce dorise şi apoi plecase, lăsând în urmă o duzină de mucuri de ţigară şi capacul de la toaletă ridicat. Să nu spui nimic, murmură ea în cele din urmă, simţind cum dispărea şi ultima fărâmă de respect de sine.

Elizabeth îi ignoră rugămintea. Gândul că Rich Cannon îşi permitea să vină acolo şi s-o pună pe Jo să-l servitorească avea darul s-o uimească fără margini. Iar gândul că Jolynn îi permitea aşa ceva o năucea de-a dreptul.

— Meriţi ceva mai bun de atât, Jolynn.

Jo puse deoparte ciocolata, se ridică în picioare şi îşi şterse palmele de pantaloni.

— Mda, murmură ea, privind la adidaşii scofâlciţi. Nu merităm cu toatele ceva mai bun?

— Era aici atunci când te-am sunat eu seara trecută, nu-i aşa? o întrebă, amintindu-şi că fusese prea zăpăcită atunci când vorbise cu ea ca să mai observe glasul ciudat al lui Jo. Fusese prea prinsă de propriul ei coşmar ca să fie atentă, iar singura prietenă pe care o avea pe lume o minţise.

Jolynn nu răspunse, dar nici nu era nevoie.

— Cum a primit vestea cu privire la moartea prematură a socrului lui?

Jo ridică indiferentă din umeri.

— Cu un mormăit nemulţumit. Obişnuita lui lipsă de sensibilitate.

Lui Elizabeth îi venea destul de uşor să-şi formeze o imagine. Din câte observase, Rich Cannon nu se îngrijora pentru nimeni şi nimic care nu avea o legătură directă cu propria-i persoană. În mod categoric nu arătase prin nimic că ţinea măcar un pic şi la Jolynn. Pentru el era numai ceva foarte convenabil şi ca atare profita de ea fără regrete sau remuşcări.

— Te foloseşte fără scrupule, Jolynn.

— Am o veste pentru tine scumpo, rosti Jo, golind scrumiera la coşul de gunoi. Şi eu îl folosesc pe el în egală măsură. La chestia asta nu te-ai gândit deloc, nu? Tipul *e* bine înzestrat şi uneori îmi prinde bine puţină degradare ca să mă distrez în pat.

Elizabeth se abţinu de la orice fel de comentariu. Jolynn avea o expresie de rebelă pe chip, de parcă de abia atunci descoperise acea explicaţie simplă. Elizabeth nu voia s-o mai chinuie. Şi oricum nu mai avea timp pentru aşa ceva.

— Haide, scumpo, îi zise obosită, abandonând jumătate din ciocolata Snikers pe noptieră. Trebuie să mergem la spectacolul şerifului.

Tribunalul nu avea decât o singură sală de judecată. Lorraine Worth stătea de pază la uşă, alături de Kenny Spencer, verificând acreditările ziariştilor şi alungându-i pe civilii curioşi care veniseră acolo într-un număr impresionant.

Holul de la intrare se umpluse de rezidenţii din Still Creek care sperau să afle vreo veste nouă sau să vadă în fugă vreun suspect, strânşi în grupuri de trei-patru oameni, privind suspicioşi la străinii ce treceau pe lângă ei.

Elizabeth bănuia că holul în sine nu se schimbase prea mult de când fusese construit. Pereţii albaştri se crăpaseră, iar podelele scârţâiau de zor.

În sala de judecată se adusese un fel de mic podium dotat cu microfoane, chiar în faţa mesei judecătorului.

Masa procurorului fusese trasă în apropierea pupitrului, în spatele căreia se aflau trei scaune, locurile fiind marcate cu mici plăcuţe din carton pe care fuseseră trecute trei nume: al şerifului, al agentului Yeager şi al lui Kaufman. Numai scaunul de pe margine fusese ocupat. Mark Kaufman era deja aşezat la masă şi-şi pocnea

degetele. Când o văzu pe Elizabeth, îi făcu semn cu mâna şi îi zâmbi nervos.

Mai multe reflectoare şi camere de filmat se înghesuiseră în faţă, ca o pădure de înaltă tehnologie. Încăperea răsuna de murmurele reporterilor care de-abia aşteptau să audă ultimele noutăţi.

Elizabeth şi Jolynn tocmai se aşezaseră în fundul încăperii, atunci când Dane Jentzen îşi făcu apariţia în faţa sălii.

Nivelul murmurelor crescu în intensitate când cei prezenţi îi observară intrarea dinspre biroul judecătorului. El însă îi ignoră pe toţi.

Mărimile oraşului primiseră locuri pe băncile juraţilor. Când Dane se apropie, Charlie Wilder, primarul, şi Bidy Masters, preşedintele Consiliului orăşenesc, săriră de pe locurile lor, gata să-l încolţească. Dane oftă şi se opri lângă ei.

Charlie era gras şi jovial, genul de om pe care oamenii îl votau cu plăcere.

Era proprietarul magazinului de obiecte casnice şi avea grijă să facă mereu reduceri de preţuri, ceea ce-l ajuta să se pună bine cu toată lumea şi să scape de faliment.

Reducerile de preţuri se făceau de obicei la obiecte de care oamenii din oraş nu prea aveau nevoie, însă erau mulţumiţi să achiziţioneze ceva la preţ redus, continuând să-şi facă toate cumpărăturile în micul lor orăşel, decât să bată drumul până la Rochester.

Nimănui nu-i plăcea să voteze pentru Bidy, un bărbat slab, cu faţă acră şi umeri aduşi în faţă care-l făceau să semene cu un vultur pleşuv. Însă nimeni nu voia să intre

în Consiliul orăşenesc, darămite să-l şi conducă, aşa că îl lăsau pe el pentru că era conştiincios şi îşi făcea bine treaba, chiar dacă nu era prea simpatic.

Festivalul fusese ideea lui, nu pentru distracţia concetăţenilor săi, ci ca mijloc de a atrage turiştii şi de a face rost de fonduri din afara comunităţii. Avea fler în privinţa industriei turismului şi în mod categoric avea să considere crima o nenorocire şi o piedică în calea planurilor sale.

— Dane, putem discuta o clipă? îl strigă Charlie, proptindu-şi pântecul masiv de balustradă.

— Ne întrebam cât de repede poţi rezolva chestiunea asta.

— Conferinţa de presă. Nu cred că va dura mai mult de o jumătate de oră.

— Nu, nu, rosti Charlie nemulţumit. Afacerea asta cu crima. Am auzit că e un suspect care circulă liber. Ai reuşit să-l arestezi?

— Nu.

— Ascultă, Dane, crezi că ai putea să precizezi când o să se termine toată povestea? Într-o zi sau două?

Dane încercă să-şi păstreze calmul îndelung încercat, dar nu izbuti să-şi ascundă sarcasmul.

— Probabil că te întrebi dacă o să terminăm totul înainte să înceapă festivalul şi concursul de frumuseţe, nu? Ei bine, nu pot să-ţi spun decât că vom face tot ce este omeneşte posibil.

Charlie avu bunul-simţ să roşească.

Bidy însă îşi muşca buzele nervos şi nemulţumit.

— Mare păcat de Jarrold, rosti Charlie, încercând să pară oarecum uman.

Dane dădu din cap şi o porni mai departe, apropiindu-se de băncile publicului, unde stimaţii membri ai presei începuseră deja să-i strige tot felul de întrebări, ridicând mâinile ca la licitaţie. Cristoase, nu-i putea suferi pe reporteri.

Elizabeth observă că venea chiar spre ea. Orice s-ar fi întâmplat după ce o lăsase pe ea la Jolynn nu-i îmbunătăţise deloc dispoziţia. Gura îi era strânsă pungă şi sprâncenele i se adunaseră la baza nasului. Atunci când ajunse lângă ea o prinse de braţ şi-şi apropie faţa la doi centimetri de faţa ei.

— Vreau să stai cât mai aproape de mine, îi zise.

Elizabeth se simţi scuturată de un fior de surescitare.

Se forţă să-l alunge şi îi zimbi şerifului cu indulgenţă.

— Zău aşa, scumpule, îi şopti ea, nu crezi că ar trebui să termini mai întâi discuţia cu presa? Ce-ar spune oamenii?

Nimic din ce nu spun deja, cugetă Dane, muşcându-şi limba ca să tacă. Le auzise deja pe secretarele de la birou care, adunate lângă masa cu răcoritoare, discutau aprins despre Elizabeth şi aproape că o speriase de moarte pe Tina Ofegard când o certase că stătea la bârfă pe banii celor care plăteau impozitele. Îşi spusese atunci că nu avea nevoie ca şi oamenii din subordinea sa să împrăştie asemenea bârfe, însă se înfuriase dintr-un alt motiv pe care preferase să nu-l cerceteze prea mult. Deja începuse să aibă instincte de proprietar faţă de Elizabeth şi nu se împăca deloc cu gândul că ceilalţi o bârfeau pe la spate, spunând că avusese o legătură amoroasă cu Jarrold Jarvis.

— Sunt sigur că vei reuşi să stârneşti o răzmeriţă, îi răspunse el cu asprime. Aşa că vreau să fii aproape de mine ca să te pot scoate din sală dacă lucrurile scapă de sub control.

Elizabeth nu mai avu timp să protesteze pentru că el deja o luase pe sus şi o conducea prin mulţime, spre partea din faţă a sălii. Roşi violent atunci când îşi auzi numele strigat din mulţime. Se opriră în faţa primului rând de bănci, iar Dane începu să-l privească cu asprime pe reporterul din Rochester de la „Post-Bulletin“.

— Locul ăsta e rezervat, mârâi spre el.

Individul dădu să protesteze, dar când se uită mai bine la Dane, renunţă şi îşi strânse grăbit lucrurile, invitând-o pe Elizabeth să se aşeze.

— Îţi mulţumesc foarte mult pentru că ai reuşit să mă aduci iar în atenţia tuturor, şuieră ea.

Dane zâmbi răutăcios.

— Nu cred că meritul îmi aparţine, răspunse el. Mulţumeşte celui care te-a îmbrăcat.

Elizabeth se apucă să tragă de un nasture ornamental.

— După cum văd eu, e numai vina ta că a trebuit să mă îmbrac cu cea mai bună bluză a lui Jolynn.

— Aşa vasăzică; ei bine, sunt gata să te ajut s-o dezbraci ceva mai târziu, dacă mai întâi mă rogi frumos.

Elizabeth îl privi urât, displăcându-i căldura intensă care i se iscase în josul pântecului.

— O să te rog să sari de la etaj.

— Îmi pare rău, dar n-am timp de aşa ceva, rosti Dane, privind în jur şi observându-l pe Yeager, agentul Biroului, intrând cu braţele pline de hârtii. Distracţie plăcută,

domnişoară Stuart, îi zise. Cred că ai cel mai bun loc din sală, dar ai grijă să nu stârneşti gelozia celorlalţi.

— Nemernicule, murmură Elizabeth în urma lui. Se lăsă să cadă pe locul rezervat de el şi îşi scoase din poşetă carneţelul de reporter, în timp ce Dane se urcase pe podium şi se adresa mulţimii.

Îşi citi declaraţia cu elocvenţă şi autoritate, iar Elizabeth începu să se gândească la comentariul pe care Jolynn îl făcuse ceva mai devreme. Existau puzderie de atleţi care treceau de pe câmpul de joc pe marele ecran, sau cel puţin pe cel al televizorului. Se întrebă deodată de ce el nu procedase la fel. În fond era înzestrat cu frumuseţe şi cu o voce pe măsură.

Probabil că nu suporta să primească indicaţii de la regizor, îşi zise mai departe în sinea ei, apucându-se să deseneze cercuri pe carneţel.

După ce Dane termină, în locul lui veni Yeager, cu un teanc de hârtii în mână pe care mai apoi le ignoră. Agentul era înalt, peste un metru şi optzeci înălţime şi solid construit, însă era aşa de neglijent, încât semăna cu un pat nefăcut.

În clipa aceea avea cravata strâmbă şi părul ciufulit. După ce adăugă câteva detalii tehnice, îi invită pe reporteri să pună întrebări, însă Elizabeth nu era atentă. În acel moment se gândea la soţia care-l părăsise pe Dane după ce cariera lui se încheiase. Oare el plecase din L.A. Din cauza ei sau numai ca să-i facă în ciudă.

— … domnişoară Stuart?

Auzindu-şi numele, Elizabeth reveni la realitate. Se întoarse mirată şi privi prin sală. Apoi se apropie de vecinul său şi îl întrebă în şoaptă:

— Scuzaţi-mă, m-a strigat cumva cineva?

Tăcerea fu întreruptă atunci când altcineva îi strigă o altă întrebare:

— Este adevărat, domnişoară Stuart, că pe lângă faptul că aţi descoperit cadavrul, aveaţi o legătură amoroasă cu decedatul?

Elizabeth se răsuci confuză şi văzu că întrebarea fusese rostită de un bărbat cu barbă. Acesta se ridicase pe un rând din spate şi întinsese un microfon spre ea, repetând întrebarea cu glas răsunător, ca toată lumea să-l audă.

După aceea se ridică un alt bărbat, în timp ce un blitz o orbi deodată. Elizabeth încercă să se apere, cu mâna în spate în căutarea unui sprijin. În clipa următoare se simţi prinsă de ambele braţe, fiind înconjurată de mai multe feţe care urlau diverse întrebări.

Îşi aminti de ceea ce pătimise în Atlanta, atunci când fusese înconjurată de reporteri insistenţi şi obraznici.

”Este adevărat că v-aţi culcat cu cel mai bun prieten al fiului dumneavoastră?”

”Este adevărat că i-aţi sedus pe asociaţii domnului Stuart?”

”Puteţi aduce vreo dovadă care să susţină această teorie a conspiraţiei?”

„Cum rămâne cu fotografiile?”

„Ce s-a întâmplat cu casetele video?”

„Doamnă Stuart…!”

„Doamnă Stuart…!”

Elizabeth simţi cum o cuprindea panica. Sări în picioare şi încercă să se elibereze de mâinile care o ţineau în loc. Avea nevoie disperată să scape de acolo, oriunde, oricum. Lăsă carneţelul să-i cadă din mâini şi începu să-şi croiască loc cu coatele printre reporterii avizi de senzaţional.

Ochii ei se fixară asupra unui singur chip, cel al lui Dane. Părea furios şi lătra tot felul de ordine spre oamenii din subordinea sa. Elizabeth însă nu putea auzi ce anume spunea. Prinse mâna întinsă spre ea şi îl lăsă s-o scoată din mulţime. Se împletici pe cele câteva trepte ce duceau spre holul mic care dădea în biroul judecătorului. Când uşa se trânti în urma lor, se sprijini de perete şi încercă să-şi recapete suflul.

— Stai aici, îi porunci Dane. Mă întorc imediat.

Se întoarse în sală înainte ca teroarea întipărită pe chipul ei să-l convingă să rămână locului. Mânat de furie, începu să privească la gloata din sală. Ajutoarele sale reuşiseră să restabilească o oarecare ordine, îndemnându-i pe oameni să se aşeze pe locurile lor, dar în aer continua să plutească surescitarea. Mirosul de sânge, cugetă Dane cu amărăciune. Afurisiţii de reporteri.

Zgomotul încetă deodată atunci când urcă la pupitru şi ceru cu glas puternic să se facă linişte în sală. Un isteţ ridică deodată mâna ca să pună o întrebare, dar se potoli în clipa în care Dane se întoarse şi-l privi cu asprime.

— Domnişoara Stuart n-are niciun fel de declaraţie pentru media, rosti el încet. S-a înţeles, doamnelor şi domnilor ai stimatei prese?

Trecură câteva secunde de uluire înainte ca reprezentantul de la „Tribune” să întrebe:

— Şi cum rămâne cu libertatea presei, şerifule?

Dane îl privi pe individ drept în ochi.

— Primul amendament nu vă conferă dreptul de a hărţui şi de a stoarce cu forţa o declaraţie din partea unui martor. Dacă domnişoara Stuart are ceva de spus, îmi va spune numai mie şi nimănui altcuiva. Face parte integrantă din investigaţia ce se desfăşoară în acest moment. Oricine îndrăzneşte s-o deranjeze, va răspunde în faţa mea. M-am făcut înţeles?

Privi în jur, dar toţi ochii reporterilor erau plecaţi. La masa alăturată, Kaufman îşi pocnea degetele şi asuda ca un cal. Yeager se lăsă să cadă pe locul lui, ascuzându-şi cu greu un rânjet triumfător.

— Conferinţa de presă s-a încheiat, mai zise Dane.

Reveni în biroul judecătorului fără probleme, pentru că niciunul dintre cei prezenţi în sală nu încercă să mai protesteze.

Elizabeth se retrăsese într-un colţ al camerei, cu spatele lipit de biblioteca mare, plină de cărţi prăfuite de jurisprudenţă.

Dane traversă neauzit încăperea umbrită, cu atenţia concentrată asupra femeii dinaintea lui. Era doar o mare pacoste la casa omului şi intra mereu în necaz, dar în clipa aceea furia lui nu se îndrepta împotriva ei.

— Ştiu că nu mă placi, se bâlbâi ea, dar sunt gata să-ţi dau un dolar ca să uiţi de treaba asta o clipă şi să mă iei puţin în braţe.

Dane gemu uşor în clipa în care compasiunea luă locul nevoii de a sta cât mai departe de ea. Indiferent de ceea ce făcuse şi cu cine, nu se putea gândi decât că fusese atacată

de toate javrele acelea de reporteri. O cuprinse în braţe şi începu s-o mângâie uşor pe spate, ignorând cu mare greutate căldura care se ridica din interiorul lui. Se simţea încins din cauza acelei apropieri. Asta era tot. Apropiere şi o bunătate umană firească.

— Nu e nimic personal, îl asigură Elizabeth în timp ce inspira cu plăcere aroma lui masculină. Era aşa de puternic şi de solid. Se gândi chiar să dubleze oferta ca să stea mai mult în braţele lui, dar renunţă. Nu putea să se arate slabă tocmai acum, nu se putea baza pe altcineva care s-o susţină, mai ales când acel cineva nu era altul decât Dane Jentzen, şeriful misogin care avea ce avea cu femeile divorţate. Îmi pare rău că am cauzat o asemenea nebunie, se scuză ea răguşită, îndepărtându-se de el.

Dane se aşeză pe marginea mesei de lucru a judecătorului Clauson şi îi zâmbi cu amărăciune, scuturând mirat din cap.

— Cucoană, ca să fiu sincer, mă îndoiesc că ai putea intra într-o sală plină de călugări orbi fără a-i face să se revolte şi să renunţe la viaţa sfântă.

Elizabeth chicoti aproape fără voie. Fornăi şi îşi şterse lacrimile cu dosul mâinilor, fericită că nu avusese timp să se mai rimeleze, pentru că altfel în clipa aceea ar fi arătat ca un raton.

— O să încerc să iau spusele tale ca pe un compliment, rosti ea. Chiar dacă nu asta a fost menirea lor.

El nu zise nimic.

Simţindu-se ceva mai calmă, Elizabeth oftă şi apoi zâmbi în chip se scuză.

— Îmi pare rău că am exagerat puţin când eram în sală. Toate vocile acelea şi aparatele de filmat şi de fotografiat… Mi-au amintit…

Oftă din nou şi renunţă să mai continue. Nu mai avea energie pentru aşa ceva şi se îndoia sincer că Dane avea vreun chef s-o asculte.

— Suport un singur atac pe zi, altfel devin cam agitată şi instabilă. Îţi mulţumesc că m-ai salvat… din nou.

Dane dădu leneş din umeri.

— Noi suntem aici pentru a proteja şi a servi. Acum eşti bine?

— Da, desigur, zâmbi ea, dându-şi părul pe spate. Nu mai am nicio problemă. Bănuiesc că ar fi trebuit să mă fi obişnuit cu aşa ceva până acum.

— Nimeni nu ar trebui să se obişnuiască cu aşa ceva. Eu nu m-am putut obişnui niciodată cu astfel de atacuri, admise el cu candoare, zâmbind atunci când îşi aminti de propriile înfruntări cu presa.

— Am mai văzut expresia asta o dată, rosti Elizabeth, aşezându-se pe scaunul din spatele mesei de lucru şi punând picior peste picior. La o pisică care stătea lângă un acvariu în care fusese un peştişor auriu. Ce-ai făcut? L-ai făcut pe vreun amărât de reporter de la L.A. Times bucăţele mici şi i-ai hrănit pe tigrii de la Zoo cu el?

— Nu chiar. Mi-am cultivat reputaţia de om furios şi fără răbdare. Pe atunci n-au fost mulţi care să îndrăznească să mă înfrunte.

Sau acum, îşi zise Elizabeth privindu-l. Părea genul de bărbat care-şi strunea temperamentul cu mare greutate, lăsând să se întrevadă ceva din personalitatea furtunoasă.

Gata cu astfel de gânduri, Elizabeth, îşi zise ea singură.

— Ei bine, rosti cu glas tare, ridicându-se de pe scaun, nu cred că cineva ar fi convins că sunt periculoasă decât în cazul în care i-aş vârî un pictor în faţă. Cred că mă voi baza pe amabilitatea departamentului şerifului din zonă.

— Pentru asta plăteşti impozitele. Dane se apropie de o altă uşă decât cea prin care intraseră, deschizând-o. Haide, domnişoară Stuart. Agentul Yeager are câteva întrebări pentru tine.

Elizabeth îşi muşcă buzele şi îşi luă poşeta de pe marginea mesei de lucru. Preţ de o clipă ajunsese să creadă că ei doi ar fi putut deveni prieteni. Ar fi vrut să-i pună o mie de întrebări, toate referitoare la viaţa de dinainte. Însă într-o clipită el redevenise şerif şi ea doar o martoră. Atunci când trecu pe lângă el şi coborî pe scările de serviciu, Elizabeth nu ştia dacă trebuia să fie bucuroasă sau tristă.

— A mers destul de bine, exceptând nebunia de la final, rosti Bret Yeager, aşezat comod pe scaunul din faţa mesei de lucru a lui Dane, cu picioarele sprijinite de ea. Ai reuşit să bagi frica în bieţii reporteri.

Simţind amuzamentul lui Yaeger, Dane îl privi urât, dar fără efect. Agentul era personificarea relaxării leneşe.

Pantalonii erau şifonaţi, cămaşa simplă de bumbac nu văzuse nici ea de multă vreme fierul de călcat, iar părul blond ar fi avut mare nevoie de un pieptene.

— Ţi-am spus, fiule, rosti el, fără să se gândească că Dane era de fapt cu vreo trei ani mai mare ca el. Aruncă-le

un os. Dă-le un suspect. Or să se repeadă asupra lui şi te lasă pe tine în pace ca să-ţi faci treaba.

Vorbea cu un uşor accent de Oklahoma, deşi nu mai trecuse pe acolo de ani de zile. Bret se considera un fel de vagabond, călătorind prin America în căutarea dreptăţii.

Cariera îl dusese din Oklahoma City la St. Louis şi în sus pe Mississippi până la Minneapolis, cu o scurtă oprire în partea de sud a Chicago-ului. Aşa începuse să se dezguste de crimele violente, mai ales când pierduse şirul cadavrelor pe care le examinase. Postul de agent al Biroului în acel frumos colţ de lume i se păruse o şansă deosebită şi îl acceptase imediat. Comitatul Tyler era paradisul vânătorilor şi pescarilor, care abunda în pârâuri repezi pline de păstrăvi şi păduri dese cu vânat de calitate. Oamenii din zonă erau cinstiţi şi muncitori. Ritmul vieţii domol. În comitat nu mai avusese loc o crimă de mai bine de treizeci de ani. Până în clipa aceea.

Strâmbându-se, îşi luă picioarele de pe masă. Se ridică mai bine în scaun şi îşi trecu mâinile prin păr, privindu-l pe Dane cum se plimba prin cameră precum un tigru prin cuşcă.

— De ce nu vrei tu să te relaxezi niţel? Eu personal am obosit numai uitându-mă la tine.

Câinele mare şi negru, ce zăcea culcat leneş sub un scaun, căscă zgomotos ca pentru a-şi aproba stăpânul.

— Ai auzit? Mi-ai obosit şi câinele.

Dane privi spre labradorul cel leneş care îşi lăsase capul pe labele din faţă şi adormise instantaneu.

— Orice îl oboseşte pe leneşul ăsta. În afară de faptul că udă toate cauciucurile de la maşini, mai ştie să facă şi altceva?

— Bătrânu' Beţivan? izbucni Yeager, gata să-şi apere prietenul. Ei bine, e ca o furie atunci când se apropie sezonul raţelor. Ar trebui să-l vezi. E gata să înoate şi o milă ca să aducă raţa şi are gura moale ca untul, nu nenoroceşte vânatul cu colţii. Acum îşi păstrează toată energia pentru vânătoare, asta-i tot.

Dane ridică mirat sprâncenele, mai ales atunci când câinele se rostogoli pe o parte şi râgâi zgomotos.

— Nu cred că va fi cineva mulţumit să ştie că suspectul nostru este încă în libertate, rosti el, revenind la ceea ce-l preocupa. Ştiu că eu personal voi fi mult mai fericit atunci când îl vom aresta pe Carney Fox şi vom putea încheia cazul.

— Mda, tu şi presa. Stai să-i vezi cum o să filmeze şi o să facă tone de fotografii atunci când o să-l arestăm pe netrebnicul ăla, ca după aceea să se cărăbănească de aici pentru totdeauna.

— Pe mine nu mă deranjează, răspunse Dane. Cu cât am mai puţini reporteri în jur, cu atât mai bine.

Ignoră imaginea lui Elizabeth care îi apăru deodată în minte şi-şi concentră atenţia asupra hârtiilor lipite de perete, pe care schiţase cu propria mână toate evenimentele petrecute cu o seară înainte şi declaraţiile celor din oraş. Ochii săi se opriră asupra părţii favorite, declaraţia pe care i-o dăduse Eugene Harrison. „4:20 Carney Fox a cumpărat un pachet de ţigări. Spune că

trebuie să meargă până la Still Creek, vezi Doamne! cu treburi."

Declaraţia îl punea pe Fox la locul crimei. Acum mai aveau nevoie de o amprentă, un fir de păr sau un cuţit cu iniţialele acestuia şi puteau închide cazul. Fox era un om care atrăgea necazurile ca magnetul. Aşa se întâmplase încă din clipa în care intrase în oraşul lor cu Chevrolet-ul său din '81, părul pieptănat pe spate şi uns din belşug cu gel şi cu zâmbetul acela şmecher. Dane recunoştea cinstit că n-avea să-i pară rău dacă izbutea să-l bage pe Fox după gratii pentru totdeauna. După aceea oraşul avea să se liniştească şi festivalul organizat cu atâta grijă urma să fie un succes.

La uşă se auzi un ciocănit rapid şi imediat Lorraine îşi vârî capul pe uşă. Îl privi pe Yeager iritată, dorind parcă să-i calce hainele cu privirea ei. El îi zâmbi leneş şi începu să-şi scarpine pieptul.

— Femeia aceea, Stuart, se întreba dacă eşti gata s-o primeşti.

Dane oftă obosit. Avusese nevoie de un moment de respira după scena fierbinte din biroul judecătorului, şi de aceea o şi lăsase pe Elizabeth să-şi răcorească puţin inima lângă Lorraine.

Se părea că acel moment se încheiase.

— Te rog s-o inviţi aici, Lorraine.

Lorraine ezită, strângându-şi buzele subţiri într-o linie îngustă, în timp ce se întreba dacă să spună sau nu ce o frământa… Ochii i se îngustaseră în spatele ochelarilor ca nişte ochi de pisică.

— Da, Lorraine? o întrebă Dane.

— Nu cred că e treaba mea să critic, dar femeia aia are un tupeu ceva de groaza lumii, rosti ea înfuriindu-se. Le spune tuturor ajutoarelor de şerif „scumpete” şi „dulceaţă”. E dezgustător, zău aşa.

Yeager îi zâmbi larg.

— E de fel de prin sud. Aşa e vorba pe acolo, scumpo, îi zise el cu un accent sudist puternic. Îi făcu cu ochiul lui Dane atunci când Lorraine roşi şi închise uşa, pufnind nemulţumită.

— Cred că mă cam place, rosti chicotind.

Dane râse încântat.

— Nu prea cred.

— Mă bucur să văd că voi vă distraţi aşa de bine, în timp ce alţii ard gazul aşteptându-vă. Elizabeth se strecurase în birou şi stătea sprijinită cu spatele de perete.

Yeager se ridică din scaun, renunţă la rânjetul de dinainte şi îşi drese glasul.

— Eu sunt agentul Yeager, doamnă, îi zise politicos, întinzându-i mâna. Ne pare tare rău că v-am lăsat să aşteptaţi. Sper că nu v-a deranjat prea tare.

Elizabeth strânse mâna agentului, răspunzând automat la farmecul acestuia. Îl privi pe Dane cu reproş.

— Ei bine, mă bucur să văd că mai există pe lume oameni cu maniere şi bun-simţ. Îmi pare bine să te cunosc, agent Yeager.

— Plăcerea e de partea mea, doamnă.

Dane se strâmbă amuzat.

— Înainte să te apuci să-i spui ce drăguţă e, putem trece la oile noastre?

Yeager zâmbi.

— Nu vrei să stai jos, doamnă Stuart?

Elizabeth se uită la scaunul spre care îi făcuse semn agentul şi la câinele mare care dormea dedesubtul lui şi scutură din cap.

— Nu, mulţumesc. Vreau să terminăm cât mai repede ca să pot pleca. Vreau să scoatem o ediţie specială a ziarului.

— Atunci voi avea grijă să nu mă lungesc. Yeager se aplecă peste masa de lucru şi se uită la un document proaspăt adus. Ai declarat aici că era aproximativ şapte şi jumătate când ai plecat de la birou şi ai pornit-o spre oraş. Eşti sigură că nu ai văzut pe nimeni în jur? Nu neapărat la Still Waters, dar poate pe drum, o maşină care mergea în direcţie opusă?

Elizabeth dădu uşor din cap.

— Îmi pare rău. Oricine a comis crima, a plecat fie înainte de sosirea mea acolo, fie atunci când m-am dus eu după ajutor. Singura maşină pe care am văzut-o a fost Lincoln-ul.

— În trecut, înainte de crimă, s-a întâmplat vreodată să-l auzi pe domnul Jarvis spunând că nu se are deloc bine cu cineva? Cu cineva care lucrează pentru el sau cu cineva pe care l-a concediat, sau a refuzat să-l angajeze?

— Nu l-am cunoscut pe domnul Jarvis, rosti Elizabeth cu răceală. La un moment dat, a venit la redacţie şi m-a ciupit de fund, aşa că nu pot spune că ne aveam prea bine unul cu celălalt. Nu ştiu cum e pe aici, prin Minnesota, dar de pe unde vin eu, treaba asta nu constituie tocmai o prietenie.

— Nu am vrut să insinuez absolut nimic, doamnă, o asigură Yeager. N-am vrut să insinuez nimic. Mă refeream numai la faptul că suntem într-un oraş mititel. Oamenii aud ce discută ceilalţi, întind bârfele M-am gândit că fiind reporter şi femeie pe deasupra, poate că aţi auzit…

— Nu, şopti ea, privind spre câinele ce dormea. Probabil că era al agentului, îşi zise absentă. Jentzen nu ar fi avut un astfel de câine. El şi-ar fi cumpărat unul ceva mai mare şi fioros, un ciobănesc german sau un lup. Un lup cu ochi albaştri, cu care ar fi putut comunica prin telepatie.

— Nu, nu am auzit nimic de genul ăsta, răspunse ea încet. Ridică fruntea şi întâlni privirea lui Yeager, fără să mai încerce să-şi ascundă oboseala. Ca să fiu sinceră, mi-aş fi dorit nespus să nu fi văzut nimic. Acum însă, dacă nu mai aveţi şi alte întrebări, trebuie să mă duc la redacţie ca să-mi fac meseria.

El notă ceva pe declaraţie şi încuviinţă din cap.

— Sunteţi liberă, doamnă.

— Acum pot să vă pun şi eu câteva întrebări?

— Desigur.

Se întoarse spre Dane.

— Văd că te simţi foarte atras de teoria asta cu necunoscutul în trecere. Golanul ăsta de care mi-ai vorbit este singurul suspect?

Dane zâmbi sardonic.

— În afară de tine? Da.

— De ce? întrebă ea, ignorând înţepătura. Din câte mi s-a spus, Jarvis nu era un individ prea popular. Nu se poate să nu mai fi fost şi altcineva care să nu-i fi dorit moartea.

— Nici dumneata nu eşti tocmai îndrăgită pe aici, o contră Dane. În afară de Helen Jarvis şi de peştele ei de jeleu, nu cred că ar mai fi careva pe aici care să dorească să te omoare.

Elizabeth îşi aminti de expresia de sălbăticie de pe chipul lui Helen Jarvis şi se cutremură.

Dacă în clipa aceea ar fi avut în mână un cuţit şi nu platoul, Elizabeth nu se îndoia că l-ar fi aruncat cu aceeaşi râvnă.

— Crezi că îi cunoşti pe oamenii de aici aşa de bine? îl întrebă ea.

— Am trăit aici aproape toată viaţa, răspunse Dane. Singurii oameni pentru care nu pot să bag mâna în foc sunt străinii.

Elizabeth nu se lăsă impresionată de spusele lui.

— Uneori, tocmai oamenii pe care credem că-i cunoaştem cel mai bine sunt de fapt nişte străini.

— Un comentariu dramatic, spuse el. Poate că n-ar fi rău dacă te-ai apuca de scris romane.

Dane se întinse şi se îndepărtă de masa de lucru, concediind-o deodată. Păşi pe lângă ea fără un cuvânt de scuză şi deschise uşa.

— Acum dacă eşti amabilă să ne scuzi, domnişoară Stuart, avem un suspect de prins.

CAPITOLUL 10

Afacerile de la cafenea mergeau excelent. Deşi nu-i plăcea să se gândească la prosperitatea datorată morţii unui om, a lui Jarrold Jarvis, Phyllis Jafrey trebuia să admită că prospera neaşteptat de bine. Cafeneaua fusese aglomerată încă de dimineaţă.

Reporterii intraseră şi ieşiseră mereu, băuseră cafea cu kilogramele şi mâncaseră tot ce se putea. Pe urmă apăruseră oamenii din oraş care veniseră acolo în căutarea alinării şi a unei tarte cu căpşuni.

La amiază fusese nevoită să le ceară unor clienţi obişnuiţi să elibereze două mese pentru grupul de turiste venit tocmai de la Edina. Între turism şi crimă câştigase suficienţi bani ca să se gândească la o vacanţă de iarnă petrecută la Phoenix, în vizită la predecesoarea ei, Elaine.

Elaine îşi luase cu ea pudelii şi plecase spre sud chiar a doua zi după petrecerea de despărţire care se făcuse în ’72, pregătită să-şi îngrijească lumbagoul tot restul vieţii. Lăsase în urmă afacerea cu restaurantul, deşi acesta continua să poarte numele ei, şi rămânând probabil neschimbat pentru totdeauna. Oamenilor din oraş nu le plăceau schimbările, iar Phyllis nu făcea excepţie. Lăsase interiorul neschimbat, având grijă să tapiseze scaunele şi băncile din separeuri în acelaşi vinilin maro numai atunci când se ivise nevoia. Tejgheaua rămăsese aceeaşi care fusese instalată iniţial la deschiderea localului, la finele anului 1800, când cafeneaua fusese prima cofetărie cu îngheţată din Rochester.

Când în ’83 linoleumul cedase în cele din urmă, Phyllis, în loc să-l înlocuiască, cu gândul la turism, îi ceruse lui Bob Griege să-l desprindă pe tot şi să restaureze podeaua

originală de stejar de dedesubt. Nimeni nu avusese nimic de obiectat. Dacă lucrurile trebuia să se schimbe în Still Creek, atunci era preferabil să revină la o stare mai veche de lucruri decât să se modernizeze.

În acel moment asculta înfiorată muzica banilor ce se rostogoleau în casa de bani şi oftă mulţumită. În aer se simţea tulburarea. Dar acea tulburare o stimula. Nici măcar nu-i mai păsa că îşi simţea picioarele umflate şi grele, şi că pierduse serialele preferate. Însă ceea ce se petrecea în jur făcea serialele să pară plictisitoare prin comparaţie.

Reporterii plecaseră în marea lor majoritate după conferinţa de presă ca să-şi scrie repede articolele, dar cu toate astea, mesele şi separeurile erau în continuare aglomerate. Zumzetul conversaţiilor aprinse se îngemăna cu zdrăngănitul tacâmurilor şi al farfuriilor. Însă o clipă mai târziu uşa se deschise şi, pentru un moment lung, tensionat, tot zgomotul încetă, de parcă toată suflarea ar fi încremenit.

Elizabeth Stuart intră în cafenea, iar tensiunea din aer crescu deodată. Toţi ochii se întorseseră spre ea. Bărbaţii s-ar fi uitat oricum, aceasta era părerea lui Phyllis. Bărbaţii întorceau întotdeauna capul după Elizabeth, indiferent cât de bătrâni erau, fără a conta cu ceva dacă erau însuraţi sau nu. Era vorba de un fel de instinct primar. Culmea era că şi femeile se uitau la ea. Eroina principală a discuţiilor lor tocmai avusese tupeul să se arate în locul cel mai public din oraşul lor.

Elizabeth fusese urmărită de resentimentele celorlalte femei încă din prima zi în care venise în Still Creek. Vestea

că o femeie divorţată cumpărase „Clarion” se întinsese ca focul.

Faptul că era frumoasă, că purta blugi mulaţi şi conducea un Cadillac roşu pusese doar gaz pe foc. Că avea un trecut notoriu şi un accent puternic făcuse ca acest foc să scape cu totul de sub control.

Fiind întotdeauna încăpăţânată şi împotrivindu-se părerilor celorlalţi, Phyllis fusese decisă s-o placă pe Elizabeth. Spre marea ei uşurare descoperise că avea destule de admirat. În clipa aceea îşi privea tânăra prietenă cum rămăsese în prag, încercând să absoarbă valurile de ostilitate şi inima i se înmuie de mila ei. Îşi părăsi postul de lângă uşa bucătăriei şi, strecurându-se prin labirintul de mese cu graţia unui schior, se apropie de ea.

Elizabeth o văzu pe Phyllis apropiindu-se de ea cu buzele roşii strânse pungă. Phyllis nu avea mai mult de un metru şi jumătate în înălţime, chiar şi cu pantofii cu talpă groasă şi moale, însă proiecta o aură ce ar fi trebuit să aparţină unei persoane mult mai solide.

Avea probabil în jur de şaizeci de ani, dacă nu mai mult, iar vârsta, chiar dacă îi uscase trupul subţirel, nu reuşise să-i diminueze cu nimic personalitatea formidabilă.

Era repezită, vorbea pe şleau şi avea o faţă ca de pekinez, rotundă şi parcă aplatizată, cu un nas minuscul şi ochi mari, maronii şi apoşi. Elizabeth nu credea că se mai bucurase vreodată aşa de mult să vadă pe cineva.

— Jolynn a ocupat un separeu în spate, îi zise Phillys pe un ton la fel de aspru ca şi pietrişul. Prinzând-o pe

Elizabeth de braţ, o trase spre partea din spate a restaurantului.

Cu bărbia sus, Elizabeth trecu pe lângă mesele la care erau aşezaţi oamenii din oraş, încercând să le ignore privirile ostile. Indiferent de părerea lor, ea personal nu greşise cu absolut nimic.

N-avea de gând să se arate vinovată doar ca să le facă lor pe plac. În urma ei conversaţiile se reluau cu vioiciune sporită.

— Bănuiesc că am ajuns în gura târgului, rosti ea printre dinţi.

Phyllis mârâi.

— Idioţi. Le-am spus la nu ştiu câţi dintre ei că dacă tot aveai de gând să te cuplezi cu un tip bogat, atunci cel puţin ai fi ales unul care să arate mai bine decât pocitania aceea de Jarrold.

— Bănuiesc că ei nu cred că sunt capabilă să aleg.

— Dă-i naibii, răspunse Phyllis. Îşi închipuie că dacă Rosemary Toller Shafer a avut o aventură cu el cu mult înainte să nu mai aibă grijă de ea, şi alte femei frumoase ar fi în stare să-l accepte, deşi nu e acelaşi lucru dacă mă întrebi pe mine. Rosemary a făcut-o numai pentru a-i înciuda pe Helen şi pe Garth.

Elizabeth se întoarse şi o privi uluită.

Phyllis o ciupi pe Renita Henning de braţ în dreptul mesei primarului. Chelneriţa dolofană şi blondă urlă şi sări speriată, aproape opărindu-l pe acesta cu cafeaua decofeinizată pe care i-o adusese.

— Vezi că-mi iau o pauză, îi strigă Phyllis. Du-te de adu-o pe Christine din cămară şi spune-i să nu se mai vaite de

bătături. Ale mele sunt aşa de mari că ar putea să întunece soarele. Nu vreau să mai aud ceva despre amărâtele alea de bătături pe care le are ea.

— M-ai ciupit! se plânse fata, frecându-şi braţul.

Phyllis o privi urât.

— Ce naiba, de-abia dacă ţi-am atras puţin atenţia. Când o să te ciupesc de-a binelea o să afli diferenţa. Acum să ne aduci trei Cola dietetice şi nu mai pierde vremea lângă tejghea cu Alice Wilson, discutând meritele permanentului făcut acasă. Părul tău e perfect, n-ai nevoie de altceva. Phyllis se strâmbă şi o conduse mai departe pe Elizabeth. Nu ştiu ce naiba e cu puştii ăştia din ziua de azi, murmură ea ca pentru sine. Toată ziua, bună ziua se plâng ba de una, ba de alta. Prea moi. Se uită prea mult la televizor.

În cele din urmă ajunseră la separeul ocupat de Jolynn şi se aşezară pe băncile comode.

Renita le aduse sucurile în pahare sondă şi cu cuburi de gheaţă, aşezându-le cu grijă în faţa lor, atentă să nu verse nici măcar un strop. După aceea scoase din buzunarul şorţului o cârpă umedă şi mai şterse o dată masa, sub privirile aprobatoare ale patroanei ei. Înainte să plece, aşeză pe masă trei paie în ambalaj de hârtie. După ce fata dispăru, undeva, în spate, probabil în căutarea lui Christine, Elizabeth se întoarse spre Phyllis.

— Vrei să-mi spui că Jarrold Jarvis chiar a avut o legătură cu o femeie? şopti, plecându-se peste masă.

Phyllis desfăcu un pai şi se apucă să soarbă din paharul cu suc.

— O legătură? fornăi ea.

— Cu acea Rosemary.

— Ah, despre asta vorbeşti! se dumiri ea. Aventura lor a avut loc cu douăzeci şi ceva de ani în urmă. Toţi cei din oraş cunosc povestea.

— Mai puţin eu, rosti Elizabeth, în timp ce Jolynn dădea din cap cu înţelepciune.

— S-a întâmplat pe vremea în care Jarrold era încă partener de afaceri cu Garth Shafer în construcţia de drumuri, îi explică Phyllis. Nevasta lui Jarrold şi cea a lui Garth erau surori. Fetele Toller. Întotdeauna au fost ca ziua şi noaptea. Helen a fost miss, ce vrei tu, la şcoală şi o vagaboandă fără pereche. Era gata să facă orice dacă era provocată. Dădu din mână şi sorbi din Coca-Cola. În fine, toate astea s-au petrecut cu multă vreme în urmă. Helen s-a măritat cu Jarrold, iar Rosemary l-a luat pe Garth, toţi patru fiind cei mai buni prieteni din lume. Însă puţin după aceea Helen a început să apară cu tot felul de diamante şi alte pietre preţioase, şi să se laude că Jarrold a luat-o şi pe ea în excursie la Aruba şi a cumpărat mobilă nouă în salon. Păreau să se tăvălească în bani, deşi Garth n-o lăsa pe biata Rosemary să-şi ia nici măcar o pălărie nouă de Paşte. Curând după aceea s-a întins zvonul că Rosemary se duce la Jarrold în birou după orele de program. Unde mai pui că s-a dovedit a fi adevărat. Mezinul lui Shafer seamănă leit cu Jarrold, bietul băiat.

Phyllis se lăsă pe spătarul banchetei şi-şi scoase pantofii din picioare, suspinând mulţumită.

Elizabeth continua s-o privească uimită.

— Asta înseamnă că există un mare număr de oameni care avea câte un motiv solid să-l omoare pe Jarvis. Helen, Rosemary, vechiul partener de afaceri…

Phyllis se strâmbă.

— Asta s-a petrecut cu mai bine de douăzeci de ani în urmă. Poate că cei din sud se mişcă mai lent, dar noi aici rezolvăm astfel de probleme cât mai repede cu putinţă.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic deosebit. Jarrold a cumpărat partea lui Garth din afacere şi a devenit bogat. Garth a fondat reprezentanţa *Ford.* Helen şi Rosemary nu şi-au mai vorbit niciodată de atunci.

— Asta-i tot? se minună Elizabeth. Nu s-a declanşat niciun scandai, n-au fost ameninţări sau măcar vreun divorţ?

— Aici suntem în Minnesota, răspunse Phyllis. Nu ne dăm în vânt după scenele dramatice. E prea jenant. Obişnuim să ne păstrăm sentimentele pentru noi. Iar divorţurile… Se încruntă. Pe aici încă e mare scandal să divorţezi. Pe atunci, cred că îţi dai seama că nici nu se punea problema.

Elizabeth ridică paharul şi sorbi cu sete din suc. De unde era ea, după aşa ceva s-ar fi iscat o bătaie cu pumnii în toată regula şi probabil că s-ar fi auzit şi nişte împuşcături. Prin Bardette oamenii aveau obiceiul să spună ceea ce credeau şi să-şi lase frâu liber sentimentelor. Încercă să-şi imagineze cum le-ar fi acelor oameni să-şi ascundă sentimentele şi să-şi înghită ura, umilirea, resentimentele. Oare ce se putea întâmpla cu o

persoană care lăsase amărăciunea să fermenteze în sufletul ei douăzeci de ani?

— Phyllis are dreptate, interveni Jolynn. Nu e nimic nou aici. Jarrold s-a încurcat cu un milion de alte femei de atunci şi până acum. Toată lumea ştie că a înşelat-o pe Helen pe unde a putut, chiar şi ea ştie.

— Poate că Helen s-a săturat, sugeră Elizabeth.

— Şi a omorât gâsca grasă care făcea ouăle de aur? râse Jo.

— Gâştele grase au şi polițe de asigurare pe măsură.

— Adevărat, cedă Jolynn. Dar n-o văd pe Helen făcând una ca asta.

— Eu da, răspunse Elizabeth, cutremurându-se.

Jo scutură din cap.

— E prea scundă.

— Nu e nevoie să fii înalt ca să-ţi angajezi un ucigaş.

— Pe cineva precum Carney Fox? Jolynn se rezemă comod de spătarul banchetei şi îşi lăsă creierul să lucreze în liniște, punând cap la cap toate informaţiile primite. Numele lui Fox nu fusese menţionat de nimeni de la departamentul şerifului, dar toată lumea ştia că „necunoscutul în trecere” căutat pentru a fi luat la întrebări nu putea fi altul decât acesta. În mod firesc, Carney Fox era singurul la îndemână. Venise în oraş din aprilie şi de atunci se aflase pe marginea tuturor scandalurilor şi necazurilor. Reputaţia lui, plus faptul că nimeni nu-l mai văzuse de miercuri după-amiaza, îl făcuseră să devină principalul suspect.

— Nici eu nu cred aşa ceva, rosti Phyllis. Îşi termină sucul şi se apucă să se joace cu paharul gol. Helen avea

prea multe avantaje fiind nevasta lui Jarrold. Simţea mereu nevoia să fie în centrul atenţiei, chiar dacă în jurul său lumea se prăbuşea. Dacă mă întrebi pe mine, eu cred că acest Carney Fox a făcut-o de unul singur de capul lui, numai din răutate. Se aplecă peste masă şi le şopti: E din Cercul de Fier. Cei de acolo sunt cam ciudaţi de felul lor.

Elizabeth ridică o sprânceană.

— Ce-i Cercul de Fier?

— Se află în nord, îi explică Jolynn. Minnesota de Nord, unde erau minele de taconit, minereu de fier de proastă calitate.

— În afară de lupi şi indieni nu mai găseşti mare lucru pe acolo, rosti şi Phyllis. Plus cei care trăiesc din ajutoare sociale.

— Au mari probleme cu şomajul, continuă Jolynn. Taconitul nu mai valorează mare lucru în economia de azi.

— Jentzen mi-a spus că individul a venit aici pentru că îşi căuta ceva de lucru, rosti Elizabeth.

— Bănuiesc că şi-a găsit, răspunse Jolynn. Dacă poţi spune că tăiatul gâturilor şi furatul banilor din buzunare e o profesie.

— Eu tot cred că prea uşor s-a dat vina pe străinul din oraş, le zise Elizabeth. Nu se poate să nu mai fie şi alţi oameni care-l urau pe Jarvis.

— Sigur că sunt, chicoti Phyllis. Toţi cei care aveau numele trecute în carnetul lui negru. Dar nu văd cine şi-ar fi dat osteneala să-l omoare. Pentru că sigur nu a fost cineva din Still Creek. Noi nu ne rezolvăm aşa problemele. Noi ne înfuriem, dar nu spunem nimic. Aşa…

Jo şi Elizabeth se aplecară deodată spre ea, cu ochii strălucitori.

— Carnet negru?

Phyllis le zâmbi încântată. Deşi oamenii nu-şi dădeau seama, ea ştia aproape totul despre toţi cei din oraş, pentru că stabilimentul ei era locul în care se discutau afaceri sau probleme de familie, iar Phyllis nu avea niciun fel de scrupule în privinţa trasului cu urechea.

— Jarrold împrumuta bani oamenilor, cei cărora banca nu voia să le acorde împrumuturi, cei care nu aveau încredere în bancă, sau celor care aveau nevoie de bani pentru a cumpăra unele lucruri secrete. Le nota numele în carnetul lui negru. Dădu din cap spre separeul alăturat. Jarrold îşi făcea majoritatea afacerilor chiar aici, le zise plină de mândrie.

Elizabeth se întoarse spre Jolynn.

— Jentzen mi-a zis că torpedo-ul din Lincoln-ul lui Jarvis a fost scotocit bine. Se gândea că ucigaşul căutase probabil bani.

— Dar dacă asta căuta? murmură Jo.

O clipă toate trei rămaseră nemişcate, privindu-se una pe alta şi gândindu-se la toate posibilităţile ce se deschideau deodată.

Jolynn aruncă o privire spre ceas.

— La naiba, nu avem timp să ne ocupăm de speculaţii acum. Dacă vrei să facem paginarea şi ultimele retuşuri la ediţia specială, înainte s-o trimitem la Grafton, atunci trebuie să ne apucăm de treabă, şefa.

Zilele în care micile ziare locale îşi tipăreau propriile ediţii pe vechile maşini de tipărit apuseseră demult. Acum

venise epoca micuţelor computere personale, chiar şi în cele mai înapoiate târguri. Parte din investiţia iniţială a lui Elizabeth la „Clarion" fuseseră două sisteme IBM personale noi pentru ea şi Jolynn. Îşi făceau singure bucătăria, însă de tipărit, ziarul se tipărea la tipografia centrală din Grafton. Administratorul tipografiei promisese să le strecoare ediţia specială între programările regulate pentru celelalte ziare locale. Timpul la tipografie era drămuit cu mare atenţie. Elizabeth trebuise să-l implore pe administrator şi să-l linguşească ca să-l înduplece.

Jolynn avea dreptate, erau obligate să lase deoparte informaţia pe care le-o dăduse Phyllis pentru a o publica mai târziu. Poate că Dane Jentzen era mulţumit că putea pune crima în spinarea acelui derbedeu şi astfel să închidă cazul, însă ea personal dorea adevărul. Poate că „Clarion" nu avea acelaşi impact asupra politicienilor ca ziarele mari ale lui Brock, dar, pe Dumnezeul, ea una nu va publica decât adevărul. Numai adevărul. Şi dacă era nevoită să răscolească noroiul de deasupra lui, scandalizând oraşul, atunci aşa va face.

Obosit mort, Dane se trânti pe scaunul din spatele mesei de lucru. Nu-şi amintea să mai fi simţit o asemenea extenuare de la ultimul cantonament cu *Raiders,* când vârsta şi rănile făcuseră moartea să pară o alternativă preferabilă. Închise ochii şi gemu. Mare parte a după-amiezii o petrecuse bătând coclaurii în căutarea lui Carney Fox.

Acum era aproape şapte fără un sfert, şi pentru toate eforturile lui se alesese cu pantalonii rupţi la genunchi, o durere atroce în picior şi o proastă dispoziţie neagră ca smoala.

Trecuseră prin sită aproape fiecare palmă de pământ din comitat şi nu dăduseră de Fox. Probabil că în clipa aceea era deja la jumătatea drumului spre Canada.

Acum, Dane era sigur că Fox comisese crima, pentru că altfel nu ar fi dispărut. De altfel, era gata să pună pariu că cei de la laborator vor descoperi şi amprentele lui pe Lincoln şi atunci îl vor putea aresta fără probleme. Asta în cazul în care-l găseau.

Privi în jur la biroul devastat de căni de cafea, sandvişuri pe jumătate mâncate şi la scaunele lăsate vraişte. În aer se simţea izul iute al transpiraţiei masculine, şi aroma discretă de câine.

Yeager şi afurisitul lui de câine nefolositor, care-i umpluse bancheta din spatele maşinii de păr şi în timp ce oamenii căutau, el stropise toţi pomii din jur.

Doamne, de-abia aştept să se termine totul! îşi zise Dane istovit.

Voia să poată reveni la viaţa ordonată de dinainte, dar ştia că nu se putea întoarce la ea în acea seară. Toţi oamenii disponibili pe care-i avea îl căutau mai departe de Fox. Yeager preluase conducerea operaţiunii din timpul serii. Dane venise la birou pentru cinci minute ca să mănânce ceva şi s-o sune pe Amy. După care trebuia să plece să asiste la autopsia care avea loc în Minneapolis. Primise vestea de la biroul legistului chiar în acea după-

amiază, când doctorul îi spusese foarte vesel că îl putea analiza pe Jarvis imediat după cină.

Singurul om disponibil pentru această misiune era Ellstrom, şi chiar dacă motivul morţii părea evident, nu avea încredere în ajutorul său că nu avea să piardă cine ştie ce detaliu important pe drum. În afară de asta, se simţea că era de datoria lui să fie acolo. În fond era comitatul lui. Un om aflat sub protecţia sa fusese ucis. I se părea normal să participe la autopsie.

Se uită spre sandvişul cu şuncă pe care i-l pusese Lorraine acolo şi se strâmbă.

Uşa se deschise larg chiar în timp ce el se întindea după telefon, iar Elizabeth îşi făcu apariţia în biroul lui. Îşi schimbase bluza strălucitoare cu un tricou alb de bumbac, pe care-l băgase în blugi.

Îi putea vedea linia sutienului cum se reliefa de sub materialul alb şi subţire. Fusese prezent atunci când Kaufman catalogase articolele de îmbrăcăminte pe care le aruncase ea după ce descoperise cadavrul. Doamna avea un gust excelent la lenjeria intimă, care era senzuală, sexy şi mai ales costisitoare.

Costisitoare. Acel cuvânt îi mai potoli ardoarea, amintindu-i ce fel de femeie era Elizabeth.

— De acolo de unde vii tu, nu mai există obiceiul să baţi la uşă înainte să intri? o întrebă iritat.

Elizabeth străbătu distanţa de la uşă la masa lui de lucru privind uimită în jur şi încercând să reţină cât mai multe detalii.

— N-am vrut să risc întoarcerea formidabilei doamne Worth la birou. Am impresia că nu mă prea agreează.

— Pe ziua asta şi-a terminat treaba. Eşti în siguranţă.

Dane se ridică de pe scaun şi se apropie de ea. Elizabeth se opri când se afla la doi centimetri de el, nemulţumită din cauza acelei apropieri.

— Parcă aveai un termen limită pentru scoaterea ediţiei.

— Am terminat.

Elizabeth se îndepărtă de el şi se aşeză tacticoasă pe unul dintre scaunele din faţa mesei lui de lucru. Din păcate, şeriful, în loc să se aşeze pe scaunul lui, se mulţumi să se cocoaţe pe colţul mesei. Şi el se schimbase de uniformă într-o cămaşă de lucru, blugi tociţi şi nişte ghete de piele moale.

— Am dat peste o informaţie care ţi-ar putea fi de folos, îi zise ea.

— Ce fel de informaţie?

— Genul care arată că mulţi oameni ar fi avut destule motive întemeiate să-l omoare pe Jarrold Jarvis. Se pare că pe lângă altele, dragul de el se ocupa şi cu cămătăria, rosti Elizabeth. Le împrumuta oamenilor bani şi le trecea numele în carnetul lui negru.

Dane se relaxă deodată.

— Ah, asta. Se ridică de pe colţul mesei şi începu să se plimbe prin încăpere, rotindu-şi umărul pe care şi-l dislocase în timpul sezonului din ’79.

Elizabeth îl privea uluită.

— Cum adică: „Ah, asta“? Ştiai?

— Sigur că ştiam, în fond e un oraş mic. Jarrold era o sursă de bani în cazul în care aveai neapărată nevoie de ei. Nu e nimic deosebit.

— Nimic! Elizabeth sări în picioare şi făcu un pas spre el. Cum poţi să spui că e un nimic? Dacă unul dintre cetăţenii tăi model s-a săturat să-i tot plătească dobânda? Dacă bătrânul Jarrold strângea cu uşa pe cineva care nu putea plăti destul de repede, aşa că individul l-a scos din scenă?

— L-a scos din scenă? râse Dane. De unde ai venit cu o asemenea expresie, din filme?

— Vreau să spun că este posibil să fi fost omorât de oricare dintre aceşti oameni, insistă ea.

— Dar noi ştim deja cine l-a omorât.

— Ştii numai că ţi-ar conveni ca amărâtul ăla să fie criminalul.

Dane se încruntă iritat.

— Şi asta ce vrea să însemne?

— Am vrut să spun că preferi să arunci crima în spinarea unui idiot venit din Centura de Fier decât să arunci o privire în propria ta ogradă…

— E vorba de Cercul de Fier, o corectă el impasibil, şi nu am de ce să mă uit în propria ogradă.

— Ţi-e teamă de ce ai putea găsi?

— Nu, răspunse el, apropiindu-se de ea. Ştiu sigur ceea ce aş găsi! De asta nu am niciun motiv ca să mă uit acolo. Am un suspect care avea motive şi oportunitatea, şi sunt sigur că a avut şi mijloacele necesare. De ce m-aş apuca să caut ceva mai mult de atât? Crezi că n-am altceva mai bun de făcut decât să stau să inventez tot felul de criminali?

— Chiar dacă Fox este cel care l-a ucis, asta poate să însemne că el e numai cel care a dat lovitura, nu mintea din spatele armei…

— Fox? izbucni Dane. Cine naiba ţi-a dat numele ăsta?

Elizabeth se strâmbă dezgustată.

— Toată lumea din oraş ştie că despre el e vorba.

— La naiba! oftă Dane, strâmbându-se obosit.

Elizabeth continuă cu teoria ei:

— Este posibil să fi fost plătit de cineva…

Dane începu să râdă.

— Dumnezeule, eşti sărită de pe fix, cauţi conspiraţii peste tot? Crezi că Lee Harvey Oswald a fost numai ţapul ispăşitor? Crezi că primul om care a păşit pe Lună a fost un fel de farsă? Crezi că Reagan ştia de…

— Da, răspunse Elizabeth, dând din cap. Nu mi-a plăcut niciodată de omul ăsta, nici măcar atunci când a jucat în „Zilele din Valea Morţii”.

Dane ridică ochii spre cer şi gemu încet. Doamne, de ce îi căzuse pe cap o crimă şi Elizabeth Stuart în acelaşi timp? Nu avea nici chef şi nici răbdare de aşa ceva în clipa aceea. Oftă chinuit, încercând să-şi stăpânească furia, pentru că era evident că ea încerca numai să-l ajute. Nu era doar vina ei că el mai avea puţin şi exploda.

— Majoritatea crimelor sunt foarte simple, îi zise el răbdător. Marea majoritatea a criminalilor sunt tâmpiţi. Carney Fox l-a omorât pe Jarrold Jarvis ca să-i ia banii şi ca să se distreze, după care a dispărut. Finalul poveştii.

Elizabeth îl privea uluită, stăpânită de dorinţa de a-l prinde de umeri ca să-l scuture zdravăn. Simţea că nu acesta era adevărul, deja întrezărea o mulţime de secrete şi de motive, însă bărbatul care se ocupa de justiţie nici nu voia să audă ce avea ea de zis.

— Nu ai de gând să faci nimic în privinţa informaţiei pe care ţi-am dat-o? Nu ai de gând să cauţi carnetul, nu o să iei pe nimeni la întrebări sau…

— Nu.

— Incredibil, murmură ea, scuturând din cap de parcă ar fi fost ameţită. Nu-ţi pasă că unul dintre cei mai proeminenţi cetăţeni ai oraşului era cămătar…

— Nu era cămătar…

— Nu-ţi pasă că există probabil vreo duzină de oameni care ar fi avut suficiente motive ca să-l omoare, aşa cum nu pari interesat să descoperi adevărul, rosti ea cu cinism. Tu vrei numai să închei cazul în timp record şi cu un minim de agitaţie.

— Nu am chef să-mi muncesc creierii cu o teorie neclară.

— Nu, tu vrei să dai vina pe un străin şi să închizi cazul. Să-ţi păstrezi orăşelul curat, indiferent de mizeria care zace ascunsă pe sub suprafaţa lucioasă. Elizabeth miji ochii şi îl privi cu dezgust. Eşti leneş, asta e.

— Serios? izbucni Dane, jignit de afirmaţia ei. Iar tu vorbeşti mult prea mult.

Şi stăteau mult prea aproape unul de celălalt, cugetă Dane mai departe. Elizabeth se afla la câţiva centimetri de el, roşie la faţă şi cu ochi strălucitori şi pupile dilatate.

Dane îşi zise că ar fi trebuit să se îndepărteze, numai că era incapabil să facă o mişcare. Ceva mai puternic decât bunul-simţ îl împingea spre ea, îi făcea ochii să se oprească asupra acelor buze senzuale. Voise s-o guste din clipa în care o văzuse prima oară, iar acum nu vedea niciun motiv pentru care nu şi-ar fi îndeplinit dorinţa.

Cum buzele ei erau uşor desfăcute, Dane luă gestul ei drept o invitaţie discretă, aplecându-se şi sărutând-o.

Avea buze moi şi dulci. Aşa cum nici nu-şi imaginase. Era mai grozav decât îşi putea închipui cineva. Un clopoţel de alarmă se declanşă deodată undeva în spatele minţii lui, dar dorinţa alungă sunetul şi orice gând de precauţie, îşi vârî mâna în părul ei şi îi înclină capul într-o parte, pentru a putea s-o guste în voie.

Elizabeth gemu uşor din cauza şocului pe care-l resimţea trupul ei în contact cu el, iar Dane profită de ocazie ca să-i invadeze gura. Începu s-o sărute încet, profund, posedând-o. O prinse cu mâna de mijloc şi o lipi de trupul lui încordat.

Elizabeth tremura şi gemea fără ca măcar să fie conştientă că scotea vreun sunet. Dane era periculos într-un fel în care legile omului erau anulate, fiind înlocuite cu cele ale naturii. Probabil că şi el credea acelaşi lucru ca şi ceilalţi, că era o femeie uşoară, o târfă de lux.

Îşi propti mâinile în pieptul lui tare şi îşi desprinse buzele de gura lui acaparatoare.

— Şi eu care credeam că nu ne puteam pune de acord în nicio privinţă, murmură Dane.

Elizabeth se cutremură uşor. În clipa aceea îl ura la fel de mult ca pe ceilalţi. Îl ura pentru că gândea ca restul lumii. Îl ura pentru că o făcuse să-l dorească. Îl ura pentru că o făcuse să se dispreţuiască.

— Nu, nu ne putem pune de acord, şopti ea cu amărăciune.

El ridică leneş o mână şi-i dădu deoparte o şuviţă de păr ce-i căzuse în ochi.

— Mincinoaso.

Încet, seducător, el îşi mişcă vârful degetului în lungul obrazului atingând colţul gurii ei. Dorinţa îi întinsese nervii la maximum.

Dar şi mânia se aduna în ea. Fixându-şi privirea asupra lui, îşi lăsă bărbia în jos şi-l împinse cu fermitate.

Dane şuieră aerul din plămâni printre dinţi şi îşi puse brusc mâna pe spatele ei. Elizabeth încercă să se îndepărteze, dar mâna lui stângă stătea încă pe curba şoldului ei. Degetele lui se strânseră încercând s-o ţină pe loc.

— A sunat doctorul Truman.

Cuvintele răsunară cu puterea tunetului de-a lungul camerei. Elizabeth tresări şi uitându-se spre uşă îl văzu pe Ellstrom care se holba la ei, plimbându-şi privirea de la faţa vinovată a lui Elizabeth la şeful lui. Jentzen se aşează în spatele biroului radiind de mânie şi aroganţă. Îşi strânse pumnii băgaţi în buzunarele pantalonilor, dar asta nu-l ajută prea mult să ascundă situaţia jenantă.

„Nemernicul are totul", se gândi Boyd, în timp ce stomacul i se strângea. Putere, poziţie, femei. Ca un fost fotbalist era obişnuit cu temenelele oamenilor din oraş. Ei bine, asta n-o să mai ţină mult. Boyd era un tip ce avea un plan. El o să cadă din vârful top-ului… dacă o să-i găsească nota falsă. Nervii îi chinuiau în continuare intestinele.

— Şerifule!

Dane îl fixă cu privirea pe Ellstrom şi-i zise:

— Foloseşte-ţi inteligenţa şi bagă la cap că se ciocăneşte la uşă înainte să intri.

Ellstrom îşi înghiţi nodul din gât şi nu zise nimic din ce-i stătea pe limbă. Faptul că se sărutau nu însemna că ajunseseră şi în pat. Dar, jucată cum trebuie, această carte putea duce la sfârşitul norocului lui Jentzen, fiu de căţea.

— Doctorul Truman a sunat, spuse iar.

Elizabeth se străduia să lupte împotriva umilinţei. Ellstrom făcu o jumătate de pas în spate lăsând în uşă un spaţiu destul de îngust încât să-i permită ei să treacă doar dacă se întorcea într-o parte. Simţi privirea lui obraznică şi ştiu că pentru ea nu avea de ce să fie o piedică acest dispreţ masculin. Probabil că el şi cu Jentzen vor chicoti pe cinste după plecarea ei. N-ar mai fi contat că se urau. Bărbaţii se simt uniţi când e vorba de sport şi femei.

— Scuză-mă, Ellstrom, mârâi ea. Buricul tău îmi stă în cale.

Ellstrom se încruntă şi mai făcu o jumătate de pas în spate. Când Elizabeth încercă să se îndrepte spre uşă vocea lui Jentzen o opri:

— Discuţia nu s-a terminat, domnişoară Stuart. Tonul său părea obişnuit, dar ea simţi ceva din duritatea oţelului ascuns înăuntru. O promisiune. O ameninţare.

Elizabeth îi aruncă o privire aprigă peste umăr.

— Ba s-a terminat în ce mă priveşte. Poţi folosi sau nu informaţia pe care ţi-am dat-o, dar am de gând să caut adevărul, indiferent de ajutorul tău.

Aaron era încă acolo când Elizabeth sosi şi ea acasă. Îi aruncă o privire în timp ce îşi curăţa şi strângea uneltele.

— Este trecut de şapte, spuse ea atârnându-şi geanta de spătarul scaunului. Era prea obosită ca să mai aprecieze

ceea ce făcuse Aaron. Încălecă scaunul şi se lăsă să cadă pe el, apoi îşi sprijini bărbia în mâinile aşezate pe spătarul lui. Am crezut că ai plecat până acum, adăugă ea.

Aaron, concentrat, răzui cu şurubelniţa o bucată de vopsea, după care îşi curăţă scula cu o fâşie de pânză. Un bărbat trebuie să-şi ţină sculele — ca şi viaţa — curate şi în ordine. Aşează şurubelniţa la locul ei în cutie.

— A fost o zi de lucru plină, spuse el.

Cu o urmă de zâmbet, Elizabeth îl întrebă:

— Eşti cumva membru într-un sindicat? Părea că-i lucrul cel mai potrivit.

— Aparţin Bisericii, zise el netezind cu pila încă o dată lemnul. Se uită pe furiş spre Elizabeth. Părea gata să adoarmă aşa cum stătea călare pe scaun.

— Şi tu ai întârziat Elizabeth Stuart. Mă gândesc că nici tu nu aparţii vreunui sindicat. Ea îşi lăsă capul pe spate şi îi zâmbi.

— Ştii ce se spune, scumpule. Păcătoşii n-au răgaz şi nu există ceas de pontaj în timpul investigării unei crime. Apoi îşi îndreptă spatele înţepenit.

Răgaz. Cuvântul se învârtea în capul lui Aaron în timp ce el îşi plimba privirile pe curbele corpului ei. Ar fi trebuit să o considere o desfrânată, dar nu asta gândea despre ea. Elizabeth nu părea conştientă de felul aţâţător în care se mişca, de faptul că sânii îi săltau pe sub tricoul alb, de felul în care-i flutura părul. Tentaţia era în Aaron. Trecuse mult timp fără nevastă.

— Desigur, zise Elizabeth turnându-şi un pic de whisky luat de la Broke, dacă Jentzen va face cum îl taie capul cazul va fi închis cât ai zice peşte.

Se uită la şirul de pahare de pe raft şi-şi alese unul mai curat în care-şi turnă o porţie de alcool. După ce luă prima înghiţitură care alunecă pe gât cu uşurinţă, simţi o căldură plăcută în stomac, iar nervii ei se destinseră.

— El vrea să termine totul cât mai repede şi fără complicaţii, murmură ea întorcându-se cu faţa spre masă şi adulmecă aroma de malţ ce se răspândea din pahar de parcă ar fi fost un parfum scump. Nu contează dacă se face sau nu dreptate, adăugă ea.

— „Dreptatea este a mea a spus Domnul", cită Aaron.

— Asta cred oamenii ca tine? Să lăsăm să-i pedepsească Dumnezeu pe criminali?

— Nu stă în puterea noastă să ne judecăm semenii. Îşi aşeză cârpa în cutie şi se întoarse cu faţa spre ea, băgându-şi mâinile lungi adânc în buzunare. O privi cu ochii săi întunecaţi şi zise: Nu noi aducem moartea indiferent sub ce formă. Este voia Domnului în toate.

Se gândeşte la nevastă-sa moartă, presupuse Elizabeth. Gândul acesta îi înmuie inima.

— Există o diferenţă dacă un om nevinovat intră la puşcărie, zise ea.

El se încruntă.

— Şi astfel îl lăsăm pe Domnul să decidă ce se întâmplă. *„Es waar Gotters Wille".* Dorinţa Domnului. Planul Domnului, murmură el ca pentru sine. Apucă cutia cu unelte de toartă şi se întoarse către uşă. Mă voi întoarce mâine Elizabeth Stuart. Este nevoie de multă muncă aici.

— Da, văd că n-ai terminat, spuse Elizabeth, privind la dulapul fără uşi şi la masa pe care Trace o zgâriase. M-aş simţi mai bine dacă ai vrea să rămâi la cină.

— „Danki, “ nu.

— Eşti un om isteţ Aaron, spuse ea. Nu am spus că o să gătesc ceva. Am câteva sandwich-uri cu ton, dacă-ţi place peştele.

— Îmi place, spuse el întorcându-se, din nou, spre uşă.

Elizabeth îl urmă afară cu paharul de scotch în mână.

— Mulţumesc din nou pentru lucrare Aaron. Este plăcut să vezi un vecin prietenos pe aici.

Aaron se opri la picioarele scărilor şi privi în sus spre ea. Un colţ al gurii îi zvâcnea de parcă cuvintele ei fuseseră amuzante, dar nu spuse nimic. Elizabeth îl urmări cum se îndrepta spre trăsurică ca să-şi pună cutia cu unelte sub scaun. După alte câteva momente calul cel bătrân tropăia obosit pe drum, trăgând în urma lui trăsurică cea neagră. Soarele se afla în josul cerului scăldând zona în purpuriul amurgului.

O pasăre cu aripi roşii cocoţată pe stâlpul de telegraf îşi înălţa ultimul cântec al zilei. Vântul de seară aducea cu sine aroma proaspătă de fân cosit. Înserarea liniştită ascundea cumva agitaţia din timpul zilei. Aaron Hauer se ducea acasă să doarmă liniştit, separat de nebunia care înghiţise viaţa lui Elizabeth. Aceasta era calea Amish, să lase lumea să meargă mai departe fără s-o bage în seamă. Elizabeth avea impresia că nici oamenii din Still Creek nu erau prea diferiţi.

Şi aceştia erau, în felul lor, nişte separatişti gata să dea vina pe străini, pentru ca apoi să-şi continue viaţa ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Elizabeth se aşează pe treapta de sus, sorbi din băutură şi-şi sprijini capul de tocul uşii. Poate că Dane avea dreptate. Era posibil ca

acest Carney Fox să fie vinovat ca păcatul. Era, de asemenea, probabil ca un străin să fi adus necazurile acolo, însă ea avea impresia că altcineva se ascundea în spatele crimei.

Idei preconcepute. La ele se reducea totul. Dane ajunsese la concluzia că Fox era suspectul principal pentru că niciunul dintre cunoscuţii săi n-ar fi fost capabil de crimă. Era incapabil să-i privească pe cei din oraş fără să se lepede de impresiile trecutului. La fel cum nu se putea uita la ea fără a renunţa la impresia creată de articolele apărute în ziare.

Elizabeth se cutremură uşor. Ea venise în oraş dorindu-şi să tipărească doar adevărul, să scape de minciunile trecutului.

Adevărul era că-l dorea pe Dane Jentzen, iar acest lucru o speria mai mult decât gândul că trebuia să prindă un criminal, dar îl va prinde.

CAPITOLUL 11

Dane se trezi tresărind atunci când ceasul de pe noptieră începu să sune. Îl opri cu un gest nervos apoi miji un ochi ca să vadă cât este ora. Cinci. Zerourile roşii străluceau ca nişte ochi demonici. Doar trei ore de somn. Trei ore de somn neliniştit, bântuit de tot felul de imagini erotice cu Elizabeth. Gemu şi lovi ceasul.

Se ridică greoi în capul oaselor. Îşi trecu picioarele peste marginea patului, se sculă şi încercă să se îndrepte de mijloc, câte puţin cu fiecare pas pe care-l făcea. Când ajunse în faţa oglinzii de deasupra măsuţei de toaletă, constată că arăta ca un sălbatic. Îşi dădu părul din ochi şi îşi privi cu dezgust chipul încercănat şi neras. Arăta mai degrabă ca un criminal, nu ca un şerif gata să aresteze un răufăcător.

După ce făcu un duş rapid şi se rase, se îmbrăcă cu o pereche de blugi şi o cămaşă, apoi străbătu holul în ciorapi, intrând în camera lui Amy. Rămase în cadrul uşii privind-o cum dormea. În lumina blondă a zorilor avea un chip angelic, ce-l făcea să se simtă teribil de vinovat. Nu apucase să petreacă nici măcar un ceas cu ea de când venise din Los Angeles, iar fiecare oră ce trecea îi apropia de momentul plecării ei.

Tăcut, traversă camera pe care ea o decorase singură prima dată când venise să stea la el. Pereţii fuseseră tapetaţi în mov, covorul era de un purpuriu stins. Mobila, perdelele şi lenjeria de pat erau de un alb strălucitor. Dane se simţea ca un gigant în timp ce ocolea o măsuţă delicată aflată chiar în apropierea patului.

Se aşeză pe marginea patului şi întinse mâna ca să dea deoparte o şuviţă de păr castaniu ce poposise pe obrazul fetei. Amy murmură ceva în somn, apoi se întoarse pe cealaltă parte. În clipa următoare însă, ca şi cum i-ar fi simţit prezenţa, deschise larg ochi.

— Ce faci, scumpo, şopti Dane zâmbind încântat. N-am vrut să te trezesc.

— Cât e ceasul? întrebă ea ridicându-se şi strecurându-se somnoroasă în braţele lui.

— Foarte devreme, murmură Dane mângâindu-i părul. Trebuie să plec la muncă. Am vrut doar să trec să te sărut de la revedere.

Fata se strâmbă nemulţumită şi se trânti la loc pe vraful de perne dantelate.

— Munceşti prea mult!

Dane se simţi cuprins de un nou val de vinovăţie.

— Îmi pare rău, scumpo. N-am de ales.

— Ştiu, răspunse ea, privind în jos la tricoul cu care dormea. Dar tare mult aş vrea să nu fi obligat să lucrezi.

— Şi eu. Mi-ar plăcea să-mi iau liber următoarele trei săptămâni şi să-mi petrec tot timpul cu tine. Din păcate sunt obligat să rezolv cazul mai întâi.

— E aproape gata? Doamna Cranston a spus că şti cine a comis crima, dar că încă nu l-ai prins.

— O să-l prindem. Poate chiar astăzi. Pe urmă o să vin repede acasă şi o să facem o partidă de football. Ce zici?

Era un alt obicei de-al lor, unul pe care Amy îl iniţiase pe la vreo şase ani. Amy îi observă nerăbdarea şi se scuză.

— Îmi pare rău, tăticule, îi zise ridicând mâinile ca să-i arate unghiile lungi şi atent îngrijite. Mă duc în tabăra de majorete şi aş muri de ruşine dacă aş merge aşa, rosti ea dezolată. Îi rănise sentimentele şi era ultimul lucru pe care dorise să-l facă. Era el drăguţ, dar nu înţelegea că ea crescuse.

— Îmi pare rău tată, zise ea muşcându-şi buzele.

— Nu, este în regulă. Dane tresări jenat de simpatia ce o vedea pe faţa fiicei lui. Se strâmbă şi îi ciufuli părul ca să-

şi ascundă stânjeneala. Pe dinăuntru suferea că pierduse acel ritual.

— Unghii, asta-mi lipsea. O îmbrăţişă cu mâna stângă, iar cu dreapta o gâdilă declanşând un val de chicoteli. Ştiu că ai un prieten ce lucrează la spital, adăugă el.

— O, da? Amy se băgă în pat şi se acoperi cu pătura. Ei bine, mă simt mult mai bine fără tratamentul nici unui prostănac.

— Zău!? Da' cine-i? întrebă Dane tărăgănat.

— Curios tată am. Îşi aranjă pătura, iar Dane îi netezi părul cu degetele.

— Ei, acum trebuie să plec. Amy se întinse şi îşi sărută tatăl pe obraz.

— Prinde-l azi, tată, ca mâine să ne petrecem timpul împreună, spuse ea. Dane o sărută şi părăsi camera întrebându-se dacă ea era mândră că de el depindea aplicarea justiţiei.

— Bună dimineaţa!

Elizabeth îşi ridică privirea pe deasupra teancului de hârtii de pe birou mirată că primise o vizită la şapte şi jumătate dimineaţa. Venise în mod special de la şapte ca să profite de linişte şi să lucreze, în timp ce o aştepta pe Jo să se întoarcă de la Grafton. Aceasta o sunase cu o seară înainte ca să-i spună că avea să se întoarcă de-abia în această dimineaţă. Rich Canon stătea în cadrul uşii, încercând să arate ca un politician aspirant, îmbrăcat cu o cămaşă albă apretată şi o cravată roşie. În pofida acelui lustru, Elizabeth se îndoia că el o să ajungă prea departe în politică.

Rămase nemişcată un moment lung mulţumindu-se să-l privească fix şi aşteptând să-şi piardă calmul. Rich mustăci uşor şi întrebă:

— Jolynn e aici?

— Nu, răspunse Elizabeth ridicându-se de pe scaunul ce scârţâi şi se apropie de el.

Rich îşi pierdu răbdarea. Fălcile i se încordaseră. În acel moment îi zâmbea cu răutate.

— Trebuie să vină de la Grafton cu ediţia specială a ziarului, îi zise ea. În caz că n-ai fost prea ocupat cu aranjatul mustăţii în oglindă, probabil că ai aflat că scumpul tău socru a dat colţul seara trecută.

— Da, ştiu, zise el sardonic. Elizabeth clipi surprinsă.

— Ca să vezi, înseamnă că tu o să te ocupi de afacerile tatălui socru.

— O să mă ocup de afacerile din construcţii până o să găsim pe cineva potrivit să le preia, spuse Rich. Repetase şi finisase această frază pentru presă dorind să se arate îndurerat, dar sigur pe el. Moartea lui Jarrold îl ajuta să-şi îmbunătăţească imaginea publică.

— Am prea mult de lucru acum, când îmi încep campania politică, adăugă el.

— Chiar şi fără campanie din câte am auzit, râse Elizabeth. Când îl văzu pe Rich întunecându-se la faţă, continuă:

— Hai, scumpule, că nu este nicio pagubă. Talentul de a evita munca este una din primele cerinţe pentru un politician. Treaba ta este să arăţi cât mai bine.

Rich oftă îmbufnat.

— Crezi că Jo se întoarce repede? întrebă ei.

— De ce? Ai de gând să o călăreşti şi în dimineaţa asta? Rich îşi pierdu răbdarea. Se înroşi şi privi în mod automat prin cameră ca să vadă dacă a mai auzit cineva cuvintele ei. Ridică un deget ameninţător.

— Ascultă, se răsti el, probabil că ăsta-i genul de vorbe care se spun pe şleau în Georgia sau de unde dracu' ai venit.

— Nu, răspunse ea gata de bătaie. Jolynn nu ar fi apreciat amestecul ei, dar, ce dracu', Jolynn nu era acolo. Ascultă aici Richie, îi zise ea aplecându-se spre el. N-o să pricep nici dacă mă tai de ce Jolynn nu ţi-a tăiat macaroana. Însă dacă o să fie nevoie şi dacă te mai prind pe aici, o s-o fac eu în locul ei…

— Am vrut doar să stau de vorbă cu ea, răspunse el exasperat, ridicând mâinile a lehamite. Nu ştiu ce ţi-a zis ea despre mine, dar…

Elizabeth strâmbă din nas.

— N-a trebuit să-mi spună nimic, durule. Îi miros pe cei ca tine de la un kilometru depărtare.

Rich făcu un pas în spate încercând să-şi stăpânească furia. Nu o plăcea deloc pe Elizabeth. Era o nemernică cu o limbă mai ascuţită ca lama de ras. Dacă n-ar fi fost proprietara singurului ziar din oraş, i-ar fi spus să se ducă dracului.

— Ascultă, îi zise el felicitându-se în sinea sa pentru diplomaţia de care dădea dovadă, eu şi cu Jolynn avem micul nostru aranjament.

— Lasă că ştiu eu ce aranjament ai tu cu Jolynn.

— Aha, ei bine, asta nu e deloc treaba ta.

Elizabeth ridică mirată din sprâncene.

— Serios? Mie mi se pare că oamenii din zona asta sunt puţin cam prea conservatori ca să voteze un bărbat ce-şi regulează fosta nevastă de câte ori are ocazia.

Richie se înroşi la faţă şi se încruntă.

— Nu încerca să mă ameninţi, o preveni el. Jolynn nu m-ar da niciodată în vileag. Însemnăm prea mult unul pentru celălalt.

Elizabeth izbucni în râs. Individul era şi mai cretin decât îşi închipuise, dacă credea că putea să scape cu o asemenea replică.

— Asta e gluma cea mai proastă pe care am auzit-o de multă vreme, scumpule, zise ea râzând cu poftă. Mai bine te-ai pregăti puţin înainte să înceapă campania.

Rich îşi înghiţi mânia îndreptăţită şi mai făcu un pas către uşă.

— Să nu uiţi să-i spui să mă sune atunci când se întoarce.

— Cauţi să stabileşti un alibi pentru noaptea în care bătrânul Jarrold a dat colţu'? îi făcu semn cu ochiul şi dădu din cap binevoitoare. Bine gândit.

Rich încremeni.

— Vrei să spui că, după părerea ta, mă număr printre suspecţi?

— Nu, dar dacă tot ai adus vorba, trebuie să recunoşti şi tu că ai multe de câştigat. Micuţa Suzie primeşte o bucată mare de avere, dacă nu mă-nşel.

— Avem destui bani.

Elizabeth izbucni în râs.

— Doamne, ai milă! Nimeni nu are destui bani. Dar poate că ai vrut afacerea doar pentru tine. Ori, cine ştie, poate că Jarrold avea numele tău în carneţelul lui negru.

Rich strânse din maxilare şi se înroşi şi mai tare la faţă, de parcă ar fi fost pe punctul de a se sufoca.

— Candidez pentru un post public, domnişoară Stuart, şi n-ar fi fost prea inteligent din partea mea să-l omor pe omul care mă susţinea.

Elizabeth zâmbi ironic.

— Dar cine spune că eşti isteţ?

Rich mugi şi făcu un pas spre ea, gata să se dezlănţuie.

— Ştii, îi zise el întinzând un deget spre ea, eşti mult prea tupeistă. Oamenilor de pe aici nu le plac străinii care vin şi fac băşcălie de ei. Nu cred că o să-ţi faci mulţi prieteni.

— Nu aş vrea să am un prieten ca tine, zise ea.

Rich o privi cu răutate.

— Dar nici ca duşman nu m-ai dori, îi zise întunecat la faţă. În clipa următoare uşa se deschise, alungând tensiunea din cameră. Dane îşi făcu apariţia, iar Elizabeth răsuflă uşurată. Nu crezuse vreodată că avea să se bucure de apariţia lui.

— Bună dimineaţa, şerifule, îi zise ea mulţumită.

— Bună dimineaţa.

Dane se întoarse să-l privească pe Canon. Rich era furios ca un taur. Roşu la faţă şi cu ochii strălucitori, ca pe vremea liceului, când jucau fotbal, numai că acum era vorba de Elizabeth şi nu de un arbitru. Elizabeth făcea ce făcea şi ajungea întotdeauna să-i scoată din pepeni pe oameni.

— Bună, Dane, rosti Rich, dând uşor din cap. Canon încă îl mai considera un rival, ca acum douăzeci de ani, nereuşind să treacă peste mentalitatea unui licean. De când Dane se întorsese acasă, după terminarea carierei de fotbalist, Rich încercase mereu să arate că el era mai bogat, mai popular, mai important.

— Rich, trebuie să stăm azi de vorbă despre Jarrold.

— Dumnezeule, Dane, nu sunt un suspect! spuse Rich, înghiţindu-şi cu greu nodul din gât.

— Este vorba de rutină. Trebuie să aflăm tot ce s-a întâmplat în ziua crimei. Să descoperim cu cine a stat de vorbă şi cine i-a atins Lincon-ul cu mâna.

— Credeam că toată lumea ştie că ucigaşul este Carney Fox.

— După cum am spus şi înainte, este vorba de rutină, repetă Dane. Acesta era marele dezavantaj al unui orăşel. Toată lumea era la curent cu ce se petrecea.

— Da, bine, o să trec, răspunse Rich, zâmbind cu obrăznicie. Dar să ştii că am un alibi. Am fost cu Jolynn, adăugă, întorcându-se să zâmbească nesuferit spre Elizabeth. Lucram la promovarea campaniei mele.

— Grozav! răspunse Dane, ştiind precis ce anume făcuse Rich. Îşi frecă faţa, încercând să alunge un căscat. Ne vedem mai târziu, Rich.

Canon ieşi din redacţia ziarului încântat de sine. Dane scutură din cap şi se sprijini de tocul uşii.

— Nu ştiu pe cine crede el că păcăleşte. Toată lumea ştie că i-o trage lui Jolynn.

— Probabil că tu îl consideri mare mascul, se repezi Elizabeth în apărarea prietenei sale.

Dane scutură din cap obosit.

— Nu, îl consider un nemernic fățarnic.

— Ei bine, rosti ea îmbufnată, mă bucur să văd că ți-au mai rămas unele principii.

Dane ignoră înțepătura. Se întoarse spre ea și o privi cu atenție. Părea aproape o puritană cu fusta lungă și bluza albă de dantelă, părul strâns bine la spate.

— Oho, am principiile mele, domnișoară Stuart. Iar dumneata te ridici la înălțimea multora dintre ele, sau le încâlci flagrant pe altele.

Dane se vedea nevoit să admită că din punct de vedere sexual, Elizabeth era tot ce-și dorise, ba chiar mai mult, și, atâta vreme cât nu se gândea la ea altfel, totul era în regulă.

— Mă simt măgulită, mormăi ea. Dar dacă-ți imaginezi că o astfel de metodă o să te ajute cu ceva, te înșeli. Nu sunt interesată. Elizabeth dădu să se îndepărteze de el, însă Dane o prinse de braț.

— Seara trecută mi s-a părut că erai destul de interesată, murmură el, mângâindu-i încheietura mâinii.

— Cred că m-ai confundat cu hormonii tăi, scumpule, îi zise ea cu răsuflarea tăiată. Dane o trase și mai aproape, după care îi zise:

— În viața asta, singurii care nu mint sunt hormonii, iar ai noștri vorbesc aceeași limbă.

Să-l ia naiba, își zise Elizabeth în sinea ei, are dreptate. Își blestemă corpul că nu avea mândrie, rușine ori inteligență, atunci când venea vorba de alegerea bărbaților. Însă ea nu intenționa să cedeze, mai ales acestui bărbat care avea o părere proastă despre ea.

— Da, dar restul corpului tău? întrebă ea. Urechile tale pricep americana sau e nevoie de un interpret? Nu sunt interesată de o legătură cu tine.

Dane îi dădu drumul.

— Mai vedem noi, murmură el.

— Poate când or zbura porcii, zise Elizabeth.

Dane izbucni în râs.

— Cristoase, ce gură bogată ai. Toate femeile din Texas sunt ca tine, cu trupuri mortale şi limbi ascuţite? Elizabeth nu se putu abţine să nu zâmbească. Ameninţarea intimităţii dispăruse, dar ea se temea că avea să-l placă mai mult, căci atunci când nu se purta ca un măgar avea un farmec incontestabil.

— Nu, rosti ea. Sigur că toate fetele bune din Texas aspiră să devină reginele frumuseţii. Ghinionul meu este că am moştenit limba ascuţită a tatălui meu şi nu am câştigat niciun concurs de frumuseţe.

— Pun pariu că aşa este.

El chicoti încântat. Oricât de mult îl irita limba ei ascuţită, era nevoit să admită că-i plăceau discuţiile cu ea. Avea obiceiul să spună ce gândea, ceea ce lui Dane îi convenea de minune. Erau altele ce nu-i plăceau la ea.

— Cel mai bine mi s-a potrivit rolul de regină a circuitului rodeo.

— Nu zău!?

— Pe bune. Am câştigat titlul ăsta doi ani la rând şi dă-mi voie să-ţi spun că e mult mai greu decât un concurs obişnuit de frumuseţe, pentru că fata trebuie să fie frumoasă, să călărească bine şi să danseze în timp ce se

fereşte de cowboys. Aş vrea s-o văd pe miss America făcând aşa ceva.

— Nu-mi pot imagina că ai făcut asta, zise Dane.

— Ce? Să călăresc pe taurul mecanic?

— Nu. Să te fereşti de cowboys.

Elizabeth se încruntă nedorind să admită că nu se ferise de Bobby Lee Breland, iar dovada era fiul lor.

— Ai venit cu o treabă precisă, şerif Jentzen, sau ai dat pe aici ca să mă insulţi şi să te holbezi la decolteul meu?

Dane intrase doar pentru că observase pe geam furia din ochii ei când sărise la Rich Canon, însă nu vedea de ce să-i spună şi ei treaba asta. Reacţionase imediat şi instinctiv numai la gândul că Rich începuse să se învârtă pe acolo. În clipa aceea nu îndrăznea să analizeze motivul care-l îndemnase să între şi în mod categoric nu dorea ca Elizabeth să ştie acest lucru. El unul dorea ca situaţia dintre ei să fie cât mai simplă. Chimie şi sex.

— Mă întrebam dacă totul a mers bine seara trecută, răspunse el încet.

— Cum adică? întrebă Elizabeth suspicioasă.

— N-ai primit vreun telefon mai ciudat? Niciun vizitator întârziat?

Elizabeth se cutremură fără voie.

— Crezi că ucigaşul mă urmăreşte?

— Toată lumea ştie că ai fost prima persoană care ai ajuns la faţa locului şi încă nu am reuşit să stabilim dacă ai văzut ceva suspect.

— Vrei să spui că sunt o ţintă vie? rosti ea înfuriindu-se din cauză că simţea în gură gustul fricii.

— Nu, doar te previn să fii foarte atentă, răspunse Dane. Îţi spun de pe acum să nu te apuci de propria ta investigaţie. Bagă-ţi nasul ăla frumos unde nu-ţi fierbe oala şi o s-o păţeşti. În timp ce tu născoceşti fel de fel de conspiraţii, criminalul umblă liber, nederanjat de nimeni.

— Cineva de pe aici ar trebui să investigheze cazul ăsta, îi zise Elizabeth iritată şi nu te văd pe tine făcând treaba asta.

— Păi, nici nu trebuie să mă vezi, dulceaţă.

— Oh, nu încerca să mă faci să cred că-ţi faci meseria acum, îl provocă ea încrucişându-şi braţele. Amândoi ştim că nu-ţi vine să scormoneşti în viaţa celor din oraş. Ai închis ochii atunci când un afacerist se ocupa cu camăta. Preferi să nu vezi că jumătate din populaţia masculină aleargă cu pantalonii în vine prin oraş regulând orice femeie disponibilă. Te faci că nu observi nimic din toate astea numai ca să nu-ţi pierzi aura de erou.

— Nu încerca să-mi spui că nu-mi fac treaba, rosti Dane încordat. Am petrecut jumătate din noapte privindu-l pe medicul legist cum îl hăcuia pe Jarvis, am ajuns acasă la timp ca să-i urez noapte bună fetei mele, apoi am stat câteva ore în şa încercând să-mi fac treaba. Nu-i dădu satisfacţie să-i spună că ea era motivul pentru care călărise jumătate de noapte. Singur se angajase să o păzească de posibilitatea ca Fox să-i facă o vizită. Jarvis n-a fost un cămătar, iar adulterul nu este pedepsit de lege, adăugă el. Tu, dintre toţi oamenii, ar trebui s-o ştii cel mai bine. Dane se bucură sincer când o văzu tresărind, semn că remarca lui lovise unde trebuia. Dădu din cap în direcţia ei. Păzeşte-ţi spatele, domnişoară Stuart.

„Cauza morţii: hemoragie masivă.

Arma crimei: lamă subţire şi foarte ascuţită.”

— Mare scofală, mormăi Yeager sarcastic. Stătea cu picioarele sprijinite de biroul lui Dane, citindu-i notiţele făcute la autopsie. Avea cravată la gât pentru că urma să dea un interviu, iar aceasta făcea parte din uniforma de agent. Cravata însă era prea scurtă şi îl strângea cam tare de gât, dar nu-i păsa, căci nu se formaliza din cauza interviurilor. Este ceva interesant aici sau pot să închei raportul?

— Nimic în plus faţă de ce ai auzit şi tu, îi răspunse Dane păşind peste corpul câinelui. Acesta mârâi dezgustat, în timp ce Dane se lăsă să cadă în scaun. Apoi se frecă la ochi şi simţi în gură gustul coclit al cafelei. Stătuse la telefon jumătate de dimineaţă, iar în acel moment de-abia aştepta să plece în căutarea lui Carney Fox ca să iasă puţin la aer. Din păcate, nemernicul fusese prins într-un bar din Loring, iar Kauffman şi Spencer îl aduceau.

— Am discutat cu băieţii de la laborator, continuă Dane. Jarvis oricum avea zilele numărate. În conformitate cu doctorul lui din Rochester, avea mari probleme cu flebita. Yeager tresări uşor.

— Aha, lua anticoagulante. Asta ne poate rezolva problema cu ora exactă a morţii. Dane încuviinţă din cap.

— Da, s-ar fi putut petrece ceva mai devreme, dar e greu de spus. Cum nu-l putem plasa pe Fox la locul faptei, oricum nu contează. Dar este ceva ce nu se leagă. Dacă era acolo pe la şase, şase şi jumătate, şi l-a omorât, de ce a

fugit? De ce s-a chinuit să bage cadavrul în maşină şi să-l lase aşa?

— Nici nu trebuie să ştii fiule, zise Yeager punându-şi picioarele jos şi aplecându-se în faţă. Tu trebuie doar să dovedeşti că el este autorul, adăugă el. Ai mai primit vreun raport cu privire la alte dovezi?

— Nimic important. Doar analize ale prafului, murdăriei şi a altor particule de pe podeaua maşinii. Avea fire de bumbac albastru pe spatele cămăşii, probabil de la o cămaşă de lucru. Dane ridică o sprânceană.

— Nici nu sunt mulţi lucrători pe şantier. Putem să ne lăudăm că avem o puzderie de amprente. Jarvis îşi folosea Lincoln-ul ca birou pe roţi. Oamenii intrau şi ieşeau din maşină în fiecare zi.

— Avem nevoie de un set de amprente proaspete, îi reaminti Yeager.

Dane dădu din cap. Aveau nevoie doar de amprentele lui Fox, de una sau două alte dovezi, de puţin noroc şi vor putea închide cazul. Părea simplu ca bună ziua. Îşi alungă din minte imaginea acuzatoare a lui Elizabeth, în timp ce stomacul lui protesta de prea multă cafea băută.

Carney Fox era imaginea întruchipată a dezinteresului insolent, aşa cum stătea nemişcat şi îi ignora pe ajutorii de şerif care se învârteau prin cameră aşteptându-şi şeful. El, personal s-a aşezat în capul mesei lungi şi încerca să-şi rupă coaja unei zgârieturi. Aşa trântit pe scaun părea gata-gata să se scurgă pe podea. Mic şi slab, nu putea să pară impozant din punct de vedere fizic. Cea mai bună armă a lui era obrăznicia, la care excela.

— Vrei să chemi un avocat?

Fox nu ridică fruntea, ci doar privirea rece, ţintuind-o asupra grăsanului ce se aşezase la celălalt capăt al mesei. Ellstrom. Dăduseră nas în nas de vreo două ori de când venise în oraş. Carney n-avea pic de respect sau încredere în oamenii legii în general, iar pe Boyd Ellstrom nu putea să-l înghită. Se strâmbă spre ajutorul de şerif şi râse batjocoritor.

— Pentru ce?

Ellstrom îşi ridică privirea de pe carnetul pe care scrisese câteva observaţii şi se încruntă.

— Pentru că ai intrat în rahat până în gât, bou sinistru ce eşti!

Carney îşi trecu mâna prin părul roşcat, îmbâcsit de gel, privindu-l arogant pe Ellstrom. Părea să se amuze copios.

— Nu prea cred.

După cum vedea Carney situaţia, putea să spună că stătea chiar pe roze. Chicoti mulţumit atunci când îl văzu pe Ellstrom furios, cum se ridica greoi de pe scaun.

— La naiba! Carney tuşi sufocat şi începu să fluture o mână prin faţa nasului. Iisuse Cristoase, Ellstrom! mai abţine-te şi tu de la mâncare.

Ellstrom se întoarse şi-l fulgeră cu privirea.

— Taci dracului din gură, scârbă ordinară!

Uşa camerei de interogatoriu se deschise, iar Carney îşi ridică privirea chiar în momentul în care intra Jentzen, gata să ia pe cineva la bătaie. Din tot oraşul acela prăpădit, Dane Jentzen era singurul copoi de care Carney avusese mare grijă să se ferească. Tipul de la Birou intrase imediat după şerif, şifonat şi ameţit de oboseală. Jentzen îi dădu

un ordin unuia dintre subordonaţii care-l aduseseră până acolo, parcă Spencer se chema, iar acesta ieşi din cameră ca din puşcă. Kaufman şi Ellstrom rămaseră pe loc.

— Vrei să chemi un avocat? întrebă Dane, aşezându-se degajat în faţa lui.

Carney începu să se foiască în scaun. Felul în care-l privea Jentzen îi dădea fiori. Deşi n-avea de ce să-şi facă griji, Fox încercă să se îmbărbăteze singur. Doar avea toate cărţile în mână. Fornăi iritat şi-şi lăsă capul pe un umăr.

— Sunt acuzat de ceva?

Yeager îi zâmbi larg.

— Nu, ăsta-i un interogatoriu liber, pentru că nu ai fost arestat. Nu vrem decât să-ţi punem câteva întrebări. Poate reuşeşti să ne ajuţi.

Ellstrom pufni dispreţuitor. Carney dădu din umeri, zâmbind spre agent şi zise:

— Întrebaţi-mă ce vreţi.

— Bravo ţie, aşa te vreau! râse Yeager.

Dane îşi păstrase expresia împietrită. Al naibii să fie dacă avea de gând o clipă să fie prietenos cu nemernicul acela. La numai 22 de ani, Fox avea un cazier impresionant de delicte mărunte, presărat şi cu vreo două serioase — dar pentru care nu fusese dovedit — ca, de exemplu, atac armat şi posesie şi distribuţie de substanţe interzise. Numai bunul Dumnezeu mai ştia cât de mare era cazierul lui. Şeriful din comitatul St. Louis se bucurase sincer că individul intrase de acum sub jurisdicţia lui Dane.

O clipă şeriful îl privi lung, observându-l cu atenţie, cercetându-i fiecare trăsătură. Carney Fox era genul de şobolan care se strecura prin viaţă, scăpând nepedepsit de fiecare dată când încălca legea. Dacă îl găsea vinovat, atunci dreptatea avea să fie împlinită; asta era opinia lui Dane. Mai ales că-şi dorea din tot sufletul să fie vinovat.

— Am auzit că ai fost la Still Waters miercuri, îi zise în cele din urmă.

Carney ridică bărbia ascuţită, cu o expresie de încăpăţânare înciudată pe chip.

— Cine spune aşa ceva?

— Ai plecat de la Cocoşul Roşu la patru şi douăzeci. Ziceai că te duci la Still Waters cu niscaiva afaceri.

— M-a văzut careva pe acolo? întrebarea era, de fapt, o provocare. Carney îşi încrucişă braţele la nivelul pieptului şi râse atunci când îl văzu pe şerif întunecându-se la faţă. Acum avea răspunsul la marea lui întrebare: dacă femeia aceea, Stuart, văzuse şi altceva în afara stârvului umflat al lui Jarvis.

— Ai fost sau nu acolo?

Carney se strâmbă şi dădu din umeri. Dane se sprijini cu palmele de tăblia mesei. Glasul îi deveni calm şi ameninţător.

— Ştii ceva despre moartea lui Jarvis?

Carney se întoarse să privească la feţele celor prezenţi acolo — Yeager, Kaufman, Ellstrom. Nu avea nicio grabă, mai bine să-i lase să asude puţin.

— Nu te aveai prea bine cu Jarvis, nu? interveni Yeager. El era singurul de acolo care-şi păstrase zâmbetul şi tonul prietenos. Kaufman se retrăsese într-un colţ şi-şi pocnea

degetele. Ellstrom stătea în apropierea uşii, roşu la faţă şi foarte furios. În faţa lui era Jentzen, care nu-l slăbea din ochi. Carney simţi un fior de teamă pe şira spinării.

— Era un bou.

— În afară că aveaţi chestia asta în comun, rosti Dane cu acreală, nici nu te aveai bine cu el. Cu câteva luni în urmă n-a vrut să te angajeze. Ai făcut o scenă de toată frumuseţea atunci. De faţă cu foarte mulţi martori.

— Ei şi, îl provocă Carney. Oricum n-am primit postul. Mare scofală. Aveam şi altele în vedere.

— Desigur. Cum ar fi închisoarea pe viaţă.

Carney se încordă uşor.

— Nu ai cu ce să mă prinzi, Jentzen.

Dane se aplecă spre el până când ajunse să stea. Nas în nas amândoi.

— Ei bine, Carney, în primul rând trebuie să-ţi spun că nu te plac, rosti încetişor el. Aşa că n-ai pornit-o tocmai cu dreptul.

Carney, speriat, înghiţi în sec pentru că-l părăsise curajul. La naiba cu ochi aceia reci care-i dădeau fiori. Rămase o clipă nemişcat, apoi împinse scaunul în spate şi se ridică.

— Du-te naibii, Jentzen, izbucni el, scoţând din buzunar un pachet mototolit de Marlboro din care luă o ţigară.

— De ce aş face-o? Mai bine te trimit pe tine acolo, răspunse Dane, ridicându-se încet de pe scaun.

Făcu un pas spre Carney, care nu cedase încă complet în faţa panicii. Mai rapid decât fulgerul, Dane întinse o mână. Smulse ţigara dintre degetele lui Carney şi apoi îl înghesui într-un perete, cu duritate.

— Vreau un răspuns pe şleau, rahat cu ochi ce eşti, mârâi Dane, gata să-l facă fărâme. Mă auzi, Carney? S-a terminat cu joaca. Spune, Carney! Erai sau nu la locul crimei?

Cu spatele lipit de peretele rece, Carney ciripi fraza care-l salvase de mai multe ori până atunci:

— Am un alibi! Eram cu un prieten.

Dane se albi la faţă de furie. Un alibi. Superb. Acum trebuia să aducă acolo un alt gunoi şi s-o ia de la capăt cu el.

— Deşi nu cred nicio iotă din ce-mi spui, izbucni el, amicul ăsta al tău are şi un nume?

— Stuart. Trace Stuart.

CAPITOLUL 12

Dane ieşi din clădirea tribunalului şi îşi miji ochi din cauza soarelui. Era o zi superbă. Ar fi preferat să fie acasă să tundă peluza sau la pescuit. Însă n-avea nicio şansă să realizeze ce-şi propusese. Atunci când îşi puse ochelarii de soare pe nas, trei reporteri îl observară şi se şi repeziră spre el.

— Şerifule, este adevărat că suspectul adus la interogatoriu a fost eliberat?

— Nu s-a operat nicio arestare, răspunse ei sec continuându-şi drumul. Când constată că reporterii continuau să se ţină după el, se întoarse spre ei,

ridicându-şi ochelarii de soare. Nu mai am nimic de adăugat, murmură el.

Dane constatase că reporterii aveau un simţ al pericolului ieşit din comun. În cele două zile care trecuseră de la descoperirea crimei, se învăţaseră deja când să-l atace fără riscuri şi când să-l lase în pace.

Şeriful o luă pe aleea care tăia prin parc, mergând repede ca să se dezmorţească. Observă în treacăt că pregătirile pentru festival erau în toi.

Un festival care celebra prezenţa comunităţii Amish în comitatul Tyler. Un festival care urma să aducă bani serioşi la bugetul din Still Creek şi doar necazuri membrilor micii lor comunităţi.

Desigur, existau şi unii membri ai sectei care aveau să beneficieze de pe urma turismului.

Cei care vindeau lucruri făcute manual prin magazinele din oraş, tinerii tâmplari ce fuseseră angajaţi pentru a da o tentă de autenticitate interioarelor staţiunii de la Still Waters, cei mai liberali din grup care permiteau intrarea turiştilor în casele şi pe teritoriul fermelor. Dar în general, turismul pe care-l practicau reprezenta o sursă de necazuri pentru comunitatea lor.

Dane avusese grijă să menţină canalele deschise între biroul lui şi comunitatea Amish. În pofida faptului că nu era chemat niciodată, amish-ii erau responsabilitatea lui, ca toţi ceilalţi oameni din comitat.

Erau, de asemenea, vecinii lui şi cu unii legase prietenii strânse. Cunoştea foarte bine problemele pe care le aveau din cauza turismului.

Existau, de altfel, destule disensiuni chiar în sânul comunităţii lor pentru că tinerii abandonau principiile impuse de biserică şi fugeau de stilul de viaţă amish, tentaţi de maşinile noi şi lucioase, şi de promisiunea banilor sau a timpului liber în care se puteau distra.

Pentru comunitatea Amish, festivalul în sine era o batjocură la adresa lor, o ironie. Dane bănuia că totuşi acesta ajuta cele două comunităţi să convieţuiască în armonie. Amish-ii veniseră în Still Creek din Ohio pe la mijlocul anilor 70, când preţul terenurilor fusese mare, iar cel al recoltelor mic. Fermierii dădeau faliment pe capete. Cu mulţi bani lichizi la dispoziţie, Amish-ii cumpăraseră ferme în stânga şi-n dreapta, prosperând datorită izolării lor, în timp ce restul comunităţilor agricole din jurul lor murise încet datorită crizei din agricultură.

Apoi, oameni ca Jarrold Jarvis şi Bidy Masters se gândiseră la turism şi balanţa se echilibrase.

— Dane! Dane Jentzen!

Dane se întoarse şi oftă când îi văzu pe Charlie Wilder şi Bidy Masters apropiindu-se de el, încruntaţi şi cu nişte ziare împăturite în mâini.

— Ai văzut chestia asta? îl întrebă Bidy fluturându-i ziarul pe la nas. E o ruşine! E de-a dreptul scandalos!

Charlie despături ziarul ca să-i arate lui Dane titlurile de o şchioapă. *Milionarul din partea locului ucis. Still Waters se agită".* Ştirea în sine nu era o surpriză. Dane bănuia că reprezenta o sursă de nemulţumire pentru cei din consiliu, ca întreaga ediţie specială a ziarului *„Clarion".*

— Nu e destul de rău că a apărut deja prin toate ziarele din oraşele mari? se lamentă Bidy încruntat. Trebuie să înghiţim aşa ceva şi aici, acasă?

Dane îşi scoase ochelarii de soare şi îşi masă tâmplele. N-avea nevoie de aşa ceva tocmai acum.

— Crima este o ştire importantă, Bidy, iar *„Clarion"* este un ziar.

— Ziarul nostru, rosti Bidy cu amărăciune. Acum a venit venetica asta care tipăreşte asemenea porcării.

Charlie zâmbi şi el cu amărăciune.

— Aruncă o lumină proastă asupra oraşului nostru, Dane. Camera de comerţ trimite prin poştă şi ziarul, ca parte integrantă a pachetului turistic. Slavă Domnului că am apucat să-l citim înainte să-l trimită Ida Mae. Gândeşte-te ce efect ar fi putut să aibă asupra festivalului! Şi aşa am primit nenumărate telefoane de la oameni care-şi fac griji la gândul că vor veni aici.

— Va trebui să vă duceţi la patroana ziarului, băieţi, oftă Dane. Libertatea presei este garantată de Constituţie. Atâta vreme cât ziarul tipăreşte adevărul, eu n-am ce-i face. Deşi el personal nu prea avea ce face, toţi cei care se adunaseră la cafenea n-aveau alt subiect de discuţie.

Dane îi auzi plângându-se în gura mare, în timp ce străbătea sala, căutând-o din ochi pe Amy. Comentariile lăsau să se întrevadă sentimentul de trădare pe care-l simţeau localnicii. Una era ca ziarele mari să raporteze toate veştile proaste şi alta să le vadă tipărite chiar în prea iubitul lor *„Clarion".* Acesta ar fi trebuit să publice numai ştiri bune şi frumoase despre micile cluburi care se pregăteau de festival, despre noua bibliotecă ce avea să fie

construită în curând, despre ospitalitatea localnicilor şi frumuseţea locurilor.

Dane alungă subiectul din minte în timp ce se aşeza la masă în faţa fiicei lui. Dumnezeu îi era martor că avea şi aşa destule belele pe cap, fără să-şi mai facă probleme şi din cauza ştirilor din micul lor ziar.

Când Amy îi zâmbi, Dane se mai relaxă puţin. Alesese un separeu din fundul localului, unde puteau discuta în linişte.

— Ce mai faci, străine, îl necăji ea. Cum merge treaba?

— Ce mai faci, scumpo, răspunse Dane prinzând-o de mână şi încruntându-se uşor la vederea unghiilor proaspăt lăcuite. Lucrurile nu merg tocmai bine atunci când trebuie să-ţi stabileşti o întâlnire în avans cu propriul tău tată, nu?

— Ştiu cât eşti de ocupat, îi răspunse ea cu simpatie. Nu-i nicio problemă.

Dane se încruntă mulţumit.

— Ba este o mare problemă.

Şi aşa petrecea prea puţin timp cu ea. Nu stătea la el decât trei săptămâni, după care se înapoia în L.A. la Tricia şi la tăticul vitreg. Numai trei săptămâni nenorocite. Gândul acesta nu-i dădea pace. Era fiica lui, copilaşul lui, sânge din sângele lui şi cu toate astea, petreceau aşa de puţin timp împreună, doar pentru că maică-sa era ambiţioasă şi îşi dorise ceva „mai bun“ decât îi putuse oferi el.

Trei săptămâni. La naiba, după cum decurgea ancheta, era foarte posibil să nu mai apuce să doarmă ca lumea trei săptămâni, darmite să mai aibă timp ca să stea cu fiica lui.

O cercetă cu atenţie ca şi cum ar fi vrut să-şi imprime în memorie trăsăturile ei, după care se încruntă oarecum nemulţumit.

— Părul tău a început să devină roşcat?

Amy zâmbi şi îşi răsfiră părul.

— Doamne, tată, nu credeam c-o să mai observi! Mama mă lasă să-mi decolorez părul, drept cadou de ziua de naştere. Nu-ţi place?

Dane îşi înghiţi răspunsul, gândindu-se că era preferabil să se arate ceva mai plin de tact.

— Nu eşti prea tânără ca să începi să-ţi schimbi culoarea părului?

— Tati… Fata îi aruncă o privire prin care-i dădea limpede de înţeles că îl considera cu totul demodat. Ştia că în curând aveau să înceapă discuţiile legate de vârstă, dar deocamdată nu era tocmai momentul cel mai nimerit. Părea prea obosit şi frustrat, ceea ce-i provoca pe lângă compasiune şi o elementară precauţie. Nu voia să-l vadă explodând chiar în faţa ei.

Phyllis Jaffrey se apropie de masa lor pe tăcute şi puse o farfurie sub nasul lui Dane.

— Ce-i asta? întrebă el, privind burger-ul din farfurie cu suspiciune.

Phyllis îl ignoră în timp ce aşeza un pahar sondă în faţa lui Amy.

— Asta-i Coca-Cola ta, scumpo, rosti ea, zâmbind. O strânse pe fată de umăr cu mâna ei osoasă. E de aia adevărată. Eşti prea tânără şi slabă ca să bei sucuri dietetice. Se întoarse şi-l privi şi pe Dane cu zâmbetul pe buze. Ai în faţa ta un burger cu şuncă şi brânză, isteţule,

plus restul de garnitură. După cum arăţi, mi-am zis că ai nevoie de o doză bună de grăsimi şi colesterol. Din partea casei.

Dane reuşi să zâmbească spre femeia care-l hrănise cu burgeri încă de când era căpitanul echipei de fotbal a liceului.

— Ştii foarte bine că oamenii legii nu au voie să accepte astfel de trataţii.

Phyllis fornăi nemulţumită:

— Eu nu ofer trataţii oricui, şerifule, ci doar burgeri.

— Amin!

Dane mârâi mulţumit atunci când muşcă din burger. Nu era o porcărie cum găseai prin fast-food-uri, ci o chiftea sănătoasă din carne de vită, băgată într-o chiflă moale, coaptă chiar în acea dimineaţă. Stomacul îi ghioră recunoscător. Uitase că la micul dejun nu mâncase nimic, ci se mulţumise să bea doar vreo cinci căni cu cafea şi o jumătate de sticluţă de *Tylenol.* Nici nu avusese timp sau chef de mâncare la prânz. Discuţiile purtate cu Carney Fox şi Trace Stuart îi ocupaseră aproape toată după-amiaza şi îi lăsaseră un gust amar.

Cei doi susţinuseră sus şi tare că fuseseră împreună toată seara de miercuri. Mai erau şi alţi martori care puteau spune că îi văzuseră laolaltă de la ora nouă seara, însă nimeni nu îi remarcase înainte. Era evident că puştiul Stuart minţise. Dane ar fi fost gata să pună şi ferma la mezat, însă nu putuse dovedi acest lucru şi nu fusese în stare să-l facă pe băiat să-şi schimbe povestea.

Trace Stuart! Cristoase, se săturase până peste cap de Stuart-i. Se întrebă dacă Elizabeth ştia că fiul său umbla cu

un mizerabil precum Carney Fox, în timp ce ea descoperea cadavre şi încerca să scoată la iveală toată mizeria din trecutul cetăţenilor respectabili din oraş. Puştiul urma să aibă necazuri serioase dacă avea să continue să umble cu astfel de haimanale precum Fox. Se părea însă că necazurile de genul ăsta erau emblema familiei.

Puştiul avea şaisprezece ani. Dane nu reuşea să împace imaginea sexy a lui Elizabeth, cu gândul că aceasta era mama unui adolescent de şaisprezece ani. Probabil că-l făcuse de foarte tânără. Începu să se întrebe care era povestea ei, însă îşi reveni la timp ca să-şi alunge astfel de gânduri. În clipa aceea o avea în faţă pe fiica sa. Iar aceasta era o parte separată a vieţii sale.

— Cum de ai ajuns până în oraş? întrebă el, observând-o pe Amy cum îi fura cartofii prăjiţi din farfurie.

— Grupul doamnei Cranston s-a oferit să facă ordine în biserică înainte de înmormântarea lui Jarvis. Aşa că am venit cu ea.

— Foarte bine, mormăi Dane. Şi aşa nu voiam să stai singură la fermă.

Amy îşi dădu ochii peste cap.

— Tati…

— Am încheiat discuţia, rosti el pe un ton ferm. Ştiu că tu te consideri deja matură, dar şi Jarrold Jarvis era ditamai omul matur şi uite că tot a murit.

— Crezi că ai de-a face cu un criminal în serie? îl întrebă ea surescitată.

— Nu, dar nici nu vreau să risc. Eşti singura fată pe care o am.

Amy zâmbi cu gura până la urechi.

— N-aş mai fi singura dacă te-ai însura din nou.

Dane se strâmbă şi gemu. Fata continua să-l privească entuziasmată. Dane îşi luă un şerveţel şi-şi şterse buzele.

— Nu cred că se va întâmpla vreodată aşa ceva, scumpo, îi zise încet.

— Păi, rosti Amy îngândurată, ţi-ar fi mai uşor dacă ai avea o prietenă. Doamna Cranston mi-a spus că nu te vezi cu nicio femeie din partea locului. Mi-a zis că se zvoneşte că te vezi cu cineva din Rochester, dar nimeni nu crede că e vorba de ceva serios, pentru că n-ai adus-o niciodată pe tipă aici.

— Doamna Cranston ar trebui să-şi vadă de treburile ei, murmură Dane nemulţumit.

— Bănuiesc că e vorba numai de sex, speculă fata pe un ton degajat. Sorbi liniştită din paharul cu suc, în vreme ce taică-său o privea cruciş. E aşa de demodat, tati. Oamenii au mare nevoie de o relaţie stabilă, să ţină la cineva. Vreau să spun că sexul e probabil ceva grozav, dar…

Dane ridică o mână ca s-o întrerupă. Observase deja că remarcile fiicei sale atrăseseră atenţia celor de la mesele din apropiere.

— Nu am chef să discut despre sex, îi zise el încordat. Nici măcar nu voia că fiica lui să ştie ce era sexul.

Amy clipi nedumerită.

— Mda, bine, cedă ea, decisă să ajungă la miezul problemei. Nu-mi place deloc să te ştiu aşa de singur, îi zise cu blândeţe. Vreau să fii fericit.

Dane fu incapabil să spună ceva câteva momente. Ca şi prima dată când Amy adusese vorba de acest lucru, se simţise lovit şi dezechilibrat. Avea sentimentul că fiica lui

se maturizase prea repede şi că pierduse toată copilăria ei.

— Dar sunt fericit, murmură el fără convingere. Oare era fericit? insistă el în gând, căutând să se convingă singur. Avea ferma, o relaţie simplă cu Ann Marckham, niciun fel de complicaţii. Totul în viaţa lui fusese bine ordonat până când fusese omorât Jarvis… şi apăruse Elizabeth.

— Nu eşti chiar aşa de bătrân, îi zise Amy. Te-ai putea recăsători şi întemeia chiar o a doua familie.

Ca să trec din nou prin toată nebunia? se gândi el. Nici gând.

— Azi am întâlnit pe cineva în timp ce aşteptam în faţa biroului tău, îi mărturisi ea cu ochi strălucitori. Un tip tare dulce.

Dane se încruntă iritat.

— Unul dintre subordonaţii mei? Dacă-l prindea pe vreunul dintre ei flirtând cu fetiţa lui, era gata să-l facă una cu pământul.

— Nu cred. Nu i-am reţinut numele. În fine, mi-am amintit că am văzut un poster cu festivalul acela şi cu o seara de dans şi m-am gândit că dacă mă mai întâlnesc cu tipul şi dacă ne înţelegem, atunci poate că o să-l invit să…

— Nu. Cuvântul ieşise automat de pe buzele lui Dane, luându-l cu totul prin surprindere.

Amy se bosumflă imediat. Era evident că urma o ceartă de proporţii. N-avea de ales, trebuia s-o înfrunte.

— Dar, tati…

— Am spus nu. Dane ştia că se comporta cu totul anapoda, dar nu voia să-şi vadă fetiţa matură. Era cu totul

nerezonabil, dar puţin îi păsa. Nu putea să controleze aproape nimic din viaţa ei sau din ceea ce se petrecea în jurul lui în ultima vreme.

— Nu-mi pasă ce te iasă maică-ta să faci. Părerea mea este că eşti mult prea tânără ca să începi cu întâlnirile şi nu o să te vezi cu niciun băiat cât stai la mine. E clar?

O clipă, Amy îl privi înfuriată şi nelămurită. Ochii îi străluceau din cauza lacrimilor.

— Da, tată, e foarte clar, răspunse ea încet, cu glas tremurător. Putea vedea cu coada ochiului cum oamenii de la celelalte mese se uitau curioşi la ei. Se simţea paralizată de jenă. Era limpede că n-avea niciun rost să încerce să se certe cu el. Ştii, tată, continuă ea încordată, luându-şi poşeta şi revista pe care o citise înainte de venirea lui, într-una din zilele astea va trebui să înţelegi că nu mai am unsprezece ani şi că nu trăim în epoca de piatră.

Dane începu să se blesteme în gând. Reuşise să creeze o stare neplăcută de tensiune între el şi fiica sa.

— Amy…

— Acum trebuie să mă întâlnesc cu doamna Cranston, rosti ea, străduindu-se să nu plângă. Cu capul plecat şi revista strânsă bine la piept, ieşi aproape în fugă din cafenea.

— Amy… Dane se suci pe scaun şi o privi cum se îndepărta, simţind cum i se strângea stomacul nod. Nu-şi dorise altceva decât s-o simtă aproape de el cât era acolo, dar reuşise cu succes s-o îndepărteze de el.

Se gândi să fugă după ea, dar îşi zise că era preferabil să-i dea pace pe moment.

Semăna bine cu el şi în clipa aceea dorea să fiarbă în linişte şi singurătate ca să-i treacă furia şi durerea. Luă un cartof de pe farfurie, constată că era fleşcăit, aşa că-l aruncă la loc.

— La naiba!

Elizabeth trânti portiera Cadillac-ului şi ieşi ca o furtună din hambarul pe care-l folosea drept garaj.

O porni spre casă, simţind vântul care-i flutura părul pe spate şi îi arunca fusta lungă între picioare, împiedicând-o la mers. Se pregătea o altă furtună, atât în afara, cât şi în sufletul ei, şi nu ştia încă sigur care din ele avea să fie mai puternică.

Nu mai fusese atât de furioasă de când îl prinsese pe Brock în cadă, alături de două dintre asistentele sale personale. Nu mai fusese aşa de speriată niciodată în viaţa ei. Nici măcar atunci când dăduse peste cadavrul lui Jarvis nu se speriase atât de rău.

Aaron era pe treptele verandei, cu un ziar în mână şi cu ochii fixaţi asupra ei. Se ridică încet atunci când o văzu apropiindu-se, făcând-o pe Elizabeth să se gândească la câteva cuvinte politicoase de salut, deşi în clipa aceea tare mult şi-ar fi dorit să-l ştie plecat. Nu voia să aibă martori la cearta care avea să urmeze.

— Arăţi ca o pisică udă şi foarte furioasă, îi zise el pe şleau.

— Furioasă e puţin spus, scumpete. Se opri în dreptul verandei, încercând să-şi stăpânească emoţiile. Fiul meu are un talent de neegalat atunci când vine vorba să-mi ridice tensiunea la cote alarmante. Tare mi-e teamă,

Aaron, că ceea ce va urma nu va fi deloc plăcut. Poate că vrei să-ţi strângi lucrurile şi să pleci înainte să auzi numele Domnului luat în van.

— Nu e aici, răspunse Aaron foarte calm.

— Domnul?

— Fiul tău.

— Minunat!

Elizabeth se întoarse cu braţele întinse, încercând să ardă o parte din furia care o mistuia pe dinăuntru. Venise gata pentru o înfruntare dură cu Trace, gata să-l vadă, să se asigure că era teafăr. Numai că fiul ei plecase. Începu să se plimbe agitată, privind la fermele din depărtare.

— Ce o să mă fac cu băiatul ăsta? murmură, fără să-şi dea seama că vorbise tare.

— Copiii au nevoie de disciplină şi muncă, răspunse Aaron, gândindu-se că Trace Stuart nu avea parte de niciuna.

Elizabeth râse cu amărăciune şi-şi şterse o lacrimă.

— Da? Ei bine, nu ştiu cum naiba aş putea să disciplinez un adolescent de şaisprezece ani, care dă pe dinafară de testosteron şi care e cu un cap mai înalt ca mine şi cu vreo cincisprezece kilograme mai greu.

Aaron nu avea niciun răspuns la afirmaţia ei. Nu-i putea spune să se întoarcă în trecut, din momentul în care-l născuse ca să înceapă de acolo cu disciplinarea copilului, or, aceasta ar fi fost singura metodă prin care ar fi putut realiza acest lucru.

Englezii habar nu aveau cum să-şi crească progeniturile. Le lăsau să crească la întâmplare precum buruienile, fără disciplină sau ordine în viaţă. Copiii amish

erau educaţi încă din leagăn să-l iubească pe Dumnezeu, să-şi asculte părinţii, să se bucure de muncă şi să ocrotească modul lor de viaţă.

— Nici măcar nu poţi să înţelegi ce spun, nu? rosti Elizabeth întorcându-se să-l privească. Adolescenţii amish nu se revoltă?

Aaron ridică din umeri.

— Ya, au şi ei momentele lor de „rumschpringe", de nebunie, înainte să se alăture bisericii. Unii băieţi îşi împodobesc şaretele şi trăsurile cu oglinzi şi altele asemenea, stau noaptea până târziu sau se furişează în oraş ca să vadă filme.

„Unii băieţi", cugetă Elizabeth, nu şi el. El probabil fusese unul dintre cei devotaţi.

— Nu mi se pare o mare revoltă, în comparaţie cu ce se petrece la noi.

Se simţi înecată de frică. Ridică o mână la gură ca să oprească geamătul de disperare ce-o sufoca. Ochii i se umplură de lacrimi.

— Fiul meu s-a împrietenit cu individul care-i bănuit că l-ar fi ucis pe Jarvis, admise ea. Trace este cel care i-a furnizat alibiul.

Iisuse, viaţa ei se transformase într-un coşmar fără capăt. În jurul ei se petreceau tot felul de lucruri oribile, fără să aibă puterea de a le opri. Nu putea face altceva decât să le observe de pe margine ca apoi să le transforme în articole de ziar. Iar acum trebuia să scrie cum propriul său fiu îl făcuse scăpat pe singurul suspect al şerifului, pentru crima ce avusese loc în comitat după treizeci de ani de linişte şi pace.

— L-au prins pe omul acela care a comis acest păcat teribil? întrebă Aaron, aşezându-se la loc pe ultima treaptă.

— Asta-i ce crede Jentzen.

— Atunci e bine, înseamnă că totul s-a terminat.

Elizabeth scutură tristă din cap.

— Eu nu sunt de aceeaşi părere, răspunse ea.

Aaron rămase în aşteptare, sperând ca ea să continue, însă era clar că femeia n-avea de gând să mai vorbească.

Ea urcă scările verandei obosită moartă şi se aşeză pe ultima treaptă alături de el, oftând din rărunchi. Tivul fustei îi ajungea până la glezne. Pentru prima dată părea mai modestă şi cu siguranţă mult mai feminină decât o văzuse el până atunci. Stătea tăcută şi privea în gol.

— Ce tot citeşti tu acolo? îl întrebă ea în cele din urmă, zâmbind cu amărăciune. Cumva *„Clarion"?*

Aaron începu să răsucească ziarul între degete.

— Nu, „The Budget".

Elizabeth aruncă o privire spre prima pagină. Fusese tipărit în Sugarcreek de către comunitatea Amish şi era distribuit în întreaga Americă. Nu existau fotografii, ci numai coloane ordonate de ştiri şi corespondenţe din toată ţara.

— Este raportată vreo crimă acolo?

Aaron se încruntă nemulţumit.

— Nu!

— Şi atunci despre ce scrie?

— Vreme, recolte, vizite, cine s-a născut şi cine a murit.

Cam la fel fusese şi *„Clarion"* înainte să vină ea, cugetă Elizabeth. Exact aşa cum şi-ar fi dorit majoritatea celor

din oraş. În clipa aceea gândurile îi fugiră spre Charlie Wilder. În după-amiaza aceea dăduse buzna în redacţie dorind să ştie de ce ediţia specială fusese dedicată în întregime crimei.

— Nu există niciun cuvânt aici despre repetiţiile formaţiei Lady Cougar care se pregăteşte pentru festival, pufnise el.

Elizabeth n-avusese chef să ia în considerare plângerea lui de doi bani. Se presupunea că gura ei trebuia să stea închisă, dar vorbele îi ţâşniseră de pe limbă fără ca ea să le poată opri.

— Da' ce, au ucis şi ei pe cineva?

Săracul Charlie se înroşise ca o ridiche.

— Desigur că nu!

— Ei asta-i, drăguţă. Când vor omorî şi ei pe cineva scoatem şi pentru asta o ediţie specială.

Desigur, punctul de vedere al lui Charlie era că în *„Clarion"* nu aveau ce căuta veştile rele. Elizabeth îşi miji ochi la ziarul lui Aaron, *„The Budget"* şi-l întrebă:

— Aici care-i cea mai proastă ştire?

— Vărul lui David Treyer din Kalona, Iowa, şi-a cumpărat un tractor.

Elizabeth tuşi discret, încercând să nu râdă. Lui Aaron nu i se părea amuzant. Figura lui gravă îi spunea ei că această cumpărare era o ofensă adusă credinţei, şi Elizabeth nu dorea să râdă de asta. Ştia bine cum este să fii ridiculizat.

— Şi e de rău? întrebă ea, căutând în poşetă după o ţigară.

— Tractoarele sunt maşini, răspunse Aaron.

— La auzi! Elizabeth trase din ţigară şi eliberă fumul în aerul înmiresmat al înserării. Nu este indicat să foloseşti maşinării, cu siguranţă mai ales după standardele Amish. Ce pot să cred eu?

Se uită cu atenţie la faţa lui. Două cute ca nişte paranteze coborau de la coada ochilor până în colţurile gurii, dovedind încordare. Dar răspunsul lui nu dovedea asta.

— Englezii fac ceea ce vor.

— Eu sunt englezoaică şi nu cred că vreau să stau aici, zise ea cu candoare. Nu este ca la un motel cu restaurant. Cu terenuri de tenis şi de golf, desigur. Ceva nu mi se pare în regulă, parcă.

— Nici nu este, aruncă Aaron cuvintele. Şi pentru el Still Waters era o ofensă, dar nu se aştepta să-şi găsească în femeia de lângă el un aliat.

Privi la ea şi la cinstea ce i se oglindea în frumoşii ei ochi şi parcă ceva îl lovi în piept cu forţa unui pumn. Înţelegere, simpatie, prietenie. Simţea că, într-un anume fel, el şi această englezoaică cu accentul ei ciudat nu-şi aflau locul acolo. Şi el care crezuse că nu avea nimic în comun cu această femeie decadentă. Dar apropierea îi părea acum reală şi el îi recunoştea forţa.

Asta însemna să lupte cu tot ce era „amish“ în sufletul lui. Să o atingă însemna un păcat. S-o dorească era ceva rău. Aceste contradicţii îl înfuriară. Ar fi trebuit să fie mai ferm în aplicarea „Ordnung-ului“, mai incoruptibil.

Se ridică brusc, întrerupând orice contact. Rapid îşi aruncă ziarul în cutia cu unelte dintre picioare şi o ridică de toartă cu o mână.

— Trebuie să plec acum.

El şi făcu un pas până ce Elizabeth ar fi avut un comentariu. Ea îl privi cum merge, dar nu se mai gândi o clipă la el după aceea. Avusese destule necazuri cu nativi din Minnesota şi ce credea despre Amish o privea doar pe ea.

Nu mai zăbovi, şi după ce-şi stinse ţigara pe cimentul treptei se ridică în picioare şi-şi netezi cămaşa, când în faţa sa se opri maşina lui Dane Jentzen. Acesta coborî cu ochii scânteietori în noapte, de parcă ar fi vrut să omoare pe cineva. Traversă peluza şi se uită la ea ca un pistolar gata să-şi folosească Colt-ul. Elizabeth se sprijini de tocul uşii, prea obosită să fie impresionată de astfel de manifestări dramatice şi nu zise nimic până ce el nu ajunse în faţa lui.

— Eşti prost dispus, scumpule?

Dane o fixă cu privirea. Ea stătea în faţa uşii, calmă şi liniştită ca Scarlett pe treptele de la Tara, provocându-i lui atâtea probleme, iar fiul ei la fel, căci se aliase cu o căzătură urmărită în şase comitate şi de la care lua lecţii de cum să mintă autorităţile.

— Mda, sunt prost dispus, scumpo, mormăi el urcând treptele.

Elizabeth nu se arătă deloc impresionată, ceea ce-l determină pe Dane să-şi încerce norocul mai departe. Se apropie la un centimetru de ea, prinzând-o ca într-o capcană. Ura faptul că o dorea cu atâta ardoare, că din acest motiv nu-şi mai putea face bine treaba.

— Fiul tău e aici? întrebă el.

— Nu, murmură ea. Nu e acasă.

Tot tupeul ei se evaporase deodată, chiar în faţa ochilor lui. Acum părea mică şi fragilă. Fragilă. Acest cuvânt deveni un simbol pentru mintea lui. Îi atingea o coardă sensibilă, făcându-l să se îndepărteze de ea, neştiind cum să procedeze mai departe. La naiba, ar fi preferat s-o aibă în faţă pe vechea Elizabeth, pisica sălbatică. Cu acea Elizabeth se putea descurca de minune. I-ar fi plăcut o ceartă bună, ca să uite de Amy şi de nebunia care se stârnise în viaţa lui. Numai că noua Elizabeth din faţa lui era cu totul altceva şi nu era tocmai sigur că ştia cum să vorbească mai departe, ce tactică să abordeze.

— Mi-aş fi dorit să fie aici, continuă ea răguşită, încercând să zâmbească. În cele din urmă se întoarse şi intră în casă.

Dane o urmă şi ajunse în bucătăria care arăta ca vai de lume. Elizabeth ocoli masa, îşi aruncă poşeta într-un colţ şi se îndreptă către locul unde erau înşirate o jumătate de duzină de sticle de scotch. O luă pe cea începută şi îşi turnă două degete de alcool într-un pahar care-l avea pictat pe Speedy Gonzales. Nu se întoarse către el decât după ce îl bău pe jumătate.

— Trăiască Scoţia, spuse ea ridicând paharul în semn de salut. Cel mai bun whisky din malţ care se poate cumpăra. Distilat în Scoţia şi adus de Stuart cu costuri prohibitive. Şi, desigur, în tradiţia scoţiană eu l-am furat, admise ea. Vrei puţin?

— Nu.

— Nu bei la serviciu? Păcat. Puse paharul jos şi păstră un moment de tăcere. Nu am ştiut că-şi pierdea timpul cu Carney Fox, admise ea într-un târziu.

— A mai avut necazuri înainte?

— Ce, acum are necazuri?

— Nu, dar e pe aproape. Cred că Fox l-a ucis pe Jarvis. Trace zice că şi-a petrecut timpul cu Carney jucând baschet. Cred că minte.

Elizabeth avu un mic surâs.

— Nu este la fel de talentat ca taică-său. Pe Dumnezeu, Bobby Lee îţi ungea rahat pe pâine şi zicea că este miere şi tu mâncai şi îi mai şi mulţumeai. Pe când Trace are o privire vinovată. Puse paharul jos şi îşi frecă braţele de parcă o cuprinsese frigul. Expresia chipului i se schimbă. Nu este un băiat rău, continuă ea. Zău. Are doar probleme.

— Cum ar fi?

— De pildă, nu şi-a văzut tatăl de… am şi uitat de când, iar tatăl vitreg l-a adoptat pentru că i s-a părut o mişcare bună din punct de vedere politic şi al imaginii publice, dar a descoperit repede ce bătaie de cap îi dădea creşterea unui băiat.

— Vorbeşti de parcă tu n-ai fi avut nicio legătură cu treaba asta. Sarcasmul lui era un fel de apărare. Dane nu voia să simtă milă sau simpatie pentru ea ca părinte. Nu trecuseră decât câteva ceasuri de la scena cu Amy, iar de atunci se gândise doar la Tricia.

— Tu unde erai când Trace a luat-o peste bot de la aşa-zisul tău soţ? La o întâlnire?

Elizabeth tresări de parcă ar fi fost lovită.

— Ticălosule, şuieră ea, simţind cum furia îi izbucnea precum sângele dintr-o rană. O lovise când era cu garda lăsată şi îl lăsase să vadă ceva din propria ei personalitate. Nemernicule!

Dane ridică o sprânceană.

— Adevărul doare, nu Liz?

— Adevărul, pufni ea. N-ai recunoaşte adevărul nici dacă te-ar lovi peste faţă. Tu nu şti nimic despre mine. Cum de îndrăzneşti să mă judeci? Nici măcar n-ai fost de faţă.

— Nu, rosti el neimpresionat. Stăteam pe margine ca toţi americanii urmărind pas cu pas ştirile.

Elizabeth se încruntă spre el. Stăteau apropiaţi unul faţă de celălalt. Corpul ei se încordase şi tremura din cauza răutăţilor spuse de el. Dane stătea nemişcat, calm, privind spre ea cu dispreţ, de parcă el era mai bun şi mai pur.

— Şi tu ai acceptat fiecare cuvânt, nu-i aşa? întrebă ea amintindu-şi discuţia lor cu o zi înainte, la conferinţa de presă. Şi tu ai trecut prin asta, ai văzut tipărite minciuni şi semiadevăruri. Dar, cu toate astea, ai crezut tot ce s-a scris despre mine, nu?

El nu scoase un cuvânt, dar i se citea răspunsul pe faţă. Elizabeth întoarse capul dezgustată.

— Ipocritule! zise ea. Ei bine, nu-mi pasă ce ai auzit. Nu-mi pasă ce a scris presa. Vrei adevărul? Iată-l: Nu l-am înşelat pe Brock Stuart. Nici măcar o dată. Nici când l-am găsit cu prietenele în baie. Nici când mi-a spus că mă părăseşte. Am fost destul de proastă să cred în dreptate şi în nimic altceva.

Voia să-şi continue mărturisirea chiar dacă simţea o mare greutate în piept, iar vocea i se subţiase din cauza nodului pus în gât.

— I-am dat acestui om totul, tot ce reprezentam. I l-am dăruit pe fiul meu. Şi toate astea în numele iubirii. Mă înţelegi? întrebă ea sugrumată de adevărul celor spuse. Dar am comis o mare greşeală. Am fost destul de naivă să cred că Brock Stuart putea să mă iubească. Însă nu era aşa. Brock Stuart nu se putea iubi decât pe sine însuşi, şi Dumnezeu să-i apere pe amărâţii ce credeau altceva. S-a căsătorit cu mine pentru că dădea bine la imagine; marele şef se căsătoreşte cu Cenuşăreasa cea drăguţă, dar săracă. O poveste numai bună pentru presă.

Apoi m-a ţinut departe de viaţa lui. Dar eu eram orbită de dragoste şi credeam că găsisem omul care mă iubea şi mă respecta. Desigur, am avut parte de tot scenariul: zboruri la Paris pentru dineuri, weekend-uri la Monte Carlo, cumpărături la *Cartier.* Orice era menit să sucească capul unei femei, mai ales că cel mai bun cadou făcut de fostul soţ fusese un divorţ. Da, zise ea zâmbind. M-a făcut să cred în poveşti. Apoi, a găsit o prinţesă reală şi Cenuşăreasa trebuia să dispară. Dar asta dăuna imaginii publice să arunci în stradă o femeie şi pe copilul ei, şi atunci a schimbat scenariul. Cu o campanie susţinută de presă, şi crede-mă că se pricepea la aşa ceva, am devenit o femeie de o moralitate îndoielnică, care avea câţiva amanţi. Apoi a folosit întregul arsenal de probe contrafăcute — urmăriri, poze, benzi video — ce arătau o femeie făcând lucruri la care avocaţii de la *Masters şi Johnson* nici nu se gândeau.

Elizabeth se opri puţin. O copleşeau amintirile urâte, acuzaţiile mincinoase şi imaginea feţelor cunoscuţilor din

Atlanta strigând: *„Târfa. Ştiam că nu era decât un gunoi. Săracul Brock. Săracul Brock.”*

Îşi apăsă tâmplele cu pumnii strânşi şi-şi ţinu respiraţia o clipă.

— Brock Stuart a făcut cu ajutorul presei ce „adevăr” a vrut, zise ea privind spre Dane. Şi mulţi l-au pupat în fund şi i-au zis că miroase a trandafiri. Ăsta-i adevărul şerif Jentzen, spuse ştergându-şi lacrimile de pe obraji. Crezi sau nu, puţin îmi pasă.

Dar îi păsa. Îi păsa de ce gândea el despre ea. Şi asta o afecta foarte tare. Îşi dori ca el să dispară.

— Pleacă, strigă ea cu ochi ca o văpaie. Blestematule, pleacă!

Cristoase, Elizabeth spusese adevărul. Îl văzu în ochi, îl auzi cu urechile. Acum ar fi trebuit să plece, să se supună ordinului şi să iasă pe uşă. Cinicul din el îi spunea că ar fi fost un bărbat isteţ dacă fugea cât mai departe de ea. Dar conştiinţa nu-l lăsă să facă asta.

Traversă încet camera şi se opri în faţa ei. Elizabeth nu se întoarse, nu dădu vreun semn că-i simţea prezenţa. Pur şi simplu stătea în faţa ferestrei.

— Elizabeth.

El îi murmurase numele, realizând că era prima oară când i-l rostea cu voce tare. Îi spusese domnişoară Stuart de cele mai multe ori, sau Liz când dorise să fie sarcastic. Niciodată nu-i spusese Elizabeth, niciodată nu găsise un nume atât de feminin, atât de plăcut. I se potrivea.

Avusese dreptate. A fost un ipocrit, un egoist mânat doar de propriul interes. Onoarea lui — un cuvânt

abstract. Se crezuse un om mai bun, dar ocolise adevărul realităţii.

— Elizabeth, murmură el din nou simţindu-i parfumul, personal, dulce, trist. Îmi pare rău.

— Oh, da? şopti ea. Spune-o cuiva căruia îi pasă.

— Mie îmi pasă.

Elizabeth se întinse după sticla de whisky, dar Dane o prinse de mână înainte ca degetele-i să se încleştеze pe gâtul ei. Îşi făcu mâna pumn şi încercă să se îndepărteze de el, dar fără rost. Se uită încruntată la el peste umăr. N-avea nevoie de simpatia ori de dispreţul lui. Credea că Dane era genul de bărbat interesat doar de dragostea fizică şi, deşi corpul ei îl dorea, nu credea că inima ei va putea suporta o nouă dezamăgire.

— N-am nevoie de mila ta, spuse ea ridicându-şi bărbia. Nu vreau nimic de la tine.

Cristoase, ce frumoasă era! Dane o ştia bine, dar nu asta-l impresiona la ea, cea care se uita acum la el era sfidătoare, mândră şi încăpăţânată. Ceva se mişcă în sufletul lui, făcându-l să-şi dorească să o apere de oricine, chiar de ea însăşi.

Periculos lucru. Vinovată sau nu ea rămânea încă îndepărtată de el. Ea i-ar fi consumat prea multă energie. Ar fi dorit lucruri pe care el n-ar fi putut să i le ofere. Odată ce o femeie dădea de gustul şampaniei n-ar mai fi acceptat gustul berii mult timp. Vinovată sau nu, ea rămânea prea expansivă, prea ambiţioasă. Vinovată sau nu, el o dorea.

— Nu te doresc, murmură ea. Dar vocea nu-i trăda convingere, ci doar mândrie.

— Minţi. Nu doreşti să mă doreşti.

— E acelaşi lucru.

— Pe dracu' este. Crede-mă, o ştiu bine.

Pentru un lung moment totul rămase suspendat. Liniştea îi făcea lui Elizabeth să-i ţiuie urechile când vechiul frigider păcăni şi porni zumzăind ca vântul pe la uşi. Dar sunetul nu alungă tensiunea din cameră.

Încet el îşi ridică mâna şi îşi înfipse degetele în părul ei, întorcându-i faţa către el. Ea îşi lipi buzele de ale lui şi orice pretenţie de rezistenţă se topi. Îl dorea. Obosise să nege nevoia de a fi atinsă şi mângâiată. Fusese singură prea mult timp.

— Îmi pare rău, şopti el.

Elizabeth îl fixă cu privirea. Nu era sigură de ce-şi ceruse el scuze: că fusese un nemernic, că o făcuse să-l dorească sau că cedase în faţa propriilor dorinţi. Nici nu întrebă. Pentru o persoană ahtiată după adevăr, în clipa aceea înclina spre ignoranţă. Era posibil ca adevărul să nu concorde cu dorinţele ei. Dar, probabil, că nici nu conta şi oricum nu avea să schimbe ceea ce se petrecuse între ei.

Se întinse spre el, iar Dane se aplecă să o sărute. Elizabeth îl primi bucuroasă, cu un sentiment de împlinire ridicat din ceaţa ce îi înconjura mintea. Dane îi prinse mâna stângă şi i-o lipi de penisul său erect. Apoi îşi lipi mâna de trupul ei, smulgându-i un geamăt senzual. Fiindcă făcea ceva interzis, asta îi sporea pasiunea.

— Mă doreşti, şopti Dane. Spune că mă doreşti.

Elizabeth reuşi cu greu să răspundă:

— … te doresc…

Dane se excită şi mai tare. Îi lăsă mâna şi îi ridică fusta. Elizabeth se arcui, incapabilă să se mai opună. Muchia dulapului îi intra în spate, dar nu băgă de seamă neplăcerea. Cedă complet. Şi când orgasmul veni cu o explozie de senzaţii şi disperare, ea suspină speriată de intensitatea lui.

Ideea era terifiantă. El nu putea însemna atât de mult pentru ea şi asta pentru că era aproape sigură că nici ea nu însemna mare lucru pentru el.

Dumnezeule mare… realiză că făcuse dragoste în bucătărie. „Hei, Elizabeth, n-ai făcut dragoste. Ai făcut sex," se gândi ea. Dragostea este împărtăşită de doi îndrăgostiţi, iar Dane Jentzen nu o iubea. N-avea de ce să-şi facă iluzii sau să fie afectată.

Dane se îndepărtă încet de lângă ea. Cu un gest automat îşi trase fermoarul de la pantaloni, în timp ce mintea încerca să se adune. Ce naiba făcuse. Cristoase, o regulase într-o amărâtă de bucătărie. În picioare. Nu avusese amabilitatea să o dezbrace, să-i ofere un minim de confort. Ce nemernic putuse fi ca după ce o acuzase că este curvă să o posede când simţise inocenţa ei cum plutea în aer ca picăturile fine de ploaie proaspătă de primăvară. Cinicul din el îi reaminti că ar fi trebuit să plece. Nu părea încântat că n-o făcuse.

Întinse mâna ca să-i atingă părul, dar ea se îndepărtă un pas.

— Elizabeth…

— Poate că acum ai să pleci, aşa cum te-am rugat mai înainte, murmură ea.

Dane îşi aranjă părul cu mâna. Nu avea nevoie de complicaţii în viaţa sa tocmai acum. Nu avea nevoie de o femeie ca Elizabeth. Dar ştia ce iad era pentru ea şi nu putu să plece pur şi simplu.

— Nu s-a întâmplat cum aş fi vrut, spuse el încet.

Ochii ei sclipiră plini de furie.

— Vrei să spui că ai venit aici aşteptându-te să…?

— Nu. Vreau să spun că m-am gândit la asta de cum te-am văzut. Dane o admise cu candoare. Îi dădu părul pe spate şi îi atinse cu degetul cuta din colţul gurii.

— Tipic masculin, nu?

— Eu am dorit-o, zise el. Tu ai dorit-o. Când ea încercă să protesteze, el îi apăsă buzele cu un deget. Nu spune că n-ai vrut-o, Elizabeth. Gâfâielile tale arătau o altă poveste. În sfârşit, nu am vrut să se întâmple în felul ăsta.

— Eu n-am vrut să se întâmple deloc.

— Sst, şopti el aplecându-şi capul să o sărute pe obraz. Nu spune asta.

Dane îşi spuse că ea nu voia să regrete intimitatea dintre ei pentru că n-avea de gând să se oprească aici. Ăsta era adevărul sau o parte a lui.

— Nu văd niciun motiv pentru care să nu fim amanţi, spuse el.

Cuvintele veniră ca un şoc pentru el, dar nu şi logica ce stătea în spatele lor. Dacă stabileau nişte reguli, dacă ştiau care era situaţia, atunci, la final, niciunul nu va avea de suferit. Era simplu.

— Ei bine, trebuie să ştii că te urăsc, spuse ea pe un ton de afaceristă.

— Lasă că-ţi trece, îi răspunse Dane rânjind.

Elizabeth scutură din cap, căci alta era marea problemă.

— Nu prea cred. N-am nevoie de necazuri. Şi apoi am jurat să nu mă mai încurc cu bărbaţii. Se dădu un pas înapoi, ridică din umeri şi concluzionă: îmi pare rău.

Dane se dădu şi el în spate şi chipul îi deveni imperturbabil. Elizabeth era convinsă că el nu era obişnuit să fie refuzat de femei şi probabil că nici nu-i plăcea.

Dane rămase un moment nemişcat privind-o nedumerit. Apoi îşi continuă drumul către uşă, iar Elizabeth regretă că el nu a încercat mai mult să-i schimbe părerile.

— Ştii unde mă găseşti, îi zise el dezinvolt.

Elizabeth se felicită pentru hotărârea de care dăduse dovadă şi îl privi cum se îndepărta cu maşina, stârnind un norişor de praf. Dar totuşi simţea în inimă o undă de regret. Telefonul cu ţârâitul lui îi întrerupse momentul de melancolie. Elizabeth sări să răspundă gândind, sperând, să fie Trace. Furia îi dispăruse, dar nu şi nevoia de a-l vedea, de a discuta cu el. Ridică receptorul zâmbind prematur:

— Ce faci, scumpule. Eu…

— Târfă!

Cuvântul o înţepeni. Rămase încordată, încercând să-şi pună creierul în mişcare. Tăcerea de pe linie deveni absolută şi aproape se convinse că i se păruse. Apoi se repetă ca un lătrat, ca un cuvânt diavolesc.

— Târfă!

Elizabeth închise şi deschise gura ca un peşte ce căuta să respire. Nu se auzi niciun cuvânt. Intimitatea ei fusese violată.

Cineva o urmărise. Se uită împrejur, aşteptându-se, parcă, ca acela care sunase să apară în pragul bucătăriei. Era singură. Cuvântul îi dezvălui adevăratul sens al vulnerabilităţii. Singură.

— Curvă, mârâi vocea.

Zguduită şi tremurând, Elizabeth se întoarse şi trânti telefonul pe podea.

— Curvă.

Terorizată, nu putu să-şi dea seama dacă legătura era întreruptă şi atunci apăsă cu ambele mâini receptorul la locul lui ca să fie sigură că telefonul era oprit.

O mulţime de gânduri iraţionale îi invadară creierul… a fost Helen Jarvis cu vocea ei cavernoasă, a fost Brock care vrea s-o chinuie, a fost cineva care a văzut-o cu Dane pe fereastra bucătăriei…

Următorul gând negru care-i veni în minte fu că acel criminal era încă liber.

Îşi aminti de cuvintele lui Dane: „Nu ştiu cu exactitate dacă ai văzut ceva incriminant sau…”

Soneria de la uşă zdrăngăni, punând-o pe Elizabeth în mişcare. Fugi în dormitor, se lăsă în genunchi şi trase sertarul de la noptieră căutând cu înfrigurare prin el până dădu de oţelul rece.

Pistolul era al lui Brock. Unul din colecţia lui, un Magnum automatic. Îl luă, gândindu-se că era mai în siguranţă cu el decât fără. Se aşeză pe pat şi cu ochii

aţintiţi în tavan se puse pe aşteptat ca noaptea să devină zi, deşi rămăsese plină de teamă în casa tăcută.

Înserarea veni şi trecu înainte ca Trace să între în garaj şi să-şi sprijine bicicleta de nişte cauciucuri uzate. Ieşi şi traversă peluza cu mâinile băgate în buzunare.

Nu-i plăcea să între în casă. Mai ales acum când maică-sa îl aştepta să-l toace mărunt. „Unde ai fost, Trace? Cu cine? Ce ai făcut?" Dumnezeule, nu-i rămânea decât să spere că nu aflase de la şerif că-i asigurase un alibi lui Carney. Dar ăsta nu era cel mai rău lucru. Înainte de a fi ziaristă, maică-sa era… mamă şi urma să-l interogheze mai rău ca la un proces.

Dorind să amâne inevitabilul rămase în faţa scărilor şi se scotoci după o ţigară în buzunarul tricoului. Nu-i prea plăcea să fumeze, dar i se părea că aşa era mai bărbat. Ştia că nu-i făcea bine la sănătate, dar ce mai conta când nimic nu mergea bine în viaţa sa.

În depărtare fulgeră, tunetul bubui, iar vântul începu să bată. Se părea că venea o nouă furtună, o imagine în oglindă a sufletului său; agitaţie, mânie, sentimentul că urma să se întâmple ceva deosebit şi el nu bănuia ce. Neliniştit, aruncă chiştocul şi în alergare mimă câteva driblinguri de baskeball-ist profesionist ce se pregăteşte să arunce pentru trei puncte şi să câştige cu echipa Duke Blue Devils, turneul N.C.A.A.

Dar, desigur nu era. Avea de parcurs un drum tare lung până ce avea să devină, eventual, un „Duce" sau un „Drac Albastru", sau orice altceva. Acum era blocat aici, în Minnesota, în casa asta nenorocită, fără alţi prieteni decât Carney Fox. Cristoase, se putea o viaţă mai rea ca asta?

— Ei bine, că n-o fi Lone Stranger.

Trace simţi tonul tăios al vocii mamei sale. Adevărat, viaţa putea deveni şi mai nasoală. Simţi cum stomacul i se chircise la gândul luptei ce va veni. Ea se va chinui să-l facă să spună tot, iar el va încerca s-o evite cât mai mult. Nu păreau capabili de altceva. Era ca în Star Trek, într-o buclă a timpului, când se relua la nesfârşit acelaşi dialog.

Se uită peste umăr şi văzu strălucirea argintie a pistolului.

— Iisuse, mamă, ce faci cu ăla?

Elizabeth privi cu răceală spre mâna care ţinea pistolul de care uitase, în ciuda greutăţii lui. Nu putea să-i spună lui Trace de telefonul primit. În fond, fusese un apel şi atâta tot. Afară vântul agita copacii, smulgând câteva frunze. Uşa se trântea ritmic de margine.

— Mă simt în nesiguranţă. Au găsit un suspect pentru moartea lui Jarvis, spuse ea, aruncându-şi privirile asupra fiului său. Dar ai auzit despre asta, nu?

Trace privi înainte, iar muşchii fălcilor i se contractară, îşi băgă degetele în betelia jeans-ilor şi spuse:

— De ce nu treci mai departe?

— Cât de departe?

— Să-mi faci morală.

Elizabeth îşi strânse buzele şi se întrebă dacă merita să facă asta. Nu dorea să se certe cu el. În ciuda faptului că ar fi vrut să-l scuture şi să ţipe la el, ceea ce dorea mai ales era să caute împreună un punct comun în trecut, înainte ca lucrurile să înceapă să meargă rău între ei.

Înainte de Atlanta, înainte de Brock şi banii lui, înapoi la San Antonio, când erau apropiaţi şi duceau o viaţă

normală. Ar fi vrut să se întoarcă la vremurile când el era mic şi dulce, iar ea era mama cea puternică şi înţeleaptă care-l conducea, capabilă să-l ocrotească sau să-i şteargă lacrimile. Acum el avea şaisprezece ani, aproape jumătate din vârsta ei şi era capabil să observe că nu mai putea drege totul cu un sărut.

— Trace, Carney Fox este suspectul.

— Ei bine, nu a făcut-o el.

— Eşti sigur?

Trace se uită înainte, ignorând întrebarea ei. Strălucirea unui fulger îi lumină faţa, ceea ce nu-i convenea pentru că ea putea vedea ce se căznea el să ascundă, secretele. Elizabeth simţi cum i se strângea inima şi cum panica o cuprindea. Trace încercă să se întoarcă, dar maică-sa îl prinse de braţ, degetele ei înfigându-se în muşchii lui tineri.

— La naiba, răspunde-mi! Vocea ei plesni ca un bici. Ştii că nu l-a omorât pe Jarrold Jarvis? Unde ai fost?

Trace îşi frecă braţul eliberat şi răspunse:

— Nu, n-a făcut-o el. Am jucat basketball împreună.

Minţea. Dumnezeule, minţea în legătură cu o crimă.

Fiul ei, copilul ei, bebeluşul ei pe care l-a ţinut în braţe. Un tunet căzu şi apoi un fulger lumină totul ca într-un film de Hitchcock când visele deveneau coşmaruri. Copilul crescuse într-un fel străin ei, vocea bebeluşului auzindu-se de undeva de departe, de la capătul unui tunel.

— La dracu', Trace! zise ea şi vocea acoperi sunetul ploii ce începuse să cadă. Spune-mi adevărul!

Dar el se uită la ea, tăcu şi afişă o morgă de izolaţionism adolescentin care îi învălui chipul ca o aură. Ploaia îi şiroia pe ochelari şi îi făcu tricoul transparent.

— Mă duc în pat, spuse el.

Ploaia cădea pe Elizabeth ca atingerea a mii de degete ce o mângâiau. Se uită cum el intră în casă, în timp ce panica creştea în ea.

Vru să alerge după el, să-l zgâlţâie, să urle, dar ştia că asta n-ar fi dus la nimic bun. Îl scăpase din mână şi măcar în această noapte nu mai avea puterea să lupte cu eşecul.

Stătea în ploaie plângând, lacrimile amestecându-se cu picăturile fine.

Stătu până când puterea îi reveni în picioare, dorindu-şi din toată inima ca acest coşmar să dispară.

CAPITOLUL 13

Mirosul de ruladă cu cremă caramel venea îmbietor din bucătărie. Dane deschise uşa şi intră în timp ce-şi băga tricoul negru în jeanşi.

Era trecut de şapte şi el era iritat că dormise prea mult. Nu putea să admită că trebuia să fie în plină formă dacă dorea să ducă la bun sfârşit investigaţia privind crima. El era Dane, eroul, posesorul unui caracter şi a unei puteri super, se gândi cu ironie că avea nevoie acum de o ceaşcă de cafea tare făcută de d-na Cranston.

Aceasta se îndreptă din şale şi se îndepărtă de cuptor, cu faţa roşie din cauza căldurii. Mâinile ei mici băgate în

nişte mănuşi enorme de culoare albastră se apucară să facă o nouă ruladă.

— Sunt gata imediat, şerifule, îi zise ea apropiindu-se de masa din centrul bucătăriei.

Dane se sprijini de marginea dulapului şi o privi cum tăia rulada şi o pregătea pentru glazură.

Uşa bucătăriei se deschise şi în prag apăru Amy, care ezită o clipă atunci când îl văzu.

— Bună dimineaţa, scumpo, îi zise el sperând să-i fi trecut supărarea în timpul nopţii. Când ea îl privi împietrită, Dane ştiu că sperase în van.

Amy o salută cu entuziasm pe d-na Cranston, se aşeză la masă şi luă una dintre feliile de ruladă gata glazurate.

— Heather m-a invitat să petrec noaptea la ea, rosti Amy fără preambul, privindu-l cu duritate pe Dane. I-am spus că trebuie să am mai întâi permisiunea tatălui meu pentru că sunt un copilaş.

Dane îşi masă tâmplele, încercând să-şi reţină supărarea datorată tonului ei. Era pedepsit pentru păcatul de neiertat de a-şi fi dorit ca fata lui să rămână fetiţa pe care o ştia demult. În mod firesc, în orice altă împrejurare, ar fi ripostat pe loc. Nu suporta insubordonarea în viaţa profesională şi rareori o întâlnea în altă parte. Însă reuşi să se stăpânească, ştiind că merita să fie pedepsit pentru modul cum se purtase cu Amy şi cu… Elizabeth.

— Foarte bine, rosti în cele din urmă.

Amy muşcă din rulada minunată, deşi aproape că nu-i simţea gustul, şi întâlni privirea pierdută a tatălui ei.

— Ea şi mătuşa Mary se duc la Rochester pentru cumpărături. Au zis că vin să mă ia pe la ora 9.

— Şi cum rămâne cu plimbarea noastră călare? întrebă Dane. Cred că pot să-mi fac puţin timp liber după-amiază când se termină înmormântarea.

Dorinţa de a se răzbuna întrecu remuşcarea. Amy dădu uşor din umeri şi plecă ochii ca să nu vadă durerea înscrisă pe chipul tatălui ei.

— Va trebui s-o lăsăm pe altă dată, rosti ea, încercând din răsputeri să pară nepăsătoare, deşi de-abia aşteptase acel moment. Plimbarea călare fusese ceea ce le aparţinuse numai lor dintotdeauna, pentru că maică-sa nu s-ar fi apropiat nici moartă de vreun cal. Nu agrea deloc gândul că urma să fie lipsită de asemenea plăcere, însă trebuia să-şi impună punctul de vedere, îşi reaminti Amy. Nu mai era o fetiţă de zece ani şi nu accepta să fie tratată ca atare.

Se ridică de pe scaun, abandonând pe masă bucata de ruladă pe jumătate mâncată.

— Trebuie să mă duc să-mi aranjez părul, rosti ea, ieşind din bucătărie cu capul sus.

Dane o privi plecând, simţind că lumea lui ordonată se răsturna din nou. D-na Cranston ridică spre el chipul pe care se citea simpatia.

— Uneori nu-i deloc uşor să fii adult, îi zise ea cu blândeţe.

— Aici ai mare dreptate d-nă Cranston, murmură el punând cana cu cafea pe bufet. Una peste alta, în clipa asta aş prefera să fiu pe terenul de fotbal.

Şantierul mirosea a rumeguş şi noroi. Copacii din jurul ei, spălaţi de ploaie, se clătinau uşor în vântul proaspăt al

dimineţii. Undeva se auzea o mierlă cântând. „Dacă nu te uiţi la ce va deveni Still Waters ca nouă staţiune, reflectă Elizabeth, e o dimineaţă superbă. Răcoroasă, senină şi cu un vânt proaspăt". Soarele strălucea la orizont încălzind lanurile de porumb.

Aşa cum stătea înconjurată de linişte şi frumuseţe nici nu-i venea a crede că viaţa putea fi atât de complicată.

Elizabeth ridică aparatul de fotografiat şi făcu câteva poze cu nişte amish-i ce arau un câmp cu ajutorul cailor. Avea să fie un instantaneu frumos pentru următorul număr al lui *„Clarion".* Intenţiona să scrie un articol despre felul în care vremea putea afecta fermierii şi turismul, asta în cazul în care nu mai era omorât careva.

Îşi aşează pe umăr mai bine bareta poşetei în care era şi pistolul. Afurisenia aceea era grea ca naiba, însă Elizabeth nu riscase să plece fără el. Telefonul din seara trecută reuşise să o zguduie. Nu conta că în acel moment creierul ei căuta să alunge acel incident. Nu avea rost să-şi spună că reacţionase exagerat. Încă mai auzea glasul acela răuvoitor de la telefon, când stătuse, după aceea, ghemuită până când venise Trace acasă.

Oftă amintindu-şi confruntarea dintre ei. Cert este că nu ajunsese la nicio concluzie cu el. În clipa în care pomenise de Carney Fox, Trace se închisese în el şi refuzase să mai vorbească. Elizabeth se simţea sufocată din pricina frustrării. Era evident că el ascundea ceva; până şi un idiot şi-ar fi dat seama de acest lucru. Dacă avea vreo legătură cu acest Carney Fox şi dacă individul era amestecat în crimă…

Elizabeth se răsuci pe călcâie şi începu să facă o serie de fotografii ale şantierului. Avea să întituleze această serie de poze „Still Waters după tragedie”. Intenţiona să publice pozele pe prima pagină ca să-i provoace lui Charlie Wilder un atac de apoplexie.

Banda galbenă a poliţiei nu fusese ruptă, dar cu toate astea nu se mai vedea niciun semn. Sângele fusese spălat de ploaia din timpul nopţii. Se întoarse spre râu ca să mai facă nişte fotografii.

Tocmai voia să lase aparatul în jos, când o siluetă dinspre vest îi atrase atenţia. Elizabeth reglă obiectivul căutând să afle cine era. Ar fi putut să fie Aaron Hauer, deşi era prea departe pentru a-l putea deosebi de un alt amish. Felul în care-şi ţinea umerii şi capul lăsat pe o parte o făcea să creadă că el este. Îngenunchease la umbra unui arţar aflat pe deal. Avea capul plecat şi-şi ţinea pălăria cu boruri mari în mâini.

Elizabeth îl fotografie aproape fără voie. Omul acela, oricine ar fi fost, se ruga şi nu era normal ca ea să-l fotografieze în asemenea momente intime. Nu era cu nimic mai bună decât turiştii care dădeau buzna în vieţile oamenilor, ca, de pildă, Aaron Hauer. Omul se ridică şi-şi puse pălăria pe cap, după care se îndepărtă, pierzându-se printre copacii de pe deal.

Elizabeth lăsă aparatul de fotografiat şi o porni spre râu în jos. Soţia lui Aaron murise. Poate că-şi petrecea eternitatea sub acel arţar cu vedere spre râu. Elizabeth nu era îndemnată de o fascinaţie morbidă, ci de grijă, pentru că-l plăcea în mod sincer pe Aaron. Sub stratul de

amărăciune şi datorie pioasă se ascundea un om ca oricare altul, puternic şi vulnerabil în acelaşi timp.

Dacă putea afla mai multe despre el i-ar deveni o prietenă mai bună şi, după părerea ei, amândoi aveau nevoie de toţi prietenii posibili. Elizabeth se întoarse cu spatele spre râu şi o porni spre deal către locul umbros în care-l văzuse pe omul îngenuncheat. La baza arţarului se aflau trei pietre funerare; una mai mare mărginită de două mai mici. Pe cea mare stătea scris: *„Siri Hauer soţie mult iubită",* iar pe una din cele mici: *"Ana Hauer fiică mult iubită"* şi pe cealaltă: *„Gemma Hauer fiică mult iubită".*

Elizabeth îngenunche alături de unul dintre mormintele mai mici, la a cărui bază erau două păsărele sculptate în lemn şi simţi cum i se rupea inima. Se plânsese de Trace, dar ea, cel puţin, îl avea alături, indiferent cât de dificil se arăta. Aaron Hauer putea ajunge la fiicele sale doar prin rugăciuni sau punând flori pe mormânt.

Cineva aruncase o cărămidă în geamul de la redacţia „*Clarion"*-ului. Resturile geamului atârnau în ramă ca nişte stalactite de cristal. Pe vechea podea erau împrăştiate cioburi, hârtii şi exemplare din ediţia specială, de parcă ar fi trecut pe acolo un uragan. Dar Elizabeth avea dubii că vântul îi trântise pe jos boxele şi îi răsturnase monitorul.

Jolynn, care găsise mizeria, stătea pe birou pentru că scaunul ei era terminat şi, uitându-se prin prejur, calcula diverse variante şi posibilităţi ale cauzelor.

— Ar putea fi opera celui cu telefonul, zise ea, ridicând la buze cana sa matinală cu Pepsi.

— Ar putea fi, murmură Elizabeth aruncând pe podea o bucată de hârtie udă. Sper asta, căci urăsc gândul că o întreagă bandă de ţăcăniţi doreşte să mă scarmăne niţel.

— Mda, ei bine, ediţia specială nu te-a făcut mai populară pentru o mulţime de oameni.

— Dar au cumpăra-o totuşi, răspunse Elizabeth dezgustată. Jolynn ridică din umeri şi-şi dădu părul din ochi.

— Bănuiesc că a fost ca atunci când treci pe lângă un accident. Nu vrei să te uiţi, dar nu te poţi înfrâna să nu arunci o privire.

— Ipocriţii, murmură Elizabeth. Asta sunt, nişte ipocriţi.

— Cineva a fost destul de nebun ca să comită o crimă în oraşul ăsta, ca un fel de declaraţie.

— Nu cred că ăsta a fost motivul.

— Dar crezi că cineva încearcă să te sperie?

— Chestia asta au reuşit-o cu brio, scumpo. Asta-i sigur. Elizabeth îşi trânti poşeta pe birou. Poate că cine ne-a vandalizat redacţia căuta ceva anume.

— Ce anume? râse Jo. Milioanele ce le-am ascuns aici? Provizia mea de dulciuri? Se aplecă peste marginea mesei de lucru şi, trăgând de sertarul de sus, scoase la iveală un baton de ciocolată.

— Cred că acel carneţel negru al lui Jarvis, răspunse Elizabeth. Ai discutat despre el cu cineva?

— Nu, m-am gândit la cine ar fi putut să aibă numele trecut acolo, dar n-am abordat pe nimeni deocamdată. Tu?

— Eu am adus vorba despre el ieri, răspunse Elizabeth urmărind cu atenţie reacţia prietenei sale. Când discutam cu Rich.

— Rich? Rich Cannon? izbucni Jolynn în râs. Crezi că Rich l-a omorât pe Jarrold? În niciun caz!

— Şi de ce nu? Avea cel mai mult de câştigat de pe urma lui.

— Nu, câştiga mai mult pupându-l pe Jarrold în fund. Rich e mult prea leneş şi tâmpit ca să conducă afacerile lui Jarvis personal, rosti Jolynn. În plus, relaţia dintre ei era de natură simbiotică. Jarrold îi oferea lui Rich un venit mare pentru muncă puţină, iar Rich era paravanul lui elegant în afacerile cu constructorii; soţul arătos al lui Susie. Jolynn scutură din cap şi-şi desfăcu ciocolata. Rich nu l-ar fi putut omorî pe Jarrold. N-ar fi avut motive, curajul sau determinarea pentru aşa ceva. Ascultă la mine, pentru că-l cunosc mai bine decât oricine.

Elizabeth nu era tocmai convinsă.

— Ştiu şi eu, la un moment dat oricine se satură să pupe acelaşi fund. Mai ales dacă e gras şi urât ca al lui Jarvis.

Jolynn se strâmbă şi gemu.

— Dumnezeule, ce imagine! Ar fi trebuit să devii scriitoare.

Bret Yeager îşi vârî capul în redacţie printr-un loc în care ar fi trebuit să se afle un geam. Zâmbi larg spre Jolynn.

— ’Neaţa, doamnelor, rosti tărăgănat. Pot intra?

— Doamne, scumpule, râse Elizabeth de el apropiindu-se şi sfărâmând sticla spartă sub picioare. Nu-ţi mai băga

capul pe acolo! N-ai văzut „Fantoma mea iubită”? Tony Goldwin a fost, practic, decapitat în felul ăsta.

— Se petrec multe chestii ciudate pe aici, spuse Boyd Ellstrom deschizând uşa şi intrând în redacţie. După el intrară Yeager şi câinele. Agentul fluieră a pagubă atunci când văzu dezastrul. Câinele descoperi un loc ferit, fără cioburi şi se făcu ghem, adormind pe loc.

Elizabeth îi aruncă o privire lui Ellstrom. El îi întoarse privirea cu obrăznicie, măsurând-o din ochi.

— Mda, mă rog, n-aş vrea însă să se întâmple şi aici, răspunse ea.

— De ce nu? o întrebă el sarcastic. Ai putea scoate o altă ediţie specială.

Yeager o făcu pe diplomatul, păşind între ei şi, zâmbind în chip de scuză spre Elizabeth, zise:

— Nu-l luaţi în seamă domnişoară Stuart. E ofticat pentru că şeriful l-a scărmănat puţin când a aflat de declaraţia pe care v-a dat-o deunăzi. În spatele lui, Ellstrom se făcu purpuriu la faţă.

— Am venit ca să vă luăm declaraţiile şi să aruncăm o privire în jur.

— E treaba Biroului, agent Yeager?

— Păi, nu, nu tocmai, răspunse el dând din umeri. Purta o cămaşă închisă la culoare, care se vedea că de-abia fusese scoasă din ambalaj. Felul în care îşi băga degetul după guler şi încerca să-l lărgească o făcu pe Elizabeth să bănuiască că nu-şi scosese toate cartoanele de la cămaşa nouă.

— Dar am avut dreptate, probabil, când d-na Nielsen m-a sunat şi am avut un minut…

Lăsă fraza neterminată şi îi zâmbi lui Jolynn, care roşi de plăcere. Elizabeth ridică o sprânceană.

— Aha, foarte bine atunci, rosti, neştiind dacă Yeager o auzise măcar. Jolynn e cea care a descoperit bucuria asta… Probabil că doreşti să discuţi cu ea mai întâi.

Jolynn deschise sertarul de la masa de lucru şi scoase la iveală o acadea, apoi zise:

— Ceva dulce, agent Yeager? Zâmbetul lui deveni şi mai larg.

— O femeie după pofta inimii mele. Haide, Beţivane! strigă după câine. Avem treabă de făcut.

Labradorul gemu şi cu greu se ridică de jos, apoi, toţi trei o porniră spre uşa din spate care fusese lăsată deschisă de făptaş, lăsând-o pe Elizabeth singură cu Ellstrom. Ajutorul de şerif se apropie de masa ei de lucru, împingând cu vârful cizmei monitorul spart ce zăcea pe podea. Elizabeth se retrase deoparte, cu braţele încrucişate la nivelul pieptului, privindu-l cu atenţie.

— Îmi pare rău că ai avut de tras ponoase din cauză că te-am citat, rosti ea, fără să-i pese cu adevărat dacă Dane îl făcuse de doi bani sau nu. Am crezut că ştiai ce te aştepta.

Ellstrom se întoarse şi se încruntă spre ea.

— Pot să mă descurc şi singur cu Jentzen.

„Nu zău“, îşi zise Elizabeth în gând, străduindu-se să nu-şi arate sarcasmul.

— Atunci suntem chit.

— Ţi-am făcut o favoare, i-o întoarse Ellstrom. Se apropie de ea cu ochii pe decolteul bluzei. Ea îşi pusese la gât un lănţişor de care era atârnat un medalion cu o piatră roşie, semipreţioasă, ce-i ajungea până la valea dintre

sâni. Ellstrom îşi putea imagina cu uşurinţă cât de dulce şi delicată era pielea de acolo şi cât de tari puteau deveni sfârcurile. Simţi imediat începutul unei erecţii straşnice. Ţi-am făcut o favoare, repetă el. După socoteala mea mi-ai rămas datoare.

Elizabeth ridică bărbia şi miji ochii, în timp ce el căuta s-o încolţească, înghesuind-o la perete. Nemernicul acela dorea ceva de la ea şi nu trebuia musai să fie fiica lui Einstein ca să-şi dea seama ce anume. Deja o furnica pielea de silă numai după cum se uita la ea.

Ellstrom se opri când ajunse la o palmă de ea. Elizabeth îl privi cu răceală.

— Dacă vrei mostre gratis du-te la supermagazin la o promoţie, scumpule, pentru că n-o să obţii aşa ceva de la mine.

Ellstrom se înroşi din plin, simţind puternic umilirea şi înţepătura respingerii. Dacă ar fi fost într-un loc ceva mai retras, probabil că n-ar fi lăsat-o să scape aşa de ieftin. Curva naibii era dispusă să-şi desfacă picioarele pentru orice bărbat ce-şi vântura scula în direcţia ei. Probabil că se lăsa greu doar ca să-şi domolească puţin conştiinţa încărcată. Deşi, mai mult ca sigur, îi cedase lui Jentzen fără fasoane.

— Te oferi doar celui cu insigna mai mare? mârâi el.

Elizabeth se văzu nevoită să facă un efort de voinţă ca să nu-l pocnească. Însă îl împunse verbal acolo unde ştia că-l durea cel mai tare.

— Mmm, scumpule, ştii cum umblă vorba, nu contează mărimea insignei, ci cea a omului ce o poartă.

Omul despre care tocmai discutau deschise uşa redacţiei şi intră chiar în momentul în care Ellstrom se pregătea s-o atace din nou. Temperatura camerei păru să scadă cu douăzeci de grade, atunci când Dane se opri de cealaltă parte a mesei de lucru, privind împietrit spre ajutorul său.

— Ai încheiat lista stricăciunilor de aici Ellstrom? întrebă el pe un ton catifelat.

Ellstrom nu răspunse, însă se îndepărtă de Elizabeth şi se apucă de treabă, scoţând din buzunar un carnet şi un pix. Elizabeth răsuflă uşurată şi se întoarse spre Dane.

— Scumpule, ai o mulţime de cusururi, însă talentul de a apărea la momentul potrivit este un dar ceresc. Ajutorul tău nu mă simpatizează prea mult acum.

— Poate să între în clubul format de ceilalţi, rosti Dane cu ironie, privind spre dezastrul din jur.

— Al naibii oraş, şerifule, răspunse ea sarcastică; oamenii de aici au un talent inegalabil să facă să se simtă bine o fată nou-venită în cătunul lor.

— Crezi că eu aş păţi altceva dacă m-aş muta în vreun cătun din sud şi m-aş apuca să stârnesc tot felul de neplăceri? o provocă Dane sărind imediat în apărarea oraşului natal. Ba, ar fi chiar mai rău pentru că sunt yankeu şi majoritatea celor de acolo nu acceptă nici acum că generalul Lee i s-a predat lui Grant la Appothomax. La naiba, probabil că m-ar tăvăli prin catran şi fulgi.

— Uite ce idee straşnică, izbucni ea isterizată. De ce naiba nu ieşi în stradă ca s-o împărtăşeşti concitadinilor tăi? Oricum, nu mi-am făcut niciun program pentru

diseară. Dacă mă iau după ce-i aici, atunci sunt convinsă că ajutoarelor tale nu le strică distracţia.

Dane strânse din dinţi şi-şi reţinu furia. În fond, Elizabeth avea tot dreptul să fie mânioasă. Nu era însă sigur dacă el avea dreptul să se înfurie în beneficiul ei. Ea îi respinsese oferta, însă constatase că încă îşi dorea cu ardoare să-şi asume rolul de protector, iar acest lucru nu avea nicio legătură cu profesia pe care o avea. Era ceva instinctiv.

— Există un loc mai ferit unde am putea discuta?

Elizabeth cântări riscurile implicate. Fie rămâneau pe loc, acolo unde îi putea vedea şi auzi Ellstrom, fie se închidea undeva singură cu un bărbat care-i aducea numai necazuri. Observă, deodată, cum îi urmărea Ellstrom cu ochi răi.

— La mine în birou, răspunse ea hotărâtă.

Biroul era o cămăruţă fără ferestre care mirosea ca o pivniţă mucegăită, în pofida eforturilor ei de a împrospăta atmosfera. Elizabeth renunţase la ea şi se mutase în partea din faţă alături de Jolynn. În acel moment era folosită doar pe post de depozit. Atunci când deschise uşa, observă că, deşi mică şi neimportantă, nu fusese cruţată de mânia vandalului.

Podeaua era acoperită de hârtiile ce mai înainte fuseseră frumos aranjate în sertarele dulăpiorului. Se gândi că avea să-i ia mai bine de o lună să le pună pe toate la loc în aceeaşi ordine. Se uită cu jale la muşcata ruptă şi la ghiveciul sfărâmat.

— Când eram încă căsătorită cu Bobby Lee Breland, tatăl lui Trace, am văzut o muşcată ca asta în vitrina unei

florării din Bardette, rosti ea încet. L-am întrebat dacă vrea să mi-o cumpere drept cadou. A doua zi muşcata dispăruse din vitrină. M-am dus acasă mai devreme, surescitată, pentru că eram convinsă că mi-o cumpărase, ceea ce însemna că mă iubea şi avea să înceteze să mă mai înşele… Glasul i se stinse. Ce prostie să-şi amintească de vechile dureri când avea altele noi pe cap.

— Şi ţi-a cumpărat muşcata? întrebă Dane, deşi ştia deja răspunsul.

Elizabeth scutură din cap.

— Te simţi bine? întrebă el.

— Desigur, răspunse ea. Îmi place s-o fac pe victima. Devin mai interesantă. Dane îşi băgă mâinile în buzunare şi se uită încruntat la ea.

— În legătură cu seara trecută…

Elizabeth ridică o mână ca să-l oprească.

— Nu e cazul să te simţi răspunzător faţă de mine, şerifule, i-o trânti ea. Sunt om în toată firea.

Dane privi spre muşcata mutilată şi strânse din dinţi. La naiba, el chiar se simţea răspunzător. Consideră că în ceea ce o privea era dreptul lui să intervină. Era o minune că nu-i spărsese nasul lui Ellstrom pentru că se apropiase la un pas de ea. Însă gândul că fusese tentat să o facă îl zgudui profund. Cristoase, se culca cu Ann Markham de mai bine de doi ani şi nu-şi făcuse probleme dacă se învârteau şi alţi bărbaţi în jurul ei.

— Am primit un telefon interesant seara trecută, după ce ai plecat, rosti Elizabeth, dorind să-i abată gândurile de la cele petrecute între ei.

Dane ridică imediat privirea.

— Ce fel de telefon?

— Cineva care a dorit să-şi exprime opinia în legătură cu caracterul meu, rosti ea, căutând să pară cât mai degajată. *Curvă. Târfă. Târâtură.* Chestii de genul ăsta.

Dane se înnegri de furie.

— La naiba, de ce nu m-ai chemat imediat?

Elizabeth părea uimită de izbucnirea lui.

— Cel ce a sunat nu şi-a lăsat numele sau numărul de telefon. Aşa că nu văd cum ai fi reuşi să prinzi suspectul.

— Nu contează, rosti el, dorind s-o scuture, s-o strângă în braţe. Probabil că fusese tare speriată, singură în casa aceea veche, ştiind că există un criminal în libertate. Încercă să gândească ca un poliţist şi întrebă: Era bărbat sau femeie?

Elizabeth se gândi un pic şi răspunse:

— Era bărbat… cred. Avea o voce ciudată sau care suna straniu. Poate că a fost aceeaşi persoană care a produs dezastrul de aici. M-a sunat ca să se asigure pe unde eram, îşi dădu ea cu părerea.

— Vandalii lucrează de obicei repede, zise Dane. De aceea sunt şi greu de prins asupra faptului. Ca să facă toată grozăvia de aici nu cred că le-a trebuit mai mult de zece minute.

— Dacă au fost vandali.

— Iar căutăm conspiraţii? întrebă el ridicând o sprânceană.

— Totuşi, insistă ea încrucişându-şi braţele la piept. Şi să nu îndrăzneşti să râzi de mine Dane Jentzen. Articolul din ediţia specială specula că există două motive pentru crimă. Poate că cineva s-a gândit că am nişte dovezi aici.

Oricum, cineva dintre cei pe care îi cunoşti atât de bine şi îi crezi atât de buni a vandalizat redacţia ziarului, a dat telefoane obscene sau a comis o crimă. De când am venit în acest oraş am găsit oameni lacomi, răi şi corupţi, ca şi în alte locuri. Şi unul dintre ei este un criminal.

Dane răsucea pe toate feţele cuvintele lui Elizabeth în timpul după-amiezii, când stătea printre oamenii adunaţi la priveghiul lui Jarrold Jarvis.

Era un bun poliţist. Chiar dacă popularitatea şi faima îl ajutaseră să fie ales, Dane ştia că obţinuse slujba pe merit. Nu fusese înclinat să se legene în amintirea tinereţii trecute ca Rich Cannon. Poate că nu era ambiţios, dar era dedicat meseriei. În ciuda a ceea ce Elizabeth părea să creadă, dorea să-l prindă pe criminal şi va lucra cu sârg pentru asta până la sfârşit. Era adevărat că prefera lucrurile simple şi clare, dar nu însemna că era leneş.

Privirile sale măsurau încet mulţimea, uitându-se la feţele oamenilor pe care-i cunoştea de o viaţă. Întotdeauna crezuse că ceea ce ştia despre aceşti oameni îl făcea un şerif sigur de el. Da, ştia destule despre ei. Ştia că Till Amsfutz era beat pentru că aşa era tot timpul. Ştia că tinerii băieţi Odegard vor conduce cu viteză pe drumul spre Loring pentru că aşa a făcut familia Odegard de pe vremea lui Henry Ford. Ştia ce familii avea copii predispuşi la necazuri. Îi ştia pe cei din comitatul Tyler, îi ştia pe cei din Still Creek. Dar nu ştia care dintre aceste informaţii îi pot fi de ajutor.

Biserica luterană era plină. Soarele intra prin imensele vitralii luminând chipul lui Iisus în grădina Gethsemane.

Helen Jarvis stătea aproape prăbuşită la intrarea de stejar lustruit a bisericii. Arnetta McBaine dădu mai tare volumul vechii orgi şi începu să cânte un imn religios.

Susie Jarvis Cannon se aşezase în primul rând de strane, îmbrăcată cu o rochie neagră scurtă şi o pălărie hidoasă pe cap. Moştenise ochii mici ai lui Helen şi nasul coroiat, plus bărbia mare din partea lui Jarvis, astfel încât faţa ei amintea în mod izbitor de un papagal. Cei doi copii ai ei, deja plictisiţi, stăteau alături, dădeau din picioare şi se ciupeau unul pe celălalt.

Când o auzi pe maică-sa izbucnind, Susie îşi întoarse atenţia de la copii spre soţul pe care aproape că-l aruncă din strană. Părând mai degrabă nemulţumit decât plin de compasiune, Rich se ridică, îşi îndreptă costumul negru şi apoi o luă pe Helen de braţ, gata s-o conducă înapoi la locul ei din strană.

Helen îşi ridicase voalul negru de văduvă peste pălăria cu boruri atât de mari, încât păreau ridicole. Atunci când Helen se întoarse cu faţa spre el, Dane tresări speriat. Tot machiajul ei elaborat se scursese din cauza lacrimilor şi, din cauza rimelului, ajunsese să semene cu un raton furios. Înfăţişarea ei era atât de grotescă, încât nimeni nu ştia cum să reacţioneze.

Toţi cei din oraş ştiau foarte bine că Helen şi Jarvis rămăseseră laolaltă atâţia amar de ani doar ca să-şi facă în ciudă unul altuia.

De altfel, Dane se îndoia sincer că vreunul din ei ar fi fost capabil să mai iubească şi pe altcineva în afara propriei persoane. Ca atare, Helen pusese în scenă o altă

mică dramă care, din păcate, devenea din ce în ce mai ciudată.

„Era bărbat sau femeie?”

„Cred că… bărbat. Vorbea ciudat.”

Răspunsul lui Elizabeth i se strecurase pe nesimţite în minte chiar în timp ce o urmărea pe Helen cum se aşeza greoaie în strană. Nu putea să nu-şi amintească cum arătase Helen când aruncase cu jeleul în Elizabeth, sau cum vorbise atunci. În lumina celor întâmplate, era chiar foarte posibil ca ea să fi dat telefonul acela.

Nu-i făcuse deloc plăcere că cineva îi furase rolul principal, aşa cum o făcuse Elizabeth atunci când dăduse peste cadavrul lui Jarvis, declanşând o avalanşă de bârfe. Însă vandalismul ieşea cu totul din discuţie. Pentru că făptaşul avusese nevoie de putere fizică pentru a sparge lacătul masiv de la uşa din spate a redacţiei, mai multă forţă decât avea Helen, chiar şi atunci când se înfuria.

Dane îşi mută privirea de la văduva îndoliată, mulţumindu-se să-l admire pe Rich, în costumul lui negru de politician, şi pe Susie, care era mai preocupată de faptul că cei mici o făceau de râs în public decât de gândul că în curând avea să-şi îngroape tatăl. În stranele din spatele lor stăteau mai bine de o duzină de oameni care-i datorau bani lui Jarvis şi mulţi alţii care fuseseră trişaţi sau păcăliţi de acesta. Dane privi la mulţimea aceea de oameni pe care-i ştia din copilărie şi-şi dădu seama că începuse deja să-şi schimbe oarecum părerea despre ei. Pentru prima dată îi privea ca pe nişte potenţiali suspecţi, ceea ce nu-i plăcea deloc. Nu-i plăcea să se uite astfel la ei, la fel cum nu-i plăcea gândul că în comitatul lui avusese

loc o crimă, însă vremurile se schimbau şi, fie că-i plăcea sau nu, Dane ştia foarte bine că tot comitatul trebuia să se adapteze.

Se strecură în ultima strană chiar în momentul în care reverendul Lindgren ieşi din sacristie şi-şi alungă crima din minte, în timp ce restul congregaţiei începu să cânte un alt imn.

*

Elizabeth întoarse maşina pe aleea de la Shafer Motors şi opri motorul.

Firma se afla în partea de sud-vest a oraşului, de-a lungul autostradei, pentru a atrage mai mulţi clienţi, bănuia Elizabeth, deşi în clipa aceea autostrada era cu totul părăsită. De fapt, aproape toate firmele şi magazinele din oraş trăseseră obloanele. În afara celor două autobuze de turişti care se opriseră în faţa cafenelei, majoritatea localnicilor se afla la înmormântarea lui Jarvis, aşteptând cu nerăbdare praznicul ce urma în subsolul bisericii. Elizabeth se gândise bine şi apoi o trimisese pe Jo să înregistreze evenimentul.

Coborî din maşină şi privi bine în jur la ceea ce construise singur Garth Shafer, după ce parteneriatul lui cu Jarvis se stricase. Clădirea ce adăpostea birourile reprezentanţei *Ford* nu era nici nouă şi nici plăcută. De fapt, clădirea aceea cilindrică ar fi avut mare nevoie de o zugrăveală bună. În vitrină se zărea un Thunderbird nou-nouţ, deşi majoritatea maşinilor din parcare părea deja folosită.

Semnul de pe uşă arăta că firma era deschisă, aşa că Elizabeth intră, sperând să poată arunca o privire în jur

înainte să vină careva şi să încerce să-i vândă vreo maşină. Dinspre garaj se auzeau zgomote înfundate. Biroul directorului avea uşa larg deschisă şi părea pustiu. Probabil că şi Shafer se dusese la înmormântare, alături de ceilalţi ipocriţi, cugetă Elizabeth, îndreptându-se spre birou. Însă se înşelase.

Shafer veni deodată în spatele ei, silenţios ca o pisică. Figura lui se oglindi deodată în geamul uşii, ceea ce o făcu pe Elizabeth să tresară speriată.

— Dumnezeule mare, m-ai speriat! suspină ea, încercând să râdă ca să mai destindă atmosfera.

Individul nu se scuză, ci se mulţumi să rămână nemişcat, cu drugul de fier în mână, gata s-o lovească la nevoie, sau asta era părerea lui Elizabeth. Shafer era un bărbat înalt, de aproape cincizeci de ani, ce semăna neliniştitor de mult cu Jack Palance.

Aproape involuntar strânse mai bine poşeta lângă ea, căutând să simtă conturul pistolului şi sperând să nu fie obligată să-l folosească.

— Vă pot ajuta cu ceva?

— Ei bine, scumpule, s-ar putea, răspunse ea, zâmbind veselă. Aş cam avea nevoie de o maşină nouă în curând. Cineva mi-a spus să vin aici şi să întreb de Garth. Dar bănuiesc că nu-i aici pe ziua de azi, din cauza înmormântării…

Expresia de pe chipul individului rămase absolut neschimbată.

— Eu sunt Garth Shafer.

— Serios? rosti ea, încercând să pară încântată. Atunci înseamnă că am noroc, nu?

Individul nu se arătă impresionat. Rămase locului, continuând să răsucească drugul de fier în mâinile pătate de ulei.

— Eu sunt Elizabeth Stuart.

— Femeia cu ziarul.

— Da.

El dădu din cap şi se întoarse să privească prin uşă la Cadillac-ul roşu ca o cireaşă ce strălucea sub soarele după-amiezii.

— Îl dai la schimb?

— Poate, rosti Elizabeth apucându-se să se învârtă în jurul Ford-ului din vitrină cu gândul de a se îndepărta de drugul ameninţător. Când se simţi mai în siguranţă se întoarse şi îl privi curioasă.

— Te superi dacă te întreb de ce nu eşti la înmormântare? În fond, dumneata şi Jarvis aţi fost parteneri.

— Am o afacere de condus, i-o trânti el.

Individul părea genul de om care nu şi-ar fi făcut timp ca să-şi îngroape propria mamă. Dar nu i se părea deloc înţelept să-i spună aşa ceva. Îşi trecu un deget de-a lungul portierei maşinii şi îi zâmbi fermecător.

— Îţi place să vinzi maşini, nu? E o afacere mai bună decât construcţia de drumuri?

Shafer considerase întrebarea pur retorică pentru că nu considerase necesar să scoată niciun cuvânt. Elizabeth dădu din umeri şi îşi vârî degetele în buzunarele blugilor.

— Ei bine, probabil că ai pierdut la acest schimb. În fond vânzarea de maşini e destul de riscantă şi fluctuează odată cu rata economică. De drumuri însă vom avea

mereu nevoie. Un om se poate îmbogăţi din construcţia lor.

— Ce vrei să spui domnişoară Stuart? întrebă el încet. Chipul îi rămăsese împietrit, dar ochii îi străluceau de furie. Îşi lovea metodic drugul de fier de palma mâinii stângi.

Elizabeth înghiţi cu greu nodul din gât. Da, avea multe de spus. Că Jarvis se culcase cu nevasta lui Garth, îl înşelase atunci când cumpărase afacerea de construcţii şi îl lăsase cu o afacere ce nu avea niciodată să-l îmbogăţească, în timp ce el se tăvălea în bani. Deşi ştia multe, nu exista nicio cale diplomatică să i le spună. Investigaţiile de genul ăsta păreau uşoare în filme.

Ridică din umeri şi îşi flutură genele.

— Încercam doar să fac conversaţie. E automată? continuă ea trecându-şi mâna peste capota maşinii.

— Da, are de toate, inclusiv radio stereo, rosti el monoton. La cât de dinamic era, Elizabeth se mira sincer că oamenii din oraş nu trecuseră din nou la cal şi căruţă.

— Aha, foarte frumos, murmură ea sprijinindu-se de maşină, dar privind la drugul de fier. Ce groaznic este modul în care a murit Jarrold. Şi dumneata, care-l cunoşteai de multă vreme, ce părere ai?

Shafer nu se mişcă, dar Elizabeth simţi cum creştea tensiunea împrejurul lor. El păru deodată mai mare, mai furios. Nările îi fremătau, iar respiraţia îi şuiera printre dinţii îngălbeniţi. Elizabeth simţi cum i se ridica părul de pe ceafă.

— Ieşi afară, strigă el. Nu am nimic să-ţi spun!

Elizabeth se dădu uşor în spate, plimbându-şi privirile de la faţa lui la drugul din mână. Se gândi la pistolul din geantă, dar îşi simţea degetele înţepenite.

— Domnule Shafer, nu te supăra. Eu tocmai doream să…

— … să cauţi ceva mizerabil pentru ziarul tău, spuse el. Ce s-a întâmplat între mine şi Jarvis a fost acum douăzeci de ani şi nu mai e nimic de adăugat. Nu eşti binevenită la mine, nu eşti binevenită în acest oraş. Nu o să ai decât necazuri…

Elizabeth ridică o mână, parcă să se apere de vorbele lui şi zise:

— Stai puţin. Nu eu sunt cea care a omorât…

— Ieşi afară! Ieşi afară, zise el pe un ton al cărui volum creştea cu fiecare cuvânt spus. Ieşi afară, urlă el, roşu la faţă şi cu cele două vene carotide umflate.

Ridică drugul şi lovi peretele care scoase un zgomot ca şi când un cal ar fi lovit staulul cu copita. Elizabeth lăsă mândria la o parte, se întoarse şi o tuli pe uşă. Se aruncă în Cadillac, porni motorul şi ieşi în drum cu spatele, în timp ce Shafer ieşise în uşă. De-abia după jumătate de milă îşi permise să oprească şi, deşi îi simţea privirile reci şi negre în ceafă, se gândi ce forţă se poate aduna în douăzeci de ani de ură.

Trace pedala spre Still Creek cu capul în jos şi spatele arcuit.

Bicicleta fusese o jucărie importantă în Atlanta, o cursieră fabricată în Italia menită să stârnească invidia prietenilor lui. Aici era singurul lui mod de transport, unul

lipsit de amuzament, care-i consumase toţi banii de buzunar pentru nişte cauciucuri noi. Dar el avea nevoie de o maşină. O maşină i-ar fi schimbat viaţa. Ar fi fost liber dacă ar fi avut o maşină, n-ar fi stat la mila lui Carney sau a altcuiva. N-ar mai fi la mila vremii sau a unor octogenari prea orbi ca să şofeze. Dacă ar fi avut maşină i-ar fi depăşit pe toţi acei stupizi amish cu caii lor tâmpiţi, de fiecare dată când se urca pe deal. Dacă ar fi avut maşină ar fi fost propriul lui stăpân. Ar fi putut invita fata pe care o văzuse vineri în oraş.

Doamne, era tare drăguţă! Cu ochi mari, albaştri, cu păr lung, rebel şi cu un zâmbet ce-ţi oprea inima în loc. Da, i-a zâmbit. Nu putea să uite asta. S-a uitat drept în ochii lui şi i-a zâmbit, probabil fără să ştie că el era o bucăţică de sudist dezgustător. A zâmbit, şi nasul ei mic a fremătat, iar pistruii i-au tresăltat pe obraji.

Dorea s-o revadă, dar nu ştia cum o chema. Ar fi vrut să-i vorbească, deşi ştia că era dificil să vorbeşti unei fete faţă în faţă. Însă telefonul era un instrument de tortură în dialogul cu o fată. Nu, nu, el avea nevoie s-o vadă, să-i vorbească direct. Şi era sigur că o maşină l-ar fi ajutat s-o impresioneze.

Acum, după ce urcase o pantă, obosise şi mergea alături de bicicletă. Muşchi de la şolduri în jos se umflaseră. Tricoul îi era ud leoarcă. Ar fi avut o maşină până acum dacă ar fi stat în Atlanta, iar maică-sa ar fi fost căsătorită cu Brock. Şi n-ar fi fost o veche şi ruginită Impala, cum avea Carney Fox. Ar fi avut o maşină sport, poate una din acele Vipers. Neagră şi silenţioasă cu un radio Blaupunkt stereo. Brock ar fi comandat-o pentru el, nu pentru că-i

păsa ce dorea el, ci pentru că era o problemă de mândrie ce maşină avea „fiul” său.

Dar nu mai erau în Atlanta şi maică-sa nu mai era căsătorită cu Brock. Trace o întrebase odată când îşi vor cumpăra o altă maşină şi ea îi răspunse că abia îşi puteau permite una, ce să mai spună de una nouă şi de asigurare. Maică-sa se gândea că nu e deloc amuzant să fii sărac şi nu era vina ei că zgârciobul de Brock o părăsise. Trace sigur ştia cine şi ce a făcut.

El trebuia să lupte singur pentru sine. Nu era ca şi cum ar fi fost un copilaş ce avea nevoie de maică-sa să-l şteargă la nas. Bărbaţii luptau singuri, se apărau singuri şi îşi ajutau prietenii, adică făceau ce făcuse şi el. Putea să-şi găsească singur o slujbă ca să-şi cumpere o maşină.

Carney îi spusese că cel mai rapid mod de a face rost de bani buni era traficul de stupefiante. Susţinuse chiar că avea o sursă din Austin care făcea rost de droguri printr-un motociclist din Loring şi că îi putea face loc şi lui Trace în traficul de droguri, doar erau prieteni, ce naiba. Însă Trace îi spusese că nu-l interesa. Şi aşa maică-sa era speriată că se apucase din nou de droguri. Probabil că l-ar fi jupuit dacă l-ar fi prins făcând trafic cu ele, fără a mai pune la socoteală ce i-ar fi făcut şeriful. În plus, nu-l văzuse pe Carney conducând un Viper dotat cu un aparat de radio ultramodern. Nimeni nu se îmbogăţea vânzând droguri într-un orăşel Amish cum era Still Creek. În afară de asta el o terminase cu drogurile; prea era bătaie de cap.

Traversă creasta dealului şi o porni în jos pe pantă lăsând bicicleta să ia avânt. Still Creek se vedea deja, arătând ca un orăşel din secolul trecut, cu vechile lui

clădiri din cărămidă sau din piatră. Silozul de cereale se ridicase la marginea oraşului, iar în faţa lui stăteau câteva trăsuri Amish. Trace traversă Strada Mare şi intră pe autostradă în punctul în care aceasta o cotea spre vest, ocolind oraşul.

N-avusese noroc şi nu-şi găsise nicio slujbă. Jarvis îl refuzase, iar Arnie de la Cocoşul Roşu îi spusese că nu putea angaja pe cineva care nu era major. Directorul de la Piggly Wiggly îi spusese că avea destui comisionari, deşi Trace ştia că de-abia angajase doi puştani înaintea lui. Speranţele lui scădeau rapid. Ăsta era unul din dezavantajele oraşelor mici; nu prea aveai de unde să alegi o slujbă. Dar aflase seara trecută de o nouă oportunitate şi intenţiona să o folosească.

Se opri la benzinăria Texaco, îşi propti bicicleta de zidul clădirii şi intră în toaletă ca să se aranjeze. Acasă se dăduse cu puţin deodorant, dar acum era inutil, căci nu-i mai acoperea mirosul transpiraţiei. Chiar dacă şi-ar fi spălat tricoul, era obligat să-l pună tot pe el. Deşi credea că nu merita efortul depus îşi reaminti că un bărbat nu putea da înapoi în astfel de situaţii.

La robinet nu curgea apă caldă. Trace se dădu bătut după un minut şi folosi un prosop de hârtie umezit. Poate că aşa nu mai asuda la fel de rău. Îşi scoase ochelarii şi-i aşeză cu grijă pe marginea îngustă a chiuvetei prăpădite, gata să se dichisească. După ce termină, îşi puse iar cămaşa şi şi-o vârî cu grijă în pantaloni. Scoase apoi pieptănul micuţ pe care-l ţinea în buzunarul de la spate al pantalonilor şi-l trecu cu atenţie prin păr. Se părea că părul făcea întotdeauna impresie asupra eventualilor

patroni. Aceştia nu voiau să vadă un solicitant cu păr lung, unsuros sau care arăta de parcă nu ar mai fi fost pieptănat de doi ani.

În cele din urmă îşi şterse cu atenţie şi ochelarii, pe care-i aşeză pedant pe nas.

Ţinând cont de circumstanţe, arăta destul de respectabil. Arăta la fel de bine ca oricare altul care lucrase ca zilier la *Shafer Motors.* Arăta mai bine decât cei pe care-i văzuse lucrând la cârciumă. În plus, îşi dorea extrem de mult acea slujbă.

Ca să-şi poată cumpăra singur o maşină. Înfăţişarea ar trebui să conteze pentru unul care vindea maşini.

Încercând să-şi insufle mai multă încredere în sine, oftă şi ieşi în soarele fierbinte al după-amiezii, se urcă pe bicicletă şi o porni pe drum spre *Shafer's.*

În timp ce Aaron îşi strângea uneltele o asculta pe Elizabeth care tocmai îi povestea despre cele întâmplate la redacţia lui „*Clarion*" şi întâlnirea pe care o avusese cu Garth Shafer.

Ultimul lucru de care se ocupase pe ziua aceea fusese uşa hambarului şi se aflau amândoi afară.

Elizabeth era sprijinită de clădirea de lemn şi îl privea agitată cum lucra. Nu crezuse niciodată că un amish ar fi putut să sufere de vreo obsesie, însă se părea că Aaron făcea excepţie.

Întotdeauna avea mare grijă să-şi curăţe cu scrupulozitate uneltele şi apoi să le aşeze cu exactitate la locul lor. Uneltele lui erau imaculate şi aranjate cu meticulozitate în conformitate cu scopul lor: şurubelniţe,

cleşti, pile, dălţi. Era la fel de rău ca şi Dane cu pixurile şi creioanele sale.

Elizabeth trase cu poftă din ţigară şi dădu afară un nor de fum. Nu voia să se gândească tocmai în acel moment la Dane. Numai simpla menţiune a numelui lui avea darul să-i înfioare nervii.

În clipa aceea avea nevoie de un mic respiro. Aruncă restul de ţigară în iarba înaltă şi o strivi cu vârful piciorului.

— Ascultă la mine, Aaron, pentru un stat în care toată lumea ar trebui să fie calmă şi stoică, am dat peste prea mulţi nebuni strânşi la un loc…

Aaron mormăi nemulţumit în timp ce-şi ştergea mâinile pe o cârpă pe care o purta la el în acest scop.

— Părerea mea e s-o laşi mai moale, rosti, privind-o cu duritate peste rama ochelarilor. N-are rost să ajungi să păţeşti chiar tu ceva. Oricum, nu mai ai cum să schimbi lucrurile.

— Eu vreau să descopăr adevărul. Nu spune aşa şi în *Biblie,* că adevărul te poate elibera?

— Adevărul Domnului şi al lui Cristos, nu adevărul despre Still Creek. Din punctul meu de vedere, chestia asta te-ar putea vârî în mare bucluc. Îşi ridică trusa de unelte de pe platforma pe care o folosise drept banc de lucru. Acum plec. Mâine este slujba. Mai am multe de făcut şi acasă.

Elizabeth zâmbi aproape fără voie. I se părea foarte plăcut modul în care el îşi traducea gândurile din germană în engleză, nereuşind uneori să se exprime tocmai corect. Asta îl făcea să pară puţin naiv. Însă omul acela îşi

pierduse familia, îşi zise singură, amintindu-şi de pietrele funerare pe care le văzuse în apropierea râului. Nu era tocmai convinsă că o astfel de tragedie putea lăsa neatins sufletul unui om, fără a-i afecta naivitatea.

— Luni pun broaşte la uşile casei, adăugă el, pornind spre brişcă.

Elizabeth o porni imediat după el.

— Mulţumesc, aşa o să dorm mai bine.

După ce-şi puse trusa în brişcă, Aaron se întoarse şi o privi sincer îngrijorat.

— Încuietorile n-or să te ajute cu absolut nimic dacă te duci singură să cauţi necazurile cu lumânarea.

— O să ţin minte chestia asta.

El se strâmbă neîncrezător. Probabil că nu mai ştia ce să creadă despre ea. Mai mult ca sigur femeile amish erau mult mai subtile în modul în care-şi impuneau în cele din urmă punctele de vedere.

Aaron murmură ceva în germană şi dădu să se urce în brişcă. Dintr-un impuls, Elizabeth întinse mâna spre el şi îl prinse de braţ. El întoarse capul şi o privi uluit.

— Aaron, începu ea, sincer stânjenită. Îţi mulţumesc că ţii la mine şi îţi pasă. E foarte frumos din partea ta. Se ridică pe vârfurile picioarelor şi îl sărută pe obraz. Eşti un prieten bun.

După aceea, Elizabeth se îndepărtă de el, în timp ce bietul om o privea înmărmurit. Apoi, fără un cuvânt, Aaron se întoarse şi urcă în brişcă. Elizabeth rămase să-l privească cum se îndepărta în pasul domol al calului.

Probabil că traiul amish era destul de plăcut şi de calm. Exceptând faptul că cei din comunitate nu aveau niciun fel

de comoditate, nici măcar o toaletă ca lumea. Era un sacrificiu mult prea mare pentru ea personal. Se întoarse şi o porni încet spre casă, întrebându-se într-o doară dacă Aaron ar fi fost capabil să renunţe la perceptele existenţei lui de dragul ei. Îi plăcea foarte mult să stea de vorbă cu el. Spre deosebire de majoritatea bărbaţilor pe care-i cunoştea ea, el chiar o asculta, sau aşa se părea. Desigur, probabil că nu era de acord cu aproape nimic din ceea ce-i spunea, mai ales că prinsese obiceiul s-o privească toată vremea dojenitor.

Nu, laolaltă, ar fi fost mai mult ca sigur un dezastru, cugetă Elizabeth mai departe, aplecându-se să culeagă o păpădie. Faptul că îi devenise prieten era probabil deja un miracol. Şi nici ea nu se simţea atrasă de el absolut deloc, chiar dacă semăna aşa de bine cu Nick Nolte. Singurul bărbat care reuşise s-o atragă din punct de vedere fizic era Dane, şi asta chiar împotriva voinţei ei.

Ce naiba, în fond era o femeie modernă, ce se eliberase de toate prejudecăţile. Probabil însă că hormonii ei nu erau chiar aşa de liberali pe cât ar fi vrut. Bine că avea destulă minte cât să nu-i lase să preia ei conducerea tot timpul.

Se opri din mers şi aspiră cu nesaţ aerul curat de la marginea pădurii. Era curat şi bogat în arome. Simţea izul de pământ umed, de copaci şi de parfum subtil al florilor sălbatice.

Oamenii asociau anumite mirosuri cu noţiunea de cămin, însă Elizabeth avea sentimentul că nu avusese niciodată un cămin real, nu în adevăratul sens al cuvântului. Crescuse în Texas, dar pentru ea „acasă”

însemnase orice loc în care J.C. avusese unde să-şi agaţe pălăria. Nu avusese niciodată sentimentul siguranţei sau al confortului. Mersese întotdeauna după el, întrebându-se dacă el i-ar fi observat cumva lipsa când se aciuia pe undeva singură. De nenumărate ori se gândise să fugă, dar nu-şi dusese niciodată intenţia până la capăt de teama că el nici măcar n-avea să încerce s-o caute.

În timpul căsătoriei ei cu Bobby Lee, se simţise mereu izolată, nu de îngrădiri de natură fizică, ci chiar de tinereţea ei, de faptul că era mamă, precum şi din cauza ruşinii că avea un soţ ce o înşela pe toate drumurile. Casa pe care o împărţiseră nu îi dăduse sentimentul de cămin, în parte din cauza stării ei jalnice şi în parte din cauza lui Bobby Lee, care nu se ruşinase deloc să-şi aducă prietenele acolo. Fusese mai degrabă ca o versiune de coşmar a căminului la care visase îndelung. Un cămin rece şi pustiu atunci când Bobby Lee fusese plecat, plin de disperare şi amărăciune atunci când fusese acolo, poate şi din cauză că-i amintise cu fiecare privire şi remarcă răutăcioasă că îl păcălise şi-l legase de mâini şi de picioare.

Multă vreme după ce mariajul lor se destrămase, Elizabeth abandonase gândul unui cămin. Îşi concentrase toată energia la muncă şi învăţat, sperând să reuşească să obţină ceva mai bun în viitor pentru ea şi Trace. San Antonio fusese un cămin temporar foarte plăcut pentru ei doi, dar când terminase facultatea fusese nevoită să plece şi de acolo.

În Atlanta nu se apropiase niciodată prea mult de prietenii lui Brock, care nu-i îngăduise să-şi facă propriul

grup. Avusese mereu grijă s-o ţină în coconul bogăţiei lui, izolată de prestigiu şi notorietate. Nu fusese niciodată acceptată de aristocraţie, dar fiind prea bogată nu fusese nici respinsă, până în momentul divorţului.

Sperase ca lucrurile să fie altfel aici, îşi spusese că ea şi Trace aveau să-şi poată construi în fine un cămin adevărat, pe placul lor. Privi dezamăgită spre casa dărăpănată.

Acela ar fi trebuit să fie căminul lor, dar nu erau deloc bineveniţi în Still Creek şi nu erau doriţi acolo. Păcat, îşi zise singură, pentru că era prea încăpăţânată şi obosită ca să mai plece şi de acolo. O să-şi construiască aici căminul la care râvnea de atâta timp sau va muri încercând să-şi realizeze visul.

CAPITOLUL 14

Jolynn era aşezată la masa albă din bucătăria mică şi curată, cercetând a mia oară notiţele cu privire la cazul Jarvis. Însă gândurile se tot întorceau la cina pe care o luase cu Bret Yeager. Dăduse peste el în subsolul bisericii, la parastas.

Îl văzuse stând singur într-un colţ, devorând o tartă cu cremă de nucă de cocos şi studiind mulţimea adunată acolo.

Nedorind să se amestece cu prietenii lui Jarvis, Jo se apropiase de el şi astfel intraseră în vorbă despre caz. Pe urmă, se trezise efectiv faţă în faţă cu el la o masă de la

cafenea, împărţind o porţie generoasă de cartofi prăjiţi şi discutând cu aprindere despre propriile preocupări.

Era un tip dulce. Lui Jo îi plăceau chipul lui onest, cămăşile şifonate şi câinele leneş.

El păruse uimit când constatase că nu numai că n-o deranja să discute despre ultimele tehnici de depistare a amprentelor şi despre identificarea ADN-ului, dar chiar se şi pricepea la astfel de lucruri şi se arătase pasionată de noile tehnici. Îl impresionase. Gândul acesta o umplea de bucurie.

Auzi uşa din spatele casei deschizându-se, ceea ce o făcu să ridice capul, aşteptându-se să-l vadă intrând în bucătărie. Însă zâmbetul îi muri pe buze atunci când în locul lui Bret apăru Rich.

— Nu în seara asta, gemu ea, trecându-şi degetele prin păr. Am migrenă.

El nu făcu niciun comentariu în privinţa sarcasmului ei evident şi nici nu-şi trase vreun scaun. Se mulţumi să se sprijine de bufet şi să-şi încrucişeze braţele la piept. Încercă să-şi folosească la maximum înălţimea, ca să se simtă ceva mai grozav.

Lui Rich îi plăcuse dintotdeauna să se uite de sus la ceilalţi oameni. Era îmbrăcat ca la înmormântare, deşi îşi scosese haina, îşi slăbise cravata şi-şi suflecase mânecile de la cămaşă.

— Credeam că eşti acasă, gata să-ţi consolezi soţia copleşită de jale, rosti Jolynn cu amărăciune.

Rich scoase din buzunarul de la piept un pachet de Pall Mall şi îşi luă o ţigară.

— E prea ocupată cu consolarea mamei copleşite de durere. Eu personal m-am cam săturat de această jale arătată în public.

Îşi aprinse ţigara şi aruncă restul de chibrit în chiuvetă. Iisuse, nici acum nu-mi revin după spectacolul pe care l-a dat Helen în biserică.

Jolynn scutură din cap şi împinse bolul din care mâncase îngheţată spre el, în loc de scrumieră.

— Eşti plin de compasiune, Rich. Ce avocat grozav al omului de rând ai fi.

— Asta e lăbăreală, rosti el batjocoritor. Nimănui nu-i pare rău că Jarold a dat ortu' popii.

— Eu n-aş face astfel de comentarii în faţa celorlalţi oameni dacă aş fi în locul tău. Jolynn împinse bolul cu încă un centimetru în direcţia lui. Ştii, din punct de vedere tehnic, faci şi tu parte din rândul celor suspecţi.

Rich începu să chicotească înveselit.

— Cine m-ar putea considera aşa? întrebă răguşit. De don'şoara Stuart, Regina Târfelor din Sud?

— Printre alţii, răspunse ea, gândindu-se cât o descususe Yeager şi cât îi spusese despre bătrânul Rich. Dacă interesul lui fusese sincer sau doar o metodă poliţienească de interogatoriu, nu era tocmai sigură.

— Cine? Tu?

— Nu. Te simţeai foarte bine ca o lipitoare pe spinarea lui, i-o trânti Jolynn. De altfel, nu te cred în stare să omori pe cineva.

Rich îşi miji ochii. Întinse spre Jolynn mâna în care ţinea ţigara, scrumul ei căzând pe linoleum.

— Știi ce, eu cred că-ți petreci cam mult timp cu șefa asta a ta. Ai căpătat o gură la fel de bogată.

— Mda, ei bine, dacă mă găsești intolerabilă, atunci pa, că doar știi unde-i ușa, îi zise ea. Și folosește naibii bolul ăla că lași numai scrum pe unde treci. Cristoase, ești așa un porc, se plânse ea, întinzând degetele ca să prindă marginea bolului.

Privind-o jignit, Rich prinse bolul înainte ca ea să apuce să-l arunce spre capul lui.

— Iisuse, ce rece ești în seara asta? Ce, ești pe stop?

Rich ridică bolul și scutură țigara în el, după care se aplecă peste masă ca să se uite peste notițele ei.

Jolynn adună toate hârtiile de pe masă, ferindu-le cu brațul, ca o școlăriță care vrea să se păzească de cel ce vrea s-o copieze. Se strâmbă dezgustată.

— Știi, nu-mi dau seama când te urăsc mai mult, când ești tu însuți, nesuferit până la cer, sau când o faci pe politicianul gata să pupe toate fundurile. Nu sunt „pe stop”, după cum te-ai exprimat. Poate că am obosit, Rich. Cum în viața ta n-ai muncit nici măcar o singură zi, sunt convinsă că acest concept îți e cu totul străin, însă eu am lucrat cam multe ore.

— Pentru ce? izbucni el.

— Pentru adevăr. Pentru un ideal. Jolynn strânse din dinți și-și duse mâinile la cap, de parcă s-ar fi temut să nu explodeze. Doamne, cu tine la fel de bine aș putea să vorbesc și franțuzește că tot nu pricepi o iotă.

El se apropie de scaunul ei și o mângâie delicat pe gât, zâmbind încântat.

— Poţi să-mi vorbeşti şi în franţuzeşte dacă vrei, rosti răguşit, însă în pat.

Se apucă să-i maseze umerii, însă Jolynn îi îndepărtă mâna. Cu trei zile în urmă se urcase în pat cu el fără un cuvânt. În seara aceasta numai gândul că Rich o atingea o înfuria. Poate şi din cauză că toată după-amiaza îl privise făcând-o pe soţul plin de grijă. Sau poate pentru că discursul lui Elizabeth despre independenţă îşi făcuse efectul. Sau poate de vină era gândul nou că se putea simţi bine cu un bărbat fără ca acesta să se folosească de ea. Oricare ar fi fost motivul, nu avea niciun chef de tâmpeniile lui Rich. Se ridică de pe scaun şi se duse în salon ca să pună o casetă în aparatul stereo. Apăsă un buton şi muzica începu să iasă ameţitoare din difuzoare.

Salonul era mic şi înghesuit, şi ar fi avut mare nevoie să fie redecorat, însă Jolynn n-avea chef să se apuce de aşa ceva.

Rich se proptise în cadrul uşii şi o privea cum se învârtea prin încăpere.

— De ce nu crezi că Fox l-a omorât pe Jarrold? o întrebă el degajat.

Ea îl privi nemulţumită.

— N-am spus că nu cred.

— Şefa ta are idei ciudate cu privire la nu ştiu ce carneţel al lui Jarrold.

Jo ridică din umeri.

— Dacă avea nume în el, este foarte posibil ca o persoană să nu fi fost prea mulţumită din pricina asta. Poate că şantaja pe cineva. În mod sigur îşi permitea să-i şantajeze pe cei care îi erau datori cu bani. Ce ţi se pare

aşa de exagerat în teoria că unul dintre aceştia a vrut să-i facă de petrecanie?

— E o tâmpenie, asta-i tot, pufni el. Ei, ai descoperit carneţelul ăsta faimos?

Jolynn dădu din umeri.

El se strâmbă şi-şi expuse propria teorie.

— Fox l-a omorât. E un mare rahat.

— Şi tu eşti la fel, dar asta nu înseamnă că eşti un ucigaş.

Rich o porni spre ea, cu mâinile în buzunarele pantalonilor şi cu un licăr primejdios în ochi. Ea se feri când el întinse mâna să-i atingă părul.

— Am vorbit foarte serios, Rich. N-am niciun chef în seara asta.

— Haide, Jolynn, încercă el s-o convingă, împingând-o spre canapea. Tu ai întotdeauna chef.

— Nu şi în seara asta.

Jolynn încercă să-l ocolească trecând pe lângă o măsuţă încărcată de reviste şi praf, însă el o prinse de mână. Jolynn lovi cu fluierul piciorului măsuţa de pe care căzu o parte din reviste. Se întoarse să-l privească pe Rich în ochi, întrebându-se când avea să-şi dea frâu liber furiei sau fricii. Rich o privea cu răutate şi cruzime.

— Amândoi ştim că te pot face să o vrei, Jolynn, o ameninţă el în glumă.

Jolynn ar fi vrut să nege, dar ştia că el avea dreptate. Adevărul era că el chiar putea s-o facă să-l dorească. Făcuse acest lucru de nenumărate ori înainte. Iar ea îl lăsase. Îl lăsase s-o folosească. Îl lăsase s-o degradeze. Ce

naiba făcea atunci când visa la un om decent ca Bret Yeager, când nu era altceva decât târfa lui Rich Cannon?

Rămase inertă în timp ce Rich o săruta pe gât. Jolynn se cutremură. Reacţia era una de ruşine, nu de dorinţă, dar lui Rich nu-i păsa.

— Întotdeauna ai vrut, Jolynn, murmură el, ridicând cealaltă mână ca să-i desfacă primii trei nasturi de la cămaşă, îi dădu deoparte cupa sutienului şi îşi umplu palma cu sânul ei, frecându-i uşor sfârcul. Întotdeauna m-ai vrut. Întotdeauna o să fii a mea.

Ochii lui Jolynn se umplură de lacrimi. Avea dreptate. Niciodată nu-i dăduse de înţeles că ar fi vrut s-o rupă cu el definitiv. Poate că era ca un fel de drog. Sau o făcea doar din cauza disperării. Oricum ar fi fost, era patetică.

— Haide, Jolynn, îi şopti el seducător. Acum vrei şi tu.

Nu observase că ei nu-i făcuse nicio plăcere apropierea de el. Dar lui nu-i păsase niciodată de nimic altceva în afară de propria-i plăcere. Ea nu reprezenta decât mijlocul necesar de a şi-o satisface. Era doar propria jucărie pe care o folosea şi apoi o arunca.

— Haide, o îmboldi el. Mergem în dormitor. Nu-mi place s-o fac pe podea, nu dai niciodată cu aspiratorul.

— Nu, rosti ea încet.

El fie n-o auzi, fie decise că nu era cazul s-o bage în seamă, pentru că, ţinând-o strâns de încheietura mâinii, începu s-o tragă spre hol. Jo îşi retrase mâna şi încercă să-şi adune tot curajul.

— Am spus nu.

Rich se întoarse cu ură spre ea.

— Nu te mai purta ca o nemernică, Jolynn, mârâi nemulţumit. Mi s-a sculat deja.

— Ştii ce, n-ai decât să te duci şi să ţi-o iei la labă, răspunse ea. Ar trebui să-ţi procure maxima satisfacţie.

Rich se înroşi la faţă şi făcu un pas agresiv spre ea. O prinse din nou de mână, aproape zdrobindu-i oasele. Pe Jolynn o speria gândul că bărbatul acela ar fi fost în stare să o violeze.

Îl cunoştea de ani de zile, însă nu era sigură de ce era capabil atunci când se înfuria.

— Vrei să primeşti şi titlul de „Violator" chiar atunci când o să-ţi începi campania electorală? îi zise ea sarcastică, încercând să ignore durerea din mână.

El o privi cu dispreţ suveran.

— Cine dracu' o să te creadă? mârâi el, răsucindu-i braţul la spate.

Jolynn îşi înghiţi urletul de durere şi continuă să-l înfrunte.

— Ce contează dacă mă crede cineva sau nu? Aici e Minnesota. Cea mai mică adiere de scandal îţi poate încheia cariera de politician înainte să înceapă.

Rich începu să blesteme şi o aruncă departe de el.

— Nu mi-ai face una ca asta, rosti foarte sigur pe el.

Jolynn râse înveselită.

— Şi de ce nu?

— Pentru că sunt prea multe sentimente între noi.

— Mă faci să vărs. Singurul lucru care a fost între noi în ultimii cinci ani a fost penisul tău.

— Iisuse, Jolynn! Rich decise s-o facă pe amantul rănit. Pe prietenul trădat. Acum discutăm despre cariera mea! Despre viaţa mea!

Ea ridică mirată o sprânceană.

— Şi eu ce sunt, un obiect fără viaţă? Şi eu am viaţa mea, Rich.

El scutură din cap şi râse mulţumit.

— Eşti o nimeni, Jolynn, rosti el cu răutate. Tu şi idioata aia de ţi-e şefă şi ziarul ăla de doi bani. Eşti un nimic. Se lovi cu pumnul în piept. Eu o să fiu cineva, Jolynn. Nici să nu te gândeşti să mi te pui de-a curmezişul.

Jolynn rămase locului privindu-l cum pleca vijelios, tresărind atunci când auzi uşa din spate trântindu-se.

Nu mai era soţia lui Rich Cannon. Nu mai era nici amanta lui. Nu ştia de ce atâta amar de vreme se definise astfel. Se văzu deodată în oglindă, prea grasă şi cu părul vâlvoi.

Se simţea lovită şi slăbită… dar curată. Curată, se minună singură. Nouă. Gata s-o ia de la capăt. Zâmbi şi vărsă câteva lacrimi pentru sine, pentru fericire şi un nou început.

Soneria de la uşă o scoase din transă. Îşi şterse lacrimile şi îşi îndreptă hainele, apoi se duse să deschidă uşa. Probabil că arăta ca naiba, dar nu conta. Probabil că venise puştiul din vecini ca să ia ziarele şi revistele vechi.

În prag era Yeager, îmbrăcat cu nişte pantaloni de doc şifonaţi şi un tricou purpuriu tocit de atâta purtat. Alături era câinele. Câinele o privi dintr-o parte şi mârâi uşor. Zâmbetul lui Yeager muri.

— Am nimerit într-un moment prost? o întrebă el încet, sincer îngrijorat.

Jolynn scutură din cap.

— Nu, răspunse zâmbind mulţumită. Momentul prost a trecut.

— Ţi-am adus cartea, rosti el, ridicând tratatul despre identificarea petelor de sânge.

Jolynn acceptă cartea cu un zâmbet graţios.

— Ce drăguţ din partea ta.

— Şi am luat şi prăjituri, continuă el zâmbind şi scoţând la iveală o pungă mare. Prăjituri cu ciocolată şi cremă de castane. Favoritele mele.

— Haide înăuntru, îl învită ea. Cred că mai am o cutie cu lapte care încă nu s-a acrit. Se întoarse şi o porni spre bucătărie, făcând semn cu mâna teafără spre salon. Îmi pare rău de deranj. N-am mai avut chef să fac ordine de vreo trei ani încoace.

— Mie mi se pare că arată bine, răspunse inocent, în timp ce el şi câinele treceau nestingheriţi peste revistele împrăştiate pe jos.

Jolynn se întoarse şi-i zâmbi larg.

— Eşti un bărbat pe placul inimii mele, agent Yeager.

Yeager se lumină deodată la faţă.

— Da, doamnă.

Cinci străzi mai departe, necazul se clocea în parcarea de la Cocoşul Roşu.

După îndelungi discuţii cu Arnie Mayers, consiliul reuşise să-l convingă să-şi zugrăvească localul şi să-l modernizeze, ca să poată atrage turiştii.

Arnie se supusese, dar declarase că pe el nu-l interesau turiştii, clientela lui era din partea locului.

Majoritatea nemernicilor ce umplea localul se strângea de obicei pe lângă uşa laterală, cea care dădea spre parcare.

Carney Fox îşi aprinse o ţigară şi se sprijini de capota maşini, privindu-l pe Trace cu ochi strălucitori.

— Te-a refuzat, nu?

Trace râse cu amărăciune.

— La naiba! Dacă m-a refuzat? Numai că nu m-a aruncat afară de acolo de turul pantalonilor.

Numai gândul la cele întâmplate şi-l scotea din minţi de furie.

Bătrânul Shafer îi strigase că nu intenţiona să-l angajeze pentru nimic în lume, că el şi maică-sa nu ştiau decât să stârnească necazuri şi că nimeni nu-i voia acolo. Ei bine, nici el, Trace, nu voia să fie acolo.

Ar fi preferat să se afle în Siberia decât în orăşelul acela împuţit. Carney începu să râdă. Furia dinăuntrul lui Trace cerea să fie eliberată.

Ura orăşelul acela. Îl ura cu toată fiinţa lui.

— Şi ce ai de gând să faci în privinţa asta? îl întrebă Carney, trăgând cu sete din ţigară.

Trace se încruntă spre el.

— Ce dracu' pot să fac? Nu-l pot obliga să mă angajeze.

La naiba, tare mult şi-ar fi dorit slujba aceea. Voia banii şi independenţa. Numai gândul că avea să lucreze îl făcuse să se simtă mai bărbat.

Asta şi maşina pentru care ar fi strâns banii. Acum însă trebuia să se mulţumească cu bicicleta asta amărâtă, ca un puşti de zece ani.

Carney luă şi ultimul fum din ţigară şi aruncă mucul în stratul de muşcate de lângă uşă.

— Nu, dar îl poţi face să-i pară rău că nu te-a angajat, rosti el rânjind şi arătându-şi dinţii strâmbi. Nu te înfuria, Trace, băiatule, mai bine te răzbuni.

CAPITOLUL 15

Elizabeth se trezi tresărind, de parcă trupul devenise conştient de ceva ce mintea nu putea percepe încă. Adormise pe canapeaua bej, jerpelită, îmbrăcată cu o pereche veche de blugi şi o cămaşă albastră de mătase de la *Gianni Versace,* alt obiect furat de la Brock.

Veioza de pe masă avea abajurul tras într-o parte, lăsând restul încăperii în întuneric. Cartonaşele pe care-şi făcuse însemnările referitoare la crimă zăceau căzute pe covor.

Stătuse acolo toată seara, până când ochii şi mintea refuzaseră s-o mai ajute, încercând să dezlege iţele acelei afaceri încurcate. Nu era detectiv. La naiba, nici măcar reporter nu era. Cum naiba credea că avea să fie în stare să rezolve nebunia aceea de caz? Cum naiba să separe faptele reale de născociri, dovezile de bârfe?

Alungând toate acele întrebări din minte, rămase perfect nemişcată, ascultând cu atenţie. Caseta pe care o

ascultase înainte să adoarmă se derulase şi se oprise. Nu se auzea absolut nimic, nici din casă şi nici de afară.

Toată seara aşteptase îngrozită să sune telefonul, dar acesta rămăsese tăcut, batjocoritor. Dacă se lua după ceasul de la aparatul video, era deja miezul nopţii. Dacă se lua după ceasul deşteptător de pe televizor, nu era decât unsprezece şi douăzeci şi cinci. Se gândi că poate se trezise din cauză că-l auzise pe Trace venind acasă, dar dinspre bucătărie nu se auzea niciun sunet.

„Am înnebunit," îşi spuse singură, trecându-şi palmele peste faţă.

Se ridică cu greu şi se duse la bucătărie, încercând să-şi alunge ameţeala provocată de somnul profund. Afară, luna strălucea pe cer. Era o noapte liniştită şi frumoasă.

Îşi turnă un pahar cu lapte pentru a combate arsura din stomac, provocată de nelinişte şi de whisky, mirosindu-l cu grijă înainte ca să se asigure că nu se stricase şi apoi mutându-se la fereastră ca să se uite afară. Noaptea era liniştită. Nu văzu niciun semn de la Trace, care să indice că venise acasă. Nu se vedea niciun fel de lumină în hambar. Nu se profila niciun fel de siluetă pe bicicletă pe drum. Gândul că se îndepărtase aşa de mult de ea o îndurera cumplit. Îşi dorea să fie trează la sosirea lui, pentru că tare mult ar fi dorit să stea de vorbă, nu să se certe. Cearta cu Trace nu-i făcea niciun bine. În clipa aceea probabil că era pe undeva cu nemernicul acela de Carney Fox, spunându-i ce nemernică era maică-sa.

Nu-i făcea niciun pustiu de bine să se gândească prea mult la treaba asta. Grija aceasta o va mânca de vie, iar problema va continua să rămână nerezolvată. Dacă ar fi

fost după ea, atunci s-ar fi urcat în maşină şi ar fi plecat să-l caute ca să-l aducă înapoi acasă, dar îşi imagina foarte bine ce scandal ar fi ieşit. Nevoia de a-l şti acasă în siguranţă şi nu pe undeva pe afară, în compania unor nemernici precum Carney cântărea mai greu decât logica ce-i spunea să-i dea pace.

În fond, Trace avea deja şaisprezece ani. Ea avusese numai cu un an mai mult atunci când rămăsese gravidă cu el. Nu avusese pe nimeni care să-i spună că lumea nu se rezuma la Bobby Lee. Poate că ar fi fost cu totul altfel dacă ar fi avut o mamă, însă, aşa, J.C. o lăsase de capul ei. Singurele momente în care devenise interesantă pentru el fuseseră acelea în care câştiga bani la rodeo la diverse concursuri. De multe ori se consolase gândind că era un părinte de zece ori mai bun decât J.C., dar chiar şi un câine ar fi fost un părinte mai bun decât el.

Era foarte greu ca o femeie singură să crească un băiat, îşi zise, sorbind din lapte. Trace avea mare nevoie în acel moment de un model, de un bărbat de care să se lege afectiv şi după care să se ia.

Se gândi automat la Dane, însă după aceea râse singură de absurditatea ideii.

Mai bine să-şi găsească ceva de făcut până când venea Trace acasă. Ceva care s-o distragă şi s-o ajute să se calmeze. După care, când apărea Trace, intenţiona să-l invite la o discuţie lungă şi cinstită, fără să-l cicălească şi să-l îndemne să se revolte şi mai mult.

Mai bine să facă inventarul pagubelor de la redacţie pentru compania de asigurări, însă lăsase toate hârtiile în maşina pe care o băgase în hambar. Gândul de a merge

până acolo pe întuneric nu i se părea deloc atrăgător. De fapt, se cutremura de groază.

Laşo! îşi spuse singură. Cuvântul o îndureră. Imediat ce Aaron avea să-i monteze broaşte la uşi va deveni prizonieră în propria casă, îşi spuse, dezgustată de lipsa de curaj de care dădea dovadă.

Nu putea să-şi petreacă astfel restul serilor, încuiată în casă, speriată de fiecare sunet, îngrozită de ţârâitul telefonului. Ce fel de viaţă mai era şi ăsta? Nicio fată care se respecta nu ar fi acceptat să trăiască astfel.

Păşind peste maldărul de pantofi care se formase în apropierea frigiderului, Elizabeth o porni spre uşa din spate. Noaptea rămăsese la fel de liniştită. Dane îi spusese că dăduse ordin ca maşina de patrulă să treacă pe acolo din oră în oră, ca poliţistul de serviciu să se asigure că totul era în regulă. Acest lucru îi dădu curaj.

Nu trebuia decât să străbată curtea până la marginea hambarului, unde se afla garajul mic în care parcase maşina. După aceea nu mai avea decât să ia hârtiile pe care le aruncase pe bancheta din spate şi apoi să se întoarcă acasă. Nu era ceva prea complicat. Dacă ar fi fost zi, nici măcar n-ar fi ezitat. Noaptea era mult mai înspăimântătoare, deşi, dacă se gândea mai bine, Jarvis fusese omorât în plină zi. Probabil că şi el se simţise în siguranţă, până în clipa în care lama îi tăiase gâtul.

Alungând imaginea aceea din minte, Elizabeth coborî treptele şi o porni spre hambar, desculţă, cu sticla de lapte în mână.

Grajdul prăpădit pe care-l transformase în garaj era mic, abia cât să-i cuprindă maşina, fără podea şi ferestre.

Singura lumină disponibilă acolo era un bec de şaptezeci şi cinci de waţi prins de tavan, care lumina cât o lumânare, însă oricum era mai bine aşa decât nimic. Elizabeth începu să pipăie peretele de lemn, în căutarea întrerupătorului. Când îl găsi, apăsă şi se întoarse spre maşină.

Peste tot în jur se vedeau hârtii împrăştiate parcă în duşmănie. Luase majoritatea documentelor de la „*Clarion*" şi le aruncase în maşină, sperând să aibă timp duminica să le pună la loc în dosare. Se părea însă că cineva i-o luase înainte şi se apucase să le sorteze, căutând ceva anume. Portiera din partea şoferului fusese lăsată larg deschisă, iar hârtiile nefolositoare fuseseră aruncate pe jos, în garaj.

Elizabeth împietri. Simţi cum părul i se ridica măciucă în cap. Casa i se părea deodată undeva foarte departe, însă la ce avea să-i folosească dacă reuşea să ajungă acolo? Uşile nu aveau încuietori. Nu existau vecini în apropiere care să-i audă strigătele de ajutor.

Dar avea un pistol mare în poşeta pe care o lăsase chiar pe masă.

Începu să se îndrepte încet spre uşă, având sentimentul că se mişca cu încetinitorul când toate furiile din iad se descătuşară deodată în spatele ei. Creierul ei percepea totul pe bucăţele. O siluetă în negru. Numai ochii şi gura vizibile. Ochi sălbatici. Gura deschisă. Se repezise spre ea din colţul întunecat din spatele maşinii, sărind spre umărul ei, gata să lovească.

Elizabeth urlă atunci când lovitura o nimeri în umăr, amorţindu-i tot braţul. Scăpă paharul cu lapte din mână, acesta izbindu-se pe podea şi făcându-se fărâme. Ameţită,

căzu în genunchi, tăindu-se în cioburi. Din fericire, mintea îi poruncea să se dezmeticească şi să fugă de acolo.

Reuşi să se ridice în picioare şi se chinui să iasă de acolo. Auzea în spate răsuflarea greoaie a atacatorului.

Întinse mâna şi dădu peste o grămadă de cutii de bere şi Coca-Cola pe care le trânti în calea atacatorului. Auzi zgomote de sticlă spartă şi de metal, dar nu se uită să vadă dacă individul căzuse sau nu. Abia respirând continua să alerge înapoi spre casă, având un singur ţel, să ajungă mai repede la armă.

*

Urletele sfâşiară liniştea nopţii pe neaşteptate. Armăsarul lui Dane ciuli urechile şi fornăi nervos. Dane se ridică în scări şi se pregăti de galop. Calul ţâşni înainte, cu el aplecat peste grumazul său.

La naiba, îşi zise Dane, ar fi trebuit să staţioneze un ajutor în faţa casei ei, chiar dacă singurul disponibil în noaptea aceea era Ellstrom. Primise telefoane de ameninţare, redacţia fusese răvăşită. La naiba, aproape că fusese martoră la crimă. Iar el o lăsase singură. Nu conta că se îndrepta spre postul său de observaţie din fiecare noapte. O lăsase singură câteva ore bune. Ca s-o omoare cineva n-avea nevoie decât de câteva minute. Ba nu, chiar de secunde. Dacă întârzia fie şi cu o secundă?

Refuzând să se gândească la o astfel de posibilitate, Dane îşi îmboldi calul. Atunci când ajunse în faţa casei ei, Dane sări din şa înainte ca armăsarul să fi avut timp să se oprească bine. Durerea îi săgetă genunchiul, dar el n-o luă în seamă. Reacţionând doar din instinct, urcă două câte

două treptele verandei din spate şi dădu buzna în casă fără să se oprească să mai bată la uşă.

Dacă era rănită sau moartă…

— Elizabeth! strigă în clipa în care intră în bucătărie.

Camera era întunecată. O formă mare şi neagră stătea lângă masă. Când juca pentru Raiders, Dane era renumit pentru placările ce le făcea. Săritura lui îi trânti pe amândoi la podea, rostogolindu-se şi lovindu-se de mobilă. Pistolul se descărcă cu o explozie asurzitoare, drept în tavan.

Strângând din dinţi împotriva durerii din coaste, Dane se ridică de pe intrus şi puse stăpânire pe pistolul ce zburase pe podea. De-abia după aceea sprijinit într-o mână îşi permise să privească în jos.

— Elizabeth!

Zăcea întinsă sub el cu chipul albit de groază. Dane simţea furie, uşurare şi teamă, toate deodată. Pe dinăuntru tremura tot în timp ce încerca să se ridice în picioare. Dintre toate cele trei emoţii, furia părea cea mai controlabilă aşa că-i dădu frâu liber.

— Iisuse Cristoase! urlă el. Ce mama naibii făceai cu pistolul ăla?

Elizabeth nu aşteptă să audă şi restul. Se ridică în picioare şi se aruncă în braţele lui. Dane simţi cum furia murea lăsând loc unui sentiment mai cald. Nu voia să identifice acel sentiment, dar era profund mulţumit că putea s-o strângă în braţe.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă el. Îi prinse capul între palme, îl lăsă pe spate şi îi dădu la o parte părul umed. Scumpa mea, ce s-a întâmplat?

Elizabeth nici nu auzi cuvântul de alint. Era mult prea zguduită. Reuşi să-i spună cu greutate tot ce se întâmplase, până la finalul cu goana ei spre casă în căutarea armei. Încet, Dane ridică pistolul de pe podea şi îi porunci să stea locului până ce el va verifica afară după orice intrus.

Oricum, chiar dacă fusese cineva, o ştersese de mult. Singurul semn de viaţă din afara clădirilor era mişcarea şobolanilor. În grajdul vechi în care era adăpostită maşina, un oposum ridică capul din mizeria în care-şi căuta de mâncare. Fixă asupra lui Dane nişte ochişori mici şi strălucitori, apoi o zbughi să se adăpostească.

Dacă intrusul fusese asasinul lui Jarvis, atunci el tocmai pierduse ocazia cea mai bună să-l prindă. Ucigaşul sau nu, atacatorul lui Elizabeth fusese cineva care căutase, probabil, carnetul lui Jarrold, îşi spuse Dane negru de supărare.

Se întoarse în casă şi intră în bucătăria unde Elizabeth se chinuia să mai facă puţină ordine. Părea foarte mică în cămaşa bărbătească de pe ea şi care-i atârna până aproape de genunchi. Ridică de jos un pantof de tenis rătăcit şi îi scutură de praf în timp ce se lupta cu lacrimile.

Dane îi luă pantoful din mână şi îl aruncă în grămada de lângă frigider. O prinse de un umăr şi o conduse către un scaun de lângă masă.

— Nu-i nimeni afară.

— A fost, strigă Elizabeth. Încercă să se ridice, dar Dane îi puse o mână pe umăr.

— Te cred, spuse el. Dar acum el a fugit şi cred că e departe. Am să încerc să iau amprente de pe… Dane oftă.

Dacă ar fi fost mai rapid… Dacă ar fi întârziat un pic… Mânia se aduna în el din cauza neputinţei şi frustrării, mistuindu-l în interior. Se duse să vorbească la telefon. Când, se întoarse Elizabeth stătea tot la masă, arătând palidă şi speriată în lumina fluorescentă din tavan.

— De unde ai pistolul? întrebă el, scoţând arma de la brâu şi punând-o pe masă.

— Brock.

Dane ridică o sprânceană. Nu era genul de armă pe care un milionar să o dea nevesti-sii s-o ţină în poşetă. Trebuia să fie un Derringer cu două focuri sau un pistolet de calibru mic. Dar ăsta era un „tun“ Magnum de douăzeci de centimetri lungime şi cam un kilogram în greutate.

— Ţi-a dat el ăsta? Ca un dar?

— Nu chiar, răspunse Elizabeth umezindu-şi buzele şi suflându-şi nasul. A fost un cadou făcut de un lider de comando izraelian pentru colecţia lui Brock. Eu l-am furat.

— Furat…? Cuvântul îl şocă. Dane se dădu un pas în spate de lângă masă şi-şi băgă mâna în păr. Nu ar fi trebuit să-l amuze faptul că Brock Stuart a fost furat, dar îi plăcea imaginea furiei lui când descoperise dispariţia unei piese de colecţie.

— Păi, atunci presupun că e ridicol să te întreb de un permis de portarmă valabil în statul Minnesota, zise el cu calm.

— Da, şi eu presupun, spuse Elizabeth suspinând din nou şi ducându-şi o mână la nas.

— Şi pot spera că ai oarece antrenament pentru folosirea acestui tip de armă?

— Ştiu să folosesc un pistol, zise ea insultată.

— Ăsta nu-i un pistol, Elizabeth, zise el. Este o ditamai bazooka. Poţi să faci o gaură, când tragi, destul de mare să treacă şi un camion prin ea. Îl confisc.

— Nu poţi! strigă Elizabeth, apucând cu repeziciune arma.

— Nu zău, zise el cu o blândă ameninţare. Sunt şerif al acestui ţinut şi constat că ai în posesie, în mod ilegal, o armă de foc. Dacă vreau pot să-ţi bag fundul drăguţ la închisoare.

— Păi, nu-i drăguţ? zise Elizabeth lăsându-se pe spate în scaun. Aici zburdă liberi criminalii şi tu te încontrezi cu mine că am un nenorocit de pistolaş furat.

— Iisuse, dar puteai să mă omori, izbucni Dane.

— Sau puteam să-mi salvez viaţa. Dacă nu erai tu în uşă?!

— Mda. Dacă era Trace? Dacă era oricine altcineva?

— Afară!

— Bine!

Pistolul atârna încă în mâna lui dreaptă şi se roti prin bucătărie preţ de o respiraţie mai lungă. Situaţia devenea din ce în ce mai rea şi drept în mijlocul ei se afla Elizabeth.

Elizabeth martor, Elizabeth străina de oraş, Elizabeth reporter investigator. Unicului suspect pe care-l avuseseră îi găsise fiul lui Elizabeth un alibi.

Acum Elizabeth îl privea şi încerca să se liniştească după şocul suferit. Observă că avea picături de sânge la genunchi. Tăietura durea, dar era prea obosită ca să-i mai pese.

— Hei, Elizabeth. Dane ridică o mână şi îi mângâie obrazul. Pielea îi era rece şi lipsită de culoare. Eşti în regulă?

— Sunt rănită, murmură ea. Sângerez.

Dane, după ce se convinse că situaţia era serioasă, ezită să dea un telefon să cheme o ambulanţă. Ar fi vrut s-o îngrijească singur, să nu permită nimănui să o atingă. Simţământul era puternic şi Dane îi ignoră repede implicaţiile, prea repede pentru un om obişnuit să-şi nege sentimentele.

Cu blândeţe îi dădu la o parte pânza sfâşiată şi îi examină rana cu grijă la lumina din bucătărie. Era o tăietură chiar sub genunchi. Nu era foarte adâncă, dar era plină de praf şi cioburi. Trebuia curăţată.

— Haide, scumpo. Să mergem să te curăţ, zise el ridicând-o uşor de braţul sănătos.

— Pot s-o fac şi singură, mormăi Elizabeth. Era o minciună, dar se simţea mai bine dacă salva un pic din demnitate.

— Da, sigur, mie îmi spui.

— N-am nevoie de o asistentă medicală.

— Nu, spuse Dane ţinând-o de mijloc. Ai nevoie de un susţinător. În ce parte este baia?

Încăperea era aşa de mică, încât nu încăpeau amândoi înăuntru împreună.

— Bun venit în baia mea luxoasă, spuse ea pe un ton sarcastic. Mă gândeam să o transform cât mai repede într-o Jacuzzi.

— Nu cred că este ceea ce foloseşti de obicei, murmură el. Hai să dăm pantalonii jos.

Degetele li se atinseră, apoi privirile se întâlniră şi camera deveni, parcă, şi mai mică decât era. Dane încercă să se dea un pas înapoi, dar se lovi de perete. Elizabeth încercă să se mişte, dar lovi toaleta. Dane o lăsă pe ea să facă treaba. Strângând din dinţi îşi zise că nu era nimic sexual în a deschide un nasture şi un fermoar. Doar îi păsa de ea şi îi arăta puţină compasiune.

Dar când pantalonii se lăsară în jos, dând la iveală o pereche de chiloţei de dantelă de culoarea cafelei, îi fu greu să nu se gândească că o dorea. Însă, când tăietura apăru la vedere, se simţi vinovat. Ea era rănită şi el se gândea la prostii. Mamă, ce mare bărbat era.

— Şezi, îi ordonă el.

Elizabeth încercă să-şi acopere cu cămaşa chiloţeii, căci se simţea timidă în faţa lui. Sau poate nu era cuvântul potrivit, ci vulnerabilă.

Asta era, şi nu-i plăcea. După Brock îşi impusese să nu mai fie vulnerabilă în faţa nici unui bărbat. Dragostea răneşte, mai ales când unul din cei doi amanţi simte mai puţină iubire. Şi ea nu dorea să mai treacă prin aşa ceva. Nu că s-ar fi îndrăgostit de Dane Jentzen, sigur că nu.

El îi curăţă cu grijă rana de praf, sânge şi cioburi. Elizabeth se gândi ce fel de tată era Dane, întrebându-se dacă ratase acest rol. Bărbaţii pe care-i cunoscuse mai bine (J. C., Bobby Lee, Brock) nici măcar nu şi-au dorit să fie taţi efectiv. Cumva avea impresia că şi Dane era la fel.

Îşi aduse aminte de poza fetei lui de la birou cu dedicaţia: „Te iubesc, tati“. Fata lui care acum poate îl aştepta acasă.

— Ce faci aici? Până acum se codise să-l întrebe, deşi îi părea bine că fusese acolo. El privi spre ea surprins şi Elizabeth reformulă întrebarea. De ce eşti aici? Cum ai ajuns aici?

O urmă de roşeaţă îi coloră obrajii lui Dane. Îşi drese glasul, îşi lăsă capul în jos, concentrându-se asupra bandajului pe care-l făcea.

— Călăream, mormăi el.

— Călăreai? La ora asta?

Dane strânse din dinţi şi apăsă bandajul adeziv făcând-o pe Elizabeth să tresară. Nu voia să admită că plănuise să o supravegheze de la marginea păduricii, nu voia să admită că petrecuse deja două nopţi astfel. Nu voia să se gândească că venise prea târziu în seara aceasta.

— Mă ajută să mă relaxez, zise el. Asta era o versiune a adevărului. Îi făcea plăcere să fie în şa. Era o explicaţie plauzibilă pentru o parte a adevărului, cealaltă fiind că dorea să fie lângă ea, să o protejeze şi că se simţea ca un nemernic pentru ceea ce făcuse cu o seară înainte.

— N-ar fi trebuit să fii acasă cu fata ta?

El se încruntă când îşi aminti că Amy, mai nou, nu voia să-şi mai petreacă timpul cu el.

— Îşi petrece noaptea la o verişoară.

Îşi luă privirea de la picioarele frumoase pe care le îngrijise şi se ridică.

— Haide, acum lasă-mă să mă uit şi la umăr.

Elizabeth îi acceptă mâna întinsă ca să se ridice în picioare. Iar erau prea apropiaţi. Amintirea nopţii de intimitate ce trecuse plutea în aer. Dane îşi aminti, în timp ce-i deschidea nasturii, că nu făcuse asta cu o seară

înainte. Cristoase, ce nemernic putuse fi. Încercă să înlăture sentimentele de vină şi de dorinţă ce îl chinuiau şi lăsă încet în jos cămaşa de pe umăr. Îşi merita tortura.

— Doare? încet îşi plimbă o mână în lungul umărului ei, iar cu cealaltă îi ridică braţul în sus. Doamne, pielea ei era ca mătasea şi o undă subtilă de parfum îi aţâţă nările. Ar fi vrut să atingă cu gura locul unde gâtul se îmbina cu umărul şi să-l guste. Elizabeth tresări puţin. Umărul o durea, dar alţi factori erau mai importanţi.

— Da, admise ea.

— Nu cred că este rupt, zise el. Vrei să faci o radiografie?

— Nu, şopti ea. Vocea îi tremura, nu de durere, ci de atingerea lui pe pielea goală. Vreau doar să mă duc în pat.

Deşi Dane dorea să o ducă în pat, îşi impuse ca acest lucru să nu se întâmple. O ajută doar să ajungă la etajul doi, urcând scările cu ea în braţe. Elizabeth îl opri cu o mână când ajunseră în pragul uşii dormitorului şi aruncă o privire peste umăr spre Dane.

— Să nu râzi de patul meu, îl avertiză ea, coborându-şi ochi în jos.

— Ce-i de râs la patul tău?

— Brock o făcea. Împinse uşa întredeschisă şi păşi în camera slab luminată. Dane intră în camera micuţă, cu pereţi roz, ameţit, dar fără chef de râs. Nu putea râde de cineva care suferea de durere, deşi ea arăta mândrie şi blândeţe. Patul domina camera; de abia mai rămânea loc pentru o mică toaletă.

— Brock îi spunea pat de casă de toleranţă, spuse ea. El credea că este vulgar, dar mie-mi place şi nu-mi pasă ce

spun alţii, inclusiv tu. Însă tonul pe care o spusese arăta că-i păsa de ce zicea el.

— Cred că este frumos.

Elizabeth nu credea că el devenise amabil, doar era un om aspru. O văzuse de atâtea ori, încât nu putea crede altceva.

— Cred că tu eşti frumoasă, zise Dane apropiindu-se. Îi dădu părul la o parte de pe obraz. Nu dau doi bani pe ce credea Brock Stuart. E evident că omul era un prost.

Dane o sărută încet, cu blândeţe, cu pasiune. Dorea să o trântească pe patul enorm şi să-i sărute fiecare bucăţică de piele, dar se opri la timp.

— Ai nevoie de odihnă, zise el, căutând să-şi calmeze respiraţia. Sunt jos, dacă ai nevoie de mine.

Avea nevoie de el acum, se gândi Elizabeth. Dar îl văzu pe Dane cum se folosi de ultimul strop de nobleţe. O parte din ea îl admira, o alta dorea să stea, dar nu putea să i-o ceară.

Trebuia să se gândească la Trace, care trebuia să vină acasă mai curând sau mai târziu. Şi mai era şi mândria ei. Doar nu era să se roage de un om despre care nu ştia cât de tare o dorea.

Se înfăşură cu cămaşa *Gianni Versace,* favorita lui Brock, şi îşi sprijini piciorul de grămada de perne pufoase. Dane începuse să se îndrepte spre uşă.

— Dane? Cuvântul ţâşni înainte să-l poată opri, făcând-o să caute o explicaţie. Mulţumesc că ai fost aici, murmură ea.

El se întoarse din nou către uşă.

— Dane? El îşi ridică o sprânceană. Mulţumesc că n-ai râs de patul meu. Dane o privi o vreme. Ceva mai complicat decât mulţumirile plutea în aerul dintre ei.

— Dane, şopti ea. Rămâi.

El se întoarse cu spatele la uşă. Elizabeth se ridică în pat şi uitându-se la el începu să-şi deschidă nasturii de la cămaşă, care-i alunecă de pe umeri.

— Te rog stai, îi ceru ea. Doar pentru o vreme.

— Nu vreau să te doară.

Elizabeth scutură din cap. Durerea o să vină eventual. Nu durerea pe care o ştia el, ci ceva mai profund. Ea îi deschisese uşa şi tot ce putea să facă acum era să ia ce-i putea da el. Pentru o secundă se gândi la Jolynn, înţelegând pentru prima oară de ce îl reprimea mereu pe Rich. Apoi, nu se mai gândi la nimic. Îi luă mâna lui Dane şi o puse pe pieptul ei. El văzu cum Elizabeth îşi miji ochi şi îşi lăsă capul pe spate când o atinse. Un amorez ar fi ştiut să prelungească momentul, îşi spuse singur. Dar el era doar un bărbat, cu nevoia simplă de a atinge o femeie. Nu avea nevoie de prea multe mângâieri pentru a o poseda. Îşi scoase hainele şi se lungi lângă ea în patul care protestă sub greutatea lui.

— O vom face cum trebuie de data asta, şopti el. Îi cuprinse faţa şi o sărută, zicându-i: Te voi săruta. Te voi mângâia. Îi cuprinse sânul cu mâna excitându-i sfârcul cu limba. Te voi gusta, spuse el, sărutând-o pe gât, limba lui simţindu-i pulsul. Te voi gusta, şopti din nou, coborând în jos în pat.

Se opinti asupra ei de trei ori simţind-o abandonată. Uşurare, o dulce uşurare. Elizabeth se agăţase de el,

copleşită de intensitatea senzaţiilor. Închise ochii şi îşi ascunse faţa în adâncitura umărului lui Dane, speriată de ce ar simţi el pentru ea. Căci, Dumnezeule, ea nu voia să se îndrăgostească de el. N-ar fi mers. Nu era pentru ea.

Acum venea durerea. Strânse din dinţi şi-şi adună orice fărâmă de putere.

— Te simţi bine? şopti Dane. Te-am lovit cumva?

Elizabeth n-avea încredere în vocea ei, aşa că, instinctiv, scutură din cap. Dane o îmbrăţişă cu o mână, iar cu cealaltă îi dădu părul de pe faţă.

Se gândi la satisfacţia ce se oglindea în ochii lui Ann Markham când o făcea cu ea. Elizabeth nu era aşa. Părea fragilă şi vulnerabilă, trezindu-i lui Dane dorinţa să o protejeze. Se întinse lângă ea şi o sărută, Elizabeth îmbrăţişându-l strâns.

— E în regulă, şopti el. Dacă era aşa sau nu, n-avea de unde să ştie, dar cel puţin îi va oferi… tandreţe… altceva…

După un timp, o răsuci cu blândeţe şi constată mulţumit că adormise, răsuflând uşor. Mulţumit. Era ceva ce nu simţise deloc cu Ann Markham. Acum femeia de lângă el murmura ceva în somn visând poate ceva frumos, iar el nu părăsi patul, ci o veghe ţinând-o în braţe… mulţumit.

Vocea răguşită a lui Bonnie Raitt se auzea în surdină din difuzoarele ce se găseau în sufragerie. Un cântec despre iubiri trecătoare, prea trist, prea aproape de adevăr ca să fie plăcut. Dane îl opri şi se concentră asupra notiţelor făcute de Elizabeth în legătură cu crima. Renunţase la ideea să mai doarmă şi, aşezat pe canapea, îşi turnase într-un pahar puţin din scotch-ul furat de Elizabeth. Ideile

ei, bănuielile, impresiile despre omorârea lui Jarvis, fuseseră aşternute pe bucăţele de hârtie, alcătuind părţile unui puzzle pe care ea nu putea să le pună în ordine. Dane ştia că nici el nu le putea ordona. Avusese suspectul dorit, dar nicio dovadă ca să-l implice în crimă. Printre amprentele prelevate de pe Lincoln nu se aflau şi cele ale lui Carney Fox. Asta nu însemna că el n-o făcuse, ci însemna că Dane nu reuşise să convingă niciun judecător să elibereze un mandat de arestare, aşa încât Carney să nu dispară.

Dane îşi aminti de îndoielile lui Elizabeth. Era un leneş. Încercase să pună crima în cârca unui străin, pentru că era mai uşor şi pentru că nu dorea să-şi privească concetăţenii ca posibili suspecţi. Urmări cu privirile o parte din notiţe:

Helen Jarvis: Dezechilibrată. J. o înşela. Moştenire mare.

Garth Shafer: Fioros! Veche răzbunare. Temperament violent.

Rich Cannon: Nemernic. Capabil de multe, dar are alibi…

AGENDA: CHEIA. Unde naiba este? La cine este?

Impulsul său natural fu să completeze observaţiile lui Elizabeth cu propriile idei. Helen fusese prea mult timp — nevasta lui Jarrold, Garth se autocompătimea prea tare şi umilinţa era prea veche ca să mai facă ceva. Rich se simţea prea bine în rolul de căţeluş al lui Jarrold.

Dar Elizabeth văzuse toţi aceşti oameni cu ochii unei străine. Nu avea păreri preconcepute despre caracterul lor, nu o lega niciun interes faţă de ei. Impresiile ei erau corecte sau exagerate? Dane închise ochii şi se gândi că-şi dorea ca Elizabeth să nu se fi implicat atât. Avea dreptate.

Nu se uitase cu atenţie la locuitorii oraşului său. Da, era un leneş, asta era. Iar ea era ambiţioasă. Lupta pentru adevăr, pentru ziar.

Sunetul uşii din spate îi puse pe Dane în alertă. Stinse lampa şi se deplasă fără zgomot din sufragerie până în bucătărie şi aruncă o privire înăuntru. Trace Stuart căuta în frigider o cutie cu lapte.

— Vii acasă cam târziu, nu crezi?

Cutia cu lapte scăpă din mâna lui Trace şi se vărsă pe linoleumul din bucătărie. Inima-i bătea de să-i sară din piept şi întoarse capul ca să se uite la bărbatul din uşă. Oh, rahat. Oh, Cristoase! Şeriful. Ce naiba făcea aici?

— E trecut de două, spuse Dane. Unde ai fost, Trace?

Trace simţi un început de teamă în gândurile sale. Era un om terminat. Jentzen ştia ceva. Altfel de ce ar fi aici? Trace nu-i putea suporta privirile, care îi pătrundeau în creier ca nişte lasere.

— Am stat pe afară, murmură el ridicând din umeri.

— Cu cine?

— Cu câţiva băieţi.

— Carney Fox?

— Da, şi? N-am făcut nimic. Doar am stat pe afară.

— Asta o spui tu.

Dane plecă din uşă şi, traversând camera, se uită cum pe fruntea băiatului apăruseră broboane de sudoare. Era speriat de moarte şi ar fi rupt-o la fugă dacă avea ocazia. Aşa cum spusese şi Elizabeth, Trace ascundea ceva. Avea aerul unui mincinos. Însă Dane nu avea de ce să-l chestioneze mai departe. Luă o cârpă dintr-un colţ şi i-o întinse, zicându-i:

— Mai bine ai şterge mizeria.

— Da, să trăiţi!

Se puse pe treabă şi şterse laptele din jurul bascheţilor lui, dorindu-şi să devină invizibil sau măcar foarte mic ca să se ascundă în crăpăturile linoleumului.

Ar fi vrut să fie oriunde, dar nu aici cu omul ăsta, care-l privea ca un vultur, punându-i tot felul de întrebări pe un ton ca al lui Clint Eastwood în rolul inspectorului Dirty Harry. Blestemat să fii Carney. E numai vina ta, se gândi Trace.

— Cineva a atacat-o pe mama ta în noaptea asta, Trace.

El întoarse capul atât de iute că ochelarii erau să-i cadă.

— Ce? Rahat! Ea, e în regulă?

Lăsă cârpa jos, se ridică cât era de lung şi fu gata să se ducă la ea. Un alt fel de adrenalină îi invadă corpul, cea a unui bărbat care simte ameninţarea asupra familiei sale. Maică-sa era singura lui familie ce o avea… sau care conta.

— E puţin cam zdruncinată, zise Dane. Acum doarme.

— Oh, omule. Trace îşi băgă mâna în păr. Călcă fără să se uite şi lăsă o serie de urme de lapte pe podea.

— Cineva i-a cotrobăit prin hârtiile ce le avea în maşină. Nu ştii nimic despre asta, nu-i aşa? Dane mustăci. Voia să-l lege pe Fox şi de asta, şi de vandalizarea redacţiei „*Clarion*"-ului, dar nu avea motive. Vandalismul păruse a fi făcut datorită celor scrise, dar acum cineva căutase ceva şi, la naiba, teoria lui Elizabeth cu agenda lui Jarvis părea singura explicaţie.

— Vrei să spui că eu mi-am lovit mama? Trace rosti întrebarea pe un ton de apărare, lovindu-se cu un deget în

piept. Îşi lăsă în jos bărbia cu un gest ce amintea de mama sa şi continuă: Pentru că n-am făcut-o.

— N-ai făcut-o? întrebă Dane încet.

Îşi încrucişă braţele şi îşi pironi privirile pe Trace. Era totuşi un băiat de treabă, îngrijorat de mama lui, şi care încerca să stea pe picioarele lui. Dane îşi aminti de vremurile de demult când şi el fusese la fel. Perioada aceea când nu şti pe ce drum eşti; copilărie sau maturitate şi, mai ales, nu şti pe ce drum să o iei. Trace avea privirea aceea care arăta că se hotărâse să fie bărbat, dar o parte din el se temea de ceea ce înseamnă să fii bărbat.

— Îşi face griji în privinţa ta, Trace.

— Nu trebuie. Îmi pot purta şi singur de grijă, murmură el privind în jos la bascheţii săi; stătea tot în lapte. Nu era asta povestea vieţii sale? Tot timpul stătea cu picioarele în ceva. Ei bine, un bărbat trebuie să se îngrijească de propria lui mizerie, se gândi el întinzându-se după cârpă.

— Stai în continuare cu Carney Fox şi o să ai necazuri care te vor băga la închisoare. Asta vrei?

— Nu, domnule.

Dane luă o altă cârpă din colţ şi se apucă să-l ajute să şteargă ultimii stropi de lapte.

— Ai câteva lucruri de făcut, Trace, zise el încet. Sper să faci ce e bine pentru tine şi pentru mama ta.

Trace îşi aranjă ochelari pe nas şi clipi de câteva ori.

— Da, domnule.

Amândoi se ridicară. Dane aruncă cârpa în chiuvetă. Trace stătea cu capul plecat, cu umerii strânşi, arătând ca un tânăr copil care tocmai stricase o maşinuţă. Nu avea prieteni… nu avea tată… Puse o mână pe umărul băiatului.

— De ce nu te duci sus în pat? Mâine e un meci de softball pe Câmpul Keillor. Îmi închipui că au nevoie de jucători rapizi, iar un bărbat nu face doi bani fără câteva ore de somn bun.

Trace rămase fără grai.

Nu-şi închipuise că-i păsa cuiva de cum juca el în echipă. Nu era decât un îngâmfat de copil sudist, care nu găsise altceva mai bun de făcut decât să între în cârdăşie cu un tip de teapa lui Carney Fox. Îşi băgă mâinile în buzunare şi o porni spre uşă.

— Trace?

Jentzen stătea şi-l privea, ochii lucindu-i ca la lup. Trace se gândi că puţini oameni îl intimidau atât. Inima parcă-i sărise în stomac.

— Maică-ta mi-a spus că eşti un băiat bun. N-o dezamăgi. Are şi aşa destule necazuri acum.

— Da, domnule, şopti Trace. Se întoarse şi începu să urce scările ca un câine neconsolat. Când va creşte mare, ca Dane Jentzen voia să fie, deşi nu ştia prin ce miracol se putea întâmpla asta.

CAPITOLUL 16

Strofele unui centenar imn religios se auzeau din hambarul lui Hauer, acompaniat de gângurelile porumbeilor ce se uitau la adunarea de oameni de jos.

Cântecul era „Dos Lob Lied”, un cântec al cultului, un cântec din Ausbund, cartea de imnuri Amish ce data din

secolul al şaisprezecelea, când Anabaptiştii au fost martirizaţi în Elveţia.

Melodia era cântată la unison, fără acompaniament de instrumente muzicale şi fără să semene cu cântecele intonate în bisericile din Still Creek.

Versurile povesteau, în ritm medieval, despre chinurile şi suferinţele în numele lui Iisus, toate spuse într-un vechi dialect german.

Podeaua fusese lustruită.

Pe şirurile de bănci bine aliniate stăteau în dreapta femeile şi în stânga ceilalţi. Femeile erau îmbrăcate cu rochii de culoare neagră, albastru-închis sau verde-închis. Peste rochii fiecare femeie purta un şorţ scrobit, de culoare albă, ce se întindea de la piept până la poale.

Nu erau fardate, nu erau coafate complicat, nu purtau bijuterii. Pieptănătura părului era identică şi pe cap purtau „kapps-uri, " care se prindeau cu panglici sub bărbii.

Bărbaţii ocupau băncile din stânga împreună cu o parte din tineret. Unii dintre tineri stăteau în picioare în spatele hambarului lângă ieşire.

Ca şi femeile, erau cu toţii îmbrăcaţi la fel, deosebindu-se între ei prin culoarea părului. Cei mai mulţi erau îmbrăcaţi cu haine tradiţionale negre, dar erau şi unii în vesta de Duminică, mai potrivită pentru o zi de iunie.

Aaron stătea lângă uşa deschisă gata, în rolul său de gazdă, să-i întâmpine pe cei întârziaţi şi pe caii lor. Deşi nu se aştepta ca să vină, Cyrus Yoder apăru şi el. Cel mai mare dintre băieţii lui Milo Yoder, Cyrus, a încălcat ordinea „Ordnung" în câte feluri a putut.

Mai marii ordinului au ţinut o întrunire săptămâna trecută şi au discutat despre situaţia lui, iar acum se aştepta să se aplice „Meidung” şi să fie excomunicat. Aşa păţesc cei ce nu păstrează tradiţia.

Privirile lui Aaron coborâră asupra bătrânului Milo, din ai cărui ochi se scurgeau lacrimi în timp ce se străduia să cânte vechiul imn al credinţei.

Nu putea să găsească în el nicio compasiune pentru bătrân. Cei care nu erau destul de puternici să urmeze calea „Unserem Weg“ nu pot impune asta copiilor lor. Aşa cum gândea Aaron, Cyrus merita să fie alungat, iar cei ca Milo trebuia ţinuţi sub observaţie, el şi cei care dovedeau slăbiciunea spiritului.

Slăbiciunea spiritului.

„Şi nu mă du pe mine în ispită.”

Dar şi el avea propria slăbiciune înfiptă ca un cuţit în piept. Elizabeth Stuart. Se gândea la ea într-un fel necreştinesc, carnal.

O englezoaică. Era un pericol pentru el, pentru credinţa lui. Un test. Un test de la Dumnezeu.

Dumnezeu care voia să-l pună la încercare, să vadă dacă rezistă sau eşuează. Trebuia să se roage din greu pentru iluminare.

Dacă era un adevărat slujitor al Domnului, atunci trebuia să elimine din el această dorinţă pentru o femeie care era atât de străină faţă de tot ce credea el.

Îşi împreună mâinile şi începu să cânte, un pic cam tare, atunci când restul congregaţiei atacă un alt imn.

„... şi Domnului îmi voi încredinţa viaţa, voi fi o unealtă. A justiţiei Lui...”

Atunci episcopul intră în hambar, urmat de doi predicatori şi un diacon. Mergeau pe coridorul dintre bănci ca să ajungă în faţa congregaţiei, strângând mâinile celor apropiaţi. Aaron stătu deoparte, căci nu simţea dorinţa să strângă vreo mână în acea zi.

Asta era ziua lui pentru rugăciuni şi meditaţie. Când adunarea se va sfârşi şi toţi vor pleca acasă, va coborî în vale, la mormântul lui Siri şi va rămâne acolo în meditaţie până când Domnul îi va da un răspuns la zbuciumul din sufletul lui.

Amos Schrock, ce avea o barbă mică şi sură, lipită de bărbie precum muşchiul spaniol de coaja unui vechi stejar, trecu în faţa adunării, „Gemei“, şi începu să predice cu vocea lui moale şi caldă. *„Toţi cei ce se roagă îl vor vedea pe Domnul nu în carne şi oase, ci în spirit.”*

Stătea în faţa altarului care nu era decorat cu nicio pictură a lui Iisus Cristos. Nu era îmbrăcat pompos şi avea în mână doar o veche şi folosită *Biblie* germană.

Niciun vitraliu nu-şi cernea lumina colorată peste capetele celor adunaţi acolo ca să-i asculte cuvintele. Lumina soarelui pătrundea de sus ca o rază venită din rai, luminându-l pe Amos şi peretele comun din spate.

La sfârşitul ceremoniei, cei de acolo îngenunchează să se roage, iar cei tineri ce stăteau în spate îşi plecară capetele.

În liniştea ce se lăsă un cal necheză, un porumbel gânguri. Aaron îşi aplecă capul şi închise ochii. *„Tată care eşti în ceruri…”*

Un sunet ca de ciocan care loveşte un lemn pătrunse în creierul său, reverberând printre gânduri şi producându-i o durere ca de dinţi.

Încercă să-şi continue rugăciunea, dar zgomotul deveni din ce în ce mai puternic. Chemarea tânguitoare a unei vietăţi străbătea aerul acelei duminici dimineaţa.

Aaron ridică capul şi-şi lăsă privirile să străbată prin uşa deschisă peste drum, peste ferma strămoşească, spre biserica locală unde credincioşii din district se adunaseră, venind cu automobilele lor ce stăteau acum în parcare, frumos orânduite. Chiar şi de la acea distanţă Aaron vedea o echipă de vreo doisprezece oameni ce lucrau la o construcţie şi de la care veneau zgomotele.

Congregaţionarii se ridicaseră în picioare, iar episcopul începuse să citească cu voce tare în engleză din *Noul Testament.*

Doi tineri trecură pe lângă Aaron şi ieşiră afară, traversară drumul şi dădură colţul hambarului să se asigure de caii lor, care erau acolo.

— Ia, căraţi-vă, strigă după ei simţind cum creştea furia în el. Nu aveau niciun respect aceşti englezoi. Nici pentru ceilalţi, nici pentru Dumnezeu, nici pentru Sabbath. Unul de-ai lor nici nu se răcise bine în mormânt şi ei o porneau după afaceri într-o zi de duminică. Era o erezie, o palmă pe faţa celor care respectau poruncile. *„Şase zile munceşti, dar a şaptea este Sabbath-ul Domnului; nu se munceşte.”*

— Vino acum înăuntru, îi spuse Samuel lui Aaron.

Aaron îşi scutură capul. Taică-său stătea lângă el şi părea bătrân şi obosit. Pentru Aaron taică-său fusese întotdeauna un exemplu atât fizic, cât şi spiritual. Acum

Samuel avea şaptezeci de ani şi după atâta timp de muncă grea la câmp parcă flacăra vie din ochii lui albaştri începuse să pălească. Îşi puse o mână pe braţul încordat al lui Aaron şi cu un zâmbet pe buze îi spuse:

— Intră înăuntru şi ascultă.

Aaron se întoarse către Still Waters.

— Nu aud decât lovituri de ciocan. Şi asta într-o zi de duminică.

— Nu-i judeca tu, Aaron, spuse Samuel cu blândeţe. Ei nu sunt din aceeaşi credinţă cu noi.

— Nu cred în nimic decât în ei înşăşi.

— Iar noi ne vom ruga Domnului ca să fie salvaţi. Aaron nu se împăca cu tonul împăciuitor a lui Samuel.

— Ei ne iau ce e al nostru şi tu vrei să ne rugăm pentru ei? Mi-au luat-o pe Siri…

— Dumnezeu a luat-o pe Siri, Aaron, spuse Samuel, ochii lui albaştri devenind trişti. *"Es waar Gotters Wille."*

Dorinţa Domnului. Domnul a dat, Domnul a luat. Aaron dădu drumul încet la aerul din piept. Ştia el destule despre dorinţele Domnului.

Cele mai multe erau acolo, printre gândurile lui şi asta nu-l făcea mai tolerant. Îi aruncă lui taică-său o privire grea.

— *„Meidung"*-ul s-a dat pentru Cyrus Yoder ca să plece dintre noi.

Samuel scutură din cap, sprâncenele argintii adunându-i-se la rădăcina nasului.

— Nu ne putem separa de englezi, Aaron. O ştii foarte bine. Doar cei dintre noi care renunţă la credinţă pot trăi

printre ei. Acum şi tu lucrezi pentru o englezoaică. Eşti oare un ipocrit?

Aaron strânse din maxilare când îşi aminti de Elizabeth. Dori să-i spună tatălui său că era ceva diferit, că era vorba de un ţel înalt, că era un test al Domnului, dar tăcu, chiar dacă simţea un fel de înrudire cu Elizabeth, însă nu ştia dacă acest simţământ era justificat sau nu.

Se uită peste câmp pentru un moment lung, ascultând bătaia sincopată a ciocanelor şi vocea ridicată din hambar a episcopului.

În drum, o maşină se opri şi din ea coborî o femeie îmbrăcată într-o rochie verde-aprins, care avea şi un aparat de fotografiat cu ea.

În acel moment se simţi privit de lume, ca un gândac prins sub un clopot de sticlă, studiat de oameni care nu pricepeau nimic din credinţa sa.

Strânse din nou din dinţi, întoarse spatele grăsanei cu aparatul de fotografiat şi zise:

— Roagă-te tu pentru ei, tată. Eu nu pot. *„Ich kann net”.*

Elizabeth se trezi singură. Soarele strălucea pe fereastră.

Păsările cântau. Se ridică în pat, clipi confuză şi se întrebă dacă ce s-a petrecut noaptea trecută a fost un vis. Se dumiri când simţi durerea din picior şi umăr. Da, atacul a fost real.

Dane Jentzen în patul ei a fost real. Ce s-a petrecut între ei a fost… deasupra cuvintelor. Pentru ea nu mai fusese un bărbat de care să se îndrăgostească atât de tare.

El îi oferise mai mult decât corpul său. Îi oferise tandreţe, confort, siguranţă. Şi acum plecase, lăsând-o să creadă că era totuşi ceva ce nu-i oferise… inima sa.

— Mai bine că a plecat, murmură ea trecându-şi mâna prin păr. Înainte să mă obişnuiesc cu el.

Puse un halat pe ea şi privi în dulap la hainele cu care să se îmbrace, apoi coborî jos ca să-şi înceapă ziua. Se târa spre cafetieră când îl văzu pe Trace stând la masa din bucătărie.

Se dădu înapoi cu un icnet şi îşi duse o mână la inimă, care o luase la trap mai ceva decât caii la Kentucky Derby.

— Oh, Doamne! şuieră ea. Trace! Dragă, era să-mi provoci un atac de inimă.

Trace sări de pe scaun, ridicându-şi sprâncenele deasupra ochelarilor în stil Buddy Holly.

— Eşti în regulă? întrebă el. Şeriful Jentzen spunea că te-a atacat cineva astă-noapte.

Elizabeth îşi duse mâna stângă la stomac, iar cu dreapta îşi presă buzele încercând să se adune.

Nu putea să-şi amintească când îşi mai manifestase Trace interesul pentru altcineva decât de sine însuşi, care la el fusese amplificat de problemele sale: lipsa tatălui, lipsa prietenilor, un mediu nou şi ostil.

Dar acum, deodată, stătea în faţa ei arătând ca un tânăr gata să se integreze în familie.

— Mă simt bine, spuse ea trăgând o gură zdravănă de aer în plămâni. Cineva a căutat ceva. I-am stat în cale şi am încasat-o, asta-i tot. A fost o sperietură zdravănă.

Trace privi înainte şi-şi trecu mâna prin păr într-un gest similar cu cel făcut de maică-sa deseori. Stomacul îi

protesta zgomotos din cauza apei minerale băute şi a stresului din ultimele zile. Încă nu depăşise total şocul de a veni acasă şi a-l găsi pe şerif acolo, în sufragerie. Nu-i venea să creadă că nu căzuse mort pe loc.

— Nu aparţinem acestui loc, zise el trist.

Elizabeth întinse mâinile pentru o îmbrăţişare şi constată că nu o respinse. Se uită la el şi văzu un bărbat în devenire, dar în ochi i se citea nesiguranţa, nevoia de protecţie, nevoia de confort. Partea tristă era că şi ea simţise aceleaşi sentimente şi se presupunea că era matură.

— Oamenii sunt atacaţi peste tot, Trace, spuse ea. E trist să o spun, dar lumea este o lume violentă.

— Nu este just asta, insistă el. Nimeni nu ne vrea aici. Ai spus că lucrurile se vor îmbunătăţi după plecarea din Atlanta şi nu a fost aşa. Ba, chiar s-au înrăutăţit.

— Mda. Elizabeth ar fi vrut să nege toate astea, dar nu putea. Da, suntem în rahat acum, nu-i aşa?

Trace râse cu amărăciune, privind în sus, spre gaura de glonţ din tavan. Doamne, îi venea să plângă. Maică-sa habar nu avea încă în ce rahat intrase el. Nici nu voia să fie pe aproape atunci când avea să afle.

Atunci era bine să fie undeva la un milion de mile de ea. În pădurea tropicală a Braziliei sau chiar pe Marte, cu prima misiune care avea şi oameni la bord. Oriunde, dar nu acolo.

Deşi în privinţa multor lucruri era derutat, în schimb era sigur că nu mai voia să stea acolo.

— Ştii, scumpule, îi zise maică-sa încet, tocmai am descoperit că nu putem să dăm mereu bir cu fugiţii ca să

scăpăm de necazuri. Nu există pe lumea asta un loc în care să-ţi poţi şterge trecutul şi unde oamenii se iubesc unii pe alţii. Iar noi am nimerit tocmai aici. Acum nu mai trebuie decât să ne încăpăţânăm să rămânem şi să facem din casa asta căminul nostru. Se întoarse să-l privească întristată. Trace aproape că nu putu îndura acea expresie de pe chipul ei. Toată viaţa mi-am dorit un cămin pe care nu l-am avut, Trace, continuă ea îndurerată. Am obosit. Am obosit să tot caut un loc ce nu există.

Trace îşi înghiţi cu mare greutate nodul care i se pusese în gât. La naiba, ce fel de bărbat era? Mutarea asta nu fusese deloc uşoară pentru mama lui. Ştia foarte bine prin ce trecuse în Atlanta cu dobitocul acela de Brock şi minciunile lui murdare, plus necazurile pe care i le făcuse chiar el din cauza drogurilor.

Ştia foarte bine ce urât vorbeau oamenii din Still Creek despre ea, tot aşa cum era la curent cu munca titanică pe care o făcea ca să pună ziarul pe picioare. Iar acum cineva îi distrusese biroul şi o atacase.

Numai bunul Dumnezeu ştia că avea destule belele pe cap.

În mod sigur n-avea nevoie să-i audă şi pe el plângându-se ca un mucos care nu e în stare să-şi lege singur şireturile de la pantofi.

— Îmi pare rău, mamă, şopti el, clipind furios ca să-şi alunge lacrimile din ochi. Un bărbat nu plângea în astfel de momente. Mai ales în faţa mamei lui.

Elizabeth ridică privirea spre el, cu inima strânsă de durere. Trace încercase mereu să se poarte ca un bărbat adevărat, chiar şi atunci când nu era deloc sigur pe el.

Voia să-i spună aşa de multe lucruri, că îl iubea, că-i părea rău pentru copilăria pe care n-o avusese. Însă cuvintele îi rămaseră blocate în gât.

Niciodată nu se pricepuseră să vorbească unul cu celălalt. Elizabeth era în stare să stea de vorbă cu tot restul lumii, dar atunci când venea vorba de Trace, ceea ce simţea era atât de profund, încât nu reuşea să aducă toate acele cuvinte la suprafaţă. În loc să spună ceva, îl strânse în braţe, profitând de acel moment de toleranţă din partea lui.

Când se retrase din îmbrăţişare îl privi din nou, zâmbindu-i cu duioşie.

— Pari obosit, îi zise, mângâindu-i faţa. Ai venit acasă târziu?

— Mda.

— Şi ce ai făcut?

El îşi feri privirea.

— Nimic.

Legătura afectivă dintre ei se rupsese prea repede, dar oricum era mai mult decât reuşiseră să aibă după luni de zile.

Elizabeth întră în baie şi folosi toată apa caldă din boiler în încercarea de a-şi mai alina durerea din oase. Când ieşi, Trace deja plecase.

Dane era pe scaun la masa din bucătărie şi sorbea o Cola, tentând-o cu prezenţa lui.

Se îmbrăcase iar în blugi şi cizme, şi-şi suflecase mânecile de la cămaşa albastră.

— Le dai o zi liberă criminalilor? îl întrebă ea.

— Nu. Trebuie să mă întâlnesc cu Yeager într-o oră.

Privirea lui o prinse pe a ei atunci când se ridică încet de pe scaun. Elizabeth rămase locului când el se apropie de ea şi, strecurându-şi mâna pe sub masa de păr des de la spate, se apucă să-i maseze uşor ceafa, un gest ciudat de posesiv.

— Te simţi bine? o întrebă el.

Ce întrebare stupidă, îşi zise Elizabeth în timp ce încuviinţa din cap. Nu era nimic bine în toată afacerea asta. Se simţea atrasă de un bărbat pe care altfel nici nu-l putea suporta, îşi dorea lucruri pe care nu le putea avea şi în tot acest răstimp lumea din jurul ei parcă o luase razna. Ce era bine în toate astea?

Asta, îşi zise mai departe, atunci când Dane se aplecă s-o sărute. Sărutul nu fusese nici lung şi nici profund, dar intimitatea lui era aproape şocantă. Elizabeth se simţea încinsă şi lipsită de suflu când se termină.

Dane se îndepărtă şi-şi drese glasul, întinzând o mână tremurătoare spre pistolul pe care-l lăsase pe masă.

— Parcă ziceai că îl confişti, rosti Elizabeth văzându-l.

— Aşa aveam de gând, murmură Dane, privind-o iritat. După aceea mi-a trecut prin minte că poate ai furat un întreg arsenal şi că asta-i piesa cea mai mică din el. Am ajuns la concluzia că e preferabil să te învăţ să tragi cu el.

— Nu sunt în stare să trag cu pistolul, scumpule, îl informă Elizabeth, punând o mână pe şold. De acolo de unde vin, trasul cu pistolul era considerat ceva firesc.

— Mda, tot ce se poate, dar n-ai mai tras până acum cu pistolul ăsta, nu?

Elizabeth se uită cu înţeles la gaura din tavan.

— Fără să punem la socoteală ce s-a întâmplat noaptea trecută? Nu.

— Aşa ziceam şi eu. Haide.

Ieşiră în curte, unde Dane deja aşezase o ţintă. Pusese câteva căpiţe de fân în apropierea hambarului şi pe ele lipise o ţintă de hârtie ce înfăţişa silueta unui om, care îi ameninţa cu o armă.

— Suntem cu faţa spre est dintr-un anume motiv, îi explică el, în timp ce încărca arma. În partea asta nu sunt decât păşuni cale de vreo două mile. Nu cred că vrei ca vreun glonţ rătăcit să nimerească vreun puşti Amish care se află în curtea lui Hauer.

Elizabeth se întoarse ca să privească spre ferma amish. Curtea era plină de oameni.

— Ce naiba fac acolo, dau o petrecere?

— Serviciul religios de duminică. Îşi hrănesc sufletele întreaga dimineaţă şi apoi burţile cât e după-amiaza de lungă.

— Dacă aş sta să ascult un predicator atâta amar de vreme, s-ar duce naibii toată pofta mea de mâncare, rosti Elizabeth strâmbându-se. Îl şi vedea pe Aaron predicând congregaţiei despre buna-cuviinţă şi modestie.

Se întoarse spre Dane.

— Poţi să-mi spui ceva?

— Da, dar după cum te ştiu, n-o să conteze prea mult, zâmbi el, în timp ce verifica pistolul.

Elizabeth se încruntă spre el.

— Foarte amuzant. Eu vorbesc foarte serios. Ce s-a întâmplat cu familia lui Aaron? Mi-a spus că soţia lui a murit, dar aveau şi copii, nu?

Dane se încruntă.

— Da, aveau. Două fetiţe, Anna şi Gemma. Au murit toate trei într-un accident cu vreun an în urmă. Siri şi fetiţele veneau acasă după ce fuseseră în vizită la o vecină care de-abia născuse. Era noapte. Aaron refuzase să pună un semn din acela reflectorizant la brişcă, nu i se părea demn de tradiţia lor. Şoferul maşinii care le-a accidentat nu le-a văzut decât atunci când a fost prea târziu.

Dane oftă şi scutură din cap ca pentru a alunga amintirea acelei nopţi, deşi ştia că nu avea să şi-o poată scoate din memorie niciodată. Încă mai auzea nechezatul sfâşietor al calului rănit, pe care-l scăpase de suferinţe chiar el. Încă îl mai vedea pe Aaron, neconsolat şi disperat, cum strângea la piept trupuşoarele însângerate ale fetiţelor.

— N-o să uit noaptea aia cât oi trăi, continuă el. A fost cel mai cumplit lucru care s-a întâmplat vreodată în ţinutul ăsta, chiar dacă punem la socoteala crima şi tot restul nebuniei de acum.

Elizabeth nu spuse nimic. Întoarse doar capul ca să se mai uite la membrii comunităţii amish adunaţi în curtea lui Aaron. În pofida a ceea ce se petrecuse în viaţa lui, Aaron încă trăgea o linie fermă între lumea lui şi cea a lor, deşi acestea se intersectau în fiecare zi.

— Eşti gata?

Glasul lui Dane o scoase din reverie. Uită de tot atunci când Dane îi puse arma în mână. Pe cap îi puse nişte căşti care blocau orice sunet din jur. După ce-şi puse şi el căştile, o ajută să ia poziţia corectă de tragere şi se îndepărtă puţin.

Elizabeth îl privi peste umăr. El încuviinţă din cap. Ea dădu din umeri şi se întoarse spre ţintă. Nu vedea ce mare scofală era. O mai făcuse şi înainte. Dacă Dane se aştepta să se facă de râs, atunci avea să fie dezamăgit.

Simţindu-se sigură pe sine, închise ochiul stâng şi ţinti cu grijă spre pieptul ţintei, apoi trase.

Reculul o făcu să-şi piardă echilibrul şi să cadă în braţele lui Dane. El o prinse şi o sprijini, susţinând arma cu propriile sale mâini.

Elizabeth îl privea uluită. Trăsese cu puşti grele şi nimerise ţinta fără probleme, iar reculul lor nici măcar n-o făcuse să se clatine. Însă pistolul acela aproape că-i sărise din mâini.

— Iisuse! rosti ea, în timp ce Dane îi dădea jos căştile, lăsându-le să atârne în jurul gâtului.

— Acum ştii de ce nu vreau să umbli cu ăsta, îi zise Dane. Îi desprinse degetele de pe pistol. E o armă mult prea mare pentru tine, scumpo, continuă el cu ironie. Ia te uită cum cartuşul folosit a rămas pe ţeavă în loc să fie eliminat. Dacă nu eşti suficient de puternică să ţii arma în poziţie când tragi, atunci nu se elimină cartuşul. Dane scoase manual cartuşul folosit. Arma nu poate băga un alt cartuş dacă cel terminat nu este aruncat. Dacă acum ai fi fost în toiul unei lupte, erai deja moartă. Ar fi trebuit să furi ceva mai pe măsura ta.

— Scumpule, răspunse Elizabeth privindu-l încruntată, atunci când furi de la un bărbat tocmai unul dintre simbolurile lui falice, e preferabil să-l iei pe cel mai mare, nu?

Dane o privi supărat.

— Pune-ţi căştile la loc, doamnă Freud.

După ce Elizabeth îşi puse căştile, Dane ridică arma şi trase repede câteva gloanţe. Pieptul ţintei era făcut praf. Elizabeth se cutremură la gândul a ceea ce ar fi putut să facă gloanţele acelea unui om adevărat, ce i-ar fi putut face lui Dane dacă acesta n-ar fi fost destul de inspirat să o placheze.

Elizabeth îşi scoase căştile şi le aruncă în iarbă.

— Aş fi putut să te omor!

Dane lăsă capul într-o parte şi îi zâmbi ironic.

— Ai avut o ocazie de aur şi ai ratat-o!

— Termină! ţipă ea. Nu ştiu de ce naiba îmi pasă aşa de mult. Eşti rău şi nesuferit.

Şi te iubesc, adăugă ea în gând.

Deşi n-avea nicio logică, acesta era adevărul. Atracţia ei fatală pentru bărbaţii cei mai nepotriviţi o uimea din cale-afară.

— Am jurat să nu mai am de-a face cu bărbaţii, murmură ea bosumflată.

Cum părea aşa de dezamăgită de propria persoană, Dane cu greu se putu abţinu să nu chicotească. În afară de asta, arma era prea aproape de ea, dacă se răzgândea şi o îndrepta iar spre el?

— E aşa de simplu, scumpo, murmură el, simţind dorinţa înăuntrul său. Chimie… magnetism… atracţie animalică… sex…

Deodată pagerul de la centura lui începu să sune ca o alarmă de incendiu.

— Dacă o să-l prind vreodată pe ăla de a inventat aşa ceva… izbucni el îndepărtându-se.

— Dă-i una şi din partea mea, strigă Elizabeth, privindu-l cum se îndrepta cu paşi mari spre maşină.

Se aşeză apoi pe pământ, scoţând încărcătorul din pistol.

— Trebuie să plec, îi zise Dane după câteva clipe, privind-o întunecat la faţă. Cineva a vandalizat *Shafer Motors* noaptea trecută. Shafer îl acuză pe Trace, zice că el a făcut-o.

CAPITOLUL 17

Trace stătea la masa din camera de interogatorii, dorindu-şi să dea ochii peste cap şi să moară. Mai avusese necazuri în Atlanta.

Necazuri mari, fusese prins într-o maşină furată şi cu un gram de cocaină la el, dar nu se simţise aşa de rău. Atunci lui îi păsase doar că îl enerva pe Brock, că acesta trebuia să cheltuiască nişte bani. Dar atunci era un mucos stupid, pe când acum era cu totul altceva.

Maică-sa era în biroul şerifului aşteptându-l. O văzuse prin fereastră de jos din hol şi nu părea atât de supărată ca atunci când îi spusese că trebuia să părăsească casa lui Brock. Şeriful Jentzen stătea alături la masă, fixându-l cu privire sa rece. Timp de cinci minute nu scosese un cuvânt şi Trace ar fi vrut s-o ţină tot aşa, dar liniştea era mai rea decât dacă s-ar fi urlat la el.

Se fâţâi în scaun şi se uită la mâinile adunate în poala sa, gândindu-se că le-ar folosi să-l strângă puţin de gât pe

Carney, dacă ar avea ocazia. Blestemat să fie Carney şi filosofia lui tâmpită de „răzbunare."

Singura persoană pe care s-ar fi răzbunat Trace acum era Carney Fox. Una era să distrugi o cutie de scrisori şi alta era să vandalizezi nişte maşini.

Trace nu şi-a dorit niciuna, dar Carney l-a stârnit, spunându-i pisicuţă şi laş, iar acum fundul lui o încasa. Jentzen ştia. O ştia şi din acest motiv i se părea că era mai rău decât dacă ar fi fost condamnat.

— Nu m-aş gândi prea mult la alibi, Trace, spuse Dane încet. Nu fuseseră martori la vandalizarea lui *Shafer Motors.* Trace îi furnizase un alibi şi acum Carney îi returna serviciul cu zâmbetul pe buze. Însă Dane nu avea nicio îndoială că cei doi minţeau.

Îşi trecu un deget pe plângerea făcută de Garth Shafer. Două maşini noi parcate în faţa magazinului aveau ferestrele sparte. Acestea două şi alte încă cinci, parcate în spate printre maşinile uzate, aveau zgârieturi pe vopsea făcute cu un cuţit sau ceva ascuţit.

Nu era genul de pagubă de mare importanţă, aşa cum se aşteptase Dane după apelul primit la început. Dar faptele erau fapte şi legea era lege. Nu dorea ca oamenii din comitatul său să încalce regulile şi apoi să-şi vadă liniştiţi de treabă.

Trase aer în piept cu putere fără să-şi ia ochi de la Trace Stuart.

Puştiul făcuse o cădere nervoasă ieri-noapte când venise acasă. Nu mai afişase înfăţişarea aceea rece sfidătoare ce o avusese în ziua când îl întrebase de alibiul lui Carney Fox în privinţa omorului lui Jarvis. Acum arăta

de parcă era bolnav, de parcă ar fi căzut în ceva şi nu mai ştia cum să mai iasă. Elizabeth îi spusese că era un copil bun, dar cu probleme. Dane voia să creadă asta pentru binele ei, dar mai ales pentru binele lui Trace.

— Domnul Shafer spune că ai venit ieri după-masă la magazin şi i-ai făcut necazuri.

Trace îşi ridică faţa şocat şi spuse:

— E o minciună! Am fost acolo căutând o slujbă. El e cel care a început să zbiere şi…

— De ce? Ce l-a făcut să zbiere?

— Nu ştiu! O fi ţăcănit! Eu m-am dus la el să-l întreb dacă nu vrea să mă angajeze ca să fac curat în atelier, iar el a început să urle la mine şi să spună fel de fel de porcării despre mama… Trace se întrerupse şi, furios, se lăsă pe spătarul scaunului, cu braţele încrucişate la nivelul pieptului. N-ar fi trebuit să-şi dea drumul la gură. Ar fi fost mai bine dacă s-ar fi limitat să nege toate acuzaţiile, să se agaţe de alibi şi apoi să plece naibii de acolo.

— Ce anume a spus despre mama ta? îl întrebă Dane încet.

— Nimic, murmură Trace. Nu avea chef să discute despre aşa ceva. Era dureros şi jenant, iar pentru el era deja ceva cu totul personal.

— Ce anume a spus, Trace? continuă Dane să-l descoasă.

Trace fornăi şi întoarse capul spre perete.

— A făcut-o târfă.

Cuvintele ieşiseră gâtuite, iar Trace se înroşise tot de jenă. Dane începu să-şi maseze ceafa, în timp ce ofta. N-ar fi trebuit să simtă atâta simpatie pentru băiat. Era gata să-

şi pună la bătaie şi ferma că puştiul era vinovat, însă nu putea să stea în faţa lui şi să-i simtă furia şi amărăciunea fără să simpatizeze cu el. Şi cu Elizabeth. În plus, era deja sigur că adevăratul vinovat în toată acea afacere nu era altul decât Carney Fox.

Trace părea furios, debusolat şi nefericit, dar în niciun caz nu părea să dorească să distrugă totul în jurul lui. Fox, pe de altă parte, părea să-i placă s-o facă pe liderul de gaşcă, gata să stârnească necazurile şi apoi să scape cu faţa curată, lăsând pe un altul să plătească oalele sparte în locul lui. Numai că nu-i râsese în nas lui Dane atunci când oferise alibiul lui Trace.

Trace însă nu râdea deloc. Dane se sprijini cu coatele de masă şi se aplecă uşor spre Trace.

— Genul ăsta de discuţie poate să înfurie pe oricine, nu crezi?

— Da, domnule, murmură Trace, privind spre aceeaşi pată de pe perete şi dorindu-şi din adâncul sufletului să fie în altă parte.

— Destul de furios ca să dorească să se răzbune pe cel ce a iniţiat-o.

Trace rămase tăcut, clipind des ca să-şi alunge lacrimile, în timp ce-şi muşca buzele.

Dane ar fi vrut să-l strângă de gât pe Garth Shafer pentru că declanşase acest lanţ al evenimentelor. Cum de putuse să spună astfel de cuvinte despre Elizabeth în faţa fiului ei?

Ce mama naibii era în neregulă cu el? ”Amărăciune multă. Temperament violent.” Cuvintele de pe cartonaşele lui Elizabeth îi fulgerară deodată prin minte.

— Un bărbat trebuie să se înveţe să se ridice deasupra unor astfel de lucruri, Trace, îi zise cu blândeţe. Răzbunare, pedeapsă, toate astea te pot băga în cel mai mare rahat. Mă înţelegi?

— Da, domnule.

— Dacă o să mai stai mult prin preajma lui Carney Fox, o să nimereşti în cele din urmă la închisoare. Ce crezi că vor spune atunci oamenii despre tine şi mama ta?

Trace nu credea că ar fi putut spune lucruri chiar şi mai rele decât cele pe care le auzise deja, dar pricepu imediat mesajul. Se putea ridica deasupra unor astfel de bârfe răutăcioase ori le putea da apă la moară tuturor acelor răuvoitori.

— Încă îţi mai cauţi de lucru?

— Nu, domnule.

Dane îl privi sincer mirat.

— Ţi-ai găsit deja ceva?

— Nu, domnule. Pur şi simplu nu mai am unde să merg să întreb.

Nimeni nu-l angajase pe puşti pentru că maică-sa era o divorţată frumoasă venită din Texas care purta blugi strâmţi şi conducea un Cadillac roşu, decapotabil. Dane oftă din nou.

Cei doi Stuart îl ajutau să privească cu alţi ochi viaţa dintr-un orăşel aşa de mic. Şi nu putea spune că se simţea prea mândru.

— Te temi de munca fizică dură? îl întrebă deodată pe Trace.

Puştiul îl privi suspicios, întrebându-se dacă exista munca forţată la puşcărie în Minnesota.

— Nu, domnule.

— Bine. Dane se ridică de la masă. Să vii la ferma mea mâine dimineaţă pe la zece. Am o echipă care vine să recolteze fânul. Ar avea nevoie de încă o pereche de mâini.

Trace se ridică şi el, nevenindu-i a crede ceea ce tocmai auzise. Crezuse că Jentzen avea de gând să-i smulgă o mărturisire, ca apoi să-l arunce în puşcărie pentru tot restul tinereţii. Însă omul acela îi oferise o slujbă!

— Domnule, eu… nu… cred… că… începu să se bâlbâie penibil, Nu ştiu aproape nimic despre munca la o fermă, izbuti să spună în cele din urmă. Roşi puternic, dându-şi seama că nu putea impresiona astfel un viitor patron. Bună treabă, Trace, îşi zise singur, foarte supărat. Nu puteai să-ţi ţii naibii gura aia mare mai bine închisă?

Jentzen schiţă un zâmbet ironic.

— Munca asta cere muşchi, nu creier. Demonstrează că poţi asculta nişte ordine şi munci ca un bărbat şi poate te folosesc cât e vara de lungă.

Trace începu să dea din cap încântat.

— Da, domnule. Mulţumesc, domnule. Se împiedică uşor în graba lui de a ajunge lângă Dane. O să muncesc ca un câine, domnule, pe cuvânt. Dădu să întindă mâna, însă îşi aminti că era umedă de transpiraţie, aşa că mai întâi o şterse pe pantaloni.

Dane îi strânse mâna bărbăteşte. Garth Shafer avea să facă un scandal monstru din cauză că puştiul avea să scape nevătămat. Poate că lăsa ca relaţia pe care o avea cu Elizabeth să-i întunece judecata, dar din punctul lui de vedere considera că justiţia era servită dacă reuşea să îndrepte un puşti de pe un drum greşit pe unul bun.

Elizabeth parcă maşina în curte, într-un loc în care o putea vedea de pe fereastra din bucătărie. Fără un cuvânt, scoase cheile din contact şi le lăsă să cadă în poşetă. Stătu un pic locului examinându-şi lacul de pe unghii, apoi ieşi din maşină trântind uşa.

Trace tresări. A avut sentimentul că interogatoriul lui Jentzen era o nimica toată pe lângă ce avea să-i facă maică-sa. Însă ea nu-i adresă un cuvânt, deşi era o vorbăreaţă. Tăcerea la maică-sa era ca liniştea înaintea furtunii. Ieşi şi el afară din maşină, dar nu se grăbi să între în casă, ci se canoni să pună husa pe maşină ca să fie ferită dacă ploua. Apoi înconjură maşina şi verifică toate cauciucurile, căci maică-sa fiind femeie nu făcea aşa ceva. Găsi o ciupitură în vopseaua de pe uşa şoferului şi mult mai multe pe partea cealaltă. De la atac presupuse el, simţind cum i se face rău. Încercă să înlăture cu un deget vopseaua scorojită.

— Asta o să faci şi la maşinile lui Garth Shafer?

Cuvintele maică-sii pocniră ca un bici prin aer. Stătea cu o mână în şold şi ochii erau parcă de foc.

— Nu, mamă, murmură el. O porni spre casă târşâindu-şi picioarele de parcă ar fi avut bascheţi de fier. Maică-sa intră în casă şi lăsă uşa să i se trântească în faţă. Îl aştepta în bucătărie.

— La dracu', Trace, cum de ai putut să faci asta? erupse Elizabeth aidoma unui vulcan. Cum ai putut să ne faci asta? Îmi spui mie ce rele sunt lucrurile pe aici şi ieşi apoi afară şi faci şi tu ceva rău. Iisuse Cristoase, cum să vrei ca oamenii să te placă, când tu şi cu o scursură de om îţi

petreci jumătate de noapte spărgând maşini şi cine mai ştie ce altceva. Am venit aici ca să o luăm de la început. Muncesc pe brânci ca să pun la punct casa asta pentru noi. Şi tu ce faci? Te-ai împrietenit cu oameni de teapa lui Carney Fox! Am aruncat şi eu o privire pe cazierul lui în timp ce tu stăteai la vorbă cu şeriful. Cum crezi că m-am simţit atunci când am citit că a fost arestat pentru posesie de droguri cu intenţie de a le vinde? Elizabeth îşi muşcă buzele de teamă şi începu să se plimbe în jurul mesei. Glasul i se îngroşase de groază. Trace, Dumnezeu să mă ajute, dar dacă te-ai apucat din nou de droguri…

— Nu! strigă Trace. Şi aşa era destul de rău că primise câteva şuturi pentru năzbâtiile pe care le făcuse, dar să fie suspectat şi de lucruri la care nici nu se gândise era deja prea mult. Iisuse, de câte ori trebuie să-ţi spun?

— Atunci ce naiba cauţi cu unul ca el?

— E un prieten…

— Cu prieteni ca el nu mai ai nevoie şi de duşmani. Uită-te numai în ce necaz te-a vârât acum!

— Poate că a fost ideea mea, răspunse Trace, cu bărbia ridicată. La asta nu te-ai gândit chiar deloc? Poate că nu mi-a plăcut că bătrânul cretin Shafer te-a făcut târfă în faţa mea şi atunci i-am distrus câteva maşini.

Elizabeth închise ochii şi-şi ascunse faţa în palme. Era numai vina ei. Totul se petrecuse numai din vina ei.

Ea îl înfuriase pe bătrânul Shafer, iar Trace încercase să-i apere onoarea în acest fel nesocotit pentru că era o mamă oribilă. Dacă l-ar fi crescut aşa cum se cuvenea, dacă i-ar fi oferit un tată, dacă n-ar fi avut un gust aşa de rău la bărbaţi…

— Asta este, am făcut-o de oaie, rosti Trace cu amărăciune. La asta mă pricep cel mai bine, nu?

— Trace…

— Nu, e perfect adevărat, insistă el. Sentimentele care fuseseră ascunse într-un colţ întunecat al inimii ieşiră deodată la iveală, uimindu-i pe amândoi. Eu stau la baza tuturor necazurilor tale, rosti cu neîncredere, scuturând uşor din cap. Din prima zi. Tata te-a lăsat gravidă cu mine, iar de atunci viaţa ta a devenit un chin permanent.

— Scumpule, nu e deloc adevărat, şopti Elizabeth, deşi cuvintele parcă i se lipeau de cerul gurii.

— Ba sigur că e adevărat, răspunse el cu amărăciune. Te-ai căsătorit cu Bobby Breland din cauza mea şi el şi-a bătut joc de tine cum a vrut. După aceea ai divorţat de el şi ai rămas cu un copil mic de crescut, ceea ce a însemnat că nu ai putut să te împrieteneşti cu un bărbat decent pentru că niciunul nu ar fi fost de acord să crească copilul altuia. Probabil că nici Brock nu te-ar fi lăsat dacă n-aş fi fost eu. Nu m-a dorit niciodată pe aproape şi atunci când am început să fac necazuri, ne-a dat un picior în fund de nu ne-am văzut.

— Of, Trace…

— N-ar fi trebuit să mă nasc, murmură el.

Înainte ca maică-sa să aibă timp să-l contreze, o zbughi pe uşa din spate peste câmp, către pădure. Nu ştia încotro alerga, însă era sigur că trebuia să facă ceva cu furia şi frustrarea care se adunaseră în interiorul lui, înainte ca acestea să explodeze. Intră în pădure şi continuă să alerge pe o cărare acoperită de iarbă până când simţi că plămânii refuzau să-l mai ajute.

Atunci încetini şi merse mai domol o vreme, cu mâinile în buzunare. Aerul era acolo ceva mai răcoros şi saturat de aroma pământului şi a frunzelor verzi. Se aşeză şi sunetele pădurii ca şi atmosfera de acolo îl mai calmară. Se gândi că nu putea să o dea mereu în bară şi se găsească scuza că era copil, trebuia să înceapă să se poarte ca un bărbat, aşa cum dorea să fie.

Trace nu ştia cât stătuse aşa, dar un sunet ce venea dintre copaci îi întrerupse reveria. Un cal negru apăru călărit de fata visurilor sale. Amy! Da, aşa o strigase cineva la terenul de softball. Calul necheză când dădu de el, iar ochii lui Amy trădau surpriză… ori uimire… ori dezgust. Trace nu putea s-o ştie.

— Îmi pare rău că ţi-am speriat calul, zise el încet.

Lui Amy îi pieri glasul. Nu-i venea să creadă că el era aici, aşteptând-o. Inima-i bătea cu putere în piept şi se gândi o clipă că nu era îmbrăcată ca lumea. Îl văzuse la terenul de softball stând deoparte, uitându-se la toate cu nişte ochi serioşi, cu mâinile vârâte în buzunare şi tricoul ud leoarcă. Era un singuratic, un rebel. Trist şi tăcut. Ca James Dean.

— E în regulă, zise ea.

Calul începuse să se ocupe cu nobleţe de un tufiş de mure. Amy descălecă şi începu să-şi bage tricoul în pantaloni. Îi venea să între în pământ de ruşine că nu era fardată şi era sigură că arăta cu doisprezece ani mai bătrână. Nu aşa ar fi vrut să arate când avea să-l întâlnească pe EL.

— Îmi pare rău că ţi-am întrerupt gândurile.

Trace îşi forţă creierul să gândească rapid. „Poartă-te ca un bărbat, blegule. Asta-i şansa ta.“ Îşi băgă trei degete în buzunarul de la spate al blugilor, o întinse pe cealaltă mână şi spuse:

— Trace Stuart.

Amy îi strânse mâna şi încercă să-şi ascundă zâmbetul apărut în colţul gurii. Niciunul dintre băieţii pe care-i cunoscuse nu era destul de manierat ca să strângă mâna unei fete. Li se părea demodat şi bătrânesc. Îi răspunse:

— Amy Jentzen.

„Jentzen?” Trace era aproape sigur că inima i s-a oprit, îi dădu drumul la mână şi se dădu un pas în spate.

— Ca pe şeriful Jentzen?

— E tatăl meu. Majoritatea băieţilor din Still Creek erau impresionaţi când aflau cine era taică-său şi asta mai mult pentru că fusese jucător profesionist de fotbal decât pentru că era şerif. Dar Trace Stuart se uita la ea de parcă taică-său era Dracula. Îşi muşcă o buză şi se gândi că unui rebel ca el n-ar trebui să-i pese atât de lege, mai ales că-l văzuse în biroul lui taică-său.

— Ai ceva probleme cu el? întrebă ea cu precauţie.

Trace îşi ridică privirile şi umerii.

— Uh, cam… aşa ceva. Ăă… m-a întrebat dacă vreau să lucrez pentru el.

— Zău? spuse ea amuzată. Ceva ca agent sub acoperire?

— Nu e aşa de important, spuse Trace simţindu-se ca un tâmpit din secolul trecut. Ea strâmbă din nas şi Trace simţi cum i se strângea stomacul.

— Cred că am o imaginaţie prea bogată. Asta spune şi Mike. Mike este tatăl meu vitreg.

— Părinţii tăi sunt divorţaţi?

— Locuiesc în L.A. cu maică-mea şi tatăl vitreg. Aici sunt în vizită pentru câteva săptămâni, adăugă ea strunindu-şi calul.

— Oh!

— Dar tu? Nu pari de pe aici.

Trace se lovi de aceeaşi problemă. Cum deschidea gura îl miroseau că nu era de pe acolo. Probabil că şi Amy îl categorisise drept un bleg din sud.

— Tocmai ne-am mutat aici, murmură el. Eu şi maică-mea… venim din Atlanta.

— Atlanta? Mişto, îi surâse ea. Îmi place felul cum vorbeşti, iar stomacul lui Trace protestă din nou.

Jucându-se cu marginea tricoului îl studie preţ de o clipă, lăsându-şi capul într-o parte şi uitându-se pe sub părul tăiat drept ca o cortină.

— Îmi plac şi ochelarii tăi; au un aer retro excelent.

Trace jubila. Mergea alături de Amy Jentzen şi deodată se gândi că viaţa nu era aşa de mizerabilă.

Elizabeth ajunsese la marginea pădurii în urmărirea fiului său. Se uită spre vest peste ferma lui Hauer. Festivităţile de duminică se terminaseră. Ferma Amish părea o pictură plină de pace şi linişte, şi ar fi dorit să adie un vânticel de acolo, încărcat cu aşa ceva. Ar fi putut avea o viaţă simplă, dar nimic din ce i se întâmpla ei nu era simplu şi situaţia nu părea să se schimbe prea curând.

Ca pentru a demonstra asta, maşina lui Dane venea pe drum ridicând un nor de praf şi parcă lângă Cadillac-ul lui Elizabeth. Stătu şi-l aşteptă să se apropie uitându-se cu

interes la el. Nu-i venea greu să şi-l închipuie îmbrăcat în echipamentul de fotbalist, cu picioarele lui lungi înfipte în pământ, capabil să prindă o pasă şi fentând din şolduri pentru a evita atacul adversarilor. Şi ea ştia cu exactitate acum de ce fel de mişcări de şolduri era capabil. Omul ăsta putea avea multe defecte, dar nu şi mişcările pe care le putea face în pat.

Dane îi luă sticla de scotch din mână şi îi zise:

— Bei prea mult.

— Şi ţie ce-ţi pasă? întrebă ea, fără să-l lase să vadă cât de vulnerabilă se simţea. O adiere de vânt îi flutură părul şi ea şi-l ridică pe cel de pe gât ca să se răcorească.

Dane sorbi ultimele două degete de scotch rămase în sticlă, simţind focul din gâtlej până în stomac. Se simţea sfârşit. Să facă o înţelegere cu Carney Fox, ceea ce-i dădea dureri de cap, să-l calmeze pe Garth Shafer că Trace nu era arestat. Merita o băutură şi, după expresia feţei lui Elizabeth, merita şi ea una.

— Cum a mers cu Trace?

— Oh, minunat, răspunse ea zâmbind subţire. Am ţipat la el şi am aflat că el se învinovăţeşte pentru toate greşelile mele. Aş putea ţine un ciclu de conferinţe acum despre cum se cresc copii, oferindu-mă drept exemplu de ceea ce nu trebuie făcut.

Dane ştia simţământul şi nu avea cum să o ajute.

— Nu fi aşa de aspră cu tine. Trace e la vârsta critică.

— În fond, el are vârsta pe care o aveam şi eu când l-am conceput, spuse ea cu un zâmbet amuzat.

— Nu este uşor să fii părinte. Se uită în jos la sticla de scotch după încă un strop. Nu mai era.

Elizabeth se uită dintr-o parte la el şi-i văzu ridurile adâncite de oboseală, în jurul ochilor şi gurii, şi care îl făceau, parcă, mai bătrân, mai mândru, mai chipeş, mai periculos…

— Pari să fii sigur de ceea ce spui, zise ea.

Gura lui Dane se strâmbă şi spuse:

— I-am făcut lui Amy o întreagă teorie cu privire la vârsta la care poate să meargă la o întâlnire cu băieţii.

— Ce vârstă are?

— Cincisprezece.

— Şi la ce vârstă ar putea să…

— La treizeci şi cinci.

Pentru prima dată în această zi lungă şi grea zâmbetul lui Elizabeth ameninţa să se transforme în râs. Săracul Dane, cel mare şi puternic era acum… vulnerabil. Îi spuse, aruncându-i o privire plină de simpatie:

— Eşti un tată supraprotector?

— Cred că da, admise el. Mi-a lipsit atât de mult copilăria lui Amy, încât nu vreau să accept că a crescut.

— Nu eram cu mult mai în vârstă când am rămas gravidă cu Tarce.

Dane păli vizibil.

— Oh, Iisuse, te rog nu spune asta.

— Îmi pare rău, dragule, dar este purul adevăr.

— Şi ce au spus părinţii tăi?

Elizabeth ridică din umeri şi spuse:

— Nu mi-o amintesc pe mama; a murit când eram bebeluş. Şi J.C., tatăl meu, sublinie ea zâmbind trist, ei bine, el trăia într-o lume a lui proprie.

Încă de mică Elizabeth şi-a închipuit adesea cum s-ar fi schimbat viaţa ei dacă mama ei ar fi trăit. Îşi închipuia o casă adevărată, stabilă, cu flori sădite de jur împrejur şi nişte căţeluşi în grădină. O ştia pe maică-sa doar din nişte fotografii ale lui J. C., întotdeauna frumoasă, întotdeauna cu un zâmbet dulce, întotdeauna cu o roche înflorată şi cu un şirag de perle mici la gât. Da, ar fi avut o adevărată familie, iar taică-său n-ar mai fi dat toată dragostea lui pentru soţia dispărută şi ar fi observat că lângă el creştea o fată care arăta din ce în ce mai mult ca ea.

Dane ascultă mica povestire a lui Elizabeth şi se gândi la propria lui copilărie ce părea desprinsă dintr-un varieteu de Norman Rockwell; familia perfectă cu copilul perfect trăind într-un mic oraş perfect. Primise toată dragostea lor şi fusese crescut cu ideea că poate să facă orice, să fie oricine. Elizabeth crescuse cu o foame de dragoste, de confort. Asta explica de ce acum era aşa.

— Atunci l-ai întâlnit pe tatăl lui Trace, spuse el.

— Da, şopti ea, zâmbind când îşi aduse aminte cum îl cunoscuse pe Bobby Lee, cu surâsul lui de o mie de waţi putere şi cu ochii lui verzi, tulburători. Bobby Lee Breland al treilea în circuitul rodeo şi un Romeo de primă clasă, adăugă ea. Băiatu' avea farmec cu găleata. Când ne-am căsătorit aveam şaptesprezece ani şi eram gravidă, iar lui Bobby nu-i păsa prea mult.

— Erai speriată?

— Sigur. Râse şi clătină din cap. Mă credeam eu în stare să iau lumea de coadă, dar adevărul era că nu ştiam nimic despre naşterea unui copil sau despre bebeluşi în general. Iar pe Bobby Lee chestiile astea nu-l interesau.

— Mda, şi marea realizare a naturii este că, în mod normal, copii se nasc indiferent că mamele o vor sau nu.

— Poate Mama Natură va reconsidera asta cândva, spuse Elizabeth după o clipă de tăcere. O mulţime de copii ar fi salvaţi.

— Şi ce s-a întâmplat cu Bobby Lee? întrebă Dane.

— El avea o atracţie fatală pentru reginele rodeo-ului. Cât timp am fost una dintre ele, totul a fost în regulă. Însă când am început să arăt ca un butoi, el îşi întorcea tot mai mult capul după fetişcanele ce roiau în jurul lui. În final s-a încurcat cu prea multe, aşa că l-am părăsit. Restul, ştii cum se spune, e istorie.

Elizabeth arboră un zâmbet sardonic. Dane avea sentimentul că povestea era mai lungă şi mai tristă. Nu-i fusese deloc uşor singură, şomeră şi cu un copil mic. Îşi fixă privirea pe cicatricea mică din colţul gurii ei şi o întrebă:

— Cum ai căpătat asta?

Elizabeth nu voia să-i spună. Dar sub privirile lui albastre cedă până la urmă şi îi răspunse:

— Am venit odată mai devreme de la serviciu şi l-am prins pe Bobby Lee călărind-o pe Miss Panhandle Rodeo Days. Am pus mâna pe un pistol pe care îl foloseam ca să tragem în şobolani şi l-am încărcat cu boabe de piper ca să-i trag una în fundul său preţios. Atunci temperamentul lui a izbucnit; mi-a luat pistolul şi m-a lovit cu el.

— Iisuse, şuieră Dane, simţind cum creştea mânia în el.

— Şi Trace a dormit în tot acest timp. Era un bebeluş atât de cuminte.

Dumnezeule! se gândi Dane, ea era o adolescentă care avea un copil şi era tratată de nemernicul ăla ca un gunoi. O prinse de obraz şi îi sărută cicatricea.

— Îmi pare rău, spuse Dane.

Rău pentru ce? se întrebă Elizabeth. Pentru trecutul ei sau pentru viitorul ce avea să vină? Să se îndrăgostească de el nu fusese o mişcare bună pentru ea.

— E rândul tău, spuse ea, aruncând mingea în curtea lui.

— Rândul meu pentru ce?

— Detalii, spuse Elizabeth, dând din mână cu un gest larg. Doar n-o să fiu singura care-şi povesteşte viaţa. Spune ceva, Jentzen.

— De pildă ce?

— De pildă ce s-a întâmplat cu tine şi cu doamna Jentzen.

Dane îşi întoarse capul şi privi peste păşunile cu iarbă grasă, spre est. Nu-i plăcea ideea să-şi expună viaţa în faţa ei; nu mai mult decât dorea el să o facă.

— N-a mers, rosti el pe scurt. Când am fost obligat să mă las de fotbal am hotărât să mă întorc aici. Ea a rămas în L.A. şi şi-a găsit pe altcineva care să-i ofere acelaşi stil de viaţă cu care se obişnuise. Lăsă la o parte „micile" detalii. Trădarea, respingerea. Senzaţia dureroasă de eşec, de a fi un subiect de milă şi compasiune, erau sentimente pe care nu voia să le împărtăşească cu nimeni.

Elizabeth simţi tristeţea din vocea lui. Îi văzu muşchii tensionaţi din jurul gâtului şi observă cum i se încordau umerii. Era un om mândru, un om obişnuit să deţină controlul. Îşi dădea seama că el nu agrea ideea de a

dezvălui eşecurile din viaţa lui personală sau profesională. Ce fel de femeie ar putea respinge un bărbat atunci când el avea nevoie de ea? Se întrebă dacă el mai avea vreun sentiment pentru fosta sa nevastă, căci nu voia să o iubească decât pe ea. Se gândea că Dane Jentzen n-o iubea; nu voia de la ea decât sex. Desigur că nu putea să-i impună s-o iubească, dar se putea preface puţin, atât cât să nu se mai simtă singură.

— Hai să ne întoarcem, spuse ea.

Casa era aşa de tăcută, încât părea părăsită. Elizabeth se îndreptă către scări. Dane intui că ea ar fi vrut un altfel de sex, nu cel dur, sălbatic, ci doar cel blând, mai mult un abandon în braţele celuilalt. Se hotărî să procedeze aşa de data asta; ca un fel de tămăduire a amintirilor ei dureroase.

Partea cinică a lui Dane reacţiona. Nu voia ceva permanent, nu voia să se implice prea tare, deşi pe moment nu se putea împiedica să nu-i răspundă, să nu o atingă, să nu se excite. „Ţine-ţi capul limpede şi inima departe." Încercă să respecte sfatul, dar căldura voluptoasă a lui Elizabeth alungă orice intenţie, dacă nu era sexuală.

Se uită la ea şi încercă din nou să-şi spună că nu era pentru el, că erau prea diferiţi. După câtva timp Elizabeth va merge pe drumul ei mai departe, iar el se va întoarce la rutina zilnică.

— Va fi un poliţist la noapte în curtea ta, spuse el, ieşind de sub ea şi dându-se jos din pat.

— Bine, murmură Elizabeth, privindu-l cum îşi încheia fermoarul pantalonilor. Timpul ei se scursese. Avuseseră

ora lor de prietenie şi sex, iar acum ei redevenea poliţist. Oh, ce porcărie era viaţa ei.

— Trebuie să plec. Îi aruncă o privire ce îi stârni ei mai mult milă decât regrete. Ochii îi sclipiră mânie, încercând să ascundă supărarea.

— Nu ţi-am cerut asta. Se dădu jos din pat pe partea cealaltă şi se duse la fereastră. Afară se întunecase, iar clădirile fermei deveniseră gri şi sinistre. Găsi o ţigară pe noptieră, o luă şi o aprinse.

— Mulţumesc că l-ai menajat pe Trace.

— N-am făcut nimic special, spuse el îmbrăcându-şi cămaşa.

— I-ai oferit o slujbă, sublinie ea.

— Dacă e un băiat cuminte, atunci merită o şansă să o dovedească.

Elizabeth îşi aţinti privirile în jos gândindu-se că o parte din ea ar fi luat asta ca o dovadă că el era bun cu Trace pentru că ţinea la ea. Cu colţul ochiului văzu pantofi lui Dane mişcându-se spre uşă. El se opri, se întoarse şi ezită un moment. Nu se uită la el, nu voia să-i vadă privirea aceea plină de scuze. Mai trase cu sete un fum din ţigară şi îi dădu drumul învăluindu-se într-o ceaţă ca o maşină veche.

Dane o privi un minut fără să scoată un cuvânt. La naiba! Nu suferea aşa când pleca de la Ann Markham şi nici nu-şi dorise vreodată să-şi petreacă noaptea la ea. Nu-i păsase niciodată de ce simţea ea, dacă se simţea singură după ce el pleca. Periculoase emoţii. Se mai jucase odată cu ele şi pierduse. Era mai bine să le evite.

Elizabeth rămăsese la geam, ascultându-i paşi pe scări şi sunetul îndepărtat al uşii trântite. Îl privi cum traversa curtea şi se urcă în maşină demarând în trombă, ridicând un norişor de praf. Rămase acolo un timp îndelungat, înconjurată doar de întuneric.

CAPITOLUL 18

Aşezat la o masă la *Coffee Cup,* ca să-şi ia micul dejun, ca de obicei, Dane se uita prin geamul mare ce dădea spre Main Street. Maşina lui Yeager era parcată şi arăta cam în felul în care se îmbrăca el. Avea un Ford vechi, maro şi prăfuit, parcat în curbă în dreptul unui hidrant.

Începu să scruteze mulţimea în căutarea lui Yeager. Un reporter de la *"Pioneer Press"* se aşeză cu scaunul la masa lui Dane şi încercă să-l abordeze:

— Şerifule, ai cumva noi indicii…

— Fără comentarii.

— Ce poţi să spui despre atacul asupra ziarului…

Dane întinse o mână către reporter, cu degetul arătător aţintit spre el, când îi observă pe Charlie Wilder şi Bidy Masters care încercau să-şi împărţească frăţeşte una din prăjiturile lui Phyllis. Faţa rotundă a lui Charlie avea lipită de ea unul din zâmbetele lui lătăreţe.

— Ai ceva să ne spui, Dane?

— Când va fi cazul o să o afli primul, Charlie.

— Care-i treaba de care vorbea Garth Shafer în dimineaţa asta? Băiatul ăla, Stuart, i-a stricat câteva

maşini şi tu nu l-ai arestat încă? puse la repezeală întrebările, Bidy.

Charlie râgâi puternic înainte să-şi facă şi el comentariul.

— Aceşti Stuart, provoacă numai necazuri. Femeia…

— Am nevoie de dovezi ca să-i acuz de ceva, spuse Dane rapid, simţind cum îi creştea adrenalina în sânge. Puteţi să-i spuneţi lui Garth că dacă vine la mine cu dovezi solide, pot să arestez pe oricine.

Charlie se forţă să râdă, îşi băgă degetul în gură, după ce adunase de pe farfurie sosul de la prăjitură şi spuse:

— Ei bine, Dane, n-am vrut să te supărăm…

Dane nu mai stătu să asculte toate platitudinile debitate şi se îndreptă spre masa la care stătea Yeager şi Renita Henning care îi adusese comanda.

— A trebuit să fac o adevărată cursă cu obstacole ca să ajung până aici.

— Vorbeşti ca un om care are o nevoie acută să bea ceva. Ridică ochii spre chelneriţă şi adăugă: Rita, scumpo, poţi să trimiţi pe cineva cu zâmbetul tău dulce şi cu o carafă de cafea?

— Ba bine că nu, răspunse Rita.

— Eşti un exemplu de ospitalitate în dimineaţa asta, remarcă Dane.

— Păi, m-am îndrăgostit. Lumea e frumoasă, izbucni Yeager.

— Şi un criminal este liber în ea.

— O rezolvăm noi şi pe asta. Trebuie să o abordăm din alt unghi, asta-i tot. Se apucă să bea din sucul de portocale şi câţiva stropi îi săriră pe cămaşa sa sport.

— Iisuse, eşti o nenorocire plină de încredere, spuse Dane.

— Nuuu. Viaţa are nevoie de nişte ghionturi, asta-i tot. Se lăsă pe spate în timp ce Millicent Witt începu să toarne cafea în cana lui Dane. Nu pari în formă, azi, adăugă Yeager. Ce, te-ai sculat cu faţa la pernă? O ciupi pe Millicent care se înroşi toată.

Dane mormăi puţin şi suflă aburii care ieşeau din ceaşca de cafea. Se gândise toată noaptea la Elizabeth. Nu-şi mai amintea de când nu mai putuse să doarmă din cauza unei femei. La naiba, mai avea şi remuşcări fiindcă, practic, se invitase de două ori în patul ei şi, după ce-şi făcuse treaba, o părăsise iute.

Phyllis se opri lângă masă; adusese o bucată de plăcintă cu lămâie pentru Yeager şi costiţă cu ouă prăjite, micul dejun obişnuit pentru Dane. El ridică o mână şi spuse:

— Nu vreau nimic, Phyllis. Doar cafea.

Gura ei, care fusese rujată de dimineaţă, se strâmbă datorită unui rictus.

— După felul în care arăţi, eu zic că ai nevoie de asta, zise ea trântind farfuria în faţa lui. Nu poţi să te mulţumeşti cu o ceaşcă de cafea. Ia şi mănâncă.

Dane dădu la o parte farfuria sa şi uitându-se cu dezgust cum înfuleca Yeager, izbucni:

— Cum poţi să mănânci aşa ceva, dimineaţa?

Yeager îl privi cu inocenţă, cu furculiţa oprită în aer cu o bucată de plăcintă în ea şi cu firimituri lipite de bărbie, îi zise:

— Conţine şi ouă înăuntru.

— Iuda, ripostă Dane. Îşi scoase portofelul şi lăsă pe masă câteva bancnote. Termină de mestecat, Sherlock. Avem multă treabă de făcut.

Merseră cu maşina lui Dane, îndreptându-se spre Still Waters, în timp ce Beţivanu' gâfâia leneş pe bancheta din spate. Dane conducea în timp ce Yeager se chinuia să-şi scoată jeleul de fructe de pe cravata tricotată.

— Ai stat de vorbă cu Jolynn?

— Mda, răspunse Yeager încruntându-se. Cannon a venit la ea pe la opt şi jumătate în seara crimei.

— Mie Rich mi-a spus că era vreo şapte.

— Chiar şi aşa, ar fi avut timp berechet să facă treaba, ţinând cont că nu putem fixa cu precizie ora morţii. Jarvis ar fi putut fi omorât oricând după plecarea muncitorilor de pe şantier. Ridică fruntea şi admiră o clipă peisajul idilic, însă gândurile îi rămăseseră la Jolynn şi la toate mizeriile pe care le înghiţise din partea fostului ei soţ. În ochi îi apăru o lucire de furie. Jolynn cea dulce şi bună la inimă merita un bărbat cu mult mai bun.

— Individul ăsta e un ticălos de primă mână. Sper ca el să fi comis crima numai ca să pot să-l urmăresc şi apoi să-l bat de să-i sune apa-n cap că s-a opus arestării.

Dane îi aruncă o privire mirată. Deci agentul se cam aprinsese după Jolynn. Lasă că era mult mai bine pentru ea. Dacă reuşea să-i suporte delăsarea şi câinele cel leneş, atunci merita să-l accepte, pentru că agentul era un om de zahăr.

— Eu pariez în continuare pe Fox, răspunse. Rich nu are destul curaj ca să omoare pe cineva.

Yeager se încruntă.

— Din punctul meu de vedere a avut motive şi a avut şi ocazia, în plus, ascunde ceva. Pentru mine e suficient.

— Avem nevoie de un martor care să localizeze pe careva la locul faptei, răspunse Dane. Reduse din viteză atunci când se apropiară de ferma Hauer. Aaron nu-i spusese absolut nimic, dar aşa era Aaron. Ai văzut în dosar vreo declaraţie semnată de Samuel Hauer?

Yeager scutură din cap.

— Nu.

— La naiba! I-am spus lui Ellstrom să discute cu toţi cei care locuiesc pe aici. Ajutorul meu e un bou fără pereche.

Îl descoperiră pe Samuel în hambar, unde inspecta cu atenţie copitele unui cal belgian de muncă ce impresiona prin masivitate. Bătrânul era aplecat, cu o copită între genunchi şi un cleştişor în mâna dreaptă, gata să scoată toate pietricelele din copită. Câinele lui Yeager începu să alerge mulţumit prin hambar, lătrând vesel.

— Samuel, îl salută Dane.

Hauer lăsă copita calului, se îndreptă de şale şi zâmbi.

— Dane Jentzen.

Îşi dădură mâinile, iar Dane îl prezentă pe Yeager. După aceea, Dane întrebă de restul clanului Hauer. Ceilalţi copii plecaseră de acasă, mai puţin Aaron, care se întorsese după ce soţia şi fiicele muriseră în accident. Trăncăniră despre vreme şi prima recoltă de fân din anul acela, înainte ca Dane să între în subiect.

Samuel Hauer scutură din cap, cu chipul grav.

— Eu şi cu Ruth am fost la Michah Zook în seara aia. Sylvia are cancer la stomac.

Dane încuviinţă.

— Am auzit. Mare păcat.

— A stat multă vreme internată la o clinică, dar acum au adus-o acasă. Sylvia nu mai are loc pe lumea asta. În curând va fi alături de Domnul. Oftă. *„Gotters Wille”.*

— La ce oră te-ai întors acasă?

— După ce s-a lăsat întunericul. Deja peste drum se adunase poliţia şi televiziunea.

— Aaron a rămas acasă, rosti Dane. Ţi-a spus ceva despre toate astea? A văzut ceva, a auzit ceva?

Bătrânul se încruntă.

— Nu.

— Ai putea să discuţi tu cu el, Samuel? E foarte important. Dacă a văzut ceva, un om sau vreo maşină, ne-ar ajuta foarte mult să-l prindem pe criminal.

Hauer zâmbi întristat.

— O să discut cu el, Dane Jentzen, dar îl ştii pe Aaron. Dreptatea ta nu e şi a lui.

Dane îl privi lung pe bătrân.

— Trebuie să fie de data asta, Samuel. Aşa să-i zici.

Pe şantierul din Still Waters activitatea era în toi, iar hărmălaia era asurzitoare.

Rich Cannon ieşi din baraca ce ţinea loc de birou chiar în momentul în care Dane şi Yeager coborau din maşină. Când îi văzu se opri din mers, însă reuşi totuşi să zâmbească, deşi cam acru. Era îmbrăcat ca să impresioneze, în pantaloni maronii, foarte moderni şi eleganţi şi o cămaşă albă, apretată. La gât avea o cravată

de mătase, cu emblema unei vechi şcoli din Anglia, de care probabil că nici nu auzise vreodată.

Întinse mâna în care avea rulate planurile arhitecţilor şi îl lovi uşor pe Dane pe un umăr, într-un gest camaraderesc, deşi nu fuseseră niciodată prieteni. Fuseseră numai în aceeaşi echipă de fotbal cu multă vreme în urmă. Însă, ţinând cont că Rich făcea mare caz de acea perioadă, gestul era oarecum acceptabil. Sau poate vrea numai să se dea bine pe lângă mine, îşi zise Dane.

— Ce vânt vă aduce pe aici? îi întrebă Rich, zâmbind larg.

Yeager îl privea cu duritate.

— Am venit la tine.

Dane îşi drese glasul.

— Avem câteva întrebări de pus şi cred că ne-ai putea ajuta, Rich.

— Sigur, dar… rosti el privind la ceasul de la mână… nu am prea mult timp la dispoziţie. Trebuie să plec la Rochester la o întâlnire cu cei din partid. Am de gând să-mi lansez campania în timpul festivalului. Vreau să profit de atenţia media.

Yeager pufni nepoliticos. Dane se prefăcu a nu observa.

— Nu durează prea mult. Dădu din cap spre clădirea cea mare în timp ce se sprijinea de maşină. Am văzut că şi ieri ai avut o echipă la lucru. Vrei să recuperezi timpul pierdut?

— Mda, sigur. Termenul de predare trebuie respectat. M-am gândit că ar fi bine să profităm de vremea asta frumoasă.

— Aha, păi la chestia asta te pricepi de minune, rosti Yeager cu duritate. Să profiţi.

Rich se încruntă.

— Şi asta ce mai vrea să însemne?

Dane ridică nevinovat din umeri.

— Înseamnă că Jarvis a lăsat frâul afacerilor în mâinile cui trebuia. Nu cumva a mai lăsat şi altceva în mâinile tale?

— Ce anume?

— Mă gândeam la agenda în care avea notate numele celor ce-i erau datori cu bani.

Rich se strâmbă nemulţumit şi oftă.

— Iisuse, sper că nu începi şi tu cu chestia asta, nu? rosti nemulţumit. Mi s-a părut destul de rău când s-a apucat să mă ia la întrebări curva aia de la ziar.

Dane strânse din dinţi. Rich nici măcar nu observă. Era prea ocupat să-şi scoată ţigările din buzunarul pantalonilor. Scoase una şi o puse în gură, căutând apoi bricheta.

— Ce-i cu nebunia asta, cu agenda lui Jarvis, acest fabulos carneţel negru?

— Poate că ăsta a fost motivul crimei, răspunse Yeager.

Rich îşi aprinse ţigara şi suflă un nor de fum albăstrui.

— Fox l-a omorât pe Jarold pentru banii de buzunar. Asta e toată povestea. Prinde-l pe nemernic şi prăjeşte-l.

— Nu mai există pedeapsa capitală în Minnesota, răspunse Yeager.

Rich îl privi înfuriat.

— Era o figură de stil.

— Am verificat din nou toate declaraţiile, rosti Dane. Am descoperit o mică discrepanţă pe care ai putea s-o lămureşti.

— Desigur.

— Ai zis că te-ai dus la Jolynn pe la ora şapte. Ea ne-a spus că ai ajuns acolo pe la opt şi jumătate.

— Nu zău? se miră Rich. Ei bine, se înşală. Ce pot să spun mai mult? Cred că se gândea la altceva. Unele femei sunt extrem de punctuale, însă Jolynn a noastră nu face parte din această categorie, are alte talente.

Dane reuşi să-l oprească la timp pe Yeager să nu sară la beregata lui Rich. Mişcarea păruse perfect naturală, netrădând tensiunea care plutea între ei.

Îl privi pe Yeager cu înţeles şi apoi se aşeză pe capota maşinii lui Rich.

— Jolynn pare să fie în stare să spună cât e ceasul, mai ales dacă are unul în faţa ei, rosti încet, privindu-i pe Rich cu asprime. Ai vreun motiv să mă minţi, Rich?

— Nu! rosti Cannon, după care se apucă să înjure ca la uşa cortului. Iisuse, Dane, nici nu-mi vine să cred că mi-ai trântit o astfel de pleaşcă în faţă. Poate că m-am înşelat eu asupra orei. Poate că am ajuns ceva mai târziu. Mare scofală.

Yeager îl prinse de braţ şi îl întoarse cu faţa spre el.

— Un om a fost ucis, cretinule. De unde vin eu, chestia asta e o mare scofală.

Rich îşi smulse braţul din strânsoare şi se îndepărtă de el.

— Mda, poate, însă nu eu l-am omorât. Se întoarse şi-l privi pe Dane drept în ochi. Nu eu l-am omorât. Se uită la ceas şi apoi rosti grăbit: Trebuie să plec.

Dane se ridică de pe capota maşinii şi se îndepărtă de ea. Beţivanu' stropi roata din spate foarte satisfăcut, apoi se opri chiar la picioarele stăpânului său.

— Individul ăsta e mai dubios cu fiecare secundă care trece, murmură Yeager în timp ce-l privea pe Cannon plecând.

— Ascunde ceva, încuviinţă Dane, trecând în revistă diverse scenarii pe care nu voise până atunci să le asocieze cu oraşul său. Un lucru e clar, partenere. Trebuie să găsim neapărat carnetul negru.

Elizabeth puse receptorul în furcă şi închise ochii. Nu mai suporta gălăgia din stradă, unde oamenii se pregăteau febrili pentru festival. Se apucă să caute în sertarul mesei de lucru cutia cu aspirine, însă nu descoperi decât un tub pe jumătate gol de bomboane M M.

Parcă Dumnezeu o testa. Mai avea puţin şi ieşea să sară la gâtul muncitorilor de afară, însă mai întâi trebuia să scape cumva de durerea de cap care parcă o paralizase.

Înainte să se culce golise cam o jumătate de sticlă de whisky, făcându-l pe Dane să spună că bea prea mult, iar apoi de dimineaţă se trezise cu capul mare. Durerea de cap nu cedase deloc după ce primise cinci telefoane la rând de la diverşi oameni de afaceri care sunaseră să spună că nu mai doreau să-şi facă reclamă în ziarul ei.

Chestia asta venise colac peste pupăză, pentru că ziarele în general, dar mai ales cele mici, de provincie,

supravieţuiau datorită vânzării spaţiului publicitar. Acum jumătate dintre clienţi plecaseră şi, dacă se lua după Shafer şi zbieretele lui, atunci aveau să mai plece şi alţii…

— Viaţa e o porcărie scurtă şi aspră, murmură Elizabeth.

— Doamne sfinte, nici n-o să-ţi vină să crezi! chiţăi Jolynn, dând buzna în redacţie pe uşa din spate.

Veni în fugă şi se sprijini de masa de lucru, respirând întretăiat, roşie la faţă şi cu ochi strălucitori de surescitare.

— Nici n-o să-ţi vină a crede! repetă ea.

Elizabeth de-abia reuşi să ridice privirea spre ea.

— Am ajuns în punctul în care sunt gata să cred aproape orice, răspunse ea. Că bieţii cobai provoacă cine ştie ce formă rară de cancer. Că Elvis e viu şi lucrează la o benzinărie din Dakota de Nord. Nu contează, dă-i drumu', n-ai cum să mă mai şochezi. Când o să fiu alungată din oraşul ăsta, cred că o să mă angajez la un ziar de scandal. La naiba cu adevărul.

— Boyd Ellstrom i-o pune văduvei Jarvis.

O clipă se făcu linişte afară, iar Elizabeth profită şi se ridică cu grijă de pe scaun. Se simţea cuprinsă de acelaşi gen de surescitare ca şi prietena ei.

— Minţi! rosti, încercând să-şi alunge zâmbetul.

— Ba nu, e adevărat. M-am oprit ca să discut puţin cu Helen. Voiam să-i ştiu sentimentele după moartea lui Jarvis şi aşa mai departe şi să mă interesez dacă ştia ceva despre celebrul carnet negru. Tipa mi-a deschis uşa echipată cu un halat de baie şi de la început şi până la final a încercat să mă convingă să mă car naibii mai repede de

acolo. Mi-a zis că habar n-are nimic despre niciun fel de carnet, negru sau altminteri şi că doctorul i-a recomandat să zacă în pat ca să-şi domolească nervii. În cele din urmă, numai că nu m-a dat afară de turul pantalonilor, ba mai mult, ca să fie sigură că mă car, m-a condus până pe verandă, după care, tipa ţop în casă şi trânteşte şi uşa în urma ei. Eu mi-am dat seama că era ceva ciudat chiar şi pentru Helen şi m-am decis să-i fac o fentă a la Colombo, ştii care, genul „Scuze, doamnă, mai am şi o ultimă întrebare de pus.“ Am deschis uşa şi ghici cine se afla în holul cel mare, în costumul lui Adam?

— Nu se poate! suflă Elizabeth.

— Ba da, şi gluma se îngroaşă!

— Dumnezeule! rosti Elizabeth sufocată de un hohot de râs.

Jolynn luă din sertar tubul de bomboane şi-şi băgă în gură trei.

— Ar trebui să-mi plăteşti în plus pentru chestiile astea, rosti chicotind. Dacă Dumnezeu ar fi vrut ca femeile să-l vad pe Boyd Ellstrom în pielea goală, atunci l-ar fi creat după chipul şi asemănarea lui Mel Gibson.

— Mă-ntreb de câtă vreme durează relaţia asta, cugetă Elizabeth cu voce tare. Helen cea sărită şi cu ambiţiosul Ellstrom. Acelaşi Ellstrom care nu ar fi vrut să fie chemat Biroul atunci când avusese loc crima.

Jo băgă alte câteva bomboane în gură şi rosti:

— Nu ştiu, dar povestea începe să ia o turnură extrem de interesantă, nu crezi? Intriga devine din ce în ce mai stufoasă.

— Asta cam aşa e, scumpo, rosti Elizabeth, tresărind de durere atunci când hărmălaia de afară reîncepu.

— Hai, şefa, să-ţi fac cinste cu o Coca-Cola. Putem găsi un loc în care să nu fim acompaniate de o „serenadă" cântată de *Black &Decker*[1].

Intrară pe uşa din spate de la *Coffee Cup* unde găsiră o verandă în care mâncau angajaţii când era cald. Se aşezară acolo, Elizabeth fiind mulţumită că putea să-şi odihnească picioarele. Nu se simţea în stare să mai suporte privirile acuzatoare ale băştinaşilor. Veştile despre atacul de la *Shafer Motor* se răspândiseră iute prin tot oraşul şi cetăţenii din Still Creek i-au şi judecat şi condamnat pe ea şi pe Trace.

Jolynn se duse la uşă şi o ţinu deschisă până ce Phyllis trecu ducând în mâinile ei noduroase o tavă cu trei pahare reci pline cu Coca-Cola. Toate trei stătură în linişte o clipă, savurând băuturile pe veranda din care puteau zări pe cerul albastru câţiva norişori şi simţeau adierile brizei.

Elizabeth închise ochii şi începu să viseze că era pe o plajă simandicoasă pe Insula Paradisului, neavând altceva de făcut decât să se bucure că nişte mâini vânjoase, mâinile lui Dane, o ungeau cu ulei aromat pe spate.

Blestemându-şi hormonii care o luaseră razna, deschise ochii şi-i privi prietenele. Jolynn părea pierdută în propriul vis, însă Phyllis o privea cu ochi de şoim.

[1] Fabricant de scule electrice şi accesorii (bormaşini, ferăstraie, etc) (N.A. – adică "Notă Ana").

— Ce-i? întrebă Elizabeth, aşezându-se mai bine şi netezindu-şi fusta. Ridică o mână la obraz. M-am murdărit de cerneală?

— Mă întrebam numai dacă o să ai tăria să rămâi aici până la coadă, răspunse Phyllis, înainte să se apuce să soarbă din paharul cu suc. Nu e un oraş prea rău. Însă tu ai apărut în cel mai nepotrivit moment.

Elizabeth ridică o sprânceană.

— O crimă scoate la iveală tot ce-i mai rău într-o persoană?

— Astfel de întâmplări îi determină să strângă rândurile. Oamenii sunt speriaţi. Se ajută unii pe alţii şi îi lasă pe străini să se descurce cum pot singuri. Eu ştiu cel mai bine, pentru că şi eu eram o străină, ca tine, cu treizeci de ani în urmă.

Elizabeth oftă. Nu numai că era o străină dată deoparte de cei din oraş, dar mai avea şi tupeul să scoată la iveală şi să fluture pe sub nasul întregii lumi toate secretele şi rufele murdare ale oraşului. Însă asta era slujba ei. Cum naiba aveau s-o accepte vreodată dacă ea avea să insiste să-şi facă treaba bine?

— Pe tine te-au acceptat în cele din urmă, rosti cu amărăciune. Însă tu le oferi mâncare. Eu nu le pot oferi decât veşti rele şi articole care să fie trecute prin roţile bârfei.

— Lucrurile se vor linişti imediat ce Dane şi Yeager îl vor prinde pe criminal, răspunse Jolynn. Încă încinsă după ce-i descoperise pe Helen Jarvis şi Boyd Ellstrom laolaltă, ridică paharul rece şi şi-l trecu uşor peste frunte, întrebându-se ce avea să se aleagă de relaţia ei cu agentul

imediat ce cazul avea să fie rezolvat. Fiind agent regional, baza lui era la Rochester. Rochester nu era chiar aşa de departe, mai ales dacă aveai o maşină bună…

— Asta s-ar putea rezolva ceva mai repede dacă am reuşi să punem mâna pe carnetul cu coperţi negre al lui Jarvis, rosti Elizabeth. Dacă l-am putea convinge pe Dane că nu e vorba doar de o închipuire, atunci…

— Sunt sigură că acum s-a convins, răspunse Jolynn, aplecându-se puţin ca să-şi poată privi prietena. Bret mi-a spus că au de gând să mai verifice încă o dată interiorul Lincoln-ului ca să vadă dacă nu-l descoperă pe acolo. Cred că s-a convins de existenţa lui atunci când ai fost atacată.

Phyllis deveni deodată foarte atentă.

— Bret?

— Agentul Yeager, răspunse Jolynn, roşie la faţă.

— Ei bine, mă bucur că am putut ajuta, izbucni Elizabeth iritată, prea prinsă de propriile-i probleme ca să mai observe reacţia lui Jolynn. Ar fi putut să-mi spună şi mie că s-a decis în fine să mă creadă, murmură. Individul ăsta e cel mai încăpăţânat şi mojic…

— Seamănă cu o prietenă de-a mea, răspunse Jo zâmbind.

Elizabeth se strâmbă.

— Eu nu sunt mojică.

— Scuze.

Phyllis le privise cu cea mai mare atenţie, mai ales pe Elizabeth, citind toate nuanţele expresiei ei cu tot atâta acurateţe ca un psihiatru. Nu petrecuse treizeci de ani observând oamenii fără să fi învăţat câte ceva despre comportamentul uman?

— Dane e un şerif bun, îi zise. Şi un bărbat de nota zece. Însă Tricia a reuşit să-l facă acru ca oţetul atunci când a divorţat de el. Cert este că are o inimă bună şi încă aşteaptă să descopere femeia potrivită.

Elizabeth strâmbă din nas.

— Nu te uita la mine, scumpo. Eu am jurat să nu mai am de-a face cu bărbaţii. În afară de asta, nu cred că Dane mă caută ca să mă ceară de nevastă. Sorbi din suc şi schimbă subiectul. Aşadar, ce anume ştii despre văduva Jarvis şi ajutorul nostru de şerif?

— Uite despre asta n-am auzit nimic din bârfe, răspunse Phyllis. Îşi îndreptă umerii şi ridică bărbia ascuţită. Însă eu am început să bănuiesc ceva de la un timp încoace. Era ceva ciudat cu acest trio, Jarrold, Helen şi Boyd.

— Nu ciudat, scârbos, rosti Jo, cutremurându-se.

Phyllis o ignoră, prea prinsă de rolul ei de consultant ca să mai bage în seamă astfel de glume.

— Am sentimentul că Jarrold îl avea cu ceva la mână pe Boyd.

Jolynn se strâmbă.

— Iisuse, doar nu vrei să spui că erau cu toţii implicaţi în ceva, nu? Doamne, Phyllis, e de-a dreptul dezgustător.

— Poate că mă înşel. Poate că era ceva legat de afaceri, nu sunt sigură. Dar n-aş scoate cu totul din calcul numai pentru că oferă o imagine urâtă. Chiar şi oraşele mici au partea lor de perversiune şi depravare. Însă oamenilor din ele nu le place să se gândească la aşa ceva.

Idei preconcepute.

Elizabeth îşi puse paharul pe tavă. Nimănui nu-i plăcea să afle despre asemenea isprăvi. Oraşele mici ar fi trebuit să fie curate, ordonate şi cu oameni care nu ştiau ce e acela păcatul. Ajutoarele de şerif şi şerifii erau băieţii buni.

Oamenii de afaceri mai presus de orice fel de bănuieli. Iar femeile divorţate, care conduceau maşini roşii, strălucitoare, nu aduceau altceva decât necazuri. Oamenii vedeau numai ce voiau ei, se agăţau de idealul lor de oraş, luptau contra oricui încerca să le altereze această percepţie. Nu putea spune că le făcea o vină din asta. Cu cât afla mai mult din adevăr, cu atât îi plăcea mai puţin.

CAPITOLUL 19

Adevărul era că Fox se folosise de situaţiile complicate în cursul vieţii lui. Încă de mic se perfecţionase în tehnica minciunii, care devenise pentru el naturală ca respiraţia. Ba chiar era sincer mirat de ce nu minţea toată lumea din moment ce aşa îşi salvau fundul, dacă erau destul de buni. Se afla la *Cocoşul Roşu* la o partidă de biliard cu Gene Harris, care începuse o partidă cu nouă bile. Garth Brooks era şi el de faţă.

— Cunosc adevărul, spuse el conspirativ, presându-şi telefonul mobil de ureche cu o mână, iar cu cealaltă acoperindu-şi urechea liberă ca să oprească zgomotul de fond. Te-am văzut acolo, în maşina lui Jarvis. Cu coada

ochiului îşi privea noii prieteni. Cred că un teanc de bancnote în valoare de cinci miare arată bine, adăugă el.

Trace intră în parcarea de la *Cocoşul Roşu* şi îşi sprijini bicicleta de aparatul ce dădea pahare cu Pepsi-Cola. Se folosi de o monedă ca să-şi ia o băutură răcoritoare cu care să-şi mai spele din praful din gât.

Râgâi. Ce bine că nu era nimeni să-l audă.

Începuse să-şi ţină făgăduiala făcută şerifului Jentzen şi muncise pe brânci sub un soare nemilos, cărând fân şi stivuind baloţi până când muşchi mâinilor şi umerilor deveniseră tari ca piatra şi dureroşi. Nu mai muncise atâta niciodată în viaţa lui. Până la sfârşitul zilei hainele sale erau ude leoarcă, de parcă ar fi stat într-o baie de aburi. Din cauza căldurii, a efortului şi a prafului nu-i plăcea munca asta. Şi-ar fi dorit să conducă tractorul, dar asta era rezervat pentru oamenii maturi.

Făcuse echipă cu cei doi băieţi ai lui Pete Carlson, Ryan şi Keith, de şaptesprezece, respectiv cincisprezece ani. Deşi la început l-au tratat ca pe un băiat de la oraş, până la sfârşitul zilei erau amici în regulă, ba chiar Ryan l-a invitat în acea seară la o partidă de baseball. Echipa era deja formată, spusese el, dar erau oricând amatori să folosească jucători din afară pentru antrenament. Dar era aşa de obosit, încât dacă punea capul jos adormea imediat pentru o săptămână. Acum se gândea să aleagă între partida de baseball şi o întâlnire cu Amy.

Amy. Stomacul i se strânse numai gândindu-se la ea. Omule, era aşa de frumoasă! Le adusese limonadă toată după-amiaza. Ryan şi Keith o sorbeau din ochi, (ce bărbat

n-ar fi făcut-o?), dar ea i-a lăsat de înţeles lui Trace, din felul în care-l privea şi din felul în care îşi încreţea nasul, că el era băiatul care o interesa. Pentru Trace întreaga lui viaţă se schimbase la fel de repede ca o pocnitură din degete. Începu să sugă o acadea şi să meargă ca Larry Bird când dădea un coş câştigător.

Pe uşa din faţă de la *Cocoşul Roşu* ieşi Carney Fox cu un pahar de Old Mil într-o mână şi cu o ţigară în cealaltă.

— Hei, puştiule, unde ai fost toată ziua?

Pentru Trace norocul se duse. Plănuise nu să fugă de Carney Fox, ci să-l evite. Îşi băgă două degete în buzunarul blugilor săi ponosiţi.

— La muncă, spuse el.

— La muncă? se miră Carney sorbind o gură de bere. Pentru cine? Nu credeam că cineva din acest oraş de rahat te va angaja.

— Da, şi asta datorită ţie.

— Păi, ai fost alături de mine când…

— Tu ai avut ideea!

Carney se dădu un pas înapoi de parcă l-ar fi lovit schimbarea lui Trace şi îşi ridică bărbia ameninţător.

— Iisuse, ce eşti acum, o pisică incapabilă să stea pe propriile ei picioare? Credeam că ai coaie! Probabil că m-am înşelat. Trase un fum din ţigară şi îi dădu drumul pe nas. Deci, pentru cine lucrezi?

Răspunsul se înţepenise în gâtul lui Trace. Nu trebuia să fii un geniu ca să ştii în ce fel va reacţiona Carney aflând că lucra pentru şerif. Ei şi, un bărbat are dreptul să facă munca care-i place.

— Am cărat fânul lui Jentzen.

— Rahat! Carney sări într-o parte şi scăpă ţigara din mână. Şeriful? Ce, te-ai tâmpit? Cristoase! Şeriful. Îşi clătină capul cu neîncredere, făcu un pas ameninţător spre Trace şi îi şopti în faţă: Sper că nu i-ai spus nimic, nu?

— Iisuse, se strâmbă Trace, ce ai mâncat la cină? Rahat pe pâine?

— I-ai spus ceva? îl întrebă Carney, împungându-l pe Trace cu degetul în piept.

— Nu.

— Atunci de ce te-a angajat? Te crede doar un tânăr delincvent?

O parte din Trace refuză caracterizarea. Dane Jentzen i-a spus bărbat şi i-a dat o şansă. Însă îşi ţinu gura, căci unuia ca Fox nu avea rost să-i aduci argumente raţionale, îşi luă bicicleta şi spuse:

— Acum trebuie să plec.

— Unde? întrebă Carney. Să-l mai lingi pe şerif? Sau pe fii-sa vrei s-o lingi? Carney arboră un zâmbet maliţios. Am auzit că e dulce rău, păpuşica. N-ai gustat-o încă?

— Dă-te înapoi, Carney, zise Trace întorcându-se uşor în loc. Îşi strânse pumnii, simţind cum creşte mânia în el ca aburii într-o oală sub presiune.

— Haide, Trace, spune-mi şi mie, zise Carney, rânjind din nou. Te-a lăsat în chiloţeii ei?

— Nu e treaba ta, mârâi Trace.

Carney se apropie şi mai mult şi şuieră printre dinţi:

— Îţi e frică să o regulezi… flăcăule?

Asta îl lovi ca o străfulgerare pe Trace în punctul sensibil. Cum putuse crede că asemenea gunoi îi putea fi prieten?

— Poate ai nevoie de un bărbat adevărat ca să-ţi arate cum se face, zise Carney. Nu trebuie s-o forţez, căci este exact genul meu…

Restul monologului nu mai fu spus, fiindcă Trace se aruncase asupra lui Carney, lovindu-l cu umărul în piept, făcându-l să cadă în fund şi să verse berea pe el, spuma prelingându-se pe mână ca lava unui vulcan în miniatură. Urlând, sări în picioare, cu ochii injectaţi şi gura strâmbată într-un rictus grotesc.

— Tu, rahatule!

Carney se repezi la Trace lovindu-l cu pumnii în stomac şi în nas.

Din nările lui Trace izbucni un val de sânge, iar printre lacrimile provocate de durere văzu genunchiul lui Carney pregătindu-se să-l lovească, dar îl evită la timp. Toată mânia ieşi la suprafaţă şi Trace nu încercă s-o oprească, căci se adunase prea multă.

Taică-său, Brock, Shafer contribuind cu toţii la asta.

Îl fentă pe Carney şi îi trosni cu toată forţa două lovituri. Apoi se încleştară acolo în parcare cărându-şi pumni cu nemiluita.

Trace era mai înalt şi mai puternic, dar Carney avea mai multă experienţă şi instinct de conservare. Cei de la *Cocoşul Roşu* ieşiră afară să privească spectacolul. Trace nu-i văzu, nu-i auzi. Tot ceea ce simţea erau sângele de pe faţă şi furia care-l ardea ca un acid. Nu văzu maşina poliţiei apropiindu-se, nu-l auzi pe Ellstrom strigând la ei.

Poliţistul îl apucă de ceafă pe Trace, şi Carney, eliberat, sări în picioare.

— Eşti sărit de pe fix, omule! Avea buza ruptă şi nasul îi sângera. Avea probabil capul spart, căci părul era năclăit de sânge şi nici ochiul nu arăta prea bine, plin de ţărână şi umflat. Jumătate din nasturii de la cămaşă dispăruseră, iar cravata îi atârna jalnic într-o parte.

Nici Trace nu arăta mai bine. Tot tricoul lui alb era pătat de sângele care mai curgea din nas. Avea o tăietură urâtă la unul dintre pomeţi.

Pumnii îi erau juliţi şi sângerau. La genunchiul stâng pantalonul era sfâşiat şi se vedea sânge amestecat cu praf. Minunat, se gândi el, acum nu mai pot să merg aşa la partida de baseball, nu vreau să mă vadă aşa Amy. Blestematul de Carney. Nu-i adusese decât necazuri de când îl cunoscuse. Nici nu putea să înţeleagă cum de fusese atât de disperat ca să-l vrea drept prieten.

— Am întrebat cine dracu' a început? zise Ellstrom zgâlţâindu-l.

Cei doi combatanţi se priviră miraţi. Carney îşi supse sângele şi-l scuipă. Trace încercă să-şi oprească sângele cu braţul.

— Nimeni, mormăi el. Se aplecă şi-şi ridică ochelarii şi îi puse la ochi aşa sparţi. Maică-sa o să aibă un şoc când o să-l vadă cum arăta. Blestematul de Carney.

— Păi, capete seci, dacă vreţi să vă căraţi pumni, ieşiţi afară din oraş, cârâi Ellstrom. Am un oraş plin de turişti. N-am nevoie ca două gunoaie ca voi să se încaiere în plină stradă, aşa că am să vă bag la zdup pentru o săptămână.

— N-am făcut nimic, protestă Carney, ridicând un deget spre Trace. El a început. A încercat să mă omoare!

Trace nu spuse nimic. Carney era în stare să dea vina şi pe maică-sa ca să scape de închisoare. Nemernicul.

Ellstrom se uită la Trace ca la ceva aducător de necazuri. El şi maică-sa, târfa.

Ea l-a citat, la începutul cazului şi aşa a apărut în ziar, apoi prietena ei l-a prins literalmente cu pantalonii în vine la Helen Jarvis.

Lucrurile nu mergeau deloc bine, agenda n-o găsise şi toate astea din pricina lui Elizabeth Stuart. Şi acum fiu-său era cât pe-aci să-i facă necazuri.

— Cară-te de aici. Dacă te prind iar hârjonindu-te eşti terminat. Asta-i valabil şi pentru tine, spuse el întorcându-se către Carney. Acesta, simţind că scăpase de perspectiva unei nopţi la arest, admise în răspăr:

— Da, o să plec. Am alte lucruri mai profitabile de făcut. Se întoarse şi plecă. La naiba cu Trace Stuart, el avea un peşte mai mare de prins.

Luna strălucea deasupra schelelor din Still Waters. Carney stătea în capul rulotei şi se scobea în nas. Se felicita pentru ideea avută de a stabili locul întâlnirii la locul crimei. Ce loc era mai bun să aducă aminte cuiva că soarta lui atârna de un fir de păr?

Era un loc înfricoşător şi copacii foşneau tot timpul mărind tensiunea din aer. Doar atât şi-ţi făcea pielea de găină.

O imagine cu Jarvis cu gâtul tăiat îi trecu prin faţa ochilor. Nu-şi dăduse seama de la început că era mort. Jarvis stătea ca de obicei în Lincoln-ul său, aşa cum îl văzuse de atâtea ori când stătea de vorbă cu cineva.

Apoi realiză că Jarvis rămăsese nemişcat, în timp ce interlocutorul lui se îndepărta rapid de maşină.

Carney mulţumea şi acum stelei lui norocoase că se aflase în acel moment acolo. Plănuise să se răzbune pe Jarvis că nu-l angajase, provocându-i câteva stricăciuni, dar altcineva i-o luase înainte şi îi făcuse „stricăciunea" finală.

Nu-l văzuse în timp ce o făcuse, ci după aceea, dar tot una era. Acum, cu banii care o să-i obţină, o să-şi facă noi legături în Austin şi o să-şi tripleze vânzările de droguri în Rochester cu ajutorul acelor copii cu părinţi doctori la clinica Mayo. Se şi vedea milionar până în treizeci de ani.

Ceva trosni în spatele lui la marginea pădurii. Carney scoase degetul din nas şi puse mâna pe pistolul calibru 38 care-l avea la el.

După o clipă lungă îşi zise că fusese o oarecare vietate şi lăsă mâna în jos, se întoarse şi mai avu timp să vadă străfulgerarea înainte să simtă glonţul intrându-i în corp.

CAPITOLUL 20

Elizabeth stătea la birou şi îşi masa faţa, în felul ăsta înlăturând şi ultimele urme de machiaj. Savura liniştea din cameră, căci dacă era ceva plăcut în a sta să lucrezi până târziu, asta era… pacea. Fără telefoane, fără oameni nervoşi care îşi anulau abonamentele şi voiau banii

înapoi, fără muncitori pe afară care să facă mult zgomot. Acum putea pretinde că totul era în regulă… asta dacă nu se uita la locul gol unde fusese odată calculatorul.

Însă nu mâncase nimic şi stomacul ei protesta, îi lipsea flecăreala din fiecare seară cu Aaron, când dezbăteau evenimentele de peste zi. Şi asta pentru că el era un bun ascultător care nu se enerva niciodată. Dar se încruntă când îşi aminti că Aaron venise prost dispus în dimineaţa aceea.

Credea că era legat de construcţiile din Still Waters, dar nu-l întrebase nimic. Privirea ce i-o aruncase când îl întrebase dacă vrea o ceaşcă de cafea fusese atât de ostilă, încât se gândise că era mai înţelept să nu mai zică nimic. Presupusese că şi cei din comunitatea Amish se sculau uneori cu faţa la pernă, ca oricare om.

— Arzi gazul de pomană?

Elizabeth se răsuci în scaun şi privi în spate, în cameră. Dane stătea sprijinit de uşă, lângă vechea şi unsuroasa maşină Linotyp.

— Ce-i asta? întrebă ea arătând spre muşcata roz pe care el o ţinea în mână şi care semăna cu cea distrusă de vandali.

Dane intră în cameră. Acum, că era aici cu… chestia aia în mână se simţea ca un prost.

Îşi spusese toată ziua că nu avea de ce să-şi ceară scuze.

Dacă nu vedea lumină la biroul ei, probabil că se ducea acasă şi îi dădea floarea doamnei Cranston.

— Eu… ăă… un dar de pace, mormăi el întinzându-i floarea.

Elizabeth roşi toată şi luă cu o mână planta, iar cu cealaltă îi mângâie frunzele verzi.

— Ţi-am dat linişte şi tu îmi dai o floare… asta e, nu? zise ea şi un colţ al gurii încercă să i se curbeze într-un zâmbet.

— Nu merit asta, răspunse Dane, fixând-o cu privirea până când ea îşi lăsă ochii în jos.

— Nu. Nu meriţi, murmură ea întorcându-se la birou punând ghiveciul pe masă. Scuze, adăugă ea lovindu-şi tâmpla ritmic cu două degete. Mă simt… folosită… şi nu e vina ta.

Dane se opri în faţa ei, zicând:

— Nu vreau ceva permanent. M-am decis la asta cu mult timp în urmă şi n-are nicio legătură cu tine.

— Ăsta da confort, comentă ea afişând un zâmbet subţire. Nu trebuie să-ţi faci griji pentru mine, scumpule. Tocmai am scăpat de un soţ şi nu caut un altul. Am jurat să nu mă mai încurc cu bărbaţii, îţi aminteşti?

— Mda, îmi amintesc. Îmi place felul de viaţă pe care-l duc, adăugă el cu fermitate.

— Ei bine, eşti un tip norocos. Noi, ceilalţi, căutăm tot timpul lucruri pe care nu le avem. Pentru tine, şerifule, totul este ordonat, oamenii aşezaţi în mici compartimente ca porumbeii şi te înnebuneşte crima asta care face atâta dezordine.

„Punct ochit, punct lovit," se gândi Dane, dar nu spuse nimic.

Elizabeth se întoarse, îşi ţinu respiraţia şi privi planta. Ar fi vrut să ştie dacă gestul cu floarea însemna ceva

pentru el. Dumnezeule, se simţea la fel de rău ca Jolynn când îi permitea lui Rich să o folosească.

Dane se simţea vinovat, aşa că încerca s-o dreagă cu un dar; o poveste veche de când lumea. Oricum, nu dorea un nou bărbat, nu dorea complicaţii.

— Nimic nu ameninţă lumea ta ordonată, spuse ea. Nu vreau să-ţi cer nimic, şerifule. Dar minţea. O făcea mai bine decât Trace, ca o actriţă, dar Dane tot vedea prin ea ca prin sticlă.

— Putem fi prieteni, se oferi el. Sau amanţi.

Elizabeth se uită la el şi râse cu gura până la urechi.

— Tu n-ai fost niciodată prieten cu o femeie.

— Există un început pentru toate.

— Sigur, de ce nu? Vrei o ciocolată, prietene? Jolynn are în sertar o provizie serioasă.

— Nu, mulţumesc.

Elizabeth desfăcu un baton de *Snickers* şi îl provocă:

— Să înţeleg că n-ai niciun viciu, nu-i aşa?

— Ba da. Se aşează în faţa ei cu braţele încrucişate la piept. Las colacul W.C.-ului neridicat.

— Oh, acum ştiu că nu eşti bărbatul pentru mine! exclamă ea. Pur şi simplu urăsc obiceiul ăsta. Odată am greşit toaleta pentru că un bărbat nu ridicase colacul W.C.ului. Muşcă din batonul de ciocolată şi culese cu limba o firimitură din colţul gurii. Ai găsit ceva în Lincoln când l-ai scotocit din nou?

— Nu.

— Mi-ai fi spus dacă aveai ce?

— Nu.

— Şi cică îmi eşti prieten, se smiorcăi Elizabeth. Mă chinui să ţin pentru mine faptul că ajutorul tău, Ellstrom, era amantul lui Helen Jarvis, iar tu…

— Unde ai auzit asta? întrebă Dane.

— N-am auzit-o, scumpule. Pot depune mărturie că l-am văzut aşa. Dar, dacă aici treburile poliţiei se fac cu pantalonii în vine…

„Minunat, se gândi Dane, Boyd şi Helen amanţi. Spera să fie doar parteneri de pat, nu şi de crimă." Este trecut de unsprezece, constată el uitându-se la ceas, şi nimic nu se mai putea rezolva acum.

— Ei bine, zise el, mă duc acasă. Hai, închide aici Mata Hari, şi vei avea o escortă poliţistă până acasă.

Elizabeth îşi luă ghiveciul cu ea, ieşiră şi încuie uşa după care aruncă cheile în poşetă. Dane verifică şi el uşa, apoi o conduse pe Elizabeth până la maşina poliţiei în care aştepta ajutorul său, Kenny Spencer. Se aplecă la geamul maşinii şi îi spuse:

— Eşti de serviciu, Kenny.

— Da, domnule, răspunse Kenny, îndreptându-şi umerii.

Elizabeth îi oferi tânărului ajutor de şerif un zâmbet de simpatie şi îi spuse:

— Îţi ofer o ceaşcă de cafea, scumpule.

— Ar fi foarte potrivit, doamnă, răspunse Kenny.

— Mulţumesc pentru floare, Dane, adăugă Elizabeth, trimiţându-i un sărut ca în filme. Apoi se întoarse şi îl părăsi înainte ca el să poată face vreo mişcare.

A doua zi dimineaţa, Elizabeth se mişca ca într-o cursă cu obstacole prin bucătăria vraişte în căutarea unei ceşti de cafea curată. Avea capul greu, căci iar dormise puţin. Aseară, după ce verificase în casa pustie dacă Trace sosise, îi dusese lui Kenny un termos plin cu cafea. Plecase în căutarea lui Trace şi se întorsese pe la unu noaptea obosită, supărată şi fără Trace. Se aşeză pe canapea ca să-l aştepte, puse la videorecorder un film cu cuplul Tracy-Hepburn, hotărâtă să aibă o discuţie serioasă imediat ce el sosea acasă. Când nu se gândea la el, se gândea la Dane. Filmul se derula fără să-i stârnească prea mult interesul. Spencer Tracy o fugărea pe Katharine Hepburn şi… Se trezi când razele soarelui invadară camera prin fereastră. Se ridică şi opri televizorul care mergea în gol.

— Într-o masochistă… în asta mă transform, Aaron, mormăi ea, alergând pe scări în sus hotărâtă să-şi schimbe hainele. Aveţi masochişti în grupul vostru? întrebă ea privind în jos către el. Puţin mirată că el nu răspundea, îşi continuă căutarea de haine şi dădu peste o pereche de ceşti chinezeşti ce aparţinuse familiei Stuart de peste o sută cinzeci de ani. Triumfătoare, îl întrebă:

— Vrei o cafea, scumpule? Servită într-o ceaşcă de pe vremea străbunicii lui Stuart, luată ca trofeu de la yankei în timpul războiului.

Aaron se opri din lucru simţind că ea se apropiase. Îi putea mirosi deodorantul, săpunul folosit şi… feminitatea. Caldă, depravată englezoaică.

În vederea acestui moment petrecuse ore de meditaţii după întrunirea de Sabbath. Dusese lupte de fortificare a sufletului ca să nu cadă în ispită. Strânse din dinţi şi zise:

— Nu vreau nimic de la voi, englezii.

Elizabeth rămase neplăcut surprinsă de tonul şi vorbele lui. Probabil că totuşi avea dreptate; el venise la muncă şi nu să stea la taclale.

— S-au întâmplat destule rele în Still Waters, în ultima vreme, zise ea turnându-şi o ceaşcă cu cafea. Bănuiesc că nu te bucuri de asta.

— Ei fac ce vor, zise el scoţând un cui.

— Mda, ei bine… Se uită la ridurile lui din jurul gurii şi al ochilor şi îi întinse o ceaşcă de cafea, pe care el o acceptă fără să zică nimic. Asta nu înseamnă că îţi place ce se întâmplă, continuă ea. Atenţia îi fu atrasă de Trace, care intrase în cameră în ciorapi şi cu părul vâlvoi. Avea ochelarii sparţi şi faţa murdară de albastru, roşu şi dungi de galben. Elizabeth aproape că scăpă cana jos.

— Trace! Scumpule, ce s-a întâmplat? întrebă ea, vărsându-şi cafea fierbinte pe mână. Puse ceaşca pe masă şi se repezi spre Trace, împiedicându-se în cutia cu unelte a lui Aaron, expresia feţei ei trădând îngrijorarea maternă pentru suferinţele fiului ei.

— Ei, m-am bătut un pic, asta-i tot, răspunse Trace.

— O mică bătaie? întrebă Elizabeth, întinzând o mână să pipăie rănile lui Trace. Arăţi de parcă te-ai lovit de un camion!

— Nu-i nimic, mamă, protestă el îndepărtându-se de maică-sa. Nu face o tragedie din asta, mamă.

— Nu-i nimic? Elizabeth îşi prinse capul în mâini. Cum poţi să spui aşa ceva?

— Păi…

O bătaie se auzi la uşă, întrerupând explicaţia lui Trace. Se duse să deschidă şi în prag era Boyd Ellstrom.

— Ce cauţi aici? întrebă ea, lăsând la o parte farmecul ei de sudistă. Îl plăcea din ce în ce mai puţin pe omul ăsta; era de-ajuns să-şi aducă aminte de el şi Helen şi i se întorcea stomacul pe dos.

— Sunt aici să-l văd pe fiul tău, zise el într-un târziu.

Elizabeth se întoarse către Trace şi inima începu să-i bată mai repede în piept.

— Trace Stuart, zise Ellstrom scoţând o pereche de cătuşe, eşti arestat pentru uciderea lui Carney Fox.

CAPITOLUL 21

— Nu pot să cred că ai făcut aşa ceva, şuieră printre dinţi Dane în timp ce toţi ceilalţi din cameră schimbau priviri nervoase.

— Păi, e la mintea cocoşului, zise Ellstrom ridicându-şi cu mândrie bărbia dublă. Stuart ăsta şi-a terminat treaba care o începuse în parcare, atunci când i-am oprit din bătaie. Puştiul îl cam tăbăcea pe Fox…

— Nu pot să cred, repetă Dane.

Ellstrom replică pe un ton indignat:

— Dar au fost peste cincizeci de martori…

Dane îi tăie vorba cu o privire. Se încordă în scaun şi, fără să-şi ia ochii de la ajutorul său, îi zise:

— Tocmai ai arestat pe cineva, fără mandat, fără să mă consulţi…

— Sunt poliţist, bravă Ellstrom. Am avut motive să cred că acest Stuart a comis o ilegalitate şi nu am nevoie de permisiunea ta ca să-mi fac meseria.

— Ba o să ai nevoie de aprobarea mea, dacă vrei să-ţi păstrezi slujba.

— Nu mă sperii tu pe mine, Jentzen, se semeţi Ellstrom.

Mai rapid decât o respiraţie, Dane înconjură biroul şi se opri în faţa lui Ellstrom, străpungându-l cu privirile lui reci-albastre. Boyd simţi o nevoie acută să se dea înapoi.

O doză bună de frică îi puse un nod în gât, picături de sudoare îi apărură la tâmple şi stomacul i se strânse ghem.

— M-am săturat de tine, Ellstrom, şuieră Dane printre dinţi. Faci declaraţii neautorizate presei, nu asculţi ordinele, eşti leneş la serviciu…

— Eu, leneş? Îşi înghiţise nodul din gât şi trecuse la contraatac. Dar tu, şerifule? Toată lumea ştie că acest Stuart este autorul vandalizării de la *Shafer Motors* şi tu nu l-ai băgat la zdup. Acum a omorât un om şi tu îmi faci mie zile negre. Îmi făceam meseria, în timp ce tu stăteai deoparte cu târfa aia care te conduce cum vrea ea de… puţă.

Temperamentul lui Dane izbucni.

Autocontrolul, de care era renumit, cedă ca un bloc de gheaţă ce crapă la ger. Pumnul său porni ca pe vremea când era jucător de fotbal şi se opri drept în bărbia lui Ellstrom, căruia îi pocniră dinţii cu zgomot şi apoi făcu un salt până în perete.

Partea logică din creierul lui Dane îi spunea să se oprească, căci Ellstrom poate avusese dreptate să-l

aresteze pe Trace, dar se adunaseră prea multe în contul ajutorului său ca să mai înghită ceva de la el.

— Ai terminat-o aici Ellstrom, şuieră Dane.

— Ăsta-i atac la persoană, strigă Ellstrom, saliva scurgându-i-se din colţul gurii.

— Mda, păcat că n-ai martori, zise Dane cu un zâmbet parşiv. Îşi plimbă privirile de la Yeager la Kaufman. Storurile de la ferestre erau trase, aşa că nimeni nu văzuse nimic. Kaufman începu brusc să-şi examineze pantofii, iar Yeager prinse a se freca la ochi şi zise:

— Trebuie să consult un oftamolog, căci am început să nu mai văd bine.

— Şterge-o, mârâi Dane.

— O să mai auzi de mine, zise Ellstrom din uşa deschisă. Ai fost ales pentru că erai marea glorie locală, dar nu poţi să te foloseşti de faimă mereu. Eu spun că acest Stuart i-a omorât pe Fox şi pe Jarvis, şi o s-o dovedesc. Atunci o să se vadă cine este mare în oraş. Se întoarse şi părăsi biroul. O să le arate el tuturor de ce este în stare. Trebuia să aibă puţin noroc şi să găsească nenorocita aia de agendă şi o să se întoarcă în plină glorie, iar Dane Jentzen o să-i lângă pantofii şi Elizabeth Stuart o să-i lingă altă parte a corpului.

Dane se uită după Ellstrom să nu-i facă necazuri lui Lorraine şi se întrebă de ce Ellstrom rămăsese acolo după ce pierduse alegerile. Poate avea o legătură cu asta şi Helen Jarvis. N-avea de unde s-o ştie, şi pe moment nici nu-i păsa. Avea altele pe cap acum, ca, de exemplu, să stea de vorbă cu Elizabeth şi cu Trace.

Intră în camera de interogatorii, Elizabeth stătea cu braţele încrucişate la piept, aparent liniştită, dar Dane ştia că ea era ca un vulcan gata să erupă. Îşi întoarse privirile spre Trace, care stătea la masă abătut şi zise:

— Îmi pare rău că ai fost adus aici, Trace. Ellstrom a fost depăşit de evenimente şi a luat decizii greşite.

— Înseamnă că suntem liberi să plecăm? întrebă Elizabeh, tonul ei rece încercând să acopere vârtejul ce se formase în sufletul ei.

— Nu încă. Trebuie să-ţi pun câteva întrebări, Trace.

— Nu l-am omorât eu, murmură Trace, lăsându-şi mâinile în jos.

— Trebuie să avem avocat, şerifule? întrebă Elizabeth iute.

— Trace nu este acuzat formal de ceva, zise Dane, mulţumindu-i în gând lui Lorraine că nu-l lăsase pe Ellstrom să o facă. Dar poţi chema unul, dacă aşa te simţi în siguranţă.

Elizabeth îl măsură din priviri o vreme, încercând să ghicească ce avea să facă el.

— Este în regulă, murmură el pe un ton cam intim, ce-i aminti ei ce bine fusese când o ţinuse în braţe, când o protejase.

Acum el era pregătit să-i pună lui Trace întrebări în legătură cu acuzaţia de crimă.

— Nu, nu este în regulă, ripostă ea. Se simţea speriată şi trădată, şi tot ce dorea era să plece, naibii, afară din acea cameră, afară din oraş.

Dane îi făcu semn să se aşeze şi îşi trase şi el un scaun.

— Pete mi-a spus că te-ai descurcat bine ieri la muncă, spuse el uitându-se mai atent la rănile de pe faţa lui Trace. Erau destule, dar Carney o încasase mai rău judecând după rănile de pe faţa lui.

— Da, domnule, murmură Trace.

— M-am bucurat să aud asta. Am crezut că ai rupt-o cu Carney Fox.

— Da, domnule. Trace se înroşi tot, căci ştia că o să mintă. Omul acesta care stătea alături îi acordase o şansă şi el trebuia să-l mintă.

— Tu şi Carney v-aţi întâlnit aseară. Dane culese de pe masă un creion pe care îl lăsase cineva acolo şi se apucă să şteargă pete imaginare, în timp ce nu-l slăbea din ochi pe Trace. De ce v-aţi luat la bătaie?

— Păi… începu Trace, dar întâlni privirile maică-sii şi o luă de la capăt. A râs de mine că m-am angajat să muncesc la dumneata.

— Atâta tot?

Trace dădu din cap, incapabil să-i mărturisească cum Carney a râs de Amy şi ce porcării a spus despre ea.

— Unde te-ai dus după ce Ellstrom a întrerupt bătaia?

— Acasă. Mi-am dus bicicleta acasă şi apoi am făcut o plimbare prin pădure.

— Noaptea?

— Da, domnule.

— De ce?

— E un loc bun pentru gândit, zise el ridicând din umeri şi privind la unghiile de la mâini.

— Ai fost singur?

Trace încercă din nou să evite răspunsul, dorindu-şi să fie oriunde în altă parte decât acolo…

— Trace?

— Da, domnule, mormăi el ghemuindu-se şi mai mult în scaun.

Dane luă o gură sănătoasă de aer pe care o lăsă să iasă încet din plămâni. Băiatul minţea. Se uită la Elizabeth şi văzu că şi ea gândea la fel.

— Asta e povestea ta? întrebă Dane întorcându-şi privirile spre Trace, rupând creionul încet, metodic. Ai fost în pădure, singur până la ce oră?

— Nu ştiu. Până târziu.

— Elizabeth?

Elizabeth îşi apăsa degetele pe buze încercând să stăpânească panica care se aduna în sufletul ei.

— Nu ştiu, spuse ea mâhnită. Nu l-am auzit când a venit.

— Trace, zise el grav, nu eşti un mincinos prea bun. Mai bine mi-ai spune adevărul.

Trace îşi reţinu respiraţia o clipă, dar nu scoase un cuvânt.

— Nu mai ai nimic de spus? întrebă Dane pe un ton dezaprobator.

— Nu, domnule.

— În regulă. Nu prea am de ales şi o să te mai ţin o perioadă aici până…

— Nu, explodă Elizabeth, sărind în picioare atât de repede, încât răsturnă scaunul.

— Vreau să te gândeşti bine, băiete. Eşti suspect şi n-ai alibi. Spunându-mi adevărul e mai bine decât să fii implicat într-o crimă.

Se duse la uşă şi îl chemă pe Kaufman, care intră în cameră şi începu să se uite trist la Trace. Elizabeth se apropie de el, îl prinse de obraz cu o mână tremurândă şi îi şopti:

— Te iubesc, scumpule.

— O să fie bine, mamă, murmură el dorindu-şi să n-o fi pus în asemenea postură, dorindu-şi să nu se fi născut Carney Fox.

Kaufman îl luă de braţ pe Trace şi îl conduse pe coridor către o celulă specială pentru minori. Când nu-l mai văzu, Elizabeth protestă:

— Cum ai putut să faci asta? Este doar un băiat, adăugă ea ştergându-şi lacrimile.

Dane trecu pe lângă ea şi închise uşa, ca urechile curioşilor să nu mai audă nimic.

— Este suspect, Elizabeth. Nu pot să mă las condus de sentimente. Acum, scuză-mă, dar am treabă.

— Oh, sigur, zise Elizabeth luptându-se cu dorinţa de a se repezi să-l lovească cu pumnii în piept.

— Nu e uşor pentru mine.

— E nevinovat, strigă ea.

— Acum minte! strigă şi Dane, vocea lui puternică ricoşând din pereţi. Nu pot să-i dau drumul. A avut o bătaie cu Fox şi apoi Carney este găsit mort la nicio milă de casa ta, iar Trace spune că s-a plimbat singur prin pădure. Elizabeth, ştii ce a făcut, pe unde a fost Trace noaptea trecută?

Elizabeth îşi duse mâna la gură să nu ţipe şi îşi şterse apoi câteva lacrimi. Era mama lui Trace şi se presupunea că ea ştia ce avea de făcut, fiindcă, din nou, se presupunea

că nu avea nici cea mai mică urmă de îndoială că fiul ei nu putuse să omoare pe cineva.

Dane privea lupta ei pentru a se controla. O parte a lui îi spunea că nu avea de ce să se bage, că avea o meserie de făcut, dar simţea că nu putea sta deoparte.

— Vino aici, murmură el prinzând-o de umăr.

— Nu, se îndepărtă Elizabeth. Nu poţi să le ai pe toate, „prietene". Nu poţi să-ţi împărţi viaţa pe bucăţi, prieten, amant, poliţist, şi să fii pe rând ceea ce vrei. Nu poţi să mă foloseşti ca pe o păpuşă după cum ai chef. Sunt o persoană cu o inimă care s-a săturat să fie sfărâmată, aşa că dă-te la o parte. Şi fără să mai aştepte ca el s-o asculte, îl împinse şi ieşi pe uşă. Fugii până la hol printre mesele de metal, fără să vadă prea bine pe unde calcă, fără să audă prea bine vocile din jur. Ajunsă afară îşi căuta cheile de la maşină când apăru Boyd Ellstrom, care o prinse de braţ şi îi spuse:

— Ar fi trebuit să-mi devii prietenă când ai avut ocazia.

— Du-te dracului, zise ea eliberându-se din strânsoare.

— Păcat că ţi-ai ratat şansa. Să-mi scrii bine numele în articolul de ziar despre arestarea fiului tău, criminalul.

Elizabeth o luă la goană spre maşină, conştientă că spre ea se repezeau o cohortă de reporteri gata de întrebări şi poze.

Demară în trombă şi conduse o bună bucată de timp până îşi dădu seama că trebuia să se oprească şi să se gândească clar şi cu calm la cele întâmplate.

Când văzu că ieşise bine din oraş, trase pe dreapta şi opri maşina. Vru să se ducă acasă, dar acolo era Aaron

care, probabil, o credea cea mai incapabilă mamă a celui mai rău copil din emisfera de vest.

Când judecata i se calmă, iar respiraţia se linişti, se uită împrejur şi văzu că era într-un loc denumit Hudson Woods, care se chema aşa probabil după o familie care locuise, acolo.

Pădurea semăna cu cea în care Trace spusese că se plimbase.

Minţise. Elizabeth o ştia. Îşi acoperi faţa cu mâinile, presându-şi ochii cu degetele până când apărură cercuri colorate în întuneric. El n-ar fi minţit decât dacă avea ceva de ascuns. Ce avea de ascuns?

O CRIMĂ.

Nu. Trace nu putea omorî pe cineva. Sigur, avusese probleme şi înainte şi după mutare, dar niciodată prea grave. Atacul de la *Shafer's* dovedea un fel de nobleţe. Îşi vărsase furia adolescentină asupra unor obiecte neînsufleţite, dar să rănească sau să omoare pe cineva cu bună ştiinţă, asta niciodată.

Da, noaptea trecută s-a bătut, căci… bărbaţii se mai bat, dar de aici şi până la crimă… Nu putea să omoare pe cineva.

Atunci de ce minţea?

Trebuia să afle adevărul. Începuse să urască cuvântul ăsta. Căută în poşetă o batistă şi dădu peste un mic album cu poze ce fusese printre lucrurile personale ale lui Trace. Începu să-l răsfoiască, amintindu-şi că i-l dăruise când el împlinise paisprezece ani; o zi nu prea fericită, căci Brock nu-l mai dusese la un meci de baseball, fiindcă găsise de

cuviinţă să apară la o întrunire diplomatică la ambasada Japoniei.

Dădu, printre altele, peste o poză în care era şi ea. Stăteau în faţa unei case mari şi galbene clădită în stil victorian, cu un acoperiş verde şi grilaj alb la verandă. Ea arăta… Doamne, fusese vreodată atât de tânără şi de fericită? Trace avea un braţ pus în jurul ei şi zâmbea copilăreşte.

Ce vremuri fericite! Îşi amintea cine făcuse poza. Era Donner Price, un munte de om pe care-l cunoscuseră în acea vară în San Antonio, una dintre cele mai bune veri din viaţa sa, exceptând-o pe cea în care fusese îndrăgostită de Bobby Lee. Apoi Donner murise într-un accident de avion pe când căra ajutoare pentru Guatemala.

Atunci îl luase pe Trace şi cu inima zdrobită se mutase în Atlanta pentru un nou început şi o slujbă la *Stuart Communications.*

Întoarse pagina şi inima i se opri, iar melancolia se evaporă. O altă fotografie. O poză de şcoală a unei fete cu părul cârlionţat şi cu pistrui pe nas. Zâmbea către privitor cu nişte ochi albaştri de o nuanţă bine cunoscută.

Amy Jantzen!

Reporterii îl urmăreau pe Dane, înconjurându-l şi zgândărindu-l, dar fără să-l abată din drum. Venea de la a doua sa conferinţă de presă într-o săptămână. Puţin cam mult pentru un om care nu se înţelegea prea bine cu presa. O adunătură de vulturi, asta erau. Două crime într-

o săptămână probabil că nu era mare lucru pentru New York, dar pentru oraşul lor… Parcă şi vedea titlul cu litere de-o şchioapă: *Zona Terorii în Oraşul Turismului.* Cei doi nedespărţiţi Charlie Wilder şi Bidy Masters apărură pe hol, cu nişte feţe îngrijorate şi roşii.

— Dane, nu poţi să faci nimic? întrebă Charlie, plin de sudoare din cauza stresului. Oamenii sunt înnebuniţi de ultimele ştiri şi aşteaptă lămuriri. Ştii ce grea este aşteptarea?

— Da, te poate omorî, zise Dane sardonic.

— Nu-i de glumă, interveni Bidy.

— Nu, fu de acord Dane, crima nu e.

— Şerifule, ai fost ales să protejezi populaţia oraşului şi tu ai două crime într-o săptămână, după ce au trecut treizeci şi trei de ani de la ultimul omor.

— Nu i-am omorât eu, domnilor. Şi dacă mi-aţi lua festivalul ăsta de pe cap, aş avea mai mult timp să-l caut pe autor. Cei doi se dădură la o parte din calea lui Dane, care o porni spre birou.

— Dane, telefonul sună într-una pentru tine, sări Lorraine să-i dea raportul când îl văzu.

— Ei bine, sunt de negăsit. Şi, Lorraine, l-ai găsit pe medicul legist?

— Da, şi pe doctorul Truman, de asemenea. Ţi-am pus pe birou mesajele lor.

— Bine. Mulţumesc.

— Un şofer de autobuz a raportat dispariţia unui turist. Ce să fac?

— Să se ocupe Kenny de caz.

— În regulă. Te-a căutat Elizabeth Stuart cu Amy, adăugă Lorraine după o clipă de ezitare.

— Cum…? În regulă, mai spuse el când pricepu sensul cuvintelor. Deschise uşa de la biroul lui şi intră înăuntru. Elizabeth stătea pe scaunul lui cu picioarele încrucişate, sprijinite de masă şi fuma o ţigară. Amy stătea pe scaunul vizitatorului, cu mâinile în poale. Îşi întoarse capul şi zise încet:

— Tată, trebuie să-ţi mărturisesc ceva…

CAPITOLUL 22

— Vă las singuri, căci se pare că aveţi de discutat, zise Elizabeth sculându-se de la birou şi stingând ţigara în scrumiera realizată în stilul Muntelui Rushmore.

Dane nu putea citi nimic în expresia de pe chipul ei şi se întoarse atunci spre fiică-sa.

— Mi-a părut bine să te cunosc, scumpo, spuse Elizabeth către Amy, zâmbindu-i cu simpatie şi încurajator.

— Şi mie, doamnă Stuart, răspunse Amy. Chiar trebuie să plecaţi?

Elizabeth întinse o mână spre părul ei castaniu, amintindu-şi cum era ea la cincisprezece ani, când toate emoţiile erau amplificate de primele manifestări ale hormonilor.

— Cred că aşa e cel mai bine. Măcar acum, în prima parte a procesului.

— Ce proces? întrebă Dane după ce Elizabeth ieşise.

— De maturizare, murmură ea, studiindu-şi unghiile pe care verişoara sa i le colorase în roz. Nu avea chef de conversaţia care avea să urmeze, dar nu avea de ales, cu toate că lui taică-său nu avea să-i placă ce avea să audă.

— Despre ce este vorba? întrebă Dane, aşezându-se la birou.

— Trace a fost cu mine.

După ce spuse cuvintele, inima începu să-i bată cu putere şi ea speră ca tatăl ei să reacţioneze cu calm şi înţelegere.

După un moment de tăcere îi auzi vocea joasă, oarecum moale, ca un prim tunet înaintea furtunii.

— Ce?

— Trace nu putea să-l omoare pe acel individ pentru că a fost cu mine când s-a întâmplat.

— Nu puteai să faci asta, că doar ai fost acasă, în pat. Doamna Cranston îi spusese asta când ajunsese el acasă. Urcase sus să o vadă, dar găsise uşa încuiată.

Amy luă o gură mare de aer şi începu să-i spună toată povestea de la început până la sfârşit. Cum s-a întâlnit ea cu Trace.

Cum l-a aşteptat să vină la jocul de baseball când ştirea bătăii de la *Cocoşul Roşu* se răspândise în tribune. Cum l-a găsit pe Trace în pădure şi l-a invitat acasă să stea de vorbă. Cum au ajuns în camera ei folosindu-se de vechiul stejar din faţa ferestrei ei.

— Trace e aşa de dulce şi eu realmente ţin la el. Nu pot să sufăr să-l văd rănit… Nu a fost o întâlnire. Noi am…

— La naiba, scuteşte-mă de detalii tehnice, tună Dane împingând masa. Înţelegi ce vreau să spun?

— Da, răspunse ea. Tată, tu mă crezi încă un copil. Ei bine, nu mai sunt. Am cincisprezece ani şi am devenit o tânără femeie. Mama înţelege asta, Mike înţelege asta, tu de ce nu poţi…

Dane văzu roşu în faţa ochilor la menţionarea numelui celui care i-a uzurpat locul în viaţa fetei sale.

— Mă doare-n cot de ce înţelege Mike Manetti, ripostă el. Sunt tatăl tău şi…

— Eşti tatăl meu şi nu paznicul meu, spuse Amy. Nu mă poţi sili să rămân un copil, tată. Este un fapt ce nu-l poţi controla sau manipula. M-am maturizat fie că-ţi place sau nu.

— Să aduci un băiat în cameră o numeşti tu maturizare? Eu îi spun copilărie.

— L-am chemat în încercarea de a-mi duce viaţa mai departe, deşi tatăl meu nu mi-o permite.

— Oh, presupun că sfântul Mike ţi-o permite, izbucni Dane simţind cum vechile resentimente începură să-l ardă ca un acid. Ce altceva îţi mai permite? Mici orgii în piscina casei?

— Doamne, acum cine spune copilării? întrebă Amy scuturând din cap şi reţinându-şi respiraţia ca să-şi alunge nodul ce i se pusese în gât. Mike mă vede aşa cum sunt şi are încredere în mine, adăugă ea. Tu nu mă cunoşti. Tu nu vezi decât ceea ce vrei să vezi. Vrei să rămân mica ta prietenă, mica ta „alună“ pentru tot restul vieţii şi Doamne fereşte să se schimbe ceva sau cineva.

Dane îşi miji ochii.

— Asta ce vrea să însemne?

— Înseamnă că n-ai vrut să trăieşti în L.A., aşa că ai plecat. Nu a contat ce a vrut mama sau să faci un compromis cu ea. Nu a contat că m-ai părăsit…

— Dar erai un copil mic! exclamă el. Ştii ceva despre ce s-a întâmplat între mama ta şi mine?

— Ştiu că ai plecat, zise ea, simţind lacrimi din nou.

— Mama ta n-a vrut să vină cu mine. Am vrut să te iau, dar am fost obligat să n-o fac!

— M-ai lăsat acolo. Lui Amy îi reveniră amintirile dureroase despre mama şi tata care nu se mai iubeau şi divorţaseră făcând-o să se întrebe dacă pe ea o mai iubea cineva. Ca şi cum aş fi fost o jucărie sau un trofeu. Ei bine sunt o persoană care a crescut şi s-a schimbat, care are relaţii şi cu alte persoane, iar dacă tu nu înţelegi asta, poate e mai bine să plec înapoi acasă!

Amy îşi luă poşeta de pe spătarul scaunului şi ieşi în trombă din birou, trântind uşa în urma ei.

Dane rămase ca o statuie, simţindu-se bătrân, slab şi plin de mânie. De ce naiba era viaţa aşa de complicată, de confuză? Unele dintre calităţile fotbalului erau că el este simplu şi ordonat, şi de asta îi plăcuse să-l joace. De ce viaţa nu putea să fie la fel? Stătu aşa dus pe gânduri o bună bucată de vreme, până când, într-un târziu, îşi aduse aminte că trebuia să finalizeze o treabă.

— Aţi fost împreună până când? întrebă Dane.

— Până pe la două şi jumătate, răspunse Trace, privind cum îşi încleşta fălcile şeriful. Era un om mort. Jentzen părea destul de nebun să scoată enormul său Magnum şi

ca Dirty Harry, să-i tragă un glonţ direct între ochi. N-am făcut nimic, şerifule. Zău. Am sărutat-o, dar asta a fost tot. Majoritatea timpului am vorbit.

— Şi de ce nu mi-ai spus asta înainte, Trace?

— N-am vrut să-i fac lui Amy necazuri. Mi-a spus că poţi fi cam dur… şi o crezi încă prea tânără ca să se întâlnească cu băieţii.

— Dar Trace, puteai să fii acuzat de crimă…

— Păi, n-am făcut-o eu!

Dane ridică o mână ca să pună capăt dialogului. Pe o scală a zilelor proaste asta de acum se asemăna cu cea în care pierduse jocul contra celor din Seattle şi nu s-au mai calificat în finala campionatului.

— Te rog să nu fii supărat pe Amy, şerifule, zise Trace încet. Îmi asum toată responsabilitatea. Vreau să spun că eu sunt mai mare şi ar fi trebuit să nu facem asta, dar… am vrut să fiu cu ea. Şi o să înţeleg dacă n-o să mai vreţi să lucrez pentru dumneavoastră.

— Ceea ce vreau este să nu mi te mai caţări pe fereastră. Dar nu eşti dat afară. Eşti liber să pleci, dar vreau să vorbesc puţin cu maică-ta între patru ochi.

— Aşteaptă-mă în maşină, Trace, zise Elizabeth.

— Da, mamă. Trace ieşi din camera pentru interogatorii însoţit de Kaufman şi, când uşa se închise în urma lor, Dane spuse:

— Îmi cer scuze.

— Ei bine, nu e vina ta că fata ta a crescut aşa de frumoasă şi de dulce. De fapt tu n-ai de-a face cu toate astea, mai ales partea cu dulceaţa, concluzionă Elizabeth,

îşi puse poşeta pe umăr şi se îndreptă spre uşă. Acum am să plec; am un ziar de scos.

— Îmi pare rău dacă ţi-ai format o idee greşită despre relaţia noastră, zise Dane.

— Noi nu avem o relaţie. Noi avem doar sex. Înţelegi? întrebă ea uitându-se la el pentru o secundă, după care ieşi pe uşă, aruncându-i peste umăr: La revedere, şerifule. Încearcă să-l prinzi pe băiatul rău şi poate-ţi apare numele în ziar.

Odată ieşită afară evită cu măiestrie hoarda de reporteri şi se îndreptă către maşină. Trace se uită la ea pregătindu-se pentru ce era mai rău.

— Bănuiesc că te-ai cam săturat de mine, nu?

— Nu sunt mândră că ai minţit, zise Elizabeth scoţându-şi ochelarii, dar într-un fel sunt mândră de motivul pentru care ai făcut-o. N-a fost inteligent, dar inima ta este acolo unde trebuie.

— Nu eşti supărată? se miră Trace, sprâncenele sale ridicându-i-se deasupra ramei de ochelari.

— Acum mă bucur că stai lângă mine şi vreau să-ţi spun că, în ciuda tuturor greşelilor pe care noi le-am făcut, sunt mândră că eşti fiul meu. Şi orice s-ar întâmpla, niciodată să nu crezi că nu te iubesc. Eşti cea mai bună parte a vieţii mele şi nu te-aş schimba pentru nimic în lume, zise ea şi două mari lacrimi i se scurseră din ochi.

— Nici chiar pentru un milion de dolari şi un Ferrari nou?

— Nici chiar, spuse Elizabeth râzând printre lacrimi.

— Mamă, te rog, nu plânge, spuse el încet.

Elizabeth ridică capul şi-l privi în ochi prin lentilele sparte.

— Întotdeauna o să fiu mama ta şi o să plâng după tine şi atunci când o să am o sută de ani, iar tu o să fii destul de bătrân ca să-ţi ţii dinţii în pahar. Să nu uiţi asta, domnule.

— Da, mamă.

Elizabeth îşi concentră atenţia la şofat ca să poată să ajungă acasă. Pe drum începu să-i spună lui Trace:

— Te las acasă şi poţi să-ţi începi programul de reabilitare prin a face curat în camera ta.

— Da, mamă.

— Şi vezi să nu uiţi de scrumiera de sub pat.

— Da, mamă.

CAPITOLUL 23

Cuvintele de pe ecranul monitorului de la computer se adunau la un loc, părându-i lui Elizabeth că formau un bulgăre alb, ca un om de zăpadă. Închise ochii şi se luptă cu un căscat. Îl lăsase pe Trace acasă şi veni în oraş pe străzi lăturalnice ca să evite contactul cu localnicii şi cu reporterii. Ştirea că Trace fusese reţinut şi apoi eliberat nu era de natură să-l facă mai popular printre oamenii din Still Creek, care erau speriaţi şi mânioşi din cauza evenimentelor petrecute în ultima săptămână. Aveau nevoie de cineva pe care să dea vina şi au văzut în Trace candidatul ideal, adică cineva din afara oraşului, cineva fără experienţă, cineva capabil de ură. Într-un fel erau de

înţeles, pentru că ei şi-ar fi pierdut încrederea şi sensul vieţii dacă cineva dintre ei le-ar fi dat peste cap existenţa.

Spera ca, pentru binele tuturor, să fie rezolvat cazul repede. Odată criminalul real prins şi adevărul cunoscut, procesul de vindecare putea să înceapă. Oraşul nu avea să mai fie la fel de liniştit, dar viaţa va reintra în normal, iar ziarul ei *„Clarion"* va tipări articole şi ştiri normale.

Se uită la ceasul de pe perete şi se întrebă pe unde putea să zăbovească Jolynn atâta. Era deja seară şi dacă ea nu apărea acum, vor trebui să stea toată noaptea ca să termine acele articole de fond şi să prindă a doua zi programarea de la Grafton, pentru ca ediţia săptămânală, regulată, a „*Clarion*"-ului să poată apărea.

"Avem nevoie de încă o pereche de mâini", se gândi Elizabeth, dar, desigur, nu erau bani pentru a angaja pe cineva. Dacă vânzările vor continua să scadă şi publicitatea va fi minimă, în curând ziarul nu va mai exista. Se uită iar la ceas. Of, dacă Jolynn ar apărea…

Uşa de la intrare se auzi trântindu-se.

— Era şi timpul să apari… Cuvintele muriră când se întoarse spre uşa camerei. Acolo, proţăpit lângă vechea maşină Linotype, stătea Boyd Ellstrom.

Jolynn pătrunse prin porţile deschise de la cimitirul de maşini al lui Bill Waterman, clătinând din cap când văzu atâta neglijenţă pentru pază. Situat la jumătate de milă în afara oraşului, pe drumul spre Hudson Woods, spaţiul a fost închiriat de primărie şi folosit ca depozit pentru că locul era împrejmuit de şoproane şi deci oarecum protejat. Desigur, nu aveai ce să furi de acolo. Însă în

noaptea aceea era ceva acolo pentru care, probabil, un om murise… agenda lui Jarrold Jarvis.

Locul arăta înfricoşător aşa înconjurat de copaci şi cu un singur bec pentru iluminat. Munţi de metal rugineau înroşind pământul cu oxidul de fier. În centrul curţii se afla locul unde Waterman dezmembra maşinile şi unde se găsea şi o baracă. Lincoln-ul era parcat în spatele ei.

Jolynn îi era recunoscătoare lui Phyllis, mai bine-zis fripturii ei cu cartofi prăjiţi. Dacă n-ar fi fost asta nu s-ar fi oprit la *Cocoşul Roşu* şi nu l-ar fi cunoscut pe Harley Cole, cu care să lege o conversaţie. Harley, de la Harley's Texaco, încercase să obţină dreptul de a aduna maşinile vechi din tot comitatul şi-l pierduse fiindcă nu pusese garduri la cimitirul de maşini. Harley, care se simţea îndreptăţit să ţină Lincoln-ul galben al lui Jarvis la el pentru cât îl reparase, îl întreţinuse, ba chiar îi făcuse şi un seif sub capotă. Dacă Jolynn intuise corect, atunci el îi făcuse, mai degrabă, o ascunzătoare meşteşugită şi ea venise s-o caute. Îşi încrucişă degetele la mână şi spuse o mică rugăciune când începu să meargă printre fiarele contorsionate. Dacă avea dreptate şi găsea agenda, atunci „*Clarion"* va putea scoate o nouă ediţie specială, chiar dacă va munci toată noaptea să scrie articolul de fond. Şi va fi mândră de ea, ceea ce nu se mai întâmplase cam demult.

Botul Lincoln-ului ieşea în afară după colţul barăcii, iar Jolynn era înăuntru, stând pe scaunul şoferului, pipăind locul unde-i spusese Harley că se afla ascunzătoarea. Găsi locul simţind la mână uzura care se făcuse, fiindcă Jarvis îl folosise nu glumă.

Înăuntru era faimoasa agendă, un simplu carneţel băgat într-o pungă de plastic.

Jolynn se apucă să o răsfoiască şi dădu peste o mulţime de nume cunoscute: Ivan Stovich care fusese în pericol să-şi piardă ferma din cauza băuturii, Todd Morrison care eşuase în diferite afaceri fanteziste, Verne Syverson care risipea banii pe tot felul de cumpărături fără sens, Boyd Ellstrom…

BOYD ELLSTROM: 18.000 de dolari… Datorii la jocuri de noroc.

— Sfinte Sisoe, murmură Jolynn. Dădu pagina şi găsi o nouă coloană de cifre, cu un nume dedesubt: Jeez Louise… Parcă deschisese cutia Pandorei şi înăuntru găsise numai şerpi şi scorpioni veninoşi.

— Închide-o, Jolynn!

Inima ei aproape că-i sări din piept. Ridică privirile şi tresări, apoi exclamă:

— Rich!

— Iau eu agenda, Jolynn, spuse el calm.

— Nu şi de data asta, găsi ea puterea să se opună.

Mânie şi răutate luciră în ochii lui. Făcu un alt pas spre ea. În mâna dreaptă ţinea un drug de fier.

El era beat şi Elizabeth putea simţi damful de alcool chiar de unde era. Se mişcă în scaun încet, atentă să nu facă mişcări bruşte ca în faţa unui urs grizzly.

— Mă aştepţi pe mine sau pe Marele Dane? întrebă el sprijinindu-se de maşina unsuroasă, pătându-şi uniforma.

— Pe Dane, răspunse Elizabeth automat. Trebuie să sosească imediat. Ellstrom ridică un deget spre ea:

— Minţi, târâtură. Nu vine aici pentru că a fost chemat în altă parte. O măsură cu privirile încet, de jos până sus, zăbovind la curbele incitante. Jentzen se crede isteţ, dar nu este. Habar n-are despre toată afacerea Jarvis sau despre altceva.

— Şi tu ştii? îşi băgă mâna în poşetă în căutarea pistolului, dar îşi aminti că-l lăsase acasă, speriată de forţa lui distructivă, după demonstraţia lui Dane.

Ellstrom ignoră întrebarea, preocupat de tricoul lui Elizabeth cu inscripţia *UTEP* şi la care U-ul se transformase într-un O din cauza sfârcului din acea parte.

— Jentzen nu vine, dar eu sunt aici, spuse el prinzându-se cu mâna de penis într-un gest obscen. Elizabeth începu să se mişte uşor de la birou, rotiţele minţii ei învârtindu-se cu repeziciune. Era ea ageră, dar la forţă el era net superior. Adunase multă mânie şi ură de care el îi considera răspunzători pe ea şi pe Dane.

— Îmi eşti datoare, spuse el.

— Ştiu, răspunse Elizabeth. Te aşteptam.

— Dar m-ai trimis la dracu' adineauri!?

— Haide, scumpule. Nu şti că femeile fac nazuri? Îi simţi respiraţia şi damful de alcool, şi se hotărî să stea cu ochi pe el până îşi punea planul în aplicare. Elizabeth ştia din proprie experienţă că în astfel de situaţii salvarea stătea doar în puterile ei. Îşi dădu părul de pe umeri cu un gest scurt şi îşi încrucişă mâinile la piept în aşa fel încât îşi ridică sânii în sus.

— Mă jucam cu tine, uriaşule, spuse ea. Nu-ţi place să te joci? În acel moment simţi la spate tocul uşii. Ellstrom se

mai apropie cu un pas. Mirosul de transpiraţie, alcool ieftin şi duhoare deveni şi mai puternic.

— Ce zici să mi-o sugi? întrebă el cu privirea lipită de buzele ei. Cred că asta este o specialitate de-a ta.

Elizabeth îi zâmbi şi apoi îl lovi cu piciorul, cu toată forţa pe care o avea, drept între picioare.

— Târfă nenorocită! O să te omor pentru asta, reuşi să articuleze într-un târziu Ellstrom, dar Elizabeth ieşise demult pe uşă.

O rupsese la fugă în ideea să caute ajutor şi când deschise uşa să iasă din clădire, dădu nas în nas cu Mark Haufman.

— Doamnă Stuart, am nevoie să veniţi cu mine. A avut loc un accident, zise el, ochii jucându-i în cap de parcă ar fi urmărit un joc de tenis.

— Un accident? repetă ea, simţind frica care i se aduna în piept. Este fiul meu? Este Trace?

— Nu, spuse Kaufman. Este vorba de Jolynn.

CAPITOLUL 24

Spitalul comunitar din Still Creek era o clădire nouă din cărămidă, construit direct la stradă şi finanţat în mare măsură din fondurile bisericii Bunul Samaritean. Camera de aşteptare era decorată cu motive Amish, cu scene din viaţa zilnică de la fermele Amish pictate în ulei sau tempera. Atmosfera devenise puţin cam familiară pentru un asemenea loc.

Elizabeth trăgea nervoasă dintr-o ţigară, în ciuda avertismentelor cu „NU FUMAŢI”. Aruncă o privire spre vaca bătrână de la recepţie şi îşi scutură scrumul în hârdăul în care creştea un ficus. Femeia o fixă cu privirile, dar nu zise nimic. Elizabeth era pusă pe harţă; să facă orice ca să înlăture din creier îngrijorarea pentru Jolynn. Era la capătul puterilor.

Niciunul nu înnebunea în locurile acelea. Îşi reprimau sentimentele şi gândurile până când pufneau ca aburii la o oală sub presiune. Ca la Helen Jarvis. Ca la Garth Shafer. Ca la cel care i-a tăiat gâtul lui Jarrold Jarvis şi i-a făcut felul lui Carney Fox.

Pendula din lemn sculptată cu figurine în stil Amish arăta 10:30. Trecuse mai bine de o oră de când Kaufman o lăsase în faţa recepţiei spitalului. Asistenta medicală Ratchet o condusese în sala de aşteptare şi de atunci… aştepta.

Era pierdută în gânduri când doctorul Truman apăru din zona camerei de gardă. Era un om mic de statură cu păr alb şi faţa netedă. Stetoscopul îi atârna de gât peste halatul alb, totuşi pătat de sânge.

— Oh, Dumnezeule, Jolynn! spuse Elizabeth, ducându-şi mâna la gură.

— Tu eşti Elizabeth? întrebă doctorul.

— Ce face? Ce s-a întâmplat? Unde este? se precipită Elizabeth şi aruncă chiştocul de la ţigară sub ficus. Întrebările veniseră una după alta, parcă fără să aştepte un răspuns, trădând îngrijorarea ei pentru soarta lui Jolynn, singura ei prietenă din Still Creek.

Doctorul Truman îşi notă ceva cu pixul pe foaia de observaţii şi spuse calm:

— A fost adusă la noi cu o contuzie şi câteva vânătăi şi zgârieturi. Acum i-am dat un sedativ şi va sta aici peste noapte, dar una peste alta pot spune că doamna are mult noroc.

— Pot s-o văd?

— Da, pentru un moment. Apoi şeriful Jentzen îţi va da explicaţiile de rigoare.

Ca un actor, Dane îşi făcu apariţia pe uşa care era folosită de personalul medical. Plecară împreună spre rezerva în care era Jolynn şi pe drum Dane o puse la curent cu toată tărăşenia, de la găsirea agendei până la sosirea lui Rich.

— Plănuia s-o omoare cu un levier, s-o pună într-o maşină şi să însceneze un accident. Jolynn a rupt-o la fugă, cu Rich pe urmele ei, dar a scăpat, căci a căzut o bucată mare de fier peste el.

— E mort?

— Nu ştiu, răspunse Dane. Nu arăta prea bine când l-au adus cu elicopterul.

Elizabeth nu simţea niciun fel de compasiune pentru Rich Cannon. Îi făcuse numai mizerii bietei Jolynn şi acum încercase s-o omoare. A găsit-o stând într-un pat, cu capul bandajat şi cu ochii închişi.

— Hei, puştoaico, cum te simţi? şopti ea.

Jolynn deschise ochii şi, privind ca prin ceaţă, răspunse încercând să zâmbească:

— O întrebare stupidă. Nu prea eşti bună de reporter, îmi pare rău că nu poţi să scoţi ediţia specială, murmură ea.

— E în regulă, scumpo. Cred că Still Creek se poate lipsi pentru o săptămână de veştile proaste.

Yeager, care era şi el acolo, se aplecă deasupra ei, îi dădu părul de pe frunte la o parte şi îi şopti:

— Trebuie să odihneşti, scumpo, ochii lui negri şi calzi trădând îngrijorare.

— Eşti aşa de dulce, reuşi să articuleze ea, pe jumătate adormită.

— Te iubesc, murmură el, gâtuit de emoţie.

Dane şi Elizabeth părăsiră camera şi merseră o vreme în tăcere, doar zgomotul paşilor lor auzindu-se pe dalele de marmură. Afară noaptea se aşternuse peste oraş şi ţinut. Dane se uită la Elizabeth, pe faţa lui citindu-se vinovăţia.

— Îmi cer scuze, spuse el. L-ai bănuit de la început şi eu am ratat totul. Chiar după ce l-am luat ieri la întrebări nu am crezut că este un criminal.

— Crezi că el l-a omorât pe Jarvis?

— Păi, a admis în faţa lui Jolynn că l-a omorât pe Fox, fiindcă îl şantaja. Cum agenda nu s-a găsit la Carney, înseamnă că îl văzuse pe Rich omorându-l pe Jarvis.

— Şi motivul pentru crima asta a fost agenda.

— Aşa m-am gândit şi eu, dar detaliile sunt mult mai încurcate. Jarvis a mituit oameni importanţi din administraţia statului ca să primească contracte de construit drumuri. Rich era omul lui de paie şi dacă asta ieşea la iveală cariera politică a lui s-ar fi dus naibii.

— Dar de ce să dezvăluie Jarrold această informaţie? întrebă ea. Şi pe el adevărul l-ar fi ruinat. De altfel, cariera politică a lui Rich l-ar fi ajutat.

— Poate că Rich s-a săturat să fie marioneta lui Jarvis. Poate că a vrut să fie liber… S-ar putea să n-o aflăm niciodată.

Elizabeth scutură din cap şi murmură ca pentru ea:

— Nu ştiu…

— Ce? Tu l-ai arătat cu degetul pe Rich încă de la început şi acum te îndoieşti de vinovăţia lui totală? Ce dracu', doar a comis o crimă şi era cât pe ce să facă o alta.

— Este prea… simplu.

— Asta nu înseamnă că nu acesta este adevărul, zise el iritat.

— Nu, nu înseamnă… Mă tot gândesc la felul cum a fost omorât Jarvis. E atât de violent…

— Păi, a vrut să facă o crimă folosind un levier.

— Da, dar era altceva. O lovitură zdravănă şi totul era gata… Ca să tai gâtul cuiva, îţi trebuie un alt fel de ură.

— Sau niciun fel de sentiment, o contră Dane.

— Seamănă cu o crimă pasională…

— Sau cu sânge rece.

— Mai erau şi alţii în agendă, care ar fi avut motive s-o facă, îi reaminti ea. Shafer. Ellstrom. Elizabeth se gândi că ar fi trebuit să-i spună de vizita lui Ellstrom, dar nu mai avea energie pentru asta.

— Probabil că ai dreptate. Oricum, nu mai contează, căci dacă Rich moare, nu va fi niciun proces. Totul va intra repede în normal, chiar înainte de sfârşitul festivalului. Şi

nu este nimic anormal în asta, dacă asta-i realitatea, zise el, scrutând întunericul.

— Realitate, se agăţă ea de cuvânt ca de o ancoră. Am avut parte de multă realitate pentru o zi. Mă duc acasă.

— Elizabeth. Ea se întoarse şi îl privi aşteptând unele cuvinte de la el, dar ele nu veniră. Vrei să te conduc? Să mă conving că totul este în regulă acasă la tine?

Elizabeth se întristă, plină de dezamăgire. „Şi ce ai vrea, scumpo… o declaraţie aşa cum a avut Jolynn?"

— Nu. Mulţumesc. Ţi-ai prins criminalul, aşa că ce ar putea să mi se întâmple?

Dane o privi cum se pierdea în noapte. Se îndreptă şi el prin iarbă spre intrarea de urgenţă a spitalului, unde-şi lăsase maşina. Se urcă în ea şi o porni spre casă.

Boyd stătea acasă la el pe un scaun, cu capul prins în mâini şi cu o baltă de whisky vomitat la picioarele lui. Kaufman îl adusese acasă de la redacţia ziarului cu ordinul clar să se bage în pat şi să se culce. Nu era nicio plângere împotriva lui. El trebuia să facă plângere că târfa aia l-a lovit atât de tare. Când o să fie el şerif o să-i arate el… Dar o să mai fie şerif? Kaufman îi povestise pe drum tot ce se întâmplase. Nenorocita aia de agendă odată găsită îi transformase viitorul ca voma din jurul picioarelor lui. Începu să plângă şi-şi simţi gustul acidului din stomac în gură. Viaţa lui era terminată. N-o să fie niciodată şerif, aici sau în altă parte. Nu era drept. Merita mai mult şi ar fi avut mai mult dacă nu ar fi fost Elizabeth Stuart.

Trace stătea la masa din bucătărie, aşteptând-o pe maică-sa, atunci când Elizabeth sosi acasă. O întrebă îngrijorat:

— E totul O.K.? Nu ai mai întârziat aşa de mult până acum.

Elizabeth îl îmbrăţişă, răspunzându-i cu o întrebare:

— Ai fost îngrijorat pentru mine?

— Da.

— Bine, spuse ea cu un zâmbet şmecheresc. E plăcut să ştii că-i pasă cuiva de tine.

— Ce s-a întâmplat?

— Adu-i maică-tii o Cola şi am să-ţi spun despre ce e vorba.

— Omule! exclamă Trace la sfârşitul poveştii, deci Cannon voia s-o omoare pe Jolynn ca să-şi acopere urmele.

— Slavă Domnului că Jolynn are capul tare.

Trace scutură uşor din cap a mirare şi dezgust.

— Cum poate să facă cineva aşa ceva unei femei de care se presupune că era îndrăgostit? Eu n-aş putea să-i fac ceva rău lui Amy…

— E dulce Amy a ta. Drăguţă. Îmi place de ea, zise Elizabeth ciufulindu-i părul. Ei bine, nu vreau să mai dorm pe canapea, aşa că mă duc să mă culc în pat.

— Noapte bună, mamă, spuse el îmbrăţişând-o. Te iubesc.

— Acum o să am numai vise bune, zise ea zâmbind.

Era trecut de unu noaptea când ajunse în dormitor. Se dezbrăcase şi lăsase hainele pe podea, prea obosită ca să

le mai pună la loc. Nu-şi dorea decât să se întindă şi să adoarmă, dar mintea ei refuza să se culce. Se gândi să deschidă fereastra pentru ca aerul tare să îi facă somn, dar adormi în cele din urmă.

CAPITOLUL 25

Dane îşi trecu o mână peste faţă şi prin păr. Rapoartele de la laboratoarele B.C.A. zăceau pe birou, puse în ordinea primirii. Privise afacerea Jarrold Jarvis sub toate unghiurile şi tot nu-i dăduse de capăt.

Citise agenda de la un capăt la altul şi, deşi conţinea nume importante de politicieni şi din administraţia statului Minnesota, tot nu vedea cum putuse ea să joace un rol hotărâtor în crimă. „Rotiţele" minţii sale se învârteau de zor, dar tot nu găsea un răspuns simplu la întrebarea: de ce.

În spatele uşii biroului se auzeau zgomote ce dovedeau că şi ceilalţi se trezeau la viaţă, iar vasul cu cafea al lui Lorraine era din plin solicitat.

Dintr-o dată telefoanele începură să sune şi Dane îşi imagină cu ce rapiditate aveau să se răspândească ultimele ştiri. O ciocănitură se auzi la uşă şi Lorraine îşi băgă capul înăuntru.

— Sfinte Sisoe, arăţi ca moartea! spuse ea, intrând înăuntru. De când eşti aici? Ce bei acolo? întrebă adulmecând aerul.

— Probabil, ulei de motor. Ce veşti îmi aduci?

— Cele mai multe sunt telefoane de la reporteri. Puse ceaşca cu cafea proaspătă pe tăblia mesei şi îşi scoase carneţelul din buzunar. Te-a sunat şeriful din Olmsted. Un telefon de la spital ca să ne anunţe că nu este nicio schimbare în starea lui Rich Cannon. Şi trei telefoane de la Charlie Wilder să ne anunţe de o şedinţă specială a consiliului oraşului, diseară.

— Mă cheamă la raport. Vor să ştie dacă totul e pregătit pentru paradă.

— Am avut şi un apel pentru un turist dispărut.

— Ce? Oh, da. Rahat. Cine s-a ocupat de asta?

— Mark. Cred că vrea să vorbească cu tine…

— Nu am timp de asta acum. Nu răspund la telefoane pentru nimeni. Şi aruncă toate mesajele alea, cu excepţia celui de la şeriful din Olmsted, pe care lasă-l aici.

Lorraine deschise uşa să iasă şi dădu în prag peste Yeager.

Se aşeză jos şi scoase la iveală un sandviş enorm, mâncat pe jumătate.

— Friptură de vacă în suc propriu, comentă el uitându-se cu subînţeles la câinele său. Norocos câine. Se întoarse către Dane şi-i zise: Arăţi cam şifonat, şerifule.

— Arăt aşa cum mă simt, zise Dane. Şi Yeager arăta şifonat, dar asta era înfăţişarea lui obişnuită. Cum se simte Jolynn?

— Au lăsat-o să meargă puţin. I-am promis că o să-i duc o bucată din prăjitura nemţească cu ciocolată a lui Phillis când o s-o scot din spital. Şi acum?

— Am pus tot ce ştiu cap la cap şi nu se potriveşte totul.

— Cum aşa? se miră Yeager. Îl avem pe omul nostru în spitalul din Rochester, nu?

— Poate că el e făptaşul, admise Dane.

— Cum adică, poate? întrebă Yeager, înroşindu-se la faţă. Iisuse, doar a încercat s-o omoare pe Jolynn.

— Ştiu, spuse Dane calm. Dar asta nu înseamnă că i-a omorât pe ceilalţi.

— A recunoscut că l-a omorât pe Fox.

— Dar nu şi pe Jarvis.

— O s-o facă, spuse Yeager, clătinând din cap.

— Crezi? zise Dane, ridicând foaia unui raport de pe masă. Au găsit fibre de bumbac albastru pe spatele lui Jarvis. Bumbac albastru precum cel de la o cămaşă de muncitor. Rich Cannon n-a purtat niciodată aşa ceva.

Oricât i-ar fi dorit vinovăţia lui Rich, Yeager trebuia să admită că nu-l văzuse îmbrăcat decât ca un tânăr senator.

— Ei şi? Poate şi-a pus cămaşa de muncitor ca să nu murdărească de sânge cravata lui de şaizeci de dolari. Poate l-a pus pe Fox să-l omoare pe Jarvis şi apoi s-a descotorosit de el. Îmi place ideea…

— Nu ţine, zise Dane înghiţind o gură de cafea.

— Noaptea trecută erai de acord că Rich Cannon era omul nostru. Ce s-a întâmplat de ţi-ai schimbat părerea?

— Ceva ce a remarcat Elizabeth. Ceva despre felul în care a fost omorât Jarvis. Ei i se pare o crimă pasională.

— Da. Cannon trebuia să aibă multă pasiune ca să suporte un tată-socru manipulator. Toate dovezile de care avem nevoie sunt acolo, spuse el arătând spre agenda de pe masă.

— Sunt o grămadă de nume în carneţelul ăla, spuse Dane. Ellstrom, de exemplu, îi datora o grămadă de bani lui Jarrold şi rămânea şi cu Helen Jarvis liberă.

— Omule, ce gânduri urâte, zâmbi Yeager. Doar nu-l vezi ca pe un criminal, ce naiba, e ajutor de şerif.

— Nu-l văd nici pe Rich drept criminal, spuse Dane. Îşi trecu o palmă peste barba nerasă. Era surmenat, nu fizic, ci emoţional, psihic. Îl obosise răsturnarea asta a vieţii lui interioare. Una era să cunoşti conceptele urâte ale vieţii şi cu totul altceva să le trăieşti, să fii implicat în ele. Nu spun că Ellstrom e un criminal, ci că există multe posibilităţi de abordare a crimei.

— Dacă vrei să mergem la treabă, trebuie să trecem întâi pe la *Coffee Cup.* Organismul meu are nevoie de hrană la intervale regulate.

— Du-te, spuse Dane absent, căci tocmai îi venise o idee. „Crimă pasională…" Trebuie să verific ceva.

— Vii şi tu pe urmă? Dacă nu sunt acolo, atunci sunt la Jolynn, la spital. Se înroşi şi adăugă: Să ştii că o iubesc.

— Felicitări.

Yeager îi aruncă o privire lungă.

— Băiete, ar trebui să încerci şi tu. Sigur îţi îmbunătăţeşte buna dispoziţie. Eu am planuri mari cu Jolynn. Doar să iasă din spital.

Elizabeth îşi trecu mâna prin păr şi căscă, în timp ce-şi turna prima cană cu cafea a zilei. Numai patru ore de somn pe noapte nu-i erau suficiente şi avea de gând să scape de acest obicei nesănătos imediat ce situaţia avea să

revină cât de cât la normal. Dacă avea să se întâmple vreodată o asemenea minune.

Sunase deja la spital ca să afle cum se mai simţea Jolynn, şi sunase şi la St. Mary, ca să vadă ce făcea Rich, însă cei de acolo nu dădeau niciun fel de informaţii.

— Ce mai face domnişoara Nielsen? întrebă Trace, întrând în bucătărie. Era deja îmbrăcat cu obişnuiţii blugi şi un tricou alb, iar părul era strâns cu o bentiţă ca o coroană.

— O să se facă bine în câteva zile. De ce te-ai sculat acum?

— Trebuie să mă duc la muncă, zise el cotrobăind prin frigider. Astăzi mergem la Carson pentru curăţenie, adăugă el, bând dintr-o cutie de carton cu suc de portocale.

— Vrei să te duc cu maşina?

— Nu. O să merg cu bicicleta.

Elizabeth începu să se întrebe dacă totul era în ordine, dar apoi realiză că Trace era deja la vârsta când el nu voia să depindă atâta de maică-sa.

— Ar trebui să-ţi iei ochelari noi, spuse ea, îmbrăcându-şi halatul.

— Mâine, zise Trace peste umăr, trecând pe lângă Aaron care venise şi deschisese uşa cu o mână, în cealaltă ţinându-şi cutia cu unelte.

Gura lui Elizabeth se curbă într-un zâmbet.

— Şaisprezece. Toate sunt urgente la vârsta asta. Ce făceai la şaisprezece ani, Aaron?

Aaron se uită lung la ea observându-i curbele graţioase ce se ghiceau pe sub halatul uşor. Era atât de sexy, de

tentantă, mai ales pentru un bărbat care n-avea nevastă de atâta vreme.

— Munceam, răspunse el scurt, forţându-se să se uite la uneltele lui. Avu o viziune ca un fulger, cu ei doi goi şi înlănţuiţi… Dumnezeu îl supunea la toate încercările, pregătindu-l să ajungă la El.

Elizabeth se aşeză pe un scaun din bucătărie, înfăşurându-şi halatul în jurul picioarelor. Sorbi din cafea şi privi la Aaron cum îşi aranja sculele de parcă ar fi participat la o operaţie de transplant. Se apucă să-i povestească, în detaliu, ce i se întâmplase lui Jolynn. Aaron ascultă până la capăt, fără să scoată un sunet şi după un moment de gândire, constată:

— Dane Jentzen şi-a prins criminalul.

— El aşa crede. Eu una nu sunt sigură. După un moment de linişte, ea îi spuse, iritată: Nu pot să înţeleg cum de poţi să fii atât de detaşat, de parcă toate astea s-au întâmplat în altă parte? În fond, asta este şi comunitatea ta în care trăieşti.

— Nu lua numele Domnului în deşert! tună Aaron.

Elizabeth se dădu speriată un pas înapoi.

— Îmi… îmi pare rău, se bâlbâi ea.

— *„Gemei”* este singura mea comunitate şi dau socoteală doar în faţa Domnului.

Elizabeth se gândi că nu vor fi niciodată adevăraţi prieteni. Existenţa lor se desfăşura parcă pe nişte planuri paralele. Educaţia, filosofia lor era prea diferită. Neliniştită şi îngrijorată se retrase în sufragerie, unde se uită la teancul de hârtii şi fotografii de pe masă. Luă o ţigară dintr-un pachet de Virginia Slims şi o aprinse,

gândindu-se că era prea devreme să se ducă la spital la Jolynn. Începu să se uite prin fotografii care începeau cu cele făcute la prima crimă. Chiar şi în alb-negru ele arătau atmosfera de brutalitate existentă în jurul Lincoln-ului.

Următorul set de fotografii era cel făcut sâmbătă dimineaţa în comunitatea Amish. Una dintre ele îi atrase atenţia, cea în care Aaron se ruga la mormintele familiei sale şi se gândi că aceasta pierise din cauza unor „englezi," cum zicea el.

„Ochi pentru ochi…" Versetul îi veni în memorie, şocând-o. Amish-i erau pacifişti, nu omorau. Nu răspundeau la violenţă cu violenţă. Nu explodau sub presiunea lumii moderne pentru că se separaseră de lumea modernă. Îi spusese lui Dane că i se părea că moartea lui Jarvis fusese o crimă pasională, a urii incontrolabile, şi câtă ură poate aduna un om căruia i-a fost răpită familia brutal, de un „englez"?

Privirea îi căzu pe trusa de dulgherie a lui Aaron, în care uneltele — ciocane, şurubelniţe, dălţi, cuţite etc. — erau aranjate cu grijă. Îşi ridică privirea şi dădu de Aaron care lucra calm şi murmura ca pentru el:

— "*Es waar Gotters Wille."* Este voia Domnului.

Pe Elizabeth o străbătu un fior rece ca gheaţa.

CAPITOLUL 26

Dane îşi parcă maşina în faţa casei familiei Hauer. Gândindu-se la întrebările pe care le avea de pus, îşi spuse că asta era una din zilele acelea neplăcute.

Ajunsese înainte de ora opt la Ellstrom, care fusese găsit pe podeaua garajului, zăcând într-o baltă cu aspect de vomă şi cu miros de whisky. Se dădu jos din maşină şi se îndreptă spre casa albă, spunându-şi că era poliţist şi trebuia să-şi facă meseria de poliţist, în ciuda oricăror neplăceri.

Ruth Hauer deschise uşa, ţinând în mână un prosop de bumbac. Era o femeie înaltă, cu faţa brăzdată de riduri adânci provocate de munca grea şi de creşterea copiilor. Avea nişte şuviţe de păr sârmos şi cărunt care scăpaseră de sub boneta „kapp“ albă şi obrajii înroşiţi, probabil de căldura sobei cu lemne unde se gătea.

Se uită la Dane cu un fel de îngrijorare. Din bucătărie răzbătea un miros de pâine coaptă care făcu stomacul lui Dane să protesteze.

— Bună ziua, Ruth. Aaron e acasă?

— La magazin cred că e, Dane Yehntzen, spuse ea în engleza ei aproximativă. Ceva s-a întâmplat?

Dane spera din tot sufletul să nu fie cazul. Îi zâmbi femeii din faţa lui şi îi spuse:

— Trebuie să-i pun câteva întrebări.

Dane o părăsi pe Ruth şi traversă curtea spre clădirea în care Aaron înfiinţase un mic magazin cu obiecte făcute din lemn. Înăuntru mirosea a lemn proaspăt tăiat, a ulei de lămâie şi a ceară de albine. Înăuntru nu era nici urmă de Aaron.

— Deja a plecat.

Dane îşi mută privirile de la masa pe care o examina la Samuel Hauer, care stătea în uşă. Se uită la faţa bătrânului, când intră în cameră. Semăna bine cu scoarţa unui copac.

— I-am spus de întrebările tale, Dane Jentzen. El n-are nimic de-a face cu justiţia engleză.

— Samuel, asta n-o să mă oprească să-mi fac meseria.

Ceva ca o străfulgerare trecu prin ochii lui Samuel:

— A suferit destul, aşa că ai putea să-l laşi în pace.

— Nu, spuse Dane, încet. Atâta timp cât trăieşte printre noi, trebuie să se supună aceloraşi reguli şi aceleiaşi justiţii. Unde lucrează astăzi?

— Nu ştiu, spuse bătrânul. În ultima vreme nu prea mai ştia ce făcea Aaron. Îl văzuse rar şi atunci observase că era încordat, furios, tulburat.

— A plecat fără să scoată un cuvânt, spuse el. O fi la Zook. Ori poate la englezoaică. Se apropie de un dulap şi îi mângâie lemnul cu afecţiune, mândru de realizarea fiului său. A făcut un lucru bun, nu? murmură el, dar nimeni nu-i răspunse. Trase de zăvor, apăsă clanţa şi deschise uşa. O blondă moartă căzu la picioarele lui.

Elizabeth se uită la faţa lui Aaron şi împietri de groază, ca un mic animal în faţa unui prădător. Ea ştia, iar el ştia că ea ştie. Acum o s-o omoare pentru că ştia prea multe.

— Mi se lăuda cum o să aducă o grămadă de turişti aici, zise el încet. Cum o să blocheze valea şi o să facă un lac pe care să se plimbe turiştii. Ana, Gemma şi Siri sunt îngropate aici, omorâte de un englez, iar acum tot un englez nu voia să le lase să se odihnească în pace. Scutură

din cap fără să-şi ia ochi de la Elizabeth. A fost un ticălos. A fost judecata Domnului.

Nu plănuise să-l omoare pe Jarvis. Coborâse jos în vale să petreacă puţin timp alături de mormintele celor dragi. Muncitorii de pe şantierul Still Waters îşi terminaseră treaba pe ziua respectivă. Doar Jarvis rămăsese. Coborâse de pe deal ca să-i tulbure lui intimitatea.

Nu plănuise să-l omoare. O crimă era împotriva a tot ce credea. Dar durerea şi furia fierbeau în el de pe când îl văzuse pe deal.

Ca şi un acid care arde totul, orice alt gând, orice altă realitate dispăruse. Degetele i se încleştaseră pe mânerul cuţitului din buzunar, cuţitul cu care sculptase păsărelele de pe mormintele fetelor, cuţitul cu care tăiase buruienile de pe mormântul lui Siri.

După aceea fusese copleşit de remuşcări. Dar, stând aşa, lângă cadavru, fusese din ce în ce mai convins că fusese dorinţa Domnului să se întâmple aşa ceva. Dumnezeu îi ghidase mâna.

Cu calm pusese corpul lui Jarvis în automobilul lui, aşa ca mai târziu pacea locului să nu fie tulburată de anchetă, apoi se întorsese la râu şi îşi spălase mâinile şi cuţitul. Un om trebuie să-şi ţină uneltele, ca şi viaţa sa, în ordine şi curate. Stătuse acolo un timp îndelungat. Era atâta linişte şi pace. Da, fusese dorinţa Domnului. Într-un târziu o apucase spre casă şi trecuse prin Hudson Wood să caute pentru maică-sa nişte rădăcini de plante medicinale.

Mintea lui Elizabeth lucra cu febrilitate. Trebuia să iasă din casă, dar Aaron stătea între ea şi uşă, şi nu era destul de rapidă ca să-l ocolească în fugă. Se dădu un pas înapoi

şi începu să caute din priviri o daltă cât mai subţire şi ascuţită.

— Dumnezeu m-a ales să-i apăr pe ai mei de ticăloşii care ne vor răul, spuse el şoptit.

Ticăloasă ca şi turista englezoaică care venise ieri la magazinul său. *„Windfligel."* Târfă. A încercat să-l tenteze, oferindu-i-se. O târfă care voia să vadă cum este să faci amor cu un amish. Când îl atinsese, carnea lui se încrâncenase şi o văzuse precum ceea ce era; un alt test trimis de Domnul. Un test ca şi Elizabeth.

— Am crezut că suntem prieteni, Aaron, spuse Elizabeth, încercând cu disperare să câştige timp şi sperând ca el să devină raţional. Îi căzu privirea pe o daltă ce ieşea afară din cutie. Timp, timp, avea nevoie disperată de timp.

El îşi ridică o sprânceană şi arboră zâmbetul trist care-i plăcuse lui Elizabeth.

— Eşti o curvă, zise el, simţind durerea pe care i-o provocase trădarea ei. Te-am văzut prin fereastră cum îţi plăcea să te regulezi, cum seduci bărbaţii.

Îngrozită, Elizabeth se uită după orice putea constitui o armă, dar nu găsi nimic. Îşi întoarse privirile spre Aaron.

— Dumnezeu nu vrea să omori oameni, Aaron, spuse ea. Cum rămâne cu a zecea poruncă?

— Sunt instrumentul Domnului, răspunse el.

Elizabeth făcu încet un pas şi puse mâna, orbeşte, pe spătarul unui scaun, simţind cu degetele muşamaua lui.

— Ei bine, urăsc să încurc planurile Domnului, zise ea gâfâind de parcă ar fi alergat câteva sute de metri, dar n-am de gând să mă las omorâtă acum, Aaron.

El n-auzi nimic din ce spusese ea. Îşi blocase auzul ca să nu o audă urlând când îi va înfige dalta în piept. Se repezi spre ea, însă Elizabeth aruncă scaunul în calea lui, făcându-l să se împiedice. O rupse la fugă în sufragerie, unde Bonnie Raitt se auzea cântând ceva despre inimi frânte şi o a doua şansă. Se îndreptă în fugă spre cealaltă uşă, lovindu-se la genunchi de o măsuţă, însă ignoră durerea privind la uşa salvatoare. Peste umăr îl văzu pe Aaron intrând în sufragerie. Trânti uşa în urma ei, căutând cheia s-o încuie. Nu exista nicio cheie. Printre gândurile care-i alergau prin cap îşi dădu seama că, dacă nu reuşea să fugă acum, era pierdută.

— Târfă! urlă Aaron, lovind cu dalta uşa care-i stătea în cale. De partea cealaltă Elizabeth înlemni de groază. Văzu cu coada ochiului o lampă şi o apucă de gât ca pe o bâtă de baseball. Se roti şi lovi cu toată puterea disperării înspre pieptul lui Aaron, care intrase în cameră.

Nu se uită dacă l-a rănit sau nu. O rupse la fugă rugându-se să aibă destul timp să scape. Se repezi pe scări urlând şi pentru ea, ca într-un coşmar, pereţii parcă deveniseră un tunel care îi arăta ce departe era salvarea, într-o clipă de luciditate, în nebunia care o înconjura, îşi dădu seama că se afla la etaj, în faţa camerei ei. Putea auzi ghetele grele ale lui Aaron urcând scările, mormăind cuvinte nemţeşti. Un gând de salvare o străfulgeră. Se repezi la noptieră, trase sertarul şi începu să cotrobăiască după pistol.

— Oh, Doamne, te rog ajută-mă, şopti ea. Dădu peste armă tocmai când Aaron intrase în cameră.

— Te-am privit şi te-am aşteptat, spuse el, amintindu-şi cum ea şi cu şeriful se sărutaseră şi se împreunaseră ca nişte animale sălbatice. Se potrivea ca ea să moară aici, în patul ei păcătos.

Elizabeth strânse din buze, ridică pistolul şi-l armă cu primul glonţ. Mâna-i tremura şi ochii i se împăinjeniseră de lacrimi atunci când apăsă pe trăgaci.

Dane sări în maşină şi ieşi din curte, mintea lui reluând cu încetinitorul fotogramă după fotogramă, imaginea blondei moarte care cădea din dulap.

În capul său instinctul începu să preia controlul. Chemă ajutoare, dar nu putea să stea să le aştepte. Conduse cu maximă viteză până la casa lui Elizabeth. Scoase pistolul şi intră pe uşa din spate de la bucătăria în care se vedeau urmele de luptă.

Din sufragerie se auzea cântând Bonnie Raitt. Cântăreaţa favorită a lui Elizabeth.

„Oh, Iisuse, să nu fi păţit ceva."

Atunci răsună împuşcătura. Se repezi pe scări, sărind treptele câte două o dată. Ajunse la etaj urlând numele ei ca pe un strigăt de război.

— Elizabethhhh!!

Nenorocitul de pistol funcţionase. A tras şi glonţul s-a înfipt în perete, umplând locul de tencuială.

Reculul o aruncă în pat. Când deschise ochii îl văzu pe Aaron făcând încă un pas spre ea. Observă că floarea dăruită de Dane fusese distrusă. Apăsă pe trăgaci, dar nimic nu se întâmplă. Încercă iar. Nimic.

— Puteai să mă omori, protestă Aaron.

— Elizabeth!

— Dane! strigă ea, sărind în picioare când Aaron se întoarse spre uşă. Când îl văzu pe Dane, se repezi la el şi-l lovi cu dalta în braţ. Pistolul lui Dane căzu pe podea, iar el se dădu un pas înapoi, strângând din dinţi ca să nu urle de durere. Cu un strigăt de triumf, Aaron se aruncă asupra lui Dane, încercând să-i înfigă dalta în gât. Dane îi prinse mâna cu braţul sănătos, încercând să-l oprească.

Simţea cum puterile îl părăseau şi-şi vedea moartea cu ochii, când o detunătură se auzi în aer.

Aaron tresări violent, scăpă dalta din mână, după care căzu moale la podea. O linişte adâncă se lăsă peste tot.

De fapt, nimeni nu mai auzea nimic din cauza zgomotului împuşcăturii. Sângele se revărsase deja în jurul corpului nemişcat al lui Aaron Hauer.

Atunci ea realiză ce făcuse. Omorâse un om fără să ezite o clipă.

Lacrimile şi teroarea îi puseră un nod în gât. Aerul mirosea a praf de puşcă. Reculul o scuturase cu violenţă, dar nu dăduse drumul la pistol şi stătea cu degetele încleştate pe mânerul sidefiu. Aruncă o privire sălbatică spre Dane.

El se ridicase în picioare şi se apropia de ea, plin de sânge ca într-un coşmar.

— Dă-mi pistolul, scumpo, zise el întinzând mâna stângă.

Fără să-şi ia ochii de la Dane, lăsă mâna cu pistolul în jos. Dane i-l luă şi îi spuse, întorcându-se cu spatele:

— S-a terminat acum.

— L-am o… omorât! Am o… omorât un om.

— Ştiu, zise Dane, cu ochii pe Elizabeth. Era albă la faţă. Elizabeth. Elizabeth, uită-te la mine.

Ieşi din transă clipind din ochi şi se uită la Dane.

— Aaron l-a omorât pe Jarvis. El… el… Am crezut că te-a omorât şi pe tine.

Dane o luă în braţe şi, ascunzându-şi faţa în părul ei, îi zise:

— Şi-ţi pare rău că n-a făcut-o?

Elizabeth îşi lipi faţa de umărul lui, revăzând îngrozită imaginile în care Aaron încerca să înfigă dalta în gâtul lui Dane. Ar fi murit pentru ea; l-ar fi pierdut pentru totdeauna. Îl strânse cu putere în braţe.

— Te iubesc, şopti ea cu disperare.

— Ssst…

Elizabeth luă murmurul lui de alinare drept o dezaprobare.

— Ştiu că nu-ţi place s-o auzi. Ei bine, te iubesc. Asta este. Dane aproape că zâmbi, dar durerea rănii îşi făcu simţită prezenţa. Nu ştia cât avea să mai fie conştient, însă dorea să-şi mărturisească şi el iubirea. „Şi eu te iubesc.” Cuvinte nerostite, sentimente refulate.

— Sângerez pe cearşaful tău, spuse el, înainte să-şi piardă conştiinţa pentru un scurt moment.

Elizabeth se smiorcăi şi încercă să zâmbească. Lui nu-i trebuia dragostea ei. Nicio surpriză.

Jos, uşa de la intrare se trânti şi se auzi vocea lui Mark Kaufman chemându-l pe Dane.

— Aici sus, Mark, strigă Dane.

— Cine spune că nu găseşti un poliţist atunci când ai nevoie? întrebă Elizabeth. Se ridică de pe pat, îşi strânse halatul şi traversă camera.

— Elizabeth. Dane se gândi că trebuia să spună ceva.

— E în regulă, scumpule. Nu trebuie să spui nimic, spuse ea peste umăr.

Kaufman tocmai urca scările.

CAPITOLUL 27

— Vă mulţumesc din nou că ne-am întâlnit aici, domnilor. Procurorul general Paul Douglas se ridică împingându-şi scaunul în spate şi îşi încheie jacheta de la costumul gri, impecabil croit. Cincizeci şi cinci de ani, înalt, bine clădit, Douglas era în tranziţie de la chipeş la distins. Părul său de culoarea castanei avea şuviţe arginti pe la tâmple. În liniile ferme ale feţei se oglindea caracterul său. Era un om cu un viitor strălucit şi contribuţia lui la eliminarea merelor putrede din legislatura locală i-a adus aprecieri unanime.

Dane se ridică şi el, încet din cauza rănii primite. În ciuda faptului că se întâlniseră într-unul dintre cele mai cunoscute restaurante din Rochester, un oraş des vizitat de preşedinţi şi notabilităţi, friptura din farfuria lui rămăsese aproape neatinsă. Evenimentele din ultimele zile îi tăiaseră pofta de mâncare.

Crimele nu avuseseră un asemenea efect asupra lui Yeager. Agentul răsese tot din farfurie. Stătea acum lângă procurorul ţinutului Tyler, Jim Peterson.

Acesta era îmbrăcat cu cel mai bun costum al său. Yeager arăta ca un pat nefăcut, îmbrăcat cu o cămaşă galbenă şi cu o cravată maro pătată de ketchup.

Când bărbaţii îşi strângeau mâinile, Ann Markham se ridică de la masă şi traversă încăperea spre ei. Privirile ei trecură de la Dane la procuror şi apoi la Paul Douglas, care i se adresă:

— Ann, mă bucur să te întâlnesc.

— Ei bine, s-au hotărât să mă lase afară din cuşcă. Ce mai faci, Paul?

— Bine. Te-aş întreba acelaşi lucru, dar văd şi singur cât de bine arăţi. Îmi pare rău, dar trebuie să plec. Sunaţi-mă când mai veniţi în oraş şi ne vom întâlni să bem ceva.

— Desigur.

Douglas şi Peterson plecară împreună.

— Îmi pare bine că te-am întâlnit, Ann, spuse Dane.

— N-are sens să joci un joc dacă nu vrei să-l şi câştigi, zise Ann cu un zâmbet fin în colţul gurii. M-am ataşat de ilustrul nostru Paul Douglas.

— Văd că ţinteşti departe.

— Aşa intenţionez. Şi tu ce mai faci şerifule? Unde te-au dus aceste crime?

— Mai repede la mormânt.

— Săracul băiat, zise ea. Treci pe la mine înainte să pleci acasă, să te destinzi într-o baie în Jacuzzi.

— Nu, mulţumesc.

Ea îl studie câteva clipe, apoi surprinsă şi sceptică îl întrebă:

— Cum o cheamă? Care este numele creaturii minunate de care te-ai îndrăgostit?

— Elizabeth.

— Este o femeie dulce, drăguţă şi gospodină? se interesă Ann.

— Greu de spus.

— Aha, zise ea. Acum trebuie să plec, şerifule. Îi aruncă o ultimă privire. Îl pierduse, dar oricum nu fusese vorba decât de sex. Să ai o viaţă bună, adăugă ea.

— Şi tu, murmură Dane, dar ea nu-l mai auzi.

Yeager, care tăcuse tot timpul şi stătuse în umbra unui palmier, îi zise:

— Hai, Casanova. I-am promis lui Jolynn că ajung repede acasă.

Vechiul ceas din sufragerie anunţă miezul nopţii. Dane stătea pe verandă cu un pled pe umeri şi cu privirile aţintite în zare. Nu putea să doarmă. După aproape o săptămână avea şi el ocazia unui somn sănătos.

Insomnia lui n-avea legătură cu durerea rănilor sau cu faptul că dăduse o adevărată bombă procurorului general, adică agenda lui Jarvis. Era în legătură cu viaţa lui.

De ani de zile viaţa lui se scurgea în ordine, bine compartimentată. Acum totul se schimbase şi chiar dacă se străduia să pună totul la loc, aşa cum fusese, era ceva ce nu se potrivea: *Elizabeth.* Îşi spusese că trebuia s-o lase să-şi vadă de viaţa ei, că nu aveau niciun viitor împreună, dar… nu şi-o putea scoate din minte sau din inimă. Îşi

propusese să rămână singur. Acum culegea roadele şi avea o adevărată „gaură neagră” în inimă.

— Tată?

— Hei, dovlecel, murmură el. Ce cauţi aici?

— Nu pot să dorm. Dar tu? Te doare rana?

— Nu, minţi el, căci se simţea ca dracu’. Se simţea vinovat că nu-i acordase prea mult timp de când venise la el.

— Te iubesc, tati.

Dane clipi surprins, nu de cuvintele lui Amy în sine, ci pentru imperativitatea lor.

— Hei, spuse el, mângâindu-i obrajii delicaţi.

— Când am auzit ieri ce s-a întâmplat, îşi dădu drumul la gură Amy, m-am condamnat că ţi s-a întâmplat ceva rău şi eu n-am apucat să-ţi spun că te iubesc. Două lacrimi mari se rostogoliră din ochii ei. Dacă iubeşti pe cineva trebuie să i-o spui, continuă ea cu vehemenţă.

„Ia uite ce a ieşit din gura unui copil,“ se gândi Dane. Viaţa e atât de plină de neprevăzut şi atât de scurtă! Degeaba tragi o linie şi încerci s-o aliniezi. Amy era un exemplu perfect. Crescuse şi îşi petrecea atâta timp fără ea, încât, în curând, îi vor rămâne doar regretele în memorie.

— Şi, mă rog, de unde ai învăţat să fii atât de isteaţă? întrebă el, zâmbind.

— De la babacu’, chicoti Amy.

— Da, la asta mă gândeam şi eu. Şi eu te iubesc, puiule. Mai mult decât orice.

— Ştiu. Şi, mă iubeşti atât de mult, încât o să mă laşi să merg cu Trace mâine noapte la focul de artificii?

— O să vedem.

Ar fi trebuit să plouă.

Elizabeth îşi ştergea ochelarii de soare şi se gândea. Era în conflict cu comunitatea Amish. Aparent, ei negau crima şi violenţa. Nebunia nu exista pentru ei. Preferau să ignore toate astea atunci când se întâmplau şi preferau să se mintă, spunându-şi că nu se va mai întâmpla aşa ceva. Elizabeth nu ştia dacă să le facă vreo vină.

Viaţa în Still Creek o să continue, căci aşa era firesc. Ororile celor întâmplate vor fi uitate cu timpul, dar viaţa nu va mai fi la fel. O anumită inocenţă fusese pierdută pentru totdeauna, se gândi Elizabeth. Nu putea să schimbe asta şi se simţea tristă. Nu mai auzise un cuvânt de la Dane din ziua morţii lui Aaron Hauer. Omniprezenta Lorraine o căutase de câteva ori la telefon, Kaufman oprise maşina în faţa casei ei şi o pusese să semneze câteva declaraţii privind „incidentele." Dar niciun semn de la Dane, niciun telefon. Nimic decât o nouă muşcată adusă de la florărie de un comisionar.

Pe lângă ea începu să treacă procesiunea ce se întorcea de la înmormântarea lui Aaron. Nu se uitară la ea, nu-i adresară niciun cuvânt.

— Poate că acum şi-a găsit pacea, auzi ea.

Elizabeth se întoarse şi îl văzu pe Dane.

Vântul îi mişca părul, iar expresia feţei lui era impenetrabilă, ochii îi erau acoperiţi de ochelari de soare. Era bandajat la mâna dreaptă şi la un genunchi.

— Mi-ar plăcea să cred asta, zise Elizabeth. Aaron a spus vorbe teribile, dar el nu era un om teribil. Era doar un om cu inima frântă şi singuratic.

— Asta o să scrii în ziar?

— N-o să fie niciun ziar săptămâna asta, spuse ea, uitându-se după un amish întârziat pe drum. Până săptămâna viitoare astea nu vor mai fi ştiri de prima pagină. Se gândi la ziarul amish *„The Budget”* şi se întrebă dacă moartea lui Aaron va fi inclusă printre ştirile scandaloase de genul celei că bătrânul Order îşi cumpărase un tractor.

— Va mai fi un ziar săptămâna următoare? întrebă Dane. Sincer, nu-i putea face vreo vină dacă părăsea oraşul. Nimic din ce se întâmplase acolo nu era de natură s-o determine să stea. El iubea acel ţinut liniştit, cu oameni cinstiţi şi harnici. Ea probabil că avea alt punct de vedere.

— N-am de gând să mai plec şi de aici, spuse Elizabeth uitându-se la el. M-am săturat să mă mut de colo-colo. Asta este casa mea la bine şi la rău. Cred că oamenii n-or să mă linşeze, sau să-mi spargă geamurile cu pietre.

— Rich a fost cel care a vandalizat redacţia *„Clarion”*-ului, spuse Dane. Tot el a fost şi în garaj căutând agenda şi încercând să te sperie. Cel puţin aşa mi-a declarat când am fost la spital. Crezi că risc ceva dacă te rog să ne plimbăm puţin?

— Nu sunt înarmată pe moment, scumpule.

Fără ca Dane să comenteze ceva începură să coboare dealul spre râu.

Ceea ce avea el de spus nu suferea concurenţa zgomotelor puternice.

— Cu ce îl şantaja Fox pe Rich? întrebă Elizabeth.

— Rich ajunsese la Jarvis când acesta era deja mort. În loc să cheme poliţia, se apucase să caute agenda, ştiind că era terminată cariera sa politică dacă punea mâna altcineva pe carneţel. Se opri pe podeţul care traversa râul, în timp ce pe apă o raţă conducea şase boboci în şir indian. Fox l-a văzut. Nu ştiu dacă el a crezut că Rich l-a omorât, dar asta probabil că nici nu conta pentru Carney. Pe el îl interesau banii. Îşi scutură capul când îşi închipui cum îl omorâse Rich pe Fox. Crezuse că-l ştia pe Rich foarte bine. N-a spus nimic despre telefoanele pe care le-ai primit, spuse Dane întorcându-şi atenţia din nou spre Elizabeth.

— Nu-i nimic. Pot să pun pariu că era Helen Jarvis, dar nu am cum s-o dovedesc. Şi acum ce urmează?

— Acum roţile justiţiei s-au pus în mişcare. Procurorul general al statului va face o anchetă privind corupţia şi cred că vor cădea câteva capete în curând. Şi „*Clarion*“ o să fie decorat.

Auzind asta, Elizabeth zâmbi ironic când se gândi că Charlie Wilder o să facă un atac de cord la auzul ştirii.

— Jolynn merită onoarea, spuse ea. Ea a găsit agenda şi era să-şi piardă viaţa pentru asta.

— Yeager spune că ea se simte bine.

— Oh, da? Jolynn se simţea bine şi pentru asta Elizabeth era bucuroasă.

Dane începu s-o privească cu atenţie. Arăta palidă şi mai slabă. Ar fi vrut să-i îndepărteze ochelarii de soare, ca să-i vadă ochii, însă se mărgini s-o întrebe:

— Şi tu ce mai faci?

— Eu? Ei, mă descurc eu, spuse Elizabeth cu vocea răguşită. Dar mânia îi creştea fiindcă simţea iar durerea din sufletul său. Nu, nu mă simt bine, protestă ea. Ce dracu', acum două zile am omorât un om. Nu pot să şterg sângele de pe podea. Nu pot să stau în pat, pentru că îl văd zăcând pe jos. Oricum nu pot să dorm, fiindcă mă gândesc doar la tine. M-ai făcut să mă îndrăgostesc de tine, nemernicule, şi eu vreau doar să trăiesc ca o persoană normală, în pace şi linişte.

— Taci! îi porunci el, îndulcindu-şi vorbele cu un zâmbet.

— Nu tac! Şi să nu îndrăzneşti să râzi de mine! Nu te vreau şi nu te-am dorit niciodată.

Îl lovi în fluierul piciorului. Dane o prinse în braţe s-o liniştească.

Ochelarii ei căzuseră şi acum îi putea vedea ochii murdari de rimel, dar care parcă aruncau fulgere.

— Aşa cum zice şi cântecul lui Rolling Stones, scumpo, zise el cu răsuflarea întretăiată. Nu poţi să ai tot ce-ţi doreşti.

— Nu-mi place Rolling Stones, şuieră ea printre dinţi şi nu-mi placi nici tu şi chiar dacă ne-am întâlnit…

— Te iubesc.

— … de câteva ori… Ce? murmură ea.

— Te iubesc.

Îl privi un lung moment.

— Spune-o din nou, şopti ea.

— Te iubesc, zise el. Şi dacă te consolează, să ştii că nici eu n-am dorit-o.

— Văd că ştii cum să faci o femeie fericită. Acum taci şi sărută-mă.

— Da, doamnă. Buzele lor se împreunară, gustându-se, savurându-se. Eliberându-se din sărut, Elizabeth îi mângâie cicatricea din colţul gurii. Am iubit-o pe mama lui Amy, continuă Dane, dar ea voia atât de multe lucruri şi eu nu puteam să i le cumpăr. Nici ţie nu pot să-ţi ofer prea multe. Sunt doar un poliţist, un fost jucător de fotbal transformat în poliţist.

Elizabeth vedea totul pe faţa lui; durere, îngrijorare, dorinţă…

— Oh, Dane. Nu vreau lucruri. Vreau doar… să mă iubeşti.

— Ei bine, zise el zâmbind, poate că vom obţine fiecare ce vrea.

O sărută din nou.

— Te-aş cere de nevastă, zise el, umflându-se în pene, dar am auzit că ai jurat să nu te mai încurci cu bărbaţii.

— Ei, scumpule, zise Elizabeth măsurându-l din priviri, de unde-ţi veni asemenea idee trăsnită.

Sfârşit

NUMĂRUL 1 PE LISTA DE BESTSELLER-URI DIN NEW YORK TIMES

Liniştea lui Elizabeth se spulberă cînd este nevoită să rişte totul pentru a-l demasca pe ucigaş... înainte ca acesta să-i omoare pe ea şi pe fiul ei.

Apele adînci ascund secrete întunecate...

Lei: 69900

www.miron.ro

COMENZI ONLINE